JOHN GRISHAM

Cîndva a făcut legea
Apoi a încălcat-o
Acum nu mai există nici o lege...

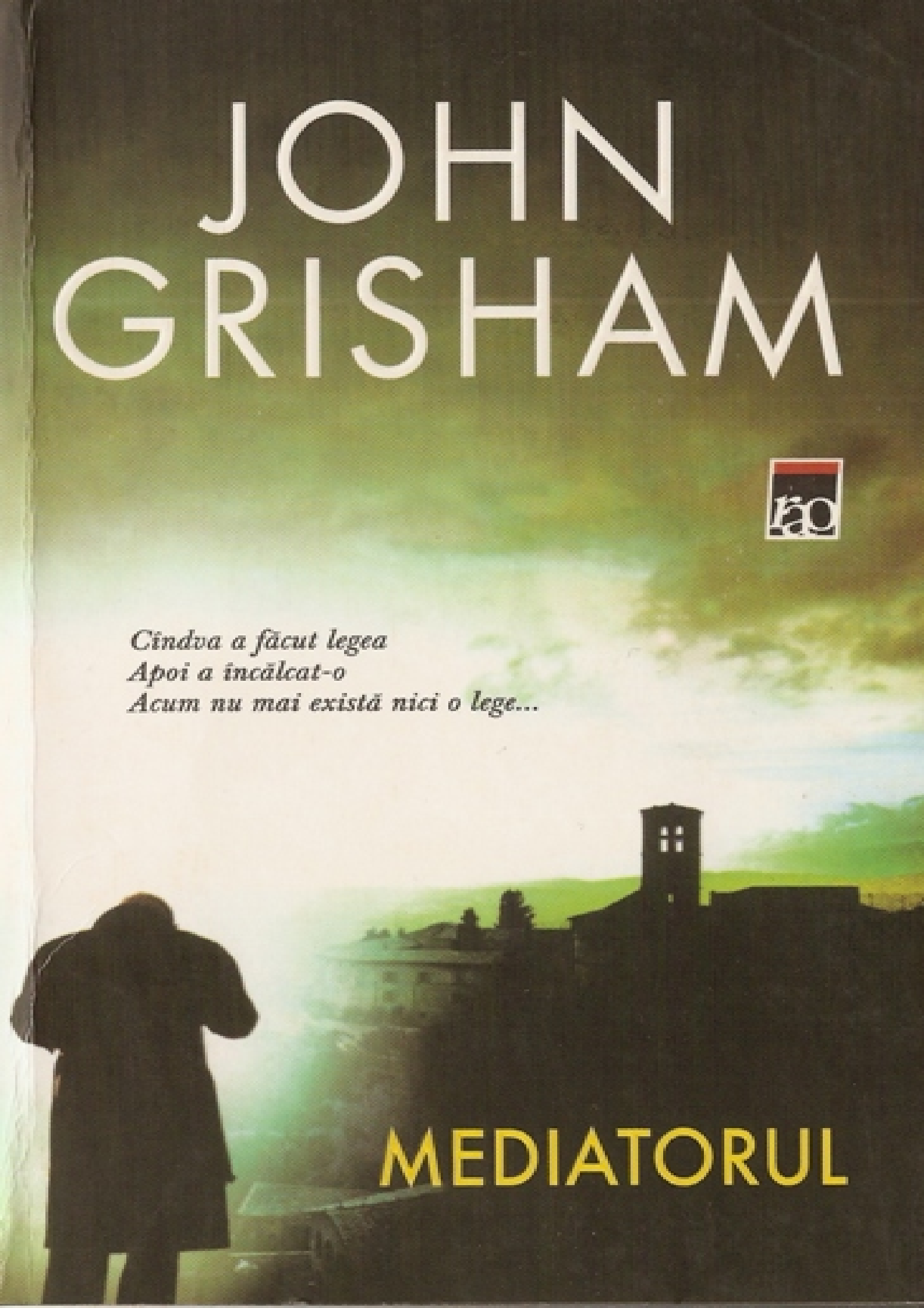

MEDIATORUL

JOHN GRISHAM

MEDIATORUL

Titlul original: The Broker
Traducere din limba engleză Stela Corneşanu

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
NOTA AUTORULUI

1

În ceasurile de pe urmă ale unei preşedinţii sortite a fi cea mai neînsemnată în ochii istoricilor, poate de la cea a lui William Henry Harrison (treizeci şi una de zile de la învestire la deces), Arthur Morgan împărţea Biroul Oval cu cel din urmă prieten pe care îl mai avea, cumpănind ultimele decizii pe care urma să le ia. Avea impresia că o dăduse în bară cu toate hotărârile pe care le luase în ultimii patru ani şi nu era foarte sigur că ar fi putut îndrepta cumva lucrurile în ceasul al doisprezecelea. Nici prietenul său nu era tocmai convins de asta, dar, ca de obicei, nu vorbea mult şi oricum spunea doar ce voia preşedintele să audă.

Deciziile care urmau a fi luate priveau graţierile – apeluri disperate primite din partea unor hoţi, escroci şi mincinoşi, unii dintre aceştia aflaţi încă în închisoare, alţii care nici măcar nu fuseseră întemniţaţi, dar doreau să le fie reabilitat numele şi să se bucure din nou de drepturile care le erau atât de dragi. Toţi pretindeau că sunt fie prieteni, fie prieteni ai unor prieteni sau susţinători înfocaţi ai preşedintelui, însă numai câţiva dintre ei avuseseră ocazia până atunci să îşi exprime sprijinul faţă de acesta. Ce trist era că după patru ani zbuciumaţi, în care fusese liderul lumii libere, nu va rămâne în urmă decât un teanc nenorocit de cereri ale unei adunături de escroci. Cărora dintre aceşti hoţi trebuia să le permită să fure din nou? Asta era marea întrebare la care trebuia să răspundă preşedintele, acum când orele se târau una după alta.

Critz, ultimul său prieten, era un vechi confrate de la Universitatea Cornell, pe vremea aceea Morgan aflându-se în fruntea consiliului studenţilor, iar Critz ocupându-se cu îndesarea în urnă a voturilor favorabile lui. În ultimii patru ani,

Critz fusese, pe rând, purtător de cuvânt, şef de cabinet, consilier pe probleme de siguranţă naţională şi chiar secretar de stat, însă nu rezistase decât trei luni în această funcţie, fiind demis de urgenţă în momentul în care stilul unic adoptat de Critz în diplomaţie fusese cât pe-aci să dea naştere celui de-la treilea război mondial. Ultima dată fusese numit într-o funcţie în luna octombrie a anului trecut, în săptămânile infernale de dinainte de măcelul realegerilor. Cum sondajele îl plasau pe preşedintele Morgan în coada clasamentului în cel puţin patruzeci de state, Critz preluase frâiele campaniei, reuşind să piardă şi voturile din restul ţării, cu excepţia, discutabilă, a statului Alaska.

Fuseseră nişte alegeri istorice; până atunci niciun preşedinte care candidase pentru un nou mandat nu obţinuse atât de puţine voturi electorale. Trei, mai exact, toate în Alaska, singurul stat pe care Morgan nu îl vizitase, la sfatul lui Critz. Contracandidatul său obţinuse cinci sute treizeci şi cinci de voturi, iar preşedintele Morgan – trei. Cuvintele „înfrângere zdrobitoare” nu redau nici pe departe ce se întâmplase.

După numărarea voturilor, rivalul lui Morgan, fiind prost sfătuit, decisese să conteste rezultatele alegerilor din Alaska. La o adică, de ce să nu obţină toate cele 538 de voturi electorale? O asemenea ocazie ca un candidat să-şi spulbere efectiv rivalul, să-l anihileze complet nu va mai exista niciodată. Timp de şase săptămâni, perioadă în care în Alaska fuseseră intentate procese peste procese, preşedintele suferi şi mai mult, iar când curtea supremă a statului îi acordase lui cele trei voturi electorale, bău cu Critz, în tăcere, o sticlă de şampanie.

Preşedintele Morgan se îndrăgostise de-a dreptul de Alaska, deşi obţinuse doar şaptesprezece voturi în plus faţă de contracandidatul său.

Ar fi trebuit să evite mai multe state.

Pierduse chiar şi în Delaware, locul său de baştină, unde electoratul fusese atât de inspirat odinioară, când îl aşezase în scaunul de guvernator pentru opt ani extraordinari. Tot aşa cum el nu-şi făcuse timp să viziteze Alaska, rivalul său ignorase complet Delaware – nu se vorbise de nicio organizaţie, nu fusese dată nicio reclamă la televizor, nu fusese afişat nici măcar un însemn electoral. Cu toate astea, obţinuse 52% din voturi!

Critz stătea într-un fotoliu de piele adânc şi ţinea în mână un carneţel în care erau notate o sumedenie de probleme a căror rezolvare nu suferea amânare. Îl urmărea pe preşedinte cum se deplasează încet de la o fereastra la alta, scrutând întunericul şi visând la ce ar fi putut fi. Era deprimat şi umilit. La cei cincizeci şi opt de ani ai săi, viaţa îi era terminată, cariera – un dezastru, iar căsnicia i se ducea de râpă. Doamna Morgan se mutase înapoi la Wilmington şi râdea de se prăpădea de ideea de a locui într-o căbănuţă din Alaska. În sinea lui, Critz avea mari dubii că prietenul său va fi în stare să-şi petreacă restul vieţii vânând şi pescuind, deşi perspectiva de a locui la 3.200 de kilometri de doamna Morgan era foarte atrăgătoare. Ar fi putut obţine victoria în Nebraska dacă rafinata Primă Doamnă nu ar fi făcut o gafă, denumind echipa locală „Sooners”[1].

Auzi, Nebraska Sooners!

Cât ai clipi, Morgan căzu atât de tare în sondaje în Nebraska şi în Oklahoma, încât nu mai putu recupera diferenţa.

În Texas, ea gustă din reţeta de chili locală, care fusese premiată, şi începu să vomite. Fusese dusă în grabă la spital, un reporter înregistrând celebrele ei cuvinte: „Cum puteţi, înapoiaţilor, să mâncaţi aşa o porcărie împuţită?”

Statului Nebraska îi revin cinci voturi electorale, iar Texasului – treizeci şi patru. Probabil că insultarea echipei de fotbal a fost o greşeală care ar fi fost până la urmă trecută cu vederea, însă niciun

candidat nu ar fi putut surmonta handicapul unei descrieri atât de umilitoare a chili-ului texan.

Ce mai campanie! Pe Critz îl tenta ideea de a scrie o carte, că doar trebuia să consemneze cineva dezastrul.

Parteneriatul lor de aproape patruzeci de ani se apropia de sfârşit. Pe Critz îl aştepta o slujba remunerată cu 200.000 de dolari pe an oferită de un antreprenor în domeniul apărării, urmând să intre în circuitul prelegerilor cu un tarif de 50.000 de dolari pe discurs, dacă exista vreo persoana atât de disperată încât să plătească o asemenea sumă. Îşi dedicase viaţa serviciului public, iar acum era falit, îmbătrânea repede şi era dornic să facă bani.

Preşedintele îşi vânduse superba casă din Georgetown pentru o sumă uriaşă. Cumpărase o mică fermă în Alaska, loc în care era evident că oamenii îl admirau. Intenţiona să-şi petreacă restul zilelor acolo, ocupându-şi timpul cu vânătoarea, pescuitul şi scriindu-şi memoriile. Oricum, indiferent de ceea ce urma să facă în Alaska, nu va avea nicio legătură cu politica şi cu Washingtonul. Nu avea să fie omul de stat cu cea mai mare experienţă, bătrânul portstindard al vreunui partid, vocea înţeleaptă a experienţei. Fără turnee de adio, discursuri în cadrul convenţiilor, posturi de profesor universitar de ştiinţe politice. Fără bibliotecă prezidenţială. Oamenii se pronunţaseră clar şi răspicat. Dacă ei nu-l voiau, cu siguranţă nici el nu-i voia.

— Trebuie să luăm o decizie cu privire la Cuccinello, spuse Critz.

Preşedintele nu se clintise din dreptul ferestrei, privind în gol, în bezna de afară, gândindu-se tot la statul Delaware.

— Cine?

— Figgy Cuccinello, regizorul care a fost condamnat pentru că a făcut sex cu o tânără starletă.

— Câţi ani avea?

— Cred că cincisprezece.

— Cam tinerică.

— Da, aşa e. A fugit în Argentina acum zece ani, iar acum îi e dor de casă şi vrea să se întoarcă, să facă din nou filme oribile. Zice că glasul artei îl cheamă acasă.

— Poate fetişcanele îl cheamă, de fapt, acasă.

— Da, şi asta.

— Dacă ar fi avut şaptesprezece ani, mai treacă-meargă, dar o fată de cincisprezece ani e prea tânără pentru aşa ceva.

— Oferta lui merge până la cinci milioane.

Preşedintele se întoarse spre Critz.

— Dă cinci milioane pe o graţiere?

— Da, şi trebuie să se mişte repede. Banii trebuie viraţi din Elveţia, iar acolo e trei noaptea acum.

— Unde ar fi transferaţi banii?

— Avem conturi deschise în insule. Se rezolvă uşor.

— Cum ar reacţiona presa?

— Urât.

— Întotdeauna reacţionează aşa.

— De data asta, ar reacţiona foarte urât.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de presă, zise Morgan.

— Atunci de ce-ai întrebat? vru să spună Critz.

— Banii pot fi depistaţi? întrebă preşedintele, întorcându-se spre geam.

— Nu.

Preşedintele începu să-şi scarpine ceafa cu mâna stângă, obicei pe care îl avea când îşi bătea capul cu luarea unei decizii dificile. Cu zece minute înainte de a fi cât pe ce să arunce o bombă atomică în Coreea de Nord, se scărpinase până îşi zdrelise pielea şi-i ţâşnise sânge pe gulerul cămăşii albe.

— Răspunsul este negativ. O fată de cincisprezece ani este prea tânără pentru aşa ceva.

Artie Morgan, fiul preşedintelui, dădu buzna în încăpere fără să bată la uşă, cu o Heineken în mână

şi cu un vraf de hârtii în cealaltă.

— Tocmai am vorbit cu CIA, anunţă el nonşalant.

Era îmbrăcat cu nişte blugi prespălaţi şi nu purta şosete.

— Maynard vine încoace.

Aruncă hârtiile pe birou şi ieşi din camera, trântind uşa.

„Artie ar lua cele 5 milioane de dolari fără să clipească, îşi zise Critz, indiferent ce vârstă avea fata."

Artie nu considera că o fată de cincisprezece ani era prea fragedă. Preşedintele ar fi putut câştiga alegerile în Kansas dacă Artie nu ar fi fost prins cu trei majorete într-o cameră de motel din Topeka, cea mai mare dintre ele având şaptesprezece ani. Un procuror pompos renunţase în cele din urmă la acuzaţii – la două zile de la alegeri – când toate cele trei fete semnaseră declaraţii în care susţineau că nu făcuseră sex cu Artie. Dar asta urmau să facă; de fapt, chiar înainte ca ei să înceapă să îşi facă de cap, mama uneia dintre fete bătuse la uşa camerei, prevenind astfel o orgie.

Preşedintele stătea în balansoarul lui de piele şi se prefăcea că răsfoieşte nişte hârtii neînsemnate.

— Ce se mai aude cu Backman? întrebă el.

În cei optsprezece ani de când era director la CIA, Teddy Maynard fusese de mai puţin de zece ori la Casa Albă. Niciodată însă la cină (refuza mereu din motive de sănătate) şi nici măcar o dată pentru a saluta vreun mahăr străin (puţin îi păsa). Pe vremea când putea merge, mai trecea din când în când să discute cu cel care ocupa fotoliul prezidenţial şi, eventual, cu unul-doi dintre cei însărcinaţi cu elaborarea politicilor. De când era însă ţintuit în scaunul cu rotile, purta conversaţiile cu Casa Albă prin telefon. De două ori se întâmplase chiar ca un vicepreşedinte să fie dus la Langley pentru a se întâlni cu Maynard.

Singurul avantaj pe care îl prezenta faptul că era într-un scaun cu rotile era că putea pleca, sta sau face exact ce avea chef. Nimeni nu voia să forţeze un bătrân infirm să facă ceva.

Fusese spion timp de aproape cincizeci de ani, dar acum prefera luxul de a putea privi direct în urma sa, nu pe furiş, când mergea undeva. Se deplasa la bordul unei furgonete albe, care nu avea niciun fel de însemne, cu geamuri antiglonţ şi caroserie din plumb. În spatele şoferului, înarmat până în dinţi, stăteau doi băieţi, înarmaţi, la rândul lor, până-n dinţi. Scaunul cu rotile era fixat în podea, în partea din spate a maşinii, orientat spre înapoi, astfel încât Teddy să vadă maşinile din urma lor, fără a putea fi zărit Erau însoţiţi de două furgonete albe, orice încercare imprudentă a cuiva de a se apropia de director urmând a fi anihilată pe loc. Nu era de aşteptat însă nicio astfel de tentativă. Aproape toată lumea credea că Teddy Maynard fie era mort, fie îşi trăia ultimele zile într-un azil secret unde erau trimişi să moară spionii bătrâni.

Asta voia Teddy să se creadă.

Era acoperit cu o pătura groasa de culoare gri, fiind îngrijit de Hoby, ajutorul său fidel. Furgoneta se deplasa pe şoseaua de centură cu o viteză constantă de 95 de kilometri pe oră; Teddy sorbea ceai verde, care îi era turnat dintr-un termos de către Hoby, şi urmărea maşinile din spatele lor. Hoby era aşezat pe un taburet din piele, făcut special pentru el.

Teddy mai luă o gură de ceai, apoi întreba:

— Unde e Backman acum?

— În celula lui, răspunse Hoby.

— Iar oamenii noştri sunt la director?

— Sunt la el în birou, aşteaptă.

Teddy mai luă o înghiţitură de ceai din paharul de hârtie pe care îl ţinea în căuşul palmelor. Mâinile îi erau fragile, cu vene proeminente, albe

ca laptele, de parcă erau deja moarte şi aşteptau răbdătoare să le urmeze şi restul corpului.

— În cât timp îl putem scoate din ţară?

— Cam în patru ore.

— Planul e pus la punct?

— Totul e pregătit. Aşteptam să ni se dea undă verde.

— Sper că idiotul o să fie de partea mea.

Critz şi idiotul se holbau la pereţii Biroului Oval, tăcerea apăsătoare fiind întreruptă din când în când de câte o remarcă la adresa lui Joel Backman. Trebuiau să vorbească despre ceva, fiindcă niciunul nu avea de gând să spună la ce se gândeşte de fapt.

Era posibil aşa ceva?

Chiar asta era sfârşitul?

Patruzeci de ani. De la Universitatea Cornell la Biroul Oval. Totul se terminase atât de brusc, încât nu avuseseră destul timp să se pregătească cum trebuie pentru aşa ceva. Contaseră pe încă patru ani. Patru ani de glorie, în care urmau să pună cu grijă bazele moştenirii pe care aveau s-o lase, plecând apoi ca nişte eroi.

Deşi era târziu, afară părea că se întunecă şi mai tare. Ferestrele care dădeau spre grădina de trandafiri erau negre. Aproape că putea fi auzit ticăitul ceasului de deasupra şemineului, care marca neîntrerupt numărătoarea inversă.

— Cum o să reacţioneze presa dacă îl graţiez pe Backman? întrebă din nou preşedintele.

— O să-şi iasă din minţi.

— Ar fi distractiv.

— Nu vei mai fi aici.

— Aşa e.

A doua zi, la prânz, după ce urma să aibă loc transferul puterii, va evada din Washington la bordul unui avion particular (proprietatea unei companii petroliere), îndreptându-se spre vila unui vechi prieten, situata pe insula Barbados. La

cererea lui Morgan, din vilă fuseseră scoase televizoarele, aranjase să nu primească niciun fel de ziare sau reviste şi toate telefoanele fuseseră deconectate. Cel puţin o lună nu va intra în contact cu nimeni, nici măcar cu Critz şi mai ales nu cu doamna Morgan. Nu-i păsa dacă Washingtonul ar fi fost mistuit de flăcări. De fapt, în adâncul sufletului spera ca acest lucru să se întâmple.

După sejurul în Barbados, se va îndrepta spre cabana sa din Alaska, unde va continua să ignore lumea, aşteptând să treacă iarna şi să vină primăvara.

— Ar trebui să-l graţiem? întrebă preşedintele.

— Probabil, spuse Critz.

Preşedintele începuse să vorbească la plural, lucru pe care îl făcea în mod invariabil atunci când trebuia să ia o decizie care era posibil să nu fie pe placul opiniei publice. Când era vorba de decizii uşoare, folosea mereu singularul. În momentul în care avea nevoie de sprijin, mai ales atunci când avea nevoie de cineva pe care să arunce vina, lărgea procesul decizional, incluzându-l pe Critz.

De patruzeci de ani, Critz era mereu ţapul ispăşitor şi, deşi acesta se obişnuise cu ideea, ajunsese să se cam sature. Spuse:

— Mai mult ca sigur că fără Joel Backman n-am fi fost aici.

— Poate ai dreptate, zise preşedintele.

Susţinuse întotdeauna că fusese ales datorita campaniei sale geniale, personalităţii charismatice, felului extraordinar în care reuşea să pună punctul pe „i” şi viziunii clare asupra Americii. Era aproape şocant că admitea în sfârşit că îi datora ceva lui Backman.

Dar Critz era prea hârşâit şi prea obosit ca să îl mai şocheze ceva.

În urmă cu şase ani, scandalul Backman afectase o mare parte din Washington, în cele din urmă punând într-o lumină negativă instituţia prezidenţială. Onoarea unui preşedinte popular

fusese pătată, deschizându-i-se astfel calea lui Arthur Morgan, care cu chiu, cu vai ajunsese preşedinte.

Acum că pleca din Casa Albă cu coada între picioare, îi plăcea la nebunie ideea unei ultime palme date doar din capriciu elitei politice din Washington, care îi întorsese spatele timp de patru ani. Graţierea lui Joel Backman ar zgudui zidurile tuturor firmelor din D.C. şi ar şoca presa, care ar intra în febra comentariilor. Lui Morgan îi surâdea ideea. În timp ce el s-ar bronza în Barbados, Washingtonul ar fi din nou paralizat, congresmenii cerând audieri peste audieri, procurorii dând reprezentaţii pentru camerele de luat vederi, iar nesuferiţii de la ştiri ar turui la nesfârşit.

Preşedintele zâmbi în întuneric.

Când se aflau pe podul Arlington Memorial, care traversa râul Potomac, Hoby îi umplu din nou directorului cana cu ceai verde.

— Mulţumesc, susură Teddy. Ce-o să facă băiatul nostru mâine, după ce va părăsi Casa Albă? întrebă.

— O să fugă din ţară.

— Ar fi trebuit s-o facă mai de mult.

— Vrea să stea o lună în Caraibe, să-şi lingă rănile, să ignore lumea şi să stea bosumflat, aşteptând să-l bage cineva în seamă.

— Şi doamna Morgan?

— Ea e deja în Delaware, joacă bridge.

— Se despart?

— Dacă-i deştept. Cine ştie?!

Teddy sorbi cu grijă din ceai.

— Şi cum îl putem avea la mână pe Morgan dacă se opune? întrebă el.

— Nu cred că o s-o facă. Discuţiile preliminare au decurs bine. Critz pare a fi de partea noastră. Acum vede lucrurile mai limpede decât Morgan. Critz ştie că, dacă n-ar fi fost scandalul Backman, n-ar fi văzut ei Biroul Oval.

— Revenind, cu ce-l putem avea la mână dacă se opune?

— Cu nimic, la drept vorbind. O fi el idiot, dar e „curat”.

Din Avenue Constitution, maşina coti în 18th Street, la puţin timp intrând pe poarta estica a Casei Albe. Din beznă apărură bărbaţi înarmaţi cu arme automate, apoi furgoneta fu oprită de agenţi ai Serviciului Secret, îmbrăcaţi în trenciuri negre. Se rostiră parole, staţiile de emisie-recepţie păcăniră şi, după câteva minute, Teddy fu coborât din maşină. Se efectuă o percheziţie sumara a scaunului cu rotile, însă în afara bătrânului infirm şi înfofolit nu se găsi nimic.

Artie, de data asta fără Heineken şi tot fără să bată la uşă, îşi îţi capul şi zise:

— A venit Maynard.

— Aşa deci, trăieşte.

— De-abia îşi mai duce zilele.

— Pofteşte-l înăuntru!

Hoby şi un agent pe nume Priddy intrară şi ei în Biroul Oval, în spatele scaunului cu rotile. Preşedintele şi Critz le urară bun venit oaspeţilor, invitându-i să ia loc în anticameră, în faţa şemineului. Dacă Maynard evita vizitele la Casa Albă, Priddy practic locuia acolo, punându-l la curent în fiecare dimineaţă pe preşedinte cu privire la chestiunile ce ţineau de serviciile de informaţii.

Se făcură comozi, Teddy aruncând o privire de jur împrejurul încăperii, părând să caute microfoane şi dispozitive de ascultat. Era aproape sigur că nu exista niciunul, această practică fiind abolită odată cu Watergate. Nixon împânzise Casa Albă cu atâtea microfoane, încât ar fi putut ajunge pentru un orăşel, dar, desigur, plătise pentru faptele sale. Teddy, în schimb, purta un microfon asupra lui. Ascuns cu mare grijă deasupra osiei scaunului său, la doar câţiva centimetri sub şezut, era un dispozitiv de înregistrare foarte puternic care urma

să imprime fiecare sunet auzit în următoarele treizeci de minute.

Încercă să-i zâmbească preşedintelui Morgan, deşi, de fapt, ar fi vrut să-i zică ceva de genul: „Eşti, categoric, cel mai limitat politician pe care îl cunosc. Numai în America e posibil ca un cretin ca tine să ajungă în vârf.”

Preşedintele Morgan îi zâmbi lui Teddy Maynard, însă i-ar fi spus cam aşa ceva: „Trebuia să te dau afară acum patru ani. Agenţia pe care o conduci a fost mereu o ruşine pentru ţara asta”.

Teddy: „Am fost şocat când am văzut că ai reuşit să câştigi alegerile într-un stat, darămite cu şaptesprezece voturi diferenţa”.

Morgan: „N-ai putea pune mâna pe un terorist nici dacă şi-ar da anunţ la mica publicitate”.

Teddy: „Noroc la pescuit! O să prinzi chiar mai puţini crapi decât voturile pe care le-ai obţinut”.

Morgan: „De ce n-ai dat pur şi simplu ortu’ popii, aşa cum îmi promisese toată lumea?”

Teddy: „Preşedinţii sunt trecători, eu sunt veşnic aici”.

Morgan: „Critz a vrut să te păstrăm în funcţie. Mulţumeşte-i pentru slujba pe care o ai. Eu ţi-aş fi dat un şut în fund la două săptămâni de la ceremonia de învestire”.

Critz rupse tăcerea:

— Doreşte cineva cafea?

Răspunsul lui Teddy fu negativ, astfel că, odată stabilit acest lucru, Hoby şi Priddy refuzară la rândul lor. Şi, fiindcă CIA nu voia cafea, preşedintele Morgan spuse:

— Da, neagră cu două cubuleţe de zahăr.

Critz îi făcu semn unei secretare care aştepta în cadrul unei uşi laterale întredeschise. Se întoarse spre ceilalţi şi le spuse:

— Nu avem foarte mult timp la dispoziţie.

Teddy zise dintr-o suflare:

— Am venit să discutăm despre Joel Backman.

— Da, de asta ai venit, întări preşedintele.

— După cum ştiţi, continuă Teddy, aproape ignorându-l pe preşedinte, domnul Backman a intrat la puşcărie fără să sufle un cuvinţel. E şi acum în posesia unor secrete care, la drept vorbind, ar putea pune în pericol siguranţa naţională.

— Nu-l puteţi omorî! izbucni Critz.

— Ne este interzis să ucidem cetăţeni americani, domnule Critz. Acest lucru este împotriva legii. Preferăm să lăsăm pe altcineva să se ocupe de această problema.

— Nu înţeleg, zise preşedintele.

— Iată care este planul: dacă îl graţiaţi pe domnul Backman, iar el acceptă să fie eliberat, îl vom scoate din ţară în câteva ore. Trebuie să fie de acord să-şi petreacă restul vieţii ascunzându-se, ceea ce n-ar trebui să fie o problemă din moment ce sunt destui care vor să-l vadă mort şi el ştie asta. Îi vom stabili reşedinţa în altă ţară, probabil undeva în Europa, unde va fi mai uşor de ţinut sub supraveghere. Va avea o nouă identitate, va fi liber şi, cu timpul, lumea va uita de Joel Backman.

— Povestea asta nu se termină aşa.

— Nu. Vom aştepta o perioadă, cam un an, apoi vom lăsa să se scurgă informaţii acolo unde trebuie. Backman va fi găsit şi va fi omorât, iar când se va întâmpla lucrul ăsta, multe dintre întrebările noastre îşi vor fi găsit răspunsul.

Teddy făcu o pauză lungă, uitându-se la Critz, apoi la preşedinte. În momentul în care fu convins că nu mai înţelegeau nimic, adăugă:

— Planul este foarte simplu, domnilor. Totul se rezumă la cine îl va ucide.

— Aşadar, veţi fi cu ochii pe el? întreba Critz.

— Îi vom urmări fiecare mişcare.

— Cine îi vrea pielea? întrebă preşedintele.

Teddy îşi încrucişă mâinile cu vene proeminente, se lăsă puţin pe spate, apoi privi peste vârful nasului său lung, ca un profesor care se adresează micilor săi elevi din clasa a treia.

— Cine ştie? Poate ruşii, chinezii, israelienii… E posibil să fie şi alţi amatori.

Bineînţeles că mai erau şi alţii, dar nimeni nu se aştepta ca Teddy să spună tot ce ştia. Niciodată nu făcea şi nu ar fi făcut aşa ceva, indiferent cine era preşedinte sau cât timp îi mai rămăsese până la expirarea mandatului. Tot aşa cum veneau preşedinţii, aşa şi plecau; unii rămâneau patru ani, alţii – opt. Unii adorau spionajul, alţii erau preocupaţi de rezultatele ultimelor sondaje. Morgan nu se pricepea absolut deloc la politica externă şi, fiindcă ştia că mai era preşedinte doar pentru câteva ore, Teddy nu avea de gând să divulge mai mult decât era necesar pentru a obţine amnistierea lui Backman.

— De ce-ar accepta Backman un astfel de târg? întrebă Critz.

— Poate n-o să-l accepte, răspunse Teddy, dar a stat la carceră timp de şase ani. Asta înseamnă douăzeci şi trei de ore pe zi petrecute într-o celulă minusculă şi o oră pe zi la lumina soarelui. Duş face de trei ori pe săptămână, iar mâncarea e proastă, se zice că a slăbit treizeci de kilograme. Am auzit că n-o duce prea bine.

În urmă cu două luni, după înfrângerea totală obţinută în alegeri, Teddy pusese la cale planul privind graţierea şi trăsese nişte sfori, astfel încât condiţiile de trai ale lui Backman să se înrăutăţească vizibil. Temperatura din celulă fusese micşorată cu zece grade, astfel că în ultima lună avusese o tuse violentă. Mâncarea sa, care putea fi cel mult numită „insipidă”, fusese trecută de două ori prin mixer şi îi fusese servită rece. Apa de la toaletă funcţiona doar din an în Paşti, iar paznicii îl trezeau noaptea din somn la te miri ce ore. Dreptul de a da telefoane îi fusese revocat şi dintr-o dată nu mai avusese acces la biblioteca de ştiinţe juridice unde obişnuia să studieze de două ori pe săptămână. Backman, care era avocat, îşi cunoştea drepturile, astfel că ameninţase că va da în

judecată închisoarea şi guvernul, însă pentru asta trebuia să intenteze proces. Lupta pe care o ducea îşi spunea cuvântul: începuse să ceară somnifere şi calmante.

— Vreţi să-l graţiez pe Joel Backman ca să puteţi aranja să fie omorât? întrebă preşedintele.

— Da, zise Teddy sec, însă nu noi vom aranja efectiv uciderea lui.

— Dar va fi omorât.

— Da.

— Iar moartea lui va fi în interesul siguranţei naţionale?

— Sunt ferm convins de asta.

2

Aripa Închisorii Federale Rudley destinată deţinuţilor încarceraţi în regim de izolare era formată din patruzeci de celule identice, de aproape patru metri pătraţi, fără geamuri şi gratii. Pe jos era ciment vopsit în verde, zidurile erau din cărămizi de zgură, uşa era din metal masiv şi avea o fantă îngustă în partea inferioară, pentru tăvile cu mâncare, precum şi un vizor mic, prin care paznicii aruncau din când în când o privire înăuntru. Aripa închisorii era plină de informatori ai guvernului, de turnători ai traficanţilor de droguri, de mafioţi care îşi trădaseră „familia" şi mai erau şi câţiva spioni – oameni care era necesar să fie ţinuţi la închisoare, fiindcă erau destui care de-abia aşteptau să le facă de petrecanie. Majoritatea deţinuţilor care aveau regim de protecţie la Rudley ceruseră să fie „cazaţi" în această aripă.

Joel Backman tocmai încerca să aţipească când doi paznici îi izbiră de perete uşa celulei şi aprinseră lumina.

— Directorul vrea să te vadă, zise unul din ei, fără a mai adăuga ceva.

Străbătură în linişte preria neprimitoare a statului Oklahoma cu o furgonetă a închisorii, trecând pe lângă clădirile în care erau încarceraţi infractorii al căror regim de securitate nu era atât de strict, şi opriră în dreptul clădirii în care se afla administraţia închisorii. Backman, căruia fără un motiv anume i se puseseră cătuşe, fu băgat în grabă înăuntru, urcă două etaje, apoi străbătu un coridor lung până ajunse într-un birou mare, în care luminile erau aprinse şi unde se punea ceva la cale. Backman zări un ceas de perete şi observă că era aproape ora 23:00.

Nu-l văzuse niciodată pe director, lucru obişnuit, de altfel. Erau multe motivele pentru care

directorul nu făcea inspecţii prin închisoare, printre care faptul că nu candida pentru vreo funcţie şi nici nu-l preocupa motivarea mulţimii. În încăpere mai erau trei bărbaţi cu figuri serioase, îmbrăcaţi la costum. Se vedea că stătuseră de vorbă şi, deşi fumatul era strict interzis în clădirile guvernului american, pe masă trona o scrumieră plină ochi, iar un nor de fum gros de-l puteai tăia cu cuţitul plutea sub tavan.

Fără niciun fel de prezentări, directorul spuse:

— Luaţi loc acolo, domnule Backman.

— E o plăcere să vă cunosc, zise Backman, uitându-se la ceilalţi bărbaţi care mai erau în încăpere. Care e, de fapt, motivul aducerii mele aici?

— O să vorbim despre asta.

— Scoateţi-mi, vă rog, cătuşele. Promit să nu ucid pe nimeni.

Directorul închisorii pocni din degete spre paznicul care era mai aproape, iar acesta aduse repede cheia şi-i eliberă mâinile lui Backman. Paznicul ieşi apoi din încăpere, trântind uşa, ceea ce]i displăcu directorului, un om extrem de nervos. Făcând semn cu mâna, zise:

— Dânsul este agentul special Adair de la FBI, acesta este domnul Knabe, de la Departamentul de justiţie, iar dânsul este domnul Sizemore, tot de la Washington.

Niciunul nu se îndreptă spre Backman, care continua să stea în picioare şi părea destul de confuz. Îşi înclină capul în semn de salut, încercând să fie politicos. Eforturile nu îi fură răsplătite.

— Vă rog, luaţi loc, spuse directorul, iar Backman se aşeză în cele din urmă pe un scaun. Mulţumesc. După cum ştiţi, domnule Backman, un nou preşedinte se pregăteşte să depună jurământul, iar preşedintele Morgan îşi face bagajele. În acest moment, se află în Biroul Oval, neputându-se hotărî dacă să vă graţieze sau nu.

Backman fu brusc scuturat de un acces violent de tuse, cauzat atât de temperatura aproape polară din celula sa, cât şi de şocul pe care îl avusese la auzul cuvântului „graţiere”.

Domnul Knabe îi întinse o sticlă cu apă, pe care Backman o înghiţi cu noduri, apa prelingându-i-se pe bărbie. Reuşi în cele din urmă să-şi înăbuşe tuşea.

— Graţiere? murmură.

— Da, o graţiere care presupune anumite obligaţii din partea dumneavoastră

— Dar de ce?

— Nu ştiu, domnule Backman, şi nici nu e treaba mea să înţeleg ce se întâmplă. Eu sunt un simplu mesager.

Domnul Sizemore, care fusese prezentat doar cu cuvintele „din Washington”, fără ca numelui să i se fi alăturat vreo funcţie sau apartenenţă la o organizaţie, zise:

— Vi se propune un târg, domnule Backman. În schimbul graţierii, trebuie să fiţi de acord să părăsiţi pentru totdeauna ţara şi să trăiţi sub o identitate falsă într-un loc în care nu vă va putea găsi nimeni.

„Nicio problemă din punctul ăsta de vedere”, îşi spuse Backman, care nici nu voia să fie găsit.

— Dar de ce? îngăimă din nou.

Se vedea cum sticla pe care o ţinea în mână începuse să tremure.

Sizemore privi cum se clatină sticla şi-l studie pe Joel Backman din cap până-n picioare, uitându-se la părul tuns scurt, la pantofii de sport ieftini şi jerpeliţi pe care îi purta, la şosetele negre primite de la închisoare, şi îşi aminti cum arăta înainte. Îi reveni în memorie coperta unei reviste pe care trona Joel Backman într-un costum italienesc negru croit şi aranjat impecabil, ferchezuit, privind spre obiectiv cu o înfumurare de neegalat. Părul îi era mai lung şi mai închis la culoare, faţa îi era mai plină şi neridată, iar talia îi era proeminentă,

dovada de netăgăduit a multor prânzuri luate la nivel înalt şi a cinelor de patru ore. Îi plăceau la nebunie vinul, femeile şi maşinile sport. Deţinea un avion, un iaht şi o casă în Vail şi îi plăcea să vorbească despre toate acestea. Pe coperta revistei, deasupra fotografiei sale, scria cu majuscule: „MEDIATORUL – CEL MAI PUTERNIC OM DIN WASHINGTON DUPĂ PREŞEDINTE?”

Revista cu pricina era în servieta domnului Sizemore, împreună cu un dosar gros cu informaţii despre Joel Backman. O citise în avionul cu care venise de la Washington la Tulsa.

Conform articolului din revistă, la acea vreme veniturile anuale ale mediatorului erau estimate la peste 10 milioane de dolari, şi Backman dăduse dovada de modestie faţă de reporter. La firma sa de avocatură lucrau două sute de avocaţi – puţini, după standardele Washingtonului – însă, fără îndoială, era cea mai puternică în cercurile politice. Era o maşină de făcut lobby, nu un loc în care îşi practică meseria avocaţi adevăraţi. Era mai degrabă un bordel pentru firmele prospere şi pentru guvernele străine.

„Vai, cum decad cei puternici!” îşi zise domnul Sizemore, privind cum se zgâlţâie sticla.

— Nu înţeleg, şopti Backman.

— Nu avem timp de explicaţii, spuse domnul Sizemore. E un târg care se va face rapid, domnule Backman. Din păcate, nu aveţi timp să cântăriţi lucrurile. Trebuie să luaţi repede o decizie. Da sau nu. Vreţi să rămâneţi aici sau să vă petreceţi viaţa în cealaltă parte a lumii, sub o identitate falsă.

— Unde?

— Nu ştim, dar vom stabili acest lucru.

— O să fiu în siguranţă?

— Numai dumneavoastră puteţi răspunde la întrebarea aceasta, domnule Backman.

Backman se gândea la ceea ce întrebase şi începu să tremure şi mai tare.

— Când o să plec? întrebă încetişor.

Vocea începuse să-i mai prindă puteri, dar era oricând posibil să aibă din nou un acces violent de tuse.

— Imediat, răspunse domnul Sizemore, care preluase controlul întâlnirii, transformând FBI-ul, Departamentul de justiţie şi pe directorul închisorii în simpli spectatori.

— Chiar acum?

— Nu vă veţi mai întoarce în celulă.

— O, la naiba! exclama Backman, smulgându-le un zâmbet celor din încăpere.

— Lângă celula dumneavoastră aşteaptă un gardian, spuse directorul. O să vă aducă orice doriţi din celulă.

— Întotdeauna aşteaptă un gardian lângă celula mea, se răsti Backman la director. Dacă e gunoiul ăla sadic de Sloan, spuneţi-i să ia lamele mele şi să-şi taie venele.

Toţi înghiţiră în sec şi aşteptară ca vorbele lui să se risipească, însă acestea brăzdară aerul poluat şi mai vibrară în încăpere preţ de câteva clipe.

Domnul Sizemore îşi drese glasul, îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi spuse:

— Domnule Backman, nişte domni aşteaptă în Biroul Oval. Acceptaţi oferta?

— Preşedintele aşteaptă după mine?

— S-ar putea spune şi aşa.

— Îmi e dator, doar eu l-am pus în scaunul de preşedinte.

— Domnule Backman, nu e momentul să dezbatem asemenea probleme, zise calm domnul Sizemore.

— Îmi întoarce serviciul pe care i l-am făcut?

— Nu am de unde să ştiu ce gândeşte preşedintele.

— Chiar credeţi că e capabil să gândească?

— O să-i sun să le spun că răspunsul este negativ.

— Staţi aşa!

Backman goli sticla de apă şi mai ceru una. Se şterse la gură cu mâneca, apoi zise:

— E un program de genul protecţia martorilor?

— Nu este un program oficial, domnule Backman, însă din când în când considerăm că e necesar să mai ascundem pe unul, pe altul.

— Cât de des se întâmplă să moară unul dintre cei pe care îi ascundeţi?

— Nu prea des.

— Nu prea des? Deci nu-mi garantaţi că o să fiu în siguranţă.

— Nu există niciun fel de garanţii, dar şansele dumneavoastră sunt bune.

Backman îşi întoarse privirea spre director şi zise:

— Câţi ani mai am de stat aici, Lester?

Lester fusese din nou băgat în discuţie. Nimeni nu îi spunea „Lester”, nume pe care îl ura şi pe care evita să-l folosească. Pe plăcuţa de pe biroul său era inscripţionat: „L. Howard Cass”.

— Paisprezece ani şi puteţi să vă adresaţi cu „domnule director Cass”.

— Mai scuteşte-mă! Sunt şanse ca în trei ani să mor. Malnutriţia, hipotermia şi lipsa de îngrijire medicală luate laolaltă ar trebui să rezolve problema asta. Lester conduce o instituţie foarte eficientă.

— Putem continua? întrebă domnul Sizemore.

— Bineînţeles că accept târgul, zise Backman. Aş fi prost să n-o fac.

Domnul Knabe de la Departamentul de justiţie făcu în sfârşit o mişcare. Deschise o servieta şi spuse:

— Aici vă sunt actele.

— Pentru cine lucraţi? îl întrebă Backman pe domnul Sizemore.

— Pentru preşedintele Statelor Unite.

— Ei bine, spuneţi-i că nu am votat pentru el fiindcă eram la răcoare, dar aş fi făcut-o, dacă aş fi putut. Şi spuneţi-i, vă rog, că-i mulţumesc, da?

— Sigur.

Hoby turnă încă o cană de ceai verde, decafeinizat de data aceasta, pentru că era aproape miezul nopţii, şi i-o întinse lui Teddy, care, înfofolit într-o pătură, privea maşinile din spatele lor. Erau pe Constitution Avenue, în apropiere de Roosevelt Bridge şi lăsau în urmă centrul oraşului. Bătrânul sorbi din ceai, apoi spuse:

— Morgan e prea tâmpit ca să vândă graţieri. Critz însă mă îngrijorează.

— A fost deschis un nou cont, pe insula Nevis, acum două săptămâni, de o firmă obscură a lui Floyd Dunlap, zise Hoby.

— Cine e individul?

— Unul dintre cei care au strâns fonduri pentru campania lui Morgan.

— De ce tocmai pe insula Nevis?

— E la modă acum pentru derularea activităţilor din paradisurile fiscale.

— Ţinem situaţia sub control?

— Absolut. Orice posibil transfer se va face probabil în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Teddy încuviinţă uşor şi aruncă fugitiv o privire în dreapta, la Kennedy Center.

— Unde e Backman?

— E pe punctul de a ieşi din închisoare.

Teddy zâmbi şi sorbi din ceai. Traversară podul în linişte, iar când râul Potomac rămase în urmă, zise:

— Cine o să-l lichideze?

— Chiar contează?

— Nu, dar va fi plăcut să urmărim concursul.

Joel Backman, îmbrăcat într-o uniformă militară kaki uzată, dar apretată şi călcată, de pe care fuseseră îndepărtate toate însemnele, încălţat cu bocanci negri lustruiţi şi purtând un hanorac bleumarin gros, a cărui glugă şi-o strânsese bine în jurul feţei, părăsea ţanţoş închisoarea Federală

Rudley la cinci minute după miezul nopţii, cu paisprezece ani înainte de termen. Fusese închis acolo, la carceră, timp de şase ani, iar acum, la plecare, ducea cu el un sac de iută mic, în care avea câteva cărţi şi fotografii. Nu privi în urmă.

Avea cincizeci şi doi de ani, era divorţat, falit, răcise complet relaţiile cu doi dintre cei trei copii ai săi şi fusese uitat de toţi prietenii. Nici măcar unul dintre ei nu-şi dăduse osteneala să mai corespondeze cu el după primul an de detenţie. O veche iubită, una dintre nenumăratele secretare după ale căror fuste fugise prin birourile sale luxoase, îi scrisese timp de zece luni, până când apăruse un articol în *The Washington Post* în care se afirma că FBI-ul ajunsese la concluzia că era puţin probabil ca Joel Backman să-şi fi văduvit firma şi clienţii de milioane de dolari, aşa cum se vehiculase iniţial. Şi cine vrea să fie prieten prin corespondenţă cu un avocat falit, aflat în închisoare? Dacă ar fi fost vorba de unul bogat, poate ar fi fost altceva.

Mama lui îi scria din când în când, dar avea nouăzeci şi unu de ani şi trăia într-un azil modest de lângă Oakland, aşa că fiecare scrisoare pe care o primea de la ea îi făcea impresia că e ultima. Îi scria mamei o dată pe săptămână, dar se îndoia că aceasta mai poate citi şi era aproape sigur că niciunul dintre angajaţii azilului nu avea timp sau chef să i le citească. Ea îi mulţumea mereu pentru scrisoare, dar nu făcea niciodată referire la ceea ce îi scrisese. Îi trimitea mamei felicitări la ocaziile speciale. Într-una dintre scrisori, mama sa îi mărturisise că era singurul care îşi amintise de ziua ei.

Bocancii erau foarte grei. Pe când bocănea pe trotuar, îşi dădu seama că în ultimii şase ani purtase doar şosete, niciodată pantofi. Ce chestii îţi aminteşti atunci când lucrurile se schimbă brusc! Oare când purtase ultima oară bocanci? Şi când o

să poată oare să arunce cât colo blestemaţii ăia de bocanci?

Se opri o clipă şi îşi îndreptă privirea spre cer. Timp de o oră pe zi i se permisese să se plimbe în aer liber, pe un petic mic de iarbă. Întotdeauna singur şi mereu sub supravegherea unui gardian, de parcă el, Joel Backman, fost avocat care nu trăsese niciodată cu arma, ar fi putut pe nepusă masă să aibă un acces de furie, să devină periculos şi să nenorocească pe cineva. Aşa-zisa grădină era mărginită de un gard din plasă metalică având înălţimea de trei metri, deasupra căruia era sârmă ghimpată. După gard era un canal de scurgere gol, în spatele căruia se întindea, până în Texas, bănuia el, preria, în care nu creştea niciun fel de copac.

Era însoţit de domnul Sizemore şi de agentul Adair, care îl conduseră la un vehicul de teren verde-închis, care, deşi nu avea niciun fel de însemne, se vedea de la o poştă că aparţine guvernului. Joel se urcă pe bancheta din spate, singur, şi începu să se roage. Îşi închise ochii, scrâşni din dinţi şi îl rugă pe Dumnezeu să facă să pornească motorul, să se mişte roţile, să se deschidă porţile închisorii şi să fie de ajuns actele pe care le avea. „Te rog, Doamne, nu face glume crude! Te rog, Doamne, fă să nu fie doar un vis!”

Douăzeci de minute mai târziu, Sizemore rupse tăcerea:

— Ia spuneţi, domnule Backman, vă e foame?

Backman încetase să se roage şi începuse să plângă. Deşi maşina rula de ceva vreme, el continuase să-şi ţină ochii închişi. Stătea lungit pe bancheta din spate, luptându-se cu emoţiile, bătălie pe care o pierdu însă.

— Bineînţeles, reuşi să îngaime.

Se ridică şi privi pe geam. Erau pe o autostradă interstatală şi îi trecu prin faţa ochilor un indicator verde pe care scria: „Ieşirea Perry”. Opriră în parcarea unui local în care se vindeau clătite, aflat la mai puţin de patru sute de metri de autostradă.

Se zăreau camioane mari în depărtare şi se auzea scrâşnetul motoarelor diesel. Joel le privi o clipă şi ascultă zgomotul. Privi din nou spre cer, la semilună.

— Trebuie să ne grăbim? îl întrebă pe Sizemore când intrară în restaurant.

— Nu, ne încadrăm în timp, i se răspunse.

Se aşezară la o masă de lângă geamul din faţă al localului şi Joel începu să se uite pe fereastră. Comandă friganele şi fructe, mâncare uşoară, fiindcă se temea că organismul său era mult prea obişnuit cu fierturile pe care le mânca. Conversaţia lâncezea; băieţii de la guvern erau programaţi să vorbească puţin şi erau incapabili să facă conversaţie de dragul conversaţiei. Nu că Joel ar fi fost interesat de ce aveau de spus.

Se strădui să nu zâmbească. Sizemore urma să raporteze că Backman arunca din când în când o privire spre uşă şi părea să-i urmărească cu atenţie pe ceilalţi clienţi. Nu părea speriat, dimpotrivă. Pe măsură ce se scurgeau minutele, iar şocul se atenua, începu să se adapteze şi să se însufleţească. Devoră două porţii de friganele şi bău patru ceşti de cafea neagră.

Intrară pe poarta Fort Summit, de lângă Brinkley, Texas, la câteva minute după ora 4:00. Backman fu dus la spitalul bazei militare, unde îl consultară doi medici. Cu excepţia unei răceli, a tusei şi a faptului că avea o stare de slăbiciune generală, era într-o formă fizică bună. Fu dus apoi într-un hangar, unde fu prezentat unui anume colonel Gantner, care îi deveni pe loc cel mai bun prieten. În urma instrucţiunilor primite de la Gantner şi sub atenta lui supraveghere, Joel îşi schimbă hainele, îmbrăcând o salopetă militară verde, pe care era inscripţionat numele HERZOG deasupra buzunarului din dreapta.

— Eu sunt ăsta? întrebă Joel, privind inscripţia.

— Da, pentru următoarele patruzeci şi opt de ore, îi răspunse Gantner.

— Şi ce grad am?

— Maior.

— Nu-i rău deloc.

La un moment dat, în timpul acestor scurte explicaţii, domnul Sizemore de la Washington şi agentul Adair se făcură nevăzuţi, iar Joel Backman nu-i mai întâlni niciodată. Când începură să se ivească primele raze de soare, Joel intră prin trapa unui avion cargo C-130 şi îl urmă pe Gantner la nivelul superior, într-o cabină în care şase soldaţi se pregăteau de un zbor lung.

— Stai aici, îi spuse Gantner, arătând spre un pat aflat aproape de duşumea.

— Pot să întreb unde mergem? şopti Joel.

— Da, dar nu-ţi pot răspunde.

— Eram doar curios…

— O să te pun la curent înainte să aterizăm.

— Şi când o să se întâmple asta?

— Peste vreo paisprezece ore.

Cum nu era niciun geam, ca să poată privi afară, Joel se întinse în pat, îşi trase pătura până peste cap şi deja sforăia în momentul în care aparatul decolă.

3

Critz dormi câteva ore, după care plecă de acasă, cu mult înainte ca agitaţia creată de ceremonia învestirii în funcţie a noului preşedinte să înceapă. După lăsarea serii, el şi soţia sa fură duşi la Londra, la bordul unuia dintre numeroasele avioane particulare ale noului său şef. Urma să petreacă două săptămâni acolo, după care avea să se întoarcă la „moara" cercurilor politice din Washington, în calitate de lobbyist, să joace un joc vechi de când lumea. Detesta s-o facă. Ani de zile văzuse cum învinşii trec de partea cealaltă a baricadei şi îşi încep o nouă carieră forţându-le mâna vechilor colegi, vânzându-şi sufletul oricui avea destui bani să cumpere influenţa pe care o aveau ei de vânzare. Era o treabă împuţită. Se săturase de viaţa politică, dar, din păcate, altceva nu ştia să facă.

O să scrie nişte discursuri, poate chiar şi o carte, o să mai rămână în zonă câţiva ani, sperând că îşi va aminti cineva de el. Critz ştia însă cât de repede sunt daţi uitării la Washington cei care fuseseră odinioară la putere.

Preşedintele Morgan şi directorul Maynard se puseseră de acord să aştepte douăzeci şi patru de ore până la anunţarea graţierii lui Backman, să lase să treacă câteva ore de la ceremonia de învestire. Lui Morgan nu-i mai păsa, doar urma să fie în Barbados la ora aceea. Critz însă nu se considera obligat să respecte niciun fel de înţelegere, mai ales una făcută cu oameni ca Teddy Maynard. După ce luă o cină prelungită, udată din plin cu vin, pe la 2:00, ora Londrei, îi dădu telefon unui corespondent al CBS la Casa Albă şi lăsă să transpire în linii mari graţierea lui Backman. După cum prevăzuse, CBS dădu pe post ştirea la ora de bârfe din zorii zilei, astfel că înainte de ora 8:00 ştirea făcuse deja înconjurul Washingtonului.

Joel fusese graţiat necondiţionat în ceasul al doisprezecelea!

Nu se cunoşteau niciun fel de detalii cu privire la eliberarea sa. Ultima oară când se auzise ceva despre el, era încarcerat într-o închisoare de maximă securitate din Oklahoma.

Într-un oraş extrem de agitat, ziua începu cu vestea şocantă a graţierii, care captă atenţia opiniei publice, rivalizând cu evenimentul învestirii noului preşedinte şi cu prima lui zi de lucru în calitate de şef al statului.

Firma falimentară de avocatură Pratt & Bolling îşi avea acum sediul pe Massachusetts Avenue, la patru străzi nord de Dupont Circle. Nu era o locaţie proastă, dar clădirea nu era nici pe departe la fel de elegantă ca vechiul sediu de pe New York Avenue. În urmă cu câţiva ani, când Joel Backman se afla la cârma firmei, care pe atunci se numea Backman, Pratt & Bolling, insistase să se plătească cea mai mare chirie din oraş pentru a putea sta în dreptul ferestrelor uriaşe ale imensului său birou de la etajul opt şi să privească de sus Casa Albă.

De la noul sediu nu se mai vedea Casa Albă, birourile imense cu privelişti impresionante erau de domeniul trecutului, iar clădirea avea trei etaje, nu opt. Dintre cei două sute de avocaţi extrem de bine plătiţi nu mai rămăseseră decât treizeci, care de-abia răzbeau cu banii. Primul faliment – denumit neoficial „Backman I" – decimase firma, dar, în mod miraculos, partenerii nu fuseseră întemniţaţi. „Backman II" fusese urmarea a trei ani de lupte murdare în interiorul firmei şi de procese pe care angajaţii şi le intentaseră unul altuia. Avocaţilor de la firmele rivale le plăcea să spună că Pratt & Bolling îşi dedica mai mult timp intentându-şi sieşi procese decât celor pe care firma fusese plătită să-i dea în judecată.

În zorii acelei zile, avocaţii de la firmele rivale rămaseră muţi. Joel Backman era liber. O să-şi

facă, oare, din nou intrarea în scenă? Se va întoarce la Washington? Erau toate astea adevărate? Cu siguranţă că nu.

Kim Bolling era internat într-o clinică de dezalcoolizare, de unde urma să fie trimis direct la un spital particular de boli nervoase, pentru câţiva ani buni. Tensiunea insuportabilă în care trăise în ultimii şase ani îl făcuse să-şi piardă echilibrul şi nu îşi mai putea reveni. Astfel, misiunea de a face faţă ultimului coşmar pe care li-l rezerva Joel Backman căzu în sarcina lui Carl Pratt.

Pratt fusese cel care rostise „da”-ul prin care îşi declarase fidelitatea, în urmă cu douăzeci şi doi de ani, când Backman îi propusese ca micile lor firme să-şi unească destinele. Pratt fusese cel care muncise fără răgaz timp de şaisprezece ani pentru a face curăţenie în urma lui Backman când firma se extindea, onorariile veneau cu grămada, iar toate graniţele eticii erau aruncate în aer. El fusese cel care se certase în fiecare săptămână cu partenerul său, dar care, cu timpul, ajunsese să se bucure de rezultatele enormului succes pe care îl repurtaseră.

Şi tot Carl Pratt fusese cel cât pe-aci să fie la rându-i pus sub acuzare de guvernul federal, chiar înainte ca Joel Backman să ia în mod eroic toată vina asupra sa. Înţelegerea dintre Backman şi acuzare, precum şi acordul prin care ceilalţi parteneri din cadrul firmei erau scoşi de sub acuzare s-au materializat într-o amendă de 10 milioane de dolari, ceea ce a dus la primul faliment – „Backman I.”

„Dar mai bine falit decât încarcerat”, îşi spunea Pratt aproape zilnic. În dimineaţa aceea îşi târşâi paşii prin biroul său aproape gol, mormăind ceva în barbă şi încercând cu disperare să se convingă că ştirea nu era adevărată. Se aşeză în dreptul micii ferestre, privi la clădirea de cărămidă cenuşie de vizavi şi se întrebă cum de se putuse întâmpla aşa ceva? Cum putea un fost avocat/lobbyist falit,

exclus din barou şi căzut în dizgraţie, să convingă în ultima clipă un preşedinte care se pregătea să părăsească funcţia supremă în stat să-l graţieze?

La vremea la care fusese închis, Joel Backman era probabil cel mai celebru delincvent dintre oamenii de afaceri. Toţi voiau să-l vadă spânzurat.

Dar, admise Pratt în sinea sa, dacă cineva din lumea asta putea face un asemenea miracol, acea persoană era, categoric, Joel Backman.

Pratt dădu nişte telefoane preţ de câteva minute, contactându-şi marea reţea de bârfitori şi atotştiutori de la Washington. În cele din urmă, un vechi prieten, care, nu se ştie cum, reuşise să supravieţuiască la Casa Albă sub patru preşedinţi, doi din fiecare partid, îi confirmă că ştirea era reală.

— Unde e? întrebă nerăbdător Pratt, de parcă Backman şi-ar fi putut face apariţia în D.C. dintr-o clipă în alta.

— Nu ştie nimeni.

Pratt îşi încuie uşa şi duse o luptă cu sine pentru a nu se lăsa pradă tentaţiei de a deschide sticla de votcă din birou. Avea patruzeci şi nouă de ani când partenerul său fusese condamnat la douăzeci de ani de închisoare, fără drept de eliberare condiţionată, şi deseori se întrebase ce o să facă el la şaizeci şi nouă de ani, când Backman va fi eliberat.

În acel moment, Pratt se simţea de parcă i-ar fi fost furaţi paisprezece ani din viaţă.

În sala de tribunal fusese atât de multă lume încât judecătorul amână cu două ore începerea audierilor, până când se organiză modul de împărţire a locurilor din sală, acest lucru căpătând oarecum prioritate. Reprezentanţii tuturor marilor agenţii de ştiri din ţară strigau că vor un loc în sală, fie pe scaun, fie în picioare. Mari ştabi de la Justiţie, FBI, Pentagon, CIA, NSA, Casa Albă şi de la Capitoliu făceau presiuni să li se pună la dispoziţie un loc în sală, toţi aceştia pretinzând că

era în interesul lor să fie prezenţi la linşarea lui Joel Backman. În momentul în care acuzatul îşi făcu intrarea în sala în care domnea o atmosferă tensionată, mulţimea înlemni, singurul sunet care se mai auzi fiind cel făcut de tastatura stenografului tribunalului.

Backman fu dus la masa apărării, unde mica lui armată de avocaţi făcu zid în jurul lui, de parcă se aştepta ca mulţimea să tragă în el. N-ar fi fost de mirare, chiar dacă masurile de securitate luate rivalizau cu cele ocazionate de o vizită prezidenţială. În primul rând din spatele mesei apărării stăteau Carl Pratt şi în jur de doisprezece parteneri sau viitori foşti parteneri ai lui Backman. Fuseseră percheziţionaţi, din cap până în picioare, şi pe bună dreptate. Deşi îl urau din toată fiinţa, îşi puneau nădejdea în el, fiindcă, dacă înţelegerea dintre apărare şi acuzare cădea din cauza vreunui obstacol sau a unei divergenţe de ultima oră, ei ar fi intrat din nou în vizorul acuzării, aşteptându-i procese grele.

Măcar stăteau în primul rând, printre spectatori, nu la masa apărării, unde erau ţinuţi escrocii. Măcar erau în viaţă. În urmă cu opt zile, Jacy Hubbard, unul dintre partenerii lor de vază, fusese găsit mort în cimitirul Arlington National, înscenându-se o sinucidere, teorie pe care puţini o credeau. Hubbard fusese senator de Texas şi renunţase la Senat după douăzeci şi patru de ani pentru unicul motiv, nedivulgat însă, de a-şi vinde influenţa impresionantă pe care o avea celui care oferea mai mult. Bineînţeles, Joel Backman nu ar fi pierdut pentru nimic în lume ocazia de a prinde în plasă un peşte atât de mare, prin urmare cei de la Backman, Pratt & Bolling îl angajară pe Hubbard pentru un milion de dolari pe an, fiindcă pentru dragul de Jacy uşa Biroului Oval era mereu deschisă.

Moartea lui Hubbard reuşise ca prin miracol să-l facă pe Joel Backman să înţeleagă punctul de

vedere al guvernului. Obstacolele care întârziaseră negocierea înţelegerii între apărare şi acuzare dispărură peste noapte. Acum, Joel Backman nu numai că accepta sentinţa de douăzeci de ani, dar voia să înceapă cât mai repede ispăşirea pedepsei. Era nerăbdător să i se ofere regim de protecţie în închisoare.

Avocatul guvernului era un procuror cu funcţie înaltă de la Departamentul de justiţie care, dată fiind mulţimea de spectatori, tot unul şi unul, încerca să epateze. Nu ar fi folosit pentru nimic în lume un cuvânt pentru a exprima ceva dacă putea utiliza trei, doar era multă lume prezentă. Se afla pe scenă, ocazie rară pentru el în cariera sa lungă şi prăfuită, iar naţiunea era cu ochii pe el. Începu prin a citi capetele de acuzare pe un ton de o platitudine extraordinară, fiind clar pentru toată lumea că nu avea pic de talent artistic şi că-i lipsea în întregime flerul pentru spectacol, deşi nu se putea spune că nu îşi dădea toată silinţa. După opt minute de monolog insipid, judecătorul îl privi somnoros peste ochelarii de citit şi îi spuse:

— Vă rog să vă grăbiţi, domnule, şi vorbiţi mai încet!

Fuseseră formulate optsprezece capete de acuzare, pretinsele infracţiuni comise variind de la spionaj la trădare. După ce fuseseră citite, reieşi că lui Joel Backman i se puseseră în cârcă atâtea mârşăvii, încât părea că făcea parte din aceeaşi categorie cu Hitler. Avocatul său aminti de îndată Curţii şi celor prezenţi că nu fusese dovedită niciuna dintre acuzaţii şi că fusese prezentat doar punctul de vedere al uneia din părţi, şi anume al guvernului, care în mod evident denatura realitatea. Explică faptul că clientul său va pleda vinovat doar pentru patru dintre cele optsprezece capete de acuzare – care se refereau la posesie neautorizată de documente militare. Judecătorul citi apoi lunga înţelegere dintre apărare şi acuzare, timp de douăzeci de minute fiind linişte totală în

sală. Artiştii din primul rând erau evident nemulţumiţi, înfăţişarea fiindu-le atât de schimonosita încât păreau alte persoane.

Ascuns în ultimul rând, printre necunoscuţi, stătea Noel Backman, fiul cel mare al lui Joel. La acea vreme încă era unul dintre asociaţii firmei Backman, Pratt & Bolling, dar lucrurile aveau să se schimbe. Urmărea procesul în stare de şoc, fiindu-i imposibil să creadă că tatăl său, odinioară atât de puternic, pleda vinovat şi urma să fie îngropat în sistemul penal federal.

Acuzatul fu condus în cele din urmă spre boxa martorilor. Încercă să aibă o atitudine demnă şi se întoarse spre judecător. Cu avocaţi de o parte şi de alta care îi şuşoteau în ureche, se recunoscu vinovat de patru capete de acuzare, apoi fu escortat la locul său. Reuşi să evite contactul vizual cu toată lumea.

Se stabili ca sentinţa să fie pronunţată luna următoare. Lui Backman i se puseră cătuşe şi fu scos din sală, fiind clar pentru toată lumea că nu va putea fi forţat să-şi divulge secretele, că va fi într-adevăr întemniţat pentru o lungă bucată de vreme, perioadă în care conspiraţiile sale vor înceta să aibă efect. Mulţimea începu să părăsească încet-încet sala. Reporterii obţinuseră jumătate din subiectul pe care îl vânau. Marii mahări de la agenţiile guvernamentale plecară fără un cuvânt; unii erau mulţumiţi că secretele nu fuseseră dezvăluite, alţii – nervoşi că fuseseră ascunse nişte infracţiuni. Carl Pratt şi ceilalţi parteneri aflaţi sub asediu se îndreptară spre cel mai apropiat bar.

Primul reporter sună chiar înainte de 9:00. Pratt o avertizase deja pe secretară că erau posibile asemenea telefoane. Trebuia să le spună tuturor că era ocupat la tribunal cu nişte chestiuni ce aveau să îi răpească foarte mult timp, astfel că s-ar putea să nu treacă pe la birou câteva luni. Nu trecu mult timp şi liniile telefonice se blocară, astfel că o zi care se anunţase productivă se duse pe apa

sâmbetei. Nu era avocat şi angajat din firmă care să nu fi lăsat totul baltă şi să şuşotească despre ce se întâmplase în cazul Backman. Unii stăteau cu ochii aţintiţi asupra uşii de la intrare, jumătate dintre ei aşteptându-se ca fantoma să vină să-i caute.

Pratt stătea singur în birou, cu uşa încuiată, bea Bloody Mary şi urmărea ştirile ce erau difuzate non-stop la televiziunile prin cablu. Din fericire, fusese răpit un autocar cu turişti danezi în Filipine, altfel ştirea despre Joel Backman ar fi fost cea mai importantă. Dar i se acordase şi lui mare atenţie, în studio fiind aduşi tot felul de experţi, care, după ce erau pudraţi, erau aşezaţi în lumina reflectoarelor, unde turuiau la nesfârşit despre păcatele legendare ale lui Backman.

Un fost director de la Pentagon numi graţierea „un posibil atentat la siguranţa naţională". Un judecător federal aflat la pensie, arătându-şi cu vârf şi îndesat vârsta de nouăzeci şi ceva de ani, o numi, previzibil, „eroare judiciară". Un proaspăt senator de Vermont admise că nu ştia prea multe despre scandalul Backman, dar cu toate acestea era entuziasmat că apărea la televiziunea prin cablu, şi afirmă că intenţiona să ceară să se facă tot felul de cercetări. Un oficial al Casei Albe, asupra numelui căruia se păstrase tăcerea, declară că preşedintele era „destul de supărat" din cauza graţierii şi că intenţiona să o reanalizeze, mă rog, orice o fi însemnând asta.

Şi tot aşa. Pratt îşi prepară un al doilea Bloody Mary.

Vrând să dea lovitura, un „corespondent" – şi nu simplu „reporter" – făcuse nişte săpături în privinţa senatorului Jacy Hubbard, astfel că Pratt căută telecomanda. Dădu sonorul mai tare în momentul în care pe ecran apăru o fotografie mărită a chipului lui Hubbard. Fostul senator fusese găsit mort, cu un glonţ în cap, cu o săptămână înainte ca Backman să pledeze vinovat.

Ceea ce la început păruse a fi sinucidere, se considerase ulterior „moarte suspectă”, însă nu fusese identificat niciun suspect. Pistolul cu care se trăsese nu era înseriat, fiind probabil furat. Hubbard fusese un vânător pasionat, dar nu folosise niciodată pistoale. Urmele de praf de puşcă de pe mâna sa dreaptă ridicau semne de întrebare. La autopsie, i se găsise în organism o cantitate foarte mare de alcool şi de barbiturice. Alcool era de aşteptat să se găsească, însă Hubbard nu lua medicamente. Fusese văzut cu câteva ore înainte în compania unei tinere atrăgătoare la un bar din Georgetown, lucru destul de obişnuit, de altfel.

Teoria cea mai vehiculată era că tânără îi pusese în băutură atâtea somnifere cât era necesar pentru a-l face knockout, apoi îl dăduse pe mâna criminalilor profesionişti. Fusese transportat într-o zonă îndepărtată a cimitirului Arlington National, unde i se trăsese un glonţ în cap. Corpul neînsufleţit îşi găsi odihna eternă pe mormântul fratelui său, erou al Războiului din Vietnam, decorat pentru faptele sale. Bună încercare, însă cei care îl cunoşteau bine ştiau că vorbea rar despre familia sa, iar multă lume nu ştia că avusese un frate care murise.

Teoria ţinută sub tăcere era că Hubbard fusese ucis de aceleaşi persoane care voiau să îl anihileze şi pe Joel Backman. Ulterior, timp de câţiva ani buni, Carl Pratt şi Kim Bolling plătiseră sume considerabile pe gărzi de corp profesioniste, pentru eventualitatea în care şi numele lor se aflau pe lista aceea. Evident, nu se aflau. Despre afacerea blestemată care fi băgase la puşcărie pe Backman şi îi adusese moartea lui Hubbard nu mai ştia nimeni în afară de cei doi, astfel încât, cu timpul, Pratt o lăsă mai moale cu masurile de securitate pe care şi le luase, însă purta mereu asupra lui un pistol Ruger.

Backman era departe, distanţa crescând cu fiecare minut. În mod bizar, şi el se gândea tot la Jacy Hubbard şi la posibilii criminali. Avea timp berechet să se gândească, deşi cele paisprezece ore pe care avea să le petreacă într-un pat de cazarmă pliant, într-un avion cargo care se zgâlţâia, ar fi reuşit în general să amorţească simţurile unei persoane normale. Pentru un fost puşcăriaş însă, care tocmai fusese eliberat după şase ani de încarcerare în regim de izolare, zborul era chiar un stimulent.

Criminalul care îl omorâse pe Jacy Hubbard va dori foarte mult să îl lichideze şi pe Joel Backman şi, în timp ce era zgâlţâit de avionul ce zbura la 7.200 de metri, Joel îşi punea nişte întrebări foarte importante: Cine pledase pentru graţierea lui? Unde intenţionau să îl ascundă? Cine erau de fapt „ei”?

La drept vorbind, erau nişte întrebări plăcute. În urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore, întrebările pe care şi le punea erau: Vor să mor de inaniţie? Sau de frig? Îmi pierd, încetul cu încetul, minţile în celula asta de trei metri şi jumătate pe trei metri şi jumătate? Sau mi le pierd cu repeziciune? O să-mi văd vreodată nepoţii? Dar oare vreau să-i văd?

Îi plăceau mai mult noile întrebări, chiar dacă îl nelinişteau. Cel puţin va putea să se plimbe undeva pe o stradă, să respire aer curat, să simtă razele soarelui şi să intre într-o cafenea, în care să bea o cafea tare.

Avusese la un moment dat un client, un importator bogat de cocaină, care fusese prins într-o capcană a Brigăzii Antidrog. Clientul era un peşte atât de mare, încât agenţii federali îi oferiseră o viaţă nouă, sub o altă identitate şi o altă înfăţişare, dacă îi turna pe columbieni. Asta şi făcu, astfel că, după ce ieşi de sub cuţitul chirurgului estetician, luă viaţa de la zero în partea de nord a oraşului Chicago, unde avea o mică

librărie. Joel trecuse pe acolo după câteva zile şi văzuse că clientul său purta cioc, fuma pipă şi părea un om cerebral, cu picioarele pe pământ. Avea o nouă nevastă şi trei copii vitregi, iar columbienii nu l-au găsit niciodată.

Lumea e mare. Nu e aşa de greu să te ascunzi.

Joel închise ochii, rămase nemişcat şi ascultă huruitul constant al celor patru motoare, încercând să se convingă că, indiferent unde va merge, nu va trăi ca un om hăituit. Se va adapta, va supravieţui, nu va trăi sub imperiul fricii.

Puţin mai încolo, doi soldaţi povesteau în şoaptă despre toate fetele care le trecuseră prin pat. Îşi aminti de Mo, turnătorul mafioţilor, care în ultimii patru ani ocupase celula vecină şi care, cam douăzeci şi două de ore pe zi, era singurul om cu care putea să povestească. Nu-l putea vedea, dar se auzeau printr-o gură de aerisire. Lui Mo nu-i era dor de familie, prieteni, vecini, mâncare, băutură sau de lumina soarelui. Nu făcea altceva decât să vorbească despre sex. Povestea îndelung, în detaliu, despre escapadele sale amoroase. Mai zicea şi glume, cele mai deocheate care îi fusese dat lui Joel să audă. Scria chiar şi poezii despre foste iubite, orgii şi fantezii.

Nu-i va fi dor de Mo şi de imaginaţia lui.

Fără să vrea, aţipi din nou.

Colonelul Gantner îl scutură, şoptind cu glas apăsat:

— Domnule maior Herzog, domnule maior Herzog! Trebuie să stăm de vorbă.

Backman se dădu anevoie jos din pat şi îl urmă pe colonel de-a lungul spaţiului strâmt şi întunecat dintre şirurile de paturi, intrând într-o cămăruţă situată în apropiere de carlingă.

— Ia loc, îi spuse Gantner.

Se aşezară la o masă de metal mică. Gantner ţinea în mână un dosar.

— Uite cum stă treaba. O să aterizăm cam peste o oră. Planul este următorul: te prefaci că îţi este

rău, atât de rău încât, când o să ajungem, ne va aştepta o ambulanţă lângă zona de aterizare. Ca de obicei, autorităţile italiene vor analiza rapid documentele şi poate o să se uite puţin la tine. Probabil că nu se va întâmpla asta. Vom fi la o bază militară americană, unde mereu vin şi pleacă soldaţi. Am un paşaport pentru tine. O să vorbesc eu cu autorităţile italiene, apoi ambulanţa te va duce la spital.

— Italieni ziceţi?

— Da. Ai auzit de baza aeriană Aviano?

— Nu.

— Îmi închipuiam. E a Statelor Unite de când i-am izgonit pe germani, în 1945. E situată în partea de nord a Italiei, în apropiere de Alpi.

— Sună excelent.

— Da, nu e rău, dar să nu uităm că e o bază militară.

— Cât o să stau acolo?

— Nu hotărăsc eu asta. Misiunea mea este să aranjez să fii dus la spitalul bazei. De acolo te va lua altcineva în primire. Ia aruncă o privire peste biografia maiorului Herzog, pentru orice eventualitate!

Lui Joel îi luă câteva minute să citească povestea fictivă a vieţii maiorului Herzog şi să memoreze datele din paşaportul fals.

— Nu uita, ţi-e foarte rău şi ţi s-au administrat calmante. Prefă-te că eşti în comă.

— Păi chiar am fost, timp de şase ani.

— Vrei nişte cafea?

— Ce oră e unde mergem?

Gantner îşi privi ceasul şi făcu un calcul rapid.

— Ar trebui să aterizăm pe la 1:00.

— Aş bea cu plăcere o cafea.

Gantner îi dădu un pahar de hârtie şi un termos şi se făcu nevăzut.

După ce bău două cafele, Joel simţi că motoarele încep să reducă din turaţie. Se întoarse în pat şi încercă să-şi ţină ochii închişi.

Când avionul C-130 ateriză, o ambulanţă a forţelor aeriene merse în marşarier până ajunse lângă trapa din spate a avionului. Soldaţii se mişcau agale, majoritatea fiind încă pe jumătate adormiţi. Targa pe care se afla maiorul Herzog fu coborâtă din avion şi introdusă cu multă atenţie în ambulanţă. Reprezentantul autorităţilor italiene aflat cel mai aproape de avion stătea într-un jeep al armatei americane, urmărind fără tragere de inimă ce se întâmpla şi încercând să se încălzească. Ambulanţa demară, fără să se grăbească prea tare, iar după cinci minute maiorul Herzog fu dus la spital, unde fu izolat într-o cămăruţă situata la etajul doi, a cărei uşă era păzită de doi membri ai poliţiei militare.

4

Spre norocul lui Backman, care însă nu avea de unde să ştie şi nici motiv să-i pese, preşedintele Morgan graţiase în ceasul al doisprezecelea şi un bătrân miliardar, care fugise din ţară pentru a scăpa de închisoare. Miliardarul respectiv era un imigrant dintr-un stat slav, căruia, în urmă cu zeci de ani, când venise în Statele Unite, i se oferise ocazia să-şi schimbe numele, astfel că alesese titlul de „ducele Mongo”. Ducele dăduse bani cu nemiluita pentru campania prezidenţială a lui Morgan. Când s-a aflat că se sustrăsese întreaga viaţă plăţii impozitelor, a ieşit la iveală şi faptul că îşi petrecuse câteva nopţi în dormitorul prezidenţial, la un pahar de vorbă cu preşedintele, cu care discutase despre acuzaţiile ce urmau a i se aduce. Conform spuselor unui martor la aceste discuţii prieteneşti, o pipiţă care servea drept nevasta cu numărul cinci a ducelui, preşedintele promisese că va face uz de influenţa sa la Fisc şi le va cere inspectorilor să oprească ancheta. Acest lucru nu se întâmplase însă. Nici nu apucară să iasă din tipar cele treizeci şi opt de pagini pline cu acuzaţiile aduse ducelui, că acesta, minus nevasta numărul cinci, le dădu americanilor cu tifla tocmai din Uruguay, din palatul în care îşi stabilise reşedinţa alături de cea care avea să devină în curând nevasta numărul şase.

Acum voia să se întoarcă acasă, să moară demn, ca un adevărat patriot, şi să fie înmormântat la ferma sa cu animale de rasă, de lângă Lexington, Kentucky. Critz fu cel care bătu palma şi, la câteva minute de la graţierea lui Joel Backman, preşedintele Morgan îl amnistie şi pe ducele Mongo.

Informaţiile despre graţieri răsuflară a doua zi (Casa Albă, pe bună dreptate, nu le făcuse publice), şi presa îşi ieşi din minţi. Cum era posibil

ca un om care în douăzeci de ani văduvise guvernul federal de 600 de milioane de dolari, un escroc care merita să stea la răcoare tot restul vieţii, să se întoarcă acasă la bordul avionului său imens, petrecându-şi ultimele zile într-o opulenţă indecentă? Ştirea despre Backman, deşi era una de senzaţie, avea acum competiţie serioasă nu numai din partea turiştilor danezi care fuseseră răpiţi, ci şi a celui mai mare evazionist al Americii.

Cu toate acestea, subiectul „Backman" era în continuare de actualitate, în majoritatea ziarelor importante de pe Coasta de Est care aveau ediţie de dimineaţă poza „Mediatorului" apărea undeva pe prima pagină. Multe dintre ele publicaseră articole lungi despre scandalul Backman, despre procesul său, iar acum despre graţierea lui.

Carl Pratt le citi pe toate pe Internet, în biroul său imens şi dezordonat pe care şi-l amenajase deasupra garajului, în partea de nord-vest a Washingtonului. Era un loc de refugiu, în care se retrăgea pentru a scăpa de războaiele care făceau ravagii în firmă şi pentru a-i evita pe partenerii pe care nu îi suporta. Acolo putea bea în voie fără să îi pese cuiva de asta, putea să arunce cu diverse lucruri, să înjure şi să facă absolut tot ce avea chef, fiindcă era bârlogul lui.

Dosarul Backman era într-o cutie de carton mare, pe care o ţinea ascunsă într-un dulap. Acum pusese dosarul pe birou şi după ani de zile îl răsfoia pentru prima oară. Păstrase absolut tot: articole, fotografii, notele interne, însemnările lui la obiect, copii ale rechizitorului şi raportul autopsiei lui Jacy Hubbard.

Ce poveste nenorocită!

În ianuarie 1996, trei tineri informaticieni pakistanezi făcură o descoperire uluitoare. Cei trei lucrau într-un apartament mic şi supraîncălzit situat la ultimul etaj al unui bloc de la marginea oraşului Karachi, unde legaseră între ele mai multe

calculatoare Hewlett-Packard pe care le cumpăraseră cu o subvenţie guvernamentală. „Supercalculatorul” rezultat fu apoi conectat la un telefon prin satelit al armatei, extrem de sofisticat, pus la dispoziţie tot de către guvern. Întreaga operaţiune era secretă, fiind finanţată neoficial de armată. Obiectivul lor era simplu: să localizeze, apoi să încerce să acceseze un nou satelit de spionaj indian ce plutea la 480 de kilometri deasupra Pakistanului. Dacă reuşeau să se conecteze la satelit, sperau să poată monitoriza activitatea de supraveghere desfăşurată de acesta. Visau chiar să încerce să-l manevreze.

Furtul de informaţii îi încântă la început, dar se dovedi a fi, practic, inutil. Noii „ochi” indieni făceau acelaşi lucru ca aceia vechi: mii de fotografii ale aceloraşi echipamente militare. La rândul lor, de zece ani sateliţii pakistanezi fotografiau bazele armate indiene şi mişcările de trupe, astfel că aceste două ţări ar fi putut foarte bine să facă schimb de poze fără să afle nimic nou.

Descoperiră însă din greşeală alt satelit, apoi altul şi altul. Nu erau nici pakistanezi, nici indieni şi nu aveau ce căuta acolo: toţi erau situaţi cam la 480 de kilometri deasupra Pământului şi se mişcau constant cu 192 de kilometri pe oră, între ei fiind o distanţă de 640 de kilometri. Timp de zece zile, hackerii, debordând de entuziasm, monitorizară traseul a cel puţin şase sateliţi ce păreau să facă parte din acelaşi sistem, urmărindu-i cum se apropie încetişor dinspre Peninsula Arabică, traversează spaţiul aerian al Afghanistanului şi al Pakistanului şi se îndreaptă spre vestul Chinei.

Păstrară tăcerea asupra descoperirii făcute şi reuşiră să facă rost de la armată de un telefon mai performant, susţinând că le era necesar pentru a termina nişte investigaţii privind sistemul de culegere de informaţii indian. După o lună de monitorizare metodică, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, constatară că era o reţea

globală formată din nouă sateliţi identici, toţi legaţi între ei şi proiectaţi cu minuţiozitate, astfel încât, cu excepţia celor care îi lansaseră, să fie invizibili tuturor.

Îşi botezară descoperirea „Neptun”.

Cele trei genii într-ale calculatoarelor îşi făcuseră studiile în Statele Unite. Liderul lor era Safi Mirza, care absolvise Universitatea Stanford şi lucrase acolo ca asistent, iar pentru o scurtă perioadă de timp fusese angajat în cadrul unei firme americane căzute în dizgraţie, ce activa în domeniul apărării, fiind specializată pe sisteme de satelit. Fazal Sharif îşi făcuse masteratul în Informatică, la Georgia Tech.

Cel de-al treilea membru al găştii, care era şi cel mai tânăr dintre ei, era Farooq Khan, el fiind cel care elaborase software-ul care le permisese să aibă acces la sistemul primului satelit Neptun. Odată intrat în sistem, Farooq începu să descarce informaţii secrete atât de importante încât cei trei realizară că sunt pe cale să intre pe un teritoriu minat. Satelitul înregistrase imagini clare ale taberelor de pregătire a teroriştilor din Afghanistan, precum şi ale limuzinelor ce aparţineau membrilor guvernului din Beijing. Neptun putea recepţiona schimburile de ironii ale piloţilor chinezi aflaţi la 6.000 de metri altitudine şi putea să vadă cum un vas de pescuit suspect era andocat în Yemen. Neptun urmări un camion blindat, probabil al lui Castro, pe străzile Havanei, iar cei trei fură şocaţi să vadă o secvenţă video extrem de clară în care nimeni altul decât Arafat intra pe o alee din tabăra sa din Gaza, îşi aprindea o ţigară, apoi urina.

Cei trei avură două nopţi albe la rând trăgând cu ochiul la înregistrările pe care le făceau sateliţii în drumul lor deasupra Pakistanului. Software-ul era în engleză şi, cum Neptun era vădit interesat de Orientul Mijlociu, Asia şi China, posibilul proprietar erau Statele Unite, la mare distanţă în

topul probabilităţilor situându-se Marea Britanie, pe locul doi, şi Israelul, pe trei. Poate era un secret comun al Statelor Unite şi Israelului.

După două zile de tras cu urechea, părăsiră apartamentul şi îşi reorganizară micul spaţiu de studiu la ferma unui prieten, situată la şaisprezece kilometri de Karachi. Descoperirea făcută era uluitoare, dar cei trei, în special Safi, voiau să meargă şi mai departe. Safi era aproape sigur că ar fi fost în stare să manipuleze sistemul.

Prima reuşită o constituise faptul că reuşise să-l urmărească pe Fazal Sharif în timp ce citea ziarul. Fazal îşi pusese o şapcă verde şi ochelari de soare şi, pentru a nu deconspira unde sunt, luase autobuzul până în centrul oraşului Karachi, unde cumpărase un ziar şi se aşezase pe o bancă dintr-un parc, lângă o anumită intersecţie. Farooq dăduse nişte comenzi printr-un telefon amplasat pe o rampă, apoi un satelit Neptun îl găsise pe Fazal, mărind distanţa focală, astfel încât să poată fi citite titlurile articolelor din ziar, iar aceste imagini fuseseră transmise la fermă, ceilalţi doi tineri urmărind înmărmuriţi înregistrarea.

Imaginile electrooptice transmise pe Pământ aveau cea mai bună rezoluţie existentă la acea oră, de aproape un metru şi douăzeci de centimetri, la fel de bună precum cele mai clare imagini înregistrate de sateliţii de recunoaştere militari americani şi de două ori mai bună faţă de cele mai clare fotografii luate de cei mai performanţi sateliţi comerciali europeni şi americani.

Luni în şir cei trei lucrară fără încetare, elaborând un software „făcut în casă”. Aruncară o mare parte din ceea ce făcuseră şi, pe măsură ce perfecţionau programele care se dovediseră bune, erau tot mai uimiţi de capacităţile lui Neptun.

La optsprezece luni de la descoperirea lui Neptun, cei trei obţinuseră un software cu ajutorul căruia se putea mări viteza de comunicare cu numeroasele puncte de contact pe care le avea pe

Pământ şi îi permitea lui Neptun să bruieze mulţi dintre sateliţii de navigaţie, de comunicaţii şi de recunoaştere aflaţi pe orbită. Copiară software-ul pe patru dischete Jaz de 2 GB şi, din lipsă de inspiraţie, îl denumiră JAM „Bruiaj".

Deşi sistemul botezat de ei „Neptun" nu le aparţinea, cei trei conspiratori îl aveau sub control, putând să îl manevreze după voie şi chiar să îl facă inutil. Între cei trei izbucni o ceartă aprigă: Safi şi Fazal se lăcomiră şi voiau să vândă software-ul celui care oferea mai mult. Lui Farooq însă nu-i mirosea a bine creaţia lor şi voia să o dea armatei pakistaneze şi să se spele pe mâini de toată afacerea.

În septembrie 1998, Safi şi Fazal se deplasară la Washington, unde încercară în zadar timp de o lună, prin oamenii lor de contact pakistanezi, să intre în legătură cu persoane care lucrau în domeniul serviciilor de informaţii militare. La un moment dat, un prieten le pomeni de Joel Backman, omul care putea deschide orice uşă din Washington.

Era însă greu să ajungă la el. Mediatorul era o persoană foarte importantă, avea clienţi importanţi şi o grămadă de lume bună îi solicita o părticică din timpul său. Onorariul pe care îl pretindea unui nou client pentru o oră de consultaţie era de 5.000 de dolari, şi asta pentru norocoşii care erau priviţi cu ochi buni de somitatea sa. Safi împrumută 2.000 de dolari de la un unchi din Chicago şi îi promise domnului Backman că în nouăzeci de zile îi va aduce şi restul de bani. Din documentele prezentate ulterior la proces reieşise că prima lor întâlnire avusese loc pe 24 octombrie 1998, la sediul firmei Backman, Pratt & Bolling. Acea întâlnire avea să distrugă viaţa tuturor celor prezenţi.

La început, Backman fusese sceptic cu privire la JAM şi la performanţele sale uluitoare sau poate îşi dăduse imediat seama de potenţialul software-

ului, dar dorea să joace teatru faţă de clienţii săi. Safi şi Fazal visau să vândă JAM Pentagonului pentru o sumă fabuloasă – cât aprecia domnul Backman că vor obţine pentru produsul lor. Şi dacă era cineva la Washington în stare să obţină o avere pentru JAM, acela era negreşit Joel Backman.

Acesta îl convocase şi pe Jacy Hubbard, avocatul său de un milion de dolari, care şi acum juca golf o dată pe săptămână cu preşedintele şi bătea barurile cu mahării de la Capitol Hill. Era un bărbat vivace, zgomotos, certăreţ, care divorţase de trei ori şi era mare amator de whisky scump – mai ales dacă era cumpărat de lobbyişti. Supravieţuise politic doar pentru că era cunoscut ca fiind persoana care recurgea la cele mai josnice trucuri în campania electorală din întreaga istorie a Senatului american. Se ştia că e antisemit şi pe parcursul carierei devenise foarte apropiat de saudiţi. Extrem de apropiat. Una dintre numeroasele anchete privind respectarea eticii scosese la iveală faptul că un prinţ contribuise cu un milion de dolari la campania lui, prinţ cu care Hubbard mersese la schi în Austria.

Iniţial, Hubbard şi Backman se certaseră cu privire la cea mai bună modalitate de a-şi plasa produsul. Hubbard voia să-l vândă saudiţilor, fiind convins că le-ar da pe el un miliard de dolari. Backman era mai conservator şi considera că un produs atât de periculos trebuie păstrat în ţară. Hubbard era sigur că putea ajunge la o înţelegere cu saudiţii ca JAM să nu fie folosit împotriva Statelor Unite, pretinsul lor aliat. Lui Backman îi era teamă de israelieni, de prietenii lor puternici din Statele Unite, de armata lor şi, mai ales, de serviciile lor secrete.

La acea vreme, Backman, Pratt & Bolling reprezenta multe firme şi guverne străine. De fapt, firma era prin excelenţă cea la care apela oricine avea nevoie de influenţă la Washington. Nu trebuia

decât să li se plătească onorariul uluitor de mare şi li se deschidea accesul la sferele de influenţă din Washington. Pe lista interminabilă de clienţi se aflau industria japoneză a oţelului, guvernul sud-coreean, saudiţii, o mare parte dintre băncile dubioase din Caraibe, regimul aflat la putere în Panama, o cooperativă agricolă din Bolivia care nu cultiva nici mai mult, nici mai puţin decât cocaină şi aşa mai departe. Aveau numeroşi clienţi onorabili şi mulţi ale căror mâini nu erau tocmai curate.

Cu timpul, zvonul despre JAM se răspândi în cadrul firmei. Puteau primi pe software cel mai mare onorariu de până atunci şi nu se putea spune că nu avuseseră parte de câteva indecent de mari. Pe măsură ce săptămânile treceau, ceilalţi parteneri veneau cu alte şi alte scenarii de marketing a JAM-ului. Patriotismul fusese încetul cu încetul dat uitării, doar erau prea mulţi bani la mijloc. Firma reprezenta şi o companie olandeză ce producea aparatură electronică de bord pentru aviaţia chineză, prin care se putea obţine o înţelegere profitabilă cu guvernul de la Beijing. Sud-coreenii ar sta mai liniştiţi dacă ar şti cu exactitate ce se întâmplă în nord, iar sirienii şi-ar da întreaga trezorerie naţională pentru a fi capabili să neutralizeze sistemele de comunicaţii militare ale Israelului. Un cartel al traficanţilor de droguri ar plăti miliarde pentru a putea monitoriza acţiunile de interdicţie întreprinse de Brigada Antidrog.

Pe zi ce trecea, Joel Backman şi gaşca lui de avocaţi lacomi se îmbogăţeau din ce în ce mai mult. Nu prea se mai vorbea despre nimic altceva în somptuoasele birouri ale firmei.

Doctorul părea cam dur şi nu prea avea timp pentru noul său pacient. La urma urmei, era un spital militar. Fără multă vorbărie, îi luă pulsul, îi consultă inima şi plămânii, îi luă tensiunea, îi verifica reflexele etc., apoi spuse din senin:

— Cred că sunteţi deshidratat.

— Cum adică? întreba Backman.

— Se întâmplă deseori în cazul călătoriilor lungi. O să vă administrăm nişte picături. În douăzeci şi patru de ore o să vă puneţi pe picioare.

— Adică o să-mi faceţi perfuzii?

— Exact

— Eu şi perfuziile nu ne înţelegem bine.

— Poftim?

— Cred că am fost clar de prima dată. Nu accept să mi se bage ace.

— Dar v-am luat deja sânge.

— Aia e altceva, mi-aţi luat sânge, nu mi-aţi băgat ceva în vene. Las-o baltă, doctore, nici vorbă să accept să mi se pună perfuzii.

— Dar sunteţi deshidratat.

— Nu mă simt deshidratat

— Eu sunt doctorul aici, iar eu spun că sunteţi deshidratat.

— Atunci daţi-mi un pahar cu apă.

După o jumătate de oră intră în încăpere o asistentă cu zâmbetul până la urechi şi cu o grămadă de medicamente. Joel refuză să ia somnifere, iar când ea îi flutură prin faţa ochilor o seringă, o întrebă:

— Ce e acolo?

— Ryax.

— Ce mama naibii e Ryax?

— E un relaxant muscular.

— Ei bine, muşchii mei sunt cum nu se poate mai relaxaţi acum. Nu m-am plâns ca mi-ar fi încordată musculatura şi nu mi s-a pus un astfel de diagnostic. Nu m-a întrebat nimeni dacă îmi sunt relaxaţi muşchii. Aşa că ia Ryax-ul ăsta şi bagă-ţi-l în fund, ca să fim amândoi relaxaţi şi fericiţi.

Asistenta aproape că scăpă acul din mână. Rămase perplexă, reuşind în cele din urmă să îngaime:

— O să vorbesc cu domnul doctor.

— Aşa să faci. De fapt, de ce nu îi îndeşi siringa în fundu' lui gras? El e cel care trebuie să se relaxeze.

Asistenta ieşi valvârtej din încăpere.

În cealaltă parte a bazei, un anume sergent McAuliffe tasta de zor un mesaj către Pentagon. De acolo fu imediat trimis la Langley, unde fu citit de Julia Javier, o agentă cu vechi state de plată, numită chiar de directorul Maynard să se ocupe de cazul Backman. La mai puţin de zece minute de la incidentul cu Ryax, doamna Javier, care stătea cu ochii aţintiţi asupra monitorului, mormăi un „La naiba", apoi urcă la etaj.

Teddy Maynard stătea ca de obicei la capătul unei mese lungi, înfofolit într-o pătură, şi citea unul dintre nenumăratele rapoarte din maldărul care îi era adus din oră în oră.

Doamna Javier spuse:

— Tocmai am primit veşti de la Aviano. Băiatu' nostru refuză orice fel de medicaţie. Nu acceptă perfuzii şi nu ia niciun fel de pilule.

— Să-i pună ceva în mâncare, zise Teddy cu glas scăzut.

— Nu mănâncă nimic.

— Pe ce motiv?

— Susţine că e deranjat la stomac.

— Ar fi posibil aşa ceva?

— Nu prea stă la toaletă, aşa că e greu de zis.

— Bea lichide?

— I s-a dus un pahar cu apă, pe care l-a refuzat însă. A insistat să îi fie adusă numai apă îmbuteliată, iar când i s-a pus la dispoziţie o sticlă, a verificat capacul, să se asigure că nu fusese desfăcută.

Teddy puse deoparte raportul pe care îl citea şi se frecă la ochi. Planul A fusese să-l sedeze pe Backman, fie printr-o perfuzie, fie printr-o simplă injecţie, să-l facă knockout, să-l ţină sub efectul sedativelor două zile, apoi să-l aducă încetişor în simţiri cu ajutorul unui amestec minunat din cele

mai noi droguri pe care le aveau. După câteva zile de halucinaţii, ar fi început să-i administreze un tratament cu penthotal de sodiu, „serul adevărului”, care, atunci când era utilizat de agenţii lor cu experienţă în interogatorii, scotea întotdeauna la iveală ce voiau ei să afle.

Planul A era uşor şi infailibil. Planul B necesita luni de muncă, iar succesul nu era nici pe departe garantat.

— Ascunde secrete mari, nu-i aşa? întreba Teddy.

— Categoric.

— Bine, dar noi ştiam asta, nu?

— Da.

5

Doi dintre cei trei copii ai lui Joel Backman rupseseră complet relaţiile cu tatăl lor încă înainte de izbucnirea scandalului. Neal, cel mai mare dintre fiii lui, îi scria cel puţin de două ori pe lună, deşi în primele zile după pronunţarea sentinţei îi fusese greu să-şi pună gândurile pe hârtie.

Neal avea douăzeci şi cinci de ani la vremea la care tatăl său fusese încarcerat şi devenise cu puţin înainte asociat la firma Backman. Deşi nu ştia mai nimic de JAM şi de Neptun, fusese hărţuit de FBI, fiind în cele din urmă pus sub acuzare de către procurorii federali.

Decizia brusca a lui Joel de a pleda vinovat se datora în mare măsura celor ce i se întâmplaseră lui Jacy Hubbard, dar un rol îl jucase şi hărţuirea fiului său de către autorităţi. Conform înţelegerii dintre Backman şi acuzare, toate acuzaţiile împotriva lui Neal fură retrase. În momentul în care Backman fu băgat la răcoare pentru douăzeci de ani, Carl Pratt îl concedie de urgenţă pe Neal, care fu scos din clădire de către paznici. Numele Backman era un blestem, astfel că îi fu imposibil să îşi găsească de lucru în zona Washingtonului. Unchiul unui prieten din facultate, care fusese judecător, iar acum era pensionar, dăduse câteva telefoane în stânga şi în dreapta şi îi obţinuse lui Neal o slujbă în orăşelul Culpeper din Virginia, la o firma de avocatură cu cinci angajaţi, lucru pentru care îi fu extrem de recunoscător.

Îi plăcea la nebunie faptul că nu îl cunoştea nimeni. La un moment dat, luase în calcul ideea de a-şi schimba numele. Refuza să vorbească despre tatăl său, iar la firmă se ocupa de titluri de proprietate, redacta testamente şi certificate şi astfel se obişnui cu viaţa liniştită de orăşel de provincie. Se împrieteni cu o fată din partea locului, pe care o luă de nevastă, iar la scurt timp li

se născu fetiţa, a doua nepoată a lui Joel şi singura a cărei fotografie o avea mediatorul.

Neal citise despre eliberarea tatălui său în ziarul *Post.* Dezbătuse îndelung subiectul cu soţia sa şi doar pe scurt cu partenerii de la firmă. Poate că povestea zguduise Washingtonul, însă ecourile nu ajunseseră şi în Culpeper. Acolo nimeni nu părea să ştie ce se întâmplase sau să-i pese. Pentru cei de acolo nu era fiul mediatorului, ci doar Neal Backman, unul dintre numeroşii avocaţi dintr-un orăşel din sud.

După un proces, judecătorul îl trăsese deoparte pe Neal şi îl întrebase:

— Ia zi, unde-l ascund pe bătrânu' tău?

La care Neal răspunsese respectuos:

— Domnule judecător, nu e tocmai unul dintre subiectele mele preferate.

Şi cu asta se încheiase discuţia.

Aparent, nu se schimbase nimic în Culpeper. Neal îşi văzu în continuare de treabă, de parcă fusese graţiat un necunoscut. Aştepta să primească însă un telefon; ştia că la un moment dat tatăl său îi va da un semn de viaţă.

La insistenţele lui, asistenta-şefă făcu o chetă, reuşind să strângă mărunţiş în valoare de aproape trei dolari. Banii i-i dădu pacientului căruia i se spunea maiorul Herzog, un tip care pe zi ce trece era tot mai arţăgos şi a cărui stare se înrăutăţea vizibil din cauza inaniţiei. Maiorul Herzog luă banii şi se duse ţintă la automatul cu mâncare, de unde cumpără trei pungi mici de fulgi de porumb Fritos şi două sucuri Dr Pepper. Le devoră în câteva minute, iar după o oră era la toaletă, chinuit de o diaree acută.

Dar cel puţin nu îi mai era aşa de foame şi nu era nici sub efectul narcoticelor, dezvăluind tot felul de lucruri asupra cărora trebuia să păstreze secretul.

Deşi, teoretic, om liber, graţiat şi tot tacâmul, era în continuare ţinut închis într-o clădire aparţinând guvernului american şi locuia într-o încăpere puţin mai mare decât celula sa de la Rudley. Mâncarea de acolo fusese execrabilă, dar măcar putea s-o mănânce fără teama de a fi sedat. Acum mânca doar fulgi de porumb şi bea sucuri. Asistentele erau doar puţin mai amabile decât gardienii care îl chinuiseră. Doctorii nu voiau decât să-l drogheze, îndeplinind, desigur, ordine primite de sus. Credea că în apropiere se află o cameră de tortură în care ar fi urmat să sară pe el în momentul în care narcoticele şi-ar fi făcut efectul miraculos.

Îi era dor de lumea de afară, de aer curat şi de soare, de multă mâncare şi de un contact cât de mic cu o persoană care să nu poarte uniformă. După două zile ce părură nesfârşite, dorinţa i se împlini.

În a treia zi îşi făcu apariţia în camera lui un tânăr cu chipul împietrit, pe nume Stennett, care îi spuse afabil:

— În regulă, Backman, fii atent cum stă treaba. Numele meu e Stennett.

Îi aruncă un dosar pe pături, pe picioare, lângă nişte reviste vechi pe care le citea a treia oară. Joel deschise dosarul.

— Marco Lazzeri?

— Tu eşti ăsta, amice, un italian get-beget. Ai acolo certificatul de naştere şi cartea de identitate. Învaţă toate informaţiile acelea cât se poate de repede.

— Să le învăţ? Dar nu ştiu nici măcar cum se citesc.

— Atunci, învaţă! Plecăm peste vreo trei ore. Vei fi dus într-un oraş din apropiere, unde o să-l cunoşti pe cel care va fi cel mai bun prieten al tău, care o să te ţină de mânuţă câteva zile.

— Câteva zile?

— Poate o lună, depinde de cât de repede o să te acomodezi.

Joel puse dosarul deoparte şi îl privi stăruitor pe Stennett.

— Pentru cine lucrezi?

— Dacă ţi-aş spune, ar trebui să te ucid.

— Vai, ce distractiv. CIA?

— Pentru Statele Unite, asta e tot ce pot să-ţi spun şi tot ce trebuie să ştii.

Joel se uită la fereastră, al cărei grilaj de fier era încuiat cu un lacăt, şi spuse:

— N-am observat să fi fost un paşaport în dosar.

— Nu este, pentru că nu pleci nicăieri, Marco. O să duci o viaţă foarte liniştită. Vecinii tăi o să creadă că te-ai născut în Milano, dar ai crescut în Canada şi aşa se explică italiana proastă pe care o vei vorbi. Dacă o să-ţi vină cheful de plecare, e posibil să te pui în mare pericol.

— În ce sens?

— Hai, Marco, nu face pe prostu' cu mine! Sunt câţiva oameni răi de tot în lumea asta care de-abia aşteaptă să pună mâna pe tine. Fă ce-ţi spunem şi n-o să te găsească.

— Nu ştiu nicio boabă de italiană.

— Cum să nu ştii? *Pizza, spaghetti, caffè latte, bravo, opera, mamma mia.* Cu cât înveţi mai repede şi mai bine, cu atât vei fi mai în siguranţă. Vei avea la dispoziţie un profesor.

— Dar n-am niciun ban.

— Da, aşa se zice. Mă rog, în sensul că nu s-a găsit niciun ban.

Scoase din buzunar câteva bancnote şi le puse pe dosar.

— Cât timp ai fost ţinut la pârnaie, Italia a trecut de la liră la euro. Ai aici o sută. Un euro e cam un dolar. O să-ţi aduc nişte haine peste o oră. În dosar o să găseşti un dicţionar de buzunar, care conţine primele două sute de cuvinte pe care le vei şti în italiană. Îţi sugerez să te pui cu burta pe carte.

Stennett se întoarse după o oră, aducându-i o cămaşă, o pereche de pantaloni, un sacou, pantofi şi şosete, toate italieneşti.

— *Buon giorno,* îi spuse.

— Salut! îi răspunse Backman.

— Cum se spune „maşină” în italiană?

— *Macchina.*

— Bine, Marco. E timpul să ne urcăm în *macchina.*

Şoferul Fiat-ului compact, greu de definit, era tot un tip tăcut. Joel se înghesui pe bancheta din spate, împreună cu sacul de pânză în care îşi ţinea toată averea, iar Stennett se aşează în faţă. Aerul era rece şi umed, iar caldarâmul era acoperit de un strat subţire de zăpadă. În clipa în care ieşiră pe poarta bazei aeriene Aviano, Joel Backman simţi pentru prima oară aerul libertăţii, deşi starea de uşoară euforie îi era umbrită din plin de sentimentul de teamă care îl încerca.

Privea cu atenţie indicatoarele rutiere. Cei doi bărbaţi care stăteau în faţă nu scoteau o vorbă. Erau pe Autostrada 251, cu două benzi, ce ducea spre sudul ţării. La scurt timp, traficul deveni intens, întrucât se apropiau de oraşul Pordenone.

— Ce populaţie are Pordenone? întrebă Joel, rupând tăcerea apăsătoare.

— Are cincizeci de mii de locuitori, spuse Stennett.

— Suntem în nordul Italiei, nu?

— În partea de nord-vest.

— Cât de departe sunt Alpii?

Stennett arătă în stânga şi zise:

— Cam la şaizeci şi patru de kilometri. Când e senin, se văd de aici.

— Ne putem opri undeva să bem o cafea? întreba Joel.

— Nu, ăăă, nu avem voie să oprim.

Şoferul parcă era surd.

Ocoliră partea de nord a oraşului Pordenone, iar la scurt timp intrară pe A28, o autostradă cu patru

benzi, pe care toţi participanţii la trafic, cu excepţia camionagiilor, păreau să fi întârziat foarte tare la serviciu. Maşini miniaturale treceau în goană pe lângă ei, care mergeau agale, cu doar o sută de kilometri la oră. Stennett despături un ziar italienesc, *La Repubblica,* şi astfel acoperi jumătate din parbriz.

Joel era foarte încântat de ideea de a călători în linişte şi privea peisajul de ţară care îi trecea prin faţa ochilor. Câmpia părea a fi foarte roditoare, deşi era sfârşitul lunii ianuarie şi câmpurile erau golaşe. Din loc în loc, se zărea pe vreun un deluşor câte o căsuţă veche.

Închiriase şi el una pe vremuri. Cu vreo douăzeci de ani în urmă, a doua sa soţie îl ameninţase că îl părăseşte dacă nu o duce într-o vacanţă lungă. Joel lucra optzeci de ore pe săptămână şi ar fi lucrat chiar şi mai mult. Prefera să locuiască la birou şi, după cum stăteau lucrurile acasă, viaţa era categoric mai plăcută la firmă. Ar fi fost foarte costisitor să divorţeze însă, aşa că Joel anunţă pe toată lumea că el şi iubita lui soţie vor petrece o lună în Toscana. Se prefăcuse că ideea îi aparţine: „O aventură culinară şi în lumea vinului, de o lună, în inima Chiantiului”.

Găsiră o mănăstire din secolul al paisprezecelea, lângă oraşul medieval San Gimignano, unde aveau la dispoziţie cameriste şi bucătari, ba chiar şi un şofer. În a patra zi a aventurii lor, Joel primi vestea alarmantă că o anumită decizie va fi eliminată de către Comisia de Buget a Senatului, astfel că unul dintre clienţii săi care avea afaceri în domeniul apărării urma să piardă două miliarde de dolari. Se întoarse acasă la bordul unui avion charter şi merse la slujbă, punând Senatul la punct. Nevasta numărul doi rămăsese în Italia, unde, după cum aflase ulterior, începuse o aventură cu şoferul. În săptămâna următoare o sunase zilnic, promiţându-i că se va întoarce să-şi continue vacanţa, dar după

încă o săptămână ea nu îi mai răspunsese la telefon.

Legea privind bugetul reveni la forma iniţială.

După o lună, soţia lui intentase divorţul, care reprezentase o competiţie îndârjită ce îl costase peste trei milioane de dolari.

Şi fusese nevasta favorită… Acum rămăsese fără niciuna, pierdute toate pentru totdeauna. Prima soţie, mama a doi dintre copiii săi, se recăsătorise de două ori de la divorţul de Joel. Actualul ei soţ se îmbogăţise din vânzarea de îngrăşământ lichid în ţările din lumea a treia. Când era la închisoare, fosta soţie îi trimisese un bileţel răutăcios în care ridica în slăvi sistemul juridic pentru faptul că în sfârşit îi venise de hac unuia dintre cei mai mari escroci.

Nu putea s-o învinuiască. Îl părăsise după ce îl surprinsese înşelând-o cu secretara, pipiţa care avea să-i devină nevasta numărul doi.

Nevasta numărul trei îl abandonase la scurt timp după condamnarea lui.

Ce viaţă de nimic! Avea cincizeci şi doi de ani şi cu ce rămăsese după o viaţă profesională în care îşi înşelase clienţii, fugise după fustele secretarelor, şantajase politicienii corupţi, muncise şapte zile din şapte şi-şi ignorase copiii – care, în mod surprinzător, erau nişte persoane echilibrate – lucrase la imaginea sa publică, îşi umflase orgoliul până peste poate şi fugise după bani, bani şi iar bani? Care era răsplata pentru faptul că încercase cu nesăbuinţă să trăiască grandiosul vis american?

Şase ani petrecuţi la închisoare, o identitate falsă, pentru că a lui era foarte periculoasă, şi cam o sută de dolari în buzunar.

Marco? Cum să se uite în oglindă în fiecare dimineaţă şi să spună: *„Buon giorno, Marco”?*

Oricum, suna de infinit de ori mai bine decât: „Bună dimineaţa, domnule Puşcăriaş”.

Stennett mai mult se războia cu ziarul decât îl citea. Încerca să-l citească, însă ziarul fâşâia şi se

mototolea, făcându-l din când în când pe şofer să-i arunce câte o privire, vădit iritat.

Joel văzu că pe un indicator de pe marginea străzii scria că Veneţia e la şaizeci de kilometri spre sud, aşa că se hotărî să rupă tăcerea şi zise:

— Mi-ar plăcea să trăiesc la Veneţia, în cazul în care Casa Albă nu are nimic împotrivă.

Şoferul tresări, iar Stennett lăsă ziarul puţin în jos. Preţ de o clipă atmosfera din micuţa maşină deveni tensionată. În cele din urmă, Stennett scrâşni din dinţi, ridică din umeri şi spuse:

— Îmi pare rău.

— Trebuie neapărat să mă uşurez, zise Joel. Poţi obţine aprobare să facem o pauză de stat pe oliţă?

Făcură popas în nordul oraşului Conegliano, la un *servizio* modern de la marginea şoselei. Stennett cumpără câte un espresso pentru fiecare. Joel îşi luă cafeaua şi se aşeză în dreptul geamului din faţă al localului, de unde urmări cum trec în goană maşinile şi ascultă un cuplu care se certa în italiană. Nu auzi niciunul dintre cele două sute de cuvinte pe care încercase să le memoreze. Părea a fi o misiune imposibilă.

Stennett i se alătură şi începu să privească maşinile care treceau.

— Ai stat mult în Italia?

— O lună, în Toscana.

— Serios? Aşa mult? Trebuie să fi fost frumos.

— Bine, eu am stat de fapt patru zile, nevastă-mea însă a petrecut aici o lună. S-a întâlnit cu nişte prieteni. Dar tu? E unul dintre locurile în care îţi petreci timpul?

— Eu circul mult.

Chipul îi era la fel de enigmatic ca răspunsul pe care îl dăduse. Stennett sorbi din cafeluţă, apoi spuse:

— Conegliano e renumit pentru *prosecco.*

— Varianta italiană a şampaniei.

— Aşa este. Îţi place să bei?

— N-am pus picătură de băutură pe limbă în ultimii şase ani.

— De ce? Nu se servea la închisoare?

— Nu.

— Dar acum?

— O să mă reobişnuiesc încetul cu încetul cu băutura. Pe vremuri, era unul dintre obiceiurile mele proaste.

— Ar trebui să mergem.

— Cât mai avem?

— Puţin.

— Uite ce e, mi-e foarte foame. Se poate să-mi iei un sandvici să-l am pe drum?

Stennett se uită la etajera cu *panini* gata pregătite.

— Sigur, răspunse.

— Dar două?

— Da, nicio problemă.

Autostrada A27 ducea la sud de Treviso şi, când deveni evident că nu vor ocoli oraşul, Joel îşi spuse că probabil călătoria se apropia de sfârşit Şoferul încetini, coti de două ori şi după puţin timp maşina îi zdruncina pe străzile înguste ale oraşului.

— Ce populaţie are Treviso? întrebă Joel.

— Optzeci şi cinci de mii de locuitori, răspunse Stennett.

— Ce ştii despre oraş?

— E un orăşel prosper, care nu s-a schimbat prea mult în cinci sute de ani. Pe vremuri, când oraşele se războiau între ele, era aliatul de nădejde al Veneţiei. L-am bombardat de l-am făcut harcea-parcea în al Doilea Război Mondial. E un loc plăcut, în care nu sunt foarte mulţi turişti.

„E o bună ascunzătoare”, îşi zise Joel.

— Asta era destinaţia?

— Posibil.

Trecură pe lângă un turn înalt, cu ceas, pentru a ajunge în centrul oraşului, unde maşinile aflate în trafic înaintau încet pe lângă Piazza dei Signori. Printre maşini se strecurau scutere şi motorete, iar

cei care le conduceau păreau să nu cunoască teama. Joel reţinu dintr-o privire toate magazinaşele vechi care îi treceau prin faţa ochilor: *tabaccheria* a cărei uşă era blocată de un stand cu ziare, farmacia, pe care era o cruce verde din neon, măcelăria, în vitrina căreia atârnau diverse sortimente de şuncă, şi nelipsitele cafenele micuţe amplasate pe trotuar, la mesele cărora erau aşezate persoane care păreau să stea, să citească, să bârfească şi să bea espresso ore în şir. Era aproape 11:00. Ce slujbă puteau aveau oamenii aceia de făceau pauză de cafea cu o oră înainte de prânz?

„Îmi va reveni misiunea de a dezlega aceasta enigmă", îşi spuse.

Şoferul, care nu îi fusese prezentat, parcă maşina unde găsi un loc liber. Stennett tastă nişte numere pe telefonul mobil, aşteptă, apoi vorbi repede în italiană. Când termină discuţia, îi arătă lui Joel un local şi îi spuse:

— Vezi cafeneaua de acolo, acoperită cu tendă alb şi roşu? Caffè Donad?

Joel se întinse să vadă şi zise:

— Mda, o văd.

— Intri pe uşa cafenelei, treci pe lângă bar, amplasat în dreapta, şi mergi în spate, unde sunt opt mese. Te aşezi la una dintre ele, comanzi o cafea şi aştepţi.

— Ce aştept?

— După vreo zece minute te va aborda un bărbat. Vei face ceea ce îţi spune.

— Dacă nu?

— Fără trucuri, domnule Backman. O să fim cu ochii pe dumneata.

— Cine e respectivul?

— Noul tău prieten la cataramă. Dacă vei asculta de el, probabil vei supravieţui; dacă o să încerci să faci pe deşteptul, în mai puţin de-o lună te-ai dus pe copcă.

Stennett spuse toate astea pe un ton arogant, de parcă s-ar fi putut să îi placă să fie el cel care îl

lichidează pe bietul Marco.

— Aşadar noi ne zicem *adios,* nu? spuse Joel, luându-şi sacul.

— *Arrivederci,* Marco, nu *adios*. Ţi-ai luat actele?

— Da.

Joel coborî încetişor din maşină şi începu să se îndepărteze. Se abţinu cu greu să nu arunce o privire peste umăr, pentru a se asigura că Stennett, protectorul lui, era cu ochii pe el, în acelaşi loc în care îl lăsase, apărându-l de necunoscut. Nu se întoarse însă. Mergea agale pe stradă cu sacul de pânză în mână – singurul sac de pânză pe care îl văzuse în acel moment în centrul oraşului Treviso – şi încerca să pară cât mai degajat.

Se înţelege că Stennett era cu ochii pe el. Şi mai cine? Cu siguranţă şi noul lui amic la cataramă se afla pe acolo pe undeva, ascunzându-şi pe jumătate chipul după un ziar, făcându-le semne lui Stennett şi celorlalţi care erau implicaţi. Joel se opri o clipă în faţa la *tabaccheria* şi trecu rapid cu privirea peste titlurile ziarelor italieneşti, deşi nu înţelegea o iotă din ce scria. Se oprise fiindcă se putea opri, fiindcă era un om liber, căruia îi stătea în puteri şi care avea dreptul să se oprească oriunde avea chef şi să pornească când voia el.

Intră în Caffè Donati, unde fu întâmpinat cu un*, „Buon giorno”* rostit încet de tânărul care ştergea barul.

— *Buon giorno,* reuşi să răspundă Joel, acestea fiind primele lui cuvinte adresate unui italian adevărat.

Ca nu cumva să îi mai spună barmanul ceva, nu se opri şi trecu de bar, de o scară în spirală, unde pe un indicator scria că la etaj este cafeneaua, şi de o vitrină mare plină cu produse de patiserie îmbietoare. Încăperea din spate era întunecoasă, înghesuită şi simţi că se sufocă sub un nor gros de fum. Se aşeză la una din cele două mese care erau libere şi ignora privirile pe care i le aruncau ceilalţi

clienţi. Îi era groază de chelner, de faptul că trebuia să încerce să comande, se temea să nu fie demascat atât de repede de la ciudata-i eliberare şi stătea cu capul plecat, citind ce scria în noile sale acte de identitate.

— *Buon giorno,* îi spuse chelneriţa aflata în stânga sa.

— *Buon giorno,* reuşi să răspundă Joel.

Şi înainte ca tânără să înceapă să turuie ce e în meniu, spuse:

— Espresso.

Chelneriţa zâmbi, zise ceva neinteligibil, la care el îi răspunse simplu:

— *No.*

Răspunsul lui avu efectul scontat: tânăra plecă, iar Joel consideră că repurtase o mare victorie. Nu se holba nimeni la el ca la un străin nepriceput. Când chelneriţa îi aduse cafeaua, spuse încetişor: *„Grazie”,* iar ea îi zâmbi. Bău cafeaua încetişor, neştiind cât mai trebuia să stea acolo şi nedorind să o termine şi să fie nevoit să mai comande ceva.

Din toate părţile răzbăteau cuvinte în limba italiană, iar pălăvrăgeala dintre prieteni se derula cu viteza unei rafale de mitralieră. Oare şi când auzi pe cineva vorbind în engleză ritmul pare atât de rapid? Probabil. I se părea imposibil să ajungă vreodată să stăpânească atât de bine limba încât să fie în stare să înţeleagă ce se vorbeşte în jur. Aruncă o privire la lista lui amărâtă de două sute de cuvinte, apoi preţ de câteva minute încercă să distingă măcar unul dintre acele cuvinte în conversaţia celor din jur.

Chelneriţa trecu pe lângă el şi îl întreba ceva. Îi dădu răspunsul stas: „No”, care avu din nou efectul dorit.

Aşa deci, Joel Backman bea un espresso într-un băruleţ situat pe Via Verde, în Piazza dei Signori, în centrul oraşului Treviso, în Veneto, în partea de nord-est a Italiei, în timp ce la închisoarea Federală Rudley vechii lui amici erau în

continuare închişi în regim de izolare, servindu-li-se o mâncare execrabilă, o poşircă de cafea, păziţi de gardieni sadici, trebuind să respecte nişte reguli prosteşti şi să aştepte ani buni până puteau să viseze măcar la viaţa de afară.

Contrar previziunilor, Joel Backman nu va muri în spatele gratiilor la Rudley. Nu i se vor descompune încet-încet mintea, corpul şi spiritul. Îi păcălise pe cei care îl chinuiseră, furându-le paisprezece ani, iar acum era un om liber care stătea într-o cafenea cochetă, aflată la o oră depărtare de Veneţia.

De ce se gândea la închisoare? Pentru că întotdeauna, după ce timp de şase ani te afli într-o anumită situaţie, rămâi cu sechele. Duci cu tine o parte din trecutul tău, oricât de neplăcut ar fi el. Ororile închisorii făceau ca eliberarea lui neaşteptată să fie o dulce binecuvântare. Va avea nevoie de timp ca să se detaşeze şi îşi propuse să îşi concentreze atenţia asupra prezentului.

„Să nu-ţi treacă prin cap să te gândeşti la viitor! Ascultă sunetele, sporovăiala rapidă a prietenilor, râsetele, pe tipul de colo care şuşoteşte ceva în telefonul mobil, pe chelneriţa drăguţă care dă o comandă la bucătărie! Inhalează mirosurile – cel al fumului de ţigară, aroma cafelei şi a cornurilor proaspete, căldura unei cămăruţe vechi în care localnicii se întâlnesc de câteva secole!”

Se întrebă pentru a suta oară de ce anume se afla acolo. De ce fusese scos pe furiş din închisoare, iar apoi din ţară? Una e să fii graţiat şi alta e să ţi se organizeze o evadare din ţară în toată regula. De ce nu i se puseseră pur şi simplu în braţe actele de eliberare, nu fusese lăsat să zică adio dragii închisori Rudley şi să-şi vadă de viaţă, la fel ca toţi ceilalţi puşcăriaşi care fuseseră amnistiaţi?

Bănuia el ceva. De fapt, era aproape sigur că ghicise motivul.

Îngheţă de spaimă.

Luigi apăru ca din senin.

6

Luigi avea puţin peste 30 de ani, ochii negri, trişti, părul brunet, ce-i acoperea puţin urechile, şi părea să nu se fi bărbierit de vreo patru zile. Era încotoşmănit într-un fel de cojoc, care, împreună cu faţa nerasă, îi dădea un aer fermecător, de tip de la ţară. Comandă un espresso şi zâmbi încontinuu. Joel observă imediat că mâinile şi unghiile îi erau îngrijite, iar dantura îi era frumoasă. Cojocul pe care îl purta şi perciunii făceau parte din imaginea pe care şi-o crease. Probabil că studiase la Harvard.

Vorbea o engleză impecabilă, accentuând uşor cuvintele, doar atât cât era necesar pentru a se observa că e italian. Îi spuse că e din Milano, că tatăl său e diplomat şi că datoria faţă de ţară îl purtase pe tatăl lui prin întreaga lume, unde fusese însoţit de soţia sa, care era americancă, şi de cei doi copii. Joel îşi zise că probabil Luigi ştie o grămadă de lucruri despre el, aşa că se ambiţionă să afle cât mai multe despre noul agent care se ocupa de el.

Nu reuşi însă. De căsătorit, nu era căsătorit. Facultatea? O făcuse la Bologna. Studiase în Statele Unite? Da, undeva în Vestul Mijlociu. Slujbă? În cadrul guvernului. Care guvern? Nu putea să-i spună. Avea un zâmbet larg, pe care îl afişa când nu voia să răspundă la întrebări. Joel era conştient că avea de-a face cu un profesionist.

— Din câte înţeleg, ştii una-alta despre mine, zise Joel.

Zâmbetul pe care îl afişa, dantura perfectă, ochii trişti, care aproape i se închideau când zâmbea… Categoric, femeile se dădeau în vânt după tipul ăsta.

— Ţi-am văzut dosarul.

— Dosarul? Păi n-ar încăpea în camera asta.

— Ţi-am văzut dosarul.

— Bun, ia zi, câţi ani a fost senator Jacy Hubbard?

— Aş zice că prea mulţi. Uite ce e, Marco, n-o să ne apucăm acum să retrăim trecutul. Avem prea multe de făcut.

— N-aş putea primi alt nume? Nu prea mă omor după „Marco”.

— Nu l-am ales eu.

— Nu? Atunci cine?

— Nu ştiu, dar în orice caz nu eu. Pui o grămadă de întrebări inutile.

— Am fost avocat timp de douăzeci şi cinci de ani, aşa că e un obicei vechi.

Luigi sorbi cafeaua care îi rămăsese în ceaşcă şi puse câţiva euro pe masă.

— Hai să facem o plimbare, spuse, ridicându-se.

Joel îşi luă sacul de pânză şi-l urmă. Ieşiră din cafenea şi o luară pe o stradă mai puţin circulată. După doar câţiva paşi, Luigi se opri în faţa unei clădiri pe care scria „Albergo Campeol”.

— Ăsta e primul tău popas, îi spuse.

— Ce e aici? îl întrebă Joel.

Era o clădire *stucco* cu patru etaje, înghesuită între alte două. Deasupra intrării se aflau steaguri colorate.

— E un hotel mic, cochet. *Albergo* înseamnă „hotel”. Desigur, poţi să îi spui şi „hotel” dacă vrei, dar în oraşele mai mici oamenilor le place să folosească cuvântul *albergo.*

— Vasăzică, italiana e o limbă uşoară.

Joel scrută cu atenţie strada îngustă, doar acolo avea să locuiască.

— E mai uşoară decât engleza.

— Asta rămâne de văzut. Câte limbi ştii?

— Cinci sau şase.

Intrară în hotel şi străbătură holişorul. Luigi îi făcu un semn din cap recepţionerului, fiind evident faptul că se cunoşteau, iar Joel reuşi să pronunţe cât de cât bine *„Buon giorno”,* fără să se oprească din mers însă, în speranţa că nu i se va da un

răspuns laborios. Urcară trei etaje şi merseră până în capătul unui hol îngust. Luigi avea cheia de la camera 30, care era simplă, dar plăcută, avea ferestre pe trei dintre laturile camerei, iar de la geam se vedea canalul de lângă clădire.

— Asta e cea mai frumoasă cameră, spuse Luigi. Nu e cine ştie ce, dar merge.

— Trebuia să-mi fi văzut fosta cameră, zise Joel şi-şi aruncă sacul pe pat, după care începu să tragă perdelele.

Luigi deschise uşa dulapului, care era extrem de mic.

— Uite, ai patru cămăşi, patru perechi de pantaloni, două sacouri şi două perechi de pantofi. Toate sunt mărimea ta. Plus un pardesiu gros din lână; în Treviso e foarte rece.

Joel îşi examină noua garderobă: hainele erau aranjate impecabil, toate călcate, gata de purtat. Culorile erau pale, de bun-gust, şi fiecare cămaşă putea fi purtată cu oricare sacou şi pereche de pantaloni. Ridică din umeri şi spuse:

— Mersi.

— În sertarul de acolo ai o curea, şosete, lenjerie intimă, absolut tot ce-ţi trebuie, iar la baie ai toate articolele de toaletă necesare.

— Ce-aş putea spune?

— Iar aici, pe masă, ai două perechi de ochelari.

Luigi luă una din ele şi o ţinu în lumină. Micile lentile dreptunghiulare erau fixate într-o ramă de metal subţire, neagră, tipic europeană.

— Armani, spuse Luigi cu puţină mândrie în glas.

— Sunt ochelari de citit?

— Da şi nu. Îţi sugerez să-i porţi ori de câte ori ieşi din cameră. Fac parte din deghizarea ta, Marco, din persoana care vei fi de acum încolo.

— Trebuia să mă fi văzut înainte.

— Nu, mersi. Aspectul contează foarte mult pentru italieni, mai ales pentru noi, cei din nord. Îmbrăcămintea pe care o porţi, ochelarii, părul,

totul trebuie să fie foarte îngrijit, altfel vei fi luat la ochi.

Joel se simţi dintr-odată stânjenit, dar, la o adică, ce naiba! Purtase o perioadă mult prea lungă haine de puşcăriaş. În vremurile sale de glorie dădea fără să clipească 3.000 de dolari pe un costum bine croit.

Luigi o dădea înainte cu regulile.

— Să nu porţi pantaloni scurţi, şosete negre cu pantofi de sport albi, pantaloni din supraelastic, cămăşi de golf şi, te rog, nu cumva să te îngraşi!

— Cum se zice în italiana: „Să mă pupi în fund!”?

— O să ajungem şi la asta. Obiceiurile şi tradiţiile sunt foarte importante. Sunt uşor de reţinut şi chiar plăcute. De exemplu, să nu comanzi niciodată cappuccino după ora 10:30. Un espresso însă poate fi comandat la orice oră. Ştiai asta?

— Nu.

— Numai turiştii comandă cappuccino după prânz sau cină. Vai, ce oroare! Să bei laptele ăla pe stomacul plin!

Luigi se încruntă, părând atât de dezgustat de parcă, nici mai mult, nici mai puţin, i-ar fi venit să vomite. Joel ridică mâna şi spuse:

— Jur că n-o să fac niciodată aşa ceva.

— Ia loc, îl îndemna Luigi, făcându-i semn spre cele două scaune de lângă măsuţă.

Se aşezară şi încercară să stea cât mai comod.

Luigi continuă:

— În primul rând, să-ţi spun cum stă treaba cu camera. E pe numele meu, dar personalul hotelului ştie că timp de două săptămâni va sta aici un om de afaceri canadian.

— Două săptămâni?!

— Da, apoi te vei muta, zise Luigi pe un ton cât se poate de sumbru, de parca erau deja în Treviso armate de asasini care îl căutau pe Joel Backman. Din clipa asta, tu laşi urme. Bagă-ţi bine în cap lucrul ăsta: tot ce faci, toţi cei pe care îi întâlneşti,

toate astea fac parte din urma pe care o laşi. Secretul supravieţuirii este să rămână cât mai puţine piste posibile în urma ta. Nu vorbi cu multe persoane, nici măcar cu recepţionerul şi camerista. Angajaţii hotelului sunt cu ochii pe clienţi şi au memorie bună. Poate peste şase luni o să vină cineva chiar la hotelul ăsta şi o să înceapă să pună întrebări despre tine. Poate o să aibă o fotografie de-a ta. Poate o să ofere bani buni pentru a primi informaţii, iar recepţionerul s-ar putea să-şi aducă brusc aminte de tine şi de faptul că nu vorbeai mai deloc italiană.

— Am o întrebare.

— Iar eu am foarte puţine răspunsuri de dat.

— De ce aici? De ce într-o ţară a cărei limbă n-o vorbesc? De ce n-am fost dus în Anglia sau în Australia, într-un loc unde să mă fac mai uşor nevăzut printre băştinaşi?

— Decizia asta a fost luată de altcineva, Marco, nu de mine.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Atunci de ce ai întrebat?

— Nu ştiu. Pot face cerere să fiu transferat?

— Altă întrebare inutilă.

— E o glumă proastă, nu o întrebare inutilă.

— Pot să continuu?

— Da.

— În primele zile, o să luăm prânzul şi cina împreună. O să mergem în diverse locuri, întotdeauna în altă parte. Treviso e un oraş frumos, cu multe localuri, şi o să le încercăm pe toate. Trebuie să începi să te gândeşti cum o să fie când n-o să mai fiu lângă tine. Ai grijă cu cine te întâlneşti!

— Mai am o întrebare.

— Da, Marco.

— E vorba de bani. Nu suport să fiu lefter. Aveţi voi, băieţi, de gând să-mi daţi o rentă, ceva? O să vă spăl maşina şi o să fac şi alte munci în schimb.

— Ce înţelegi prin „rentă”?

— Bani gheaţă, pricepi? Bănuţi în buzunarul meu.

— Nu-ţi face probleme din cauza banilor! Deocamdată plătesc eu tot. N-o să mori de foame.

— Bine.

Luigi băgă adânc mâna în buzunarul cojocului şi scoase un celular.

— Ăsta e pentru tine.

— Şi… pe cine o să sun?

— Pe mine, dacă o să ai nevoie de ceva. Numărul meu e scris pe spatele telefonului.

Joel luă mobilul şi-l puse pe masă.

— Mi-e foame. De când visez un prânz prelungit, cu paste, vin, desert şi, desigur, espresso, în niciun caz cappuccino la ora asta, apoi, cine ştie, tradiţionala siestă. Sunt de patru zile în Italia şi n-am mâncat decât fulgi de porumb şi sandviciuri. Ce zici?

Luigi se uită la ceas.

— Ştiu un loc numai bun, dar înainte de asta să mai punem puţin ţara la cale. Nu ştii deloc italiană, nu-i aşa?

Joel îşi dădu ochii peste cap şi pufni exasperat. Apoi încercă să zâmbească şi spuse:

— Nu, nu am avut ocazia să învăţ nici italiană, nici franceză, germană sau altă limbă. Sunt american, pricepi, Luigi? Ţara mea e mai mare decât toate ţările din Europa la un loc. Acolo n-ai nevoie decât de engleză.

— Eşti canadian, nu uita!

— Bine, mă rog, oricum suntem izolaţi. Suntem doar noi şi americanii.

— Misiunea mea este să fac ceea ce este necesar ca să fii în siguranţă.

— Mulţumesc.

— Şi ca să ne ajuţi, va trebui să ştii foarte bine italiana într-o perioadă scurtă de timp.

— Am înţeles.

— O să ai un profesor, un tânăr student pe nume Ermanno. O să studiaţi dimineaţa şi după-masa. Va

fi greu.

— Cât timp?

— Atât cât va fi necesar. De tine depinde. Dacă o să tragi tare, atunci în trei-patru luni o să fii pe picioarele tale.

— Tu în cât timp ai învăţat engleza?

— Mama e americancă. Acasă vorbeam în engleză, iar când mergeam undeva – în italiană.

— A, păi ai trişat. Ce limbi mai ştii?

— Spaniolă, franceză şi altele. Ermanno e un profesor de nota zece. Clasa în care vei studia e pe strada asta, puţin mai jos.

— Nu o să ţinem orele aici, în hotel?

— Nu, nu, Marco. Nu uita de urma pe care o laşi. Ce-o să zică băiatul de serviciu sau camerista dacă o să vadă că în fiecare zi îţi petreci patru ore cu un băiat în cameră?

— Ferească Dumnezeu!

— Camerista ar asculta la uşă şi ar auzi că iei ore. I-ar sufla o vorbă despre asta şefului ei şi în scurt timp tot personalul hotelului ar şti că omul de afaceri canadian studiază de zor. Patru ore pe zi!

— Gata, m-am prins. Acum să discutăm despre prânz.

În drum spre ieşirea din hotel, Joel reuşi să îi zâmbească recepţionerului, unei cameriste şi unui băiat de serviciu fără să rostească vreun cuvânt. Merseră o stradă mai încolo, până ajunseră în centru, la Piazza dei Signori, principala piaţă a oraşului, străjuită de porticuri şi cafenele. Era miezul zilei, iar străzile erau mai aglomerate decât de obicei, întrucât localnicii se grăbeau să ia prânzul. Vremea se mai răcise, însă lui Joel îi era cald, fiind încotoşmănit în noul său pardesiu de lână. Îşi dădea toată silinţa să pară italian.

— Înăuntru sau afară?

— Înăuntru, zise Joel şi intrară în Caffè Beltrame, ce dădea spre *piazza.*

Localul era încălzit cu o sobă de cărămidă situată în partea din faţă a cafenelei, dinspre

bucătărie răspândindu-se aromele festinului zilnic. Luigi şi ospătarul-şef vorbiră în acelaşi timp, apoi începură să râdă, după care li se găsi o masă lângă unul dintre geamurile din faţă.

— Suntem norocoşi, zise Luigi când îşi dădură jos paltoanele şi se aşezară. Azi specialitatea casei e *faraona con polenta.*

— Care înseamnă…?

— Bibilica şi mămăligă.

— Ce mai este de mâncare?

Luigi studie cu atenţie una dintre tăbliţele agăţate de o bârnă grosolană.

— *Panzerotti di funghi al burro* – pateuri cu ciuperci călite, *conchiglie con cavalfiori* – melcişori cu conopidă, *spiedino di carne misto alla grilla* – chebap din carne de diverse tipuri la grătar.

— Iau de toate.

— Vinul casei e destul de bun.

— Vreau roşu.

După câteva minute cafeneaua se umpluse de localnici, care păreau să se cunoască. Un omuleţ vesel, care purta un şorţ alb murdar, veni în grabă la masă, încetini doar atât cât fu nevoie pentru a-l privi în ochi pe Joel şi nu îşi notă nimic din şirul lung de preparate pe care le comandă Luigi. Li se aduse o carafă cu vinul casei, un vas cu ulei călduţ de măsline şi un platou de *focaccia* tăiată felii. Joel începu să mănânce. Luigi îi explica de zor toate tipicurile prânzului şi ale micului dejun, obiceiurile, tradiţiile şi greşelile pe care le făceau turiştii în încercarea de a părea italieni.

Cu Luigi alături, totul va reprezenta o ocazie de a învăţa ceva.

Deşi Joel sorbea şi savura doar primul pahar de vin, alcoolul i se urcă la cap. Îşi simţi corpul invadat de un val minunat de căldură şi îl cuprinse toropeala. Era liber, cu mult înainte de termen, stătea într-o micuţă cafenea rustică dintr-un orăşel italian de care nu auzise în viaţa lui, bea un vin bun de regiune şi inhala aromele unui festin

delicios. Îi zâmbi lui Luigi, care continua să îi dea explicaţii, dar la un moment dat Joel începu să hălăduiască prin altă lume.

Ermanno susţinea că are douăzeci şi trei de ani, dar nu părea să aibă mai mult de şaisprezece. Era înalt şi îngrozitor de slab şi, având părul blond şi ochii căprui, părea mai degrabă neamţ decât italian. Era foarte timid şi destul de agitat, iar lui Joel nu-i făcu o impresie bună.

Se întâlniră cu Ermanno în micul lui apartament, aflat la etajul al treilea dintr-o clădire prost întreţinută, situată cam la şase străzi de hotelul lui Joel. Avea trei încăperi mici: o bucătărie, un dormitor şi o sufragerie, toate mobilate cu zgârcenie, dar, ţinând cont de faptul că Ermanno era student, acest lucru nu era de mirare. Aveai însă impresia că tocmai se mutase şi că era oricând posibil să o facă din nou.

Se aşezară în jurul unui birou mic situat în mijlocul sufrageriei. Nu avea televizor. Camera era rece şi prost luminată, astfel că Joel avu impresia că se afla într-un beci unde erau ţinuţi în viaţă evadaţii şi mutaţi în secret în altă parte. Căldura prânzului ce durase două ore se risipea cu repeziciune.

Starea de agitaţie a profesorului său nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Văzând că Ermanno nu e în stare să dirijeze discuţia, Luigi puse piciorul în prag şi preluă comanda. Le sugeră să studieze în fiecare dimineaţă de la 9:00 la 11:00, să facă o pauză de două ore, după care să o ia de la capăt pe la 13:30 şi să studieze până simt că au obosit. Programul păru a fi pe placul lui Ermanno şi Joel, care ar fi vrut să pună următoarea întrebare cu privire la un lucru atât de evident: dacă noul tip care se ocupă de mine e student, cum de are timp să îmi predea cât e ziua de lungă? O lăsă baltă însă. Îşi spuse că va întreba asta altă dată.

O, câte întrebări avea de pus!

Ermanno se destinse în cele din urmă şi descrise cursul de limbă italiană. Când rostea cuvintele rar, accentul nu era deranjant, dar când vorbea repede, aşa cum făcea de obicei, nu se înţelegea nimic, parcă vorbea în italiană, nu în engleză. La un moment dat, Luigi îl întrerupse şi îi spuse:

— Ermanno, e important să vorbeşti foarte rar, cel puţin în primele zile.

— Mulţumesc, spuse Joel, făcând pe deşteptul.

Ermanno roşi şi îngână:

— Scuze.

Îi dădu primul set de materiale de studiu, manualul numărul unu, un casetofon mic şi două casete.

— Casetele se ascultă după citirea capitolelor din manual, zise foarte rar. În seara asta, să citeşti primul capitol şi să asculţi fiecare casetă de mai multe ori. Mâine o să începem cu ce ai învăţat.

— O să fie un curs intensiv, interveni Luigi, accentuând cuvintele, de parcă era nevoie să sublinieze acest lucru.

— Unde ai învăţat engleza? întrebă Joel.

— La universitate, răspunse Ermanno. La Bologna.

— Aşadar nu ai studiat în Statele Unite?

— Ba da, răspunse, aruncându-i o privire speriată lui Luigi, ca şi cum ceea ce se întâmplase în Statele Unite era un lucru de care prefera să nu vorbească.

Spre deosebire de Luigi, Ermanno era uşor de citit; în mod cert nu era profesionist.

— Unde? întrebă Joel, încercându-şi norocul, vrând să vadă cât putea scoate de la el.

— La Furman, zise Ermanno, o şcoală mică din Carolina de Sud.

— Când a fost asta?

Luigi îi veni în ajutor. Îşi drese glasul şi spuse:

— O să aveţi timp berechet să staţi de vorbă mai târziu. E important să uiţi engleza, Marco. De azi

încolo vei trăi într-o lume în care domneşte italiana. Fiecare lucru pe care fi vei atinge are o denumire în italiană. Fiecare gând al tău va trebui tradus. Peste o săptămână vei comanda în restaurante, peste două vei visa în italiană. E o cufundare totală, absolută, în limba şi cultura italiană. Nu mai poţi da înapoi.

— *Putem* începe la ora opt?

Ermanno îi aruncă o privire, se frământă puţin, iar în cele din urmă spuse:

— Eventual la opt şi jumătate.

— Bun, o să fiu aici la opt şi jumătate.

Plecară şi se plimbară din nou până în Piazza dei Signori. Era după-masă, traficul era vizibil mai puţin intens, iar trotuarele – aproape pustii. Luigi se opri în faţă la Trattoria del Monte. Îi făcu un semn spre uşă şi îi zise:

— Ne întâlnim aici la ora opt să luăm cina, de acord?

— Da.

— Ştii să ajungi la hotel?

— Da, la *albergo.*

— Ai o hartă a oraşului?

— Da.

— În regulă. Eşti pe cont propriu, Marco.

Acestea fiind spuse, Luigi o luă pe o alee şi se făcu nevăzut. Joel se uită o clipă după el, apoi îşi continuă drumul spre piaţa centrală.

Se simţea foarte singur. Trecuseră patru zile de când ieşise din închisoare şi era în sfârşit liber şi neînsoţit, poate nesupravegheat, deşi se îndoia de lucrul ăsta. Se hotărî de îndată să colinde prin oraş şi să-şi vadă de ale lui, de parcă n-ar fi fost nimeni cu ochii pe el. Se decise, de asemenea, în timp ce se prefăcea că studiază obiectele expuse în vitrina unui magazinaş cu articole din piele, că n-o să-şi petreacă restul vieţii uitându-se în urma sa.

„N-o să fiu găsit”, îşi spuse.

Rătăci pe străzi până ajunse în Piazza San Vito, o piaţă mică, în care erau două biserici vechi de

şapte sute de ani. Atât Santa Lucia, cât şi San Vito erau închise, dar, după cum scria pe vechea plăcuţă de alamă, urmau să se redeschidă între 16:00 şi 18:00. Unde s-a mai pomenit ca o instituţie să fie închisă între 12:00 şi 16:00?

Barurile nu erau închise, dar erau goale. În cele din urmă, îşi făcu puţin curaj şi intră într-unul dintre ele. Se aşeză la bar, îşi ţinu răsuflarea şi rosti: *„Birra”,* în momentul în care barmanul se apropie de el.

Barmanul îi spuse ceva, aşteptă un răspuns şi preţ de o clipă Joel fu tentat să o ia la sănătoasa, dar văzu robinetul butoiaşului, arătă spre el, de parcă ar fi fost foarte clar ce dorea, şi barmanul puse mâna pe o halbă goală.

Era prima bere pe care o bea după şase ani. Era rece, aromată şi gustoasă, iar Joel o savură picătură cu picătură. La un televizor amplasat undeva în capătul barului era o telenovelă. Ascultă din când în când replicile, dar nu înţelese niciun cuvânt şi depuse mari eforturi să se convingă că va fi în stare să stăpânească limba. Pe când lua decizia de a pleca şi de a se îndrepta spre hotel, aruncă o privire pe geamul din faţă.

Stennett trecu prin faţa barului.

Joel mai comandă o bere.

7

Dan Sandberg, un veteran al ziarului *The Washington Post,* îşi ţinuse mereu la curent cititorii cu afacerea Backman. În 1998 publicase un articol despre cum fuseseră scoase din Pentagon fără autorizaţie nişte documente ultrasecrete. Ancheta FBI care fusese declanşată la scurt timp îl ţinuse ocupat timp de şase luni, perioadă în care scrisese optsprezece articole pe această temă, majoritatea publicate pe prima pagină. Avea surse de încredere la CIA şi FBI, îi cunoştea pe avocaţii care erau parteneri în cadrul firmei Backman, Pratt & Bolling şi fusese de câteva ori pe la ei. Îi presa pe cei de la Departamentul de justiţie să îi dea informaţii şi se aflase în sală în ziua în care Backman se grăbise să se declare vinovat şi să dispară.

Un an mai târziu scrisese una din cele două cărţi care aveau ca subiect scandalul Backman. Din cartea lui se vânduse un număr respectabil de exemplare – 24.000, din cealaltă – cam 12.000.

În timp, Sandberg îşi făcuse nişte relaţii-cheie. Una dintre ele deveni, pe neaşteptate, o sursă extrem de valoroasă. Cu o lună înaintea morţii lui Jacy Hubbard, Carl Pratt, care la vremea aceea era pus sub acuzare, la fel ca toţi ceilalţi parteneri principali ai firmei, îl contactase pe Sandberg şi stabilise o întrevedere.

Se întâlniseră de mai mult de zece ori pe parcursul scandalului, iar în anii următori deveniră tovarăşi de pahar. Se vedeau pe ascuns de cel puţin două ori pe an, pentru a face schimb de bârfe.

La trei zile de când fusese făcută publică graţierea, Sandberg îl sunase pe Pratt şi stabiliseră să se întâlnească la locul lor preferat, un bar studenţesc de lângă Universitatea Georgetown.

Pratt arăta îngrozitor, părea s-o fi ţinut tot într-o beţie în ultimele zile. Comandă votcă, iar

Sandberg – bere.

— Şi zi aşa, unde ţi-e băiatu'? întrebă Sandberg rânjind.

— Nu mai e la închisoare, asta e cert.

Pratt luă o înghiţitură aproape letală de votcă şi plescăi din buze.

— Nicio veste de la el?

— Absolut niciuna. Nici eu, nici altcineva de la firmă.

— Ai fi surprins dacă ar suna sau ţi-ar face o vizită?

— Da şi nu. De la Backman mă pot aştepta la orice. Mai bău nişte votcă, apoi continuă: N-aş fi surprins dacă n-ar mai pune în veci piciorul în D.C., dar nu m-ar mira nici dacă ar apărea mâine şi ar anunţa că-şi deschide o nouă firmă de avocatură.

— Dar graţierea te-a luat prin surprindere.

— Da, dar asta n-a fost o afacere aranjată de Backman, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc să fi fost aşa.

Pe lângă ei trecu o studentă şi Sandberg îşi întoarse privirea după ea. Divorţase de două ori şi era mereu pus pe agăţat. Bău din bere, apoi spuse:

— Nu are voie să practice avocatura, nu-i aşa? Din câte ştiu, i-au mazilit licenţa.

— Asta n-ar fi un obstacol pentru Backman. I-ar zice „relaţii cu guvernul", sau „consultanţă", sau ceva de genul ăsta. Lobby-ul e specialitatea lui şi pentru aşa ceva nu-ţi trebuie licenţă. La naiba, jumătate din avocaţii din oraşul ăsta nu ştiu unde e cel mai apropiat tribunal, dar nu e unul care să nu ştie unde e Capitol Hill.

— Şi ce clienţi o să aibă?

— Las-o baltă, Backman nu se mai întoarce în D.C. Sau ai auzit tu altceva?

— Absolut nimic. A dispărut. Nimeni de la puşcărie nu vorbeşte. Nu pot scoate o vorbă de la tipii din administraţia închisorilor.

— Care e teoria ta? întrebă Pratt, apoi dădu pe gât votca şi păru gata să mai comande una.

— Azi am aflat că Teddy Maynard a făcut o vizită la Casa Albă pe data de nouăsprezece, la ceas de seară. Numai cineva de calibrul lui Teddy putea să-l preseze pe Morgan să acorde graţierea. Backman a fost eliberat, probabil escortat, şi a dispărut.

— Protecţia martorilor?

— Ceva de genul ăsta. Nu e prima oară când CIA ascunde pe cineva. Sunt nevoiţi s-o facă. Nu e nimic oficial, dar au resursele necesare pentru aşa ceva.

— Dar de ce să-l ascundă pe Backman?

— Din răzbunare. Îţi mai aminteşti de Aldrich Ames, cel mai mare informator din istoria CIA?

— Bineînţeles.

— Acum e închis într-o închisoare federală, în regim de securitate. Ştii doar că CIA ar fi încântată să-i tragă un glonţ în cap, însă nu poate, fiindcă e împotriva legii – nu au voie să ucidă cetăţeni americani, nici aici, nici în străinătate.

— Backman nu era informator al CIA. Dă-o încolo, doar îl ura pe Teddy Maynard, iar sentimentul era reciproc.

— Maynard n-o să-l ucidă. O să creeze însă condiţiile ca alţii să aibă plăcerea s-o facă.

Pratt se ridică:

— Mai vrei una? întrebă, făcând semn spre bere.

— Poate mai târziu.

Sandberg luă pentru a doua oară halba în mână şi trase o duşcă.

Pratt se întoarse cu o votcă dublă, luă loc şi zise:

— Deci aşa, crezi că zilele lui Backman sunt numărate?

— Păi m-ai întrebat ce cred eu. Hai să te auzim pe tine.

Luă o înghiţitură zdravănă de votcă, apoi zise:

— Ăsta cred şi eu că va fi finalul, însă eu văd lucrurile dintr-un unghi uşor diferit.

Pratt îşi băgă degetul în băutură, o amestecă, apoi îşi linse degetul şi reflectă câteva secunde.

— Neoficial, da?

— Bineînţeles.

Vorbiseră atât de mult de-a lungul anilor, încât toate declaraţiile erau neoficiale.

— Între moartea lui Hubbard şi procesul lui Backman a fost o perioadă de opt zile. Acestea au fost înfiorătoare. Atât Kim Bolling, cât şi eu eram sub protecţia FBI-ului, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, fiind supravegheaţi absolut peste tot. A fost destul de ciudat, la drept vorbind. FBI-ul făcea tot posibilul să ne bage la puşcărie pe veci, iar pe de altă parte se simţeau obligaţi să ne acorde protecţie.

Luă o înghiţitură cât timp se uită de jur împrejur, să vadă dacă nu cumva trage vreun student cu urechea. Nu o făcea.

— Am primit nişte ameninţări, cei care îl uciseseră pe Jacy Hubbard intrând serios în acţiune. FBI-ul ne-a informat despre asta mai târziu, la câteva luni de când Backman nu mai era, iar lucrurile se aşezaseră. Ne-am simţit oarecum mai în siguranţă, dar eu şi Bolling am avut gărzi de corp timp de doi ani. Şi acum mai arunc o privire în oglinda retrovizoare. Bietul Kim şi-a pierdut minţile.

— Cine v-a ameninţat?

— Cei care tare ar mai dori să îl găsească pe Joel Backman.

— Cine?

— Backman şi Hubbard bătuseră palma cu saudiţii să le vândă marfa pe o căruţă de bani. Preţul era foarte piperat, dar îi costa mult mai puţin decât să construiască un sistem nou-nouţ de sateliţi. Afacerea a căzut, Hubbard a fost ucis, Backman a zbughit-o la închisoare, iar saudiţii n-au fost deloc încântaţi. Nici israelienii, fiindcă şi ei doriseră să încheie afacerea. În plus, erau furioşi că Hubbard şi Backman negociau cu saudiţii.

Făcu o pauză, în care luă o înghiţitură de votcă, de parcă avea nevoie de putere ca să termine povestea.

— Apoi ar mai fi cei care au construit de fapt sistemul.

— Ruşii?

— Probabil că nu. Lui Jacy Hubbard îi plăceau asiaticele. Ultima oară a fost văzut ieşind din bar cu o tipă superbă, cu picioare până-n gât, brunetă cu părul lung, cu faţa rotundă, de undeva din partea cealaltă a lumii. China comunistă se foloseşte de mii de persoane aici ca să strângă informaţii. De toţi studenţii chinezi care studiază în America, de oamenii de afaceri, de diplomaţi. Locul ăsta colcăie de chinezi care spionează. În plus, serviciul lor de informaţii are nişte agenţi foarte eficienţi. Având în vedere miza, n-ar ezita să pună mâna pe Hubbard şi Backman.

— Eşti sigur că e vorba de China comunistă?

— Nimeni nu e sigur, pricepi? E posibil ca Backman să ştie, însă n-a spus nimănui. Nu uita că CIA nici măcar n-a ştiut de existenţa sistemului. Au fost prinşi cu pantalonii în vine şi Teddy încă mai încearcă să recupereze handicapul.

— Mare distracţie pentru Teddy, nu?

— Absolut. I-a băgat lui Morgan nişte gogoşi despre siguranţa naţională. Morgan, evident, a căzut în plasă. Backman a fost eliberat, Teddy l-a strecurat pe furiş peste graniţă, apoi a aşteptat să vadă cine apare cu pistolul în mână. Pentru Teddy e un joc în care oricum câştigă.

— E genial.

— E mai mult decât genial, Dan. Ia gândeşte-te! Nu va afla nimeni când Backman va trece în lumea celor drepţi. Nu ştie nimeni unde e acum. Nimeni nu îşi va da seama cine este în momentul în care i se va găsi cadavrul.

— Asta dacă i se va găsi cadavrul.

— Exact.

— Iar Backman ştie toate astea?

Pratt îşi goli cel de-al doilea pahar şi se şterse la gură cu mâneca. Se încruntă.

— Backman nu e deloc prost, însă multe din lucrurile pe care le ştim au ieşit la suprafaţă după ce a fost băgat la închisoare. A rezistat şase ani în puşcărie, aşa că probabil îşi zice că poate supravieţui în orice împrejurare.

Critz se adăposti într-un bar din apropiere de hotelul Connaught din Londra. Ploaia uşoară de afară se înteţise şi avea nevoie de un adăpost. Doamna Critz se întorsese la micul apartamentul care le fusese închiriat de către noul lui patron, astfel că Critz avea ocazia de a sta într-un bar aglomerat unde nu îl ştia nimeni şi să dea pe gât vreo două halbe. Era de o săptămână la Londra şi mai rămânea acolo încă o săptămână, după care trebuia să facă efortul să traverseze Atlanticul şi să se întoarcă la D.C., unde îl aştepta o slujbă nenorocită de lobbyist pentru o firmă care producea diverse echipamente de luptă, dar şi proiectile defecte, care nu erau deloc pe placul Pentagonului, însă era forţat să le cumpere, fiindcă firmei respective îi făcea lobby cine trebuia.

Găsi un separeu gol, care era doar parţial vizibil prin norul de fum de ţigară, se strecură înăuntru şi se instală la masă, cu halba în faţă. Ce plăcut era să bea singur, fără să stea cu frica-n sân că o să-l zărească cineva care o să se repeadă la el, zicându-i: „Hei, Critz, unde v-a stat capul, idioţilor, când cu vetoul lui Berman?” Bla, bla, bla.

Asculta glasurile însufleţite ale britanicilor, ale vecinilor care se perindau pe acolo. Nu-l deranja nici măcar fumul. Era singur, nu-l ştia nimeni şi se bucura de intimitatea pe care o avea.

Totuşi, nu era un anonim pentru toată lumea. Din spatele lui un bărbat scund purtând o bonetă de marinar uzată îşi făcu apariţia. Acesta se aşeză de partea cealaltă a mesei, speriindu-l pe Critz.

— Pot să vă ţin companie, domnule Critz? îl întrebă marinarul, rânjind şi arătându-şi dinţii mari şi galbeni.

Lui Critz îi rămase în minte imaginea dinţilor gălbejiţi.

— Luaţi loc, zise Critz suspicios. Numele dumneavoastră este…?

— Ben.

Nu era britanic şi engleza nu era limba lui maternă. Ben avea vreo treizeci de ani, era brunet, cu ochii căprui-închis şi cu un nas lung şi ascuţit care îl făcea să pară mai degrabă grec.

— Vasăzică, nu aveţi nume de familie, hm?

Critz luă o gură de bere, apoi zise:

— De unde ştiţi cum mă cheamă?

— Ştiu totul despre dumneavoastră.

— Nu mi-am dat seama că sunt atât de celebru.

— N-aş numi-o „celebritate”, domnule Critz. O să fiu scurt. Lucrez pentru nişte persoane care vor neapărat să îl găsească pe Joel Backman. O să plătească bani frumoşi pentru asta, bani gheaţă. Banii o să vi-i dea într-o geantă sau o să fie depuşi la o bancă elveţiană, nu contează. Se poate rezolva repede, în câteva ore. Dumneavoastră ne spuneţi unde este, primiţi un milion de verzişori şi n-o să afle nimeni niciodată.

— Cum aţi dat de mine?

— A fost simplu, domnule Critz. Suntem, hai să zicem, profesionişti.

— Spioni?

— N-are importanţă. Suntem cine suntem şi o să dăm de urma domnului Backman. Întrebarea este dacă vreţi milionul.

— Chiar nu ştiu unde este.

— Dar puteţi afla.

— Poate.

— Batem palma sau nu?

— Nu pentru un milion de verzişori.

— Dar pentru cât?

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Atunci, faceţi-o repede!

— Şi dacă nu pot face rost de informaţie?

— Atunci nu ne vom revedea, iar întâlnirea asta nu a avut loc. E foarte simplu.

Critz bău o gură zdravănă din bere şi cântări lucrurile.

— Bine, să zicem să pot obţine informaţia asta – nu sunt însă foarte optimist – dar dacă am noroc? Ce va urma?

— Luaţi una din cursele companiei Lufthansa de la Dulles la Amsterdam, la clasa întâi. Acolo vă cazaţi la Amstel Hotel, pe strada Biddenham. O sa vă găsim, aşa cum v-am găsit, de altfel, şi aici.

Critz tăcea, memorând detaliile.

— Când? întrebă.

— Cât mai repede, domnule Critz. Îl caută şi alţii.

Ben se făcu nevăzut la fel de repede cum apăruse, lăsându-l pe Critz să scruteze barul prin fum, întrebându-se dacă nu cumva visase. Plecă din bar o oră mai târziu, ascunzându-şi faţa sub o umbrelă, convins că este urmărit.

Oare o să-l urmărească şi în Washington? Avea o presimţire sumbră că da.

8

Nu reuşi să-şi facă siesta. Una din cauze era faptul că băuse vin la prânz şi două beri după-amiaza. Erau mult prea multe lucrurile la care trebuia să se gândească.

În afară de asta, era prea odihnit; dormise prea mult în ultima perioadă, astfel că organismul său ajunsese la saturaţie. Şase ani petrecuţi la izolare reduc corpul omenesc la o stare de vegetare, astfel că principala activitate devine dormitul. După primele luni petrecute la Rudley, Joel dormea noaptea opt ore şi trăgea un pui de somn zdravăn după-amiaza, ceea ce era de înţeles, având în vedere că dormise atât de puţin în ultimii douăzeci de ani, când ziua şi-o petrecea ţinând pe umeri republica, iar de seara până în zori se ţinea după fuste. După un an petrecut în închisoare dormea nouă, uneori chiar zece ore pe zi, fiindcă, în afară de a citi şi a se uita la televizor, nu prea avea ce face. O dată, din plictiseală, făcuse unul din nenumăratele sale sondaje de opinie anonime, dând să treacă o foaie din celulă în celulă, atunci când gardienii dormeau, trăgând astfel concluzia că toţi cei treizeci şi şapte de participanţi la sondaj din pavilionul său dormeau în medie unsprezece ore pe zi. Mo, turnătorul mafioţilor, susţinea că doarme şaisprezece ore pe zi şi deseori se auzea cum sforăia la amiază. „Vaca nebună”, Miller, dormea cel mai puţin dintre toţi, doar trei ore, dar bietul om îşi pierduse minţile de ani de zile, aşa ca Joel fu nevoit să nu îi ia în consideraţie răspunsurile la sondaj.

Fuseseră şi perioade în care avusese insomnie, când ore la rând stătuse cu privirea aţintită în întuneric, gândindu-se la greşelile pe care le făcuse, la nepoţi şi strănepoţi, la umilinţa trecutului şi la frica de viitor. În unele săptămâni i se dăduseră somnifere, câte unul pe seară, dar nu

avuseseră efect. Joel bănuia că era doar un tratament placebo.

Timp de şase ani dormise prea mult, iar acum corpul îi era foarte odihnit, iar mintea îi lucra peste normă.

Se ridică încetişor din pat, unde zăcuse o oră fără să poată pune geană pe geană, şi se îndreptă spre măsuţă, de pe care luă celularul primit de la Luigi. Se duse spre fereastră, tastă numerele lipite cu scotch pe spatele aparatului şi, după ce telefonul sună de patru ori, auzi o voce familiară.

— *Ciao, Marco! Come stai?*

— Voiam doar să văd dacă funcţionează chestia asta, spuse Joel.

— Crezi că ţi-aş fi dat un telefon stricat? întrebă Luigi.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Cum a fost somnul de după-amiază?

— Ăăă, bun, foarte bun. Ne vedem la cină.

— *Ciao!*

Oare unde era Luigi? Dădea târcoale prin apropiere cu un telefon în buzunar, aşteptând să-l sune Joel? Stătea cu ochii pe hotel? Dacă Stennett şi şoferul erau încă în Treviso înseamnă că, punându-i la socoteală şi pe Luigi şi pe Ermanno, avea patru „prieteni” de acelaşi soi, a căror misiune era să nu-l scape din ochi pe Joel Backman.

Strânse celularul în mână şi se întrebă cine mai ştia de telefonul pe care îl dăduse. Cine mai ascultase convorbirea? Privi strada şi se întrebă cine mai era acolo. Să fi fost numai Luigi?

Îşi alungă gândurile astea din minte şi se aşeză la masă. Voia o cafea, eventual un espresso dublu, care să-i facă nervii să zbârnâie, în niciun caz cappuccino, având în vedere ora înaintată.

Nu era însă pregătit să ridice receptorul şi să comande. Se descurca la partea cu „Bună ziua” şi „cafea”, dar ar fi urmat un torent de cuvinte pe care nu le înţelegea încă.

Cum putea supravieţui cineva fără o cafea tare? Secretara lui preferată, care îi făcuse pentru prima oară cunoştinţă cu cafeaua turcească, tare, îi adusese cafeluţa în fiecare dimineaţă exact la 6:30, timp de şase zile pe săptămână. Puţin lipsise s-o ia nevastă. La ora zece mediatorul era deja atât de tensionat, încât arunca cu tot felul de obiecte, urla la subordonaţi şi jongla cu trei apeluri deodată, lăsând senatorii să aştepte la telefon.

Îi displăceau amintirile care-i reveneau în memorie. Rareori se întâmpla să-i placă. Avea o grămadă de amintiri, iar în cei şase ani petrecuţi în izolare purtase un aprig război mental încercând să uite trecutul.

Să revenim la cafea, pe care îi era teamă s-o comande pentru că îi era frică de limba italiană. Joel Backman nu se temuse niciodată de nimic şi îşi spuse că, dacă fusese în stare să ţină minte trei sute de propuneri de lege ce treceau prin moara Congresului şi dacă reuşise să dea o sută de telefoane pe zi fără a consulta vreo agendă sau vreo carte de telefon, atunci, categoric, va fi în stare să înveţe atâta italiană cât îi era necesar să comande o cafea. Aranjă în ordine materialele de studiu primite de la Ermanno şi se uită la cuprins. Verifică bateriile micului casetofon şi răvăşi casetele. Pe prima pagină a lecţiei numărul unu era desenată în culori, destul de schematic, sufrageria unei familii, în care mami, tati şi copiii se uitau la televizor. Sub obiecte erau scrise atât denumirea în engleză, cât şi cea în italiană: uşă şi *porta,* canapea şi *sofa,* fereastra şi *finestra,* tablou şi *quadro* ş.a.m.d. Băiat se spunea *ragazzo,* mamă – *madre,* bătrânul din colţ care se sprijinea şovăielnic într-un baston era bunicul sau *il nono.*

Câteva pagini mai încolo erau descrise bucătăria, apoi dormitorul şi baia. După o oră, în care tot nu băuse cafea, Joel mergea agale prin cameră, arăta cu mâna şi şoptea numele tuturor obiectelor pe care le vedea: pat – *letto,* lampă –

lampada, ceas – *orologio,* săpun – *sapone.* Pentru orice eventualitate, repetă şi câteva verbe: a vorbi – *parlare,* a mânca – *mangiare,* a bea – *bere,* a gândi – *pensare.* Se pironi în faţa oglinjoarei *(specchio)* de la baie *(bagno)* şi încercă să se convingă că e Marco. Marco Lazzeri.

— *Sono Marco, sono Marco,* repeta. „Sunt Marco. Sunt Marco."

Îi sună caraghios la început, dar trebuia să nu se gândească la asta. Miza era prea mare ca să se agaţe de fostul său nume care i-ar fi putut aduce moartea. Dacă pentru a-şi scăpa pielea trebuia să fie Marco, atunci aşa îl va chema.

Marco. Marco. Marco.

Începu să caute cuvinte care nu se regăseau în desene şi află din noul său dicţionar că hârtie igienică se spune *carta igienica,* pernă – *guanciale,* iar tavan – *soffitto.* Totul avea o denumire nouă, fiecare obiect din camera sa, din mica lui lume, tot ce putea cuprinde cu privirea în acel moment devenise ceva nou. Se uita când la un obiect, când la altul, şi îi repeta la nesfârşit denumirea în italiană.

Cât despre el, avea creier – *cervello.* Îşi atinse o mână – *mano,* un braţ – *braccio,* un picior – *gamba.* Trebuia să respire – *respirare,* să vadă – *vedere,* să atingă – *toccare,* să audă – *sentiré,* să doarmă – *dormiré* şi să viseze – *sognare.* Divaga de la subiect, aşa că se trase de mânecă. A doua zi, Ermanno va începe cu lecţia numărul unu, care conţinea prima şarjă de vocabular, axată pe lucrurile de bază: diferite tipuri de salut, formule de politeţe, numerele de la unu la o sută, zilele săptămânii, lunile anului, până şi alfabetul. Verbele „a fi" *(essere)* şi „a avea" *(avere)* erau conjugate la prezent, la trecutul simplu şi la viitor.

Până la cină, Marco memorase toată lecţia întâi şi ascultase de douăsprezece ori caseta care îi corespundea. Păşi afară, în noaptea extrem de rece, şi se îndrepta voios spre Trattoria del Monte, unde

ştia că Luigi îl aştepta la o masă amplasată într-o zonă bună a localului, pregătit cu sugestii privind ceea ce vor comanda. Pe drum observă, încă ameţit de atâtea ore de învăţat pe de rost, un scuter, o bicicletă, un câine, două gemene şi îl izbi cruda realitate că nu ştia cum se spune în italiană niciunul din acele cuvinte.

Totul fusese lăsat în urmă, în camera de hotel.

Cum ştia că îl aşteaptă mâncarea, plonjă cu capul înainte, neînfricat şi încrezător că el, Marco, va deveni în cele din urmă un italian respectabil. Îl salută pe Luigi, care era aşezat la o masă pe colţ, cu un laborios:

— *Buona sera, signore, come sta?*

— *Sto bene, grazie, e tu?* răspunse Luigi cu un surâs aprobator. Bine, mulţumesc, tu?

— *Molto bene, grazie,* spuse Marco. Foarte bine, mulţumesc.

— Vasăzică, ai studiat? întrebă Luigi.

— Da, n-am altceva de făcut.

Înainte ca Marco să apuce să-şi despăturească şervetul, un chelner le aduse o carafă acoperită cu o împletitură de nuiele, cu vinul casei, roşu. Turnă repede vin în două pahare, apoi se făcu nevăzut.

— Ermanno e un profesor foarte bun, spuse Luigi.

— Ai mai apelat la el? întrebă Marco degajat.

— Da.

— Cât de des aduci aici pe cineva ca mine şi îl transformi în italian?

Luigi zâmbi şi spuse:

— Din când în când.

— Greu de crezut.

— Crezi ce vrei, Marco. Totul e ficţiune.

— Vorbeşti ca un spion.

Luigi ridică din umeri şi nu-i răspunse nimic.

— Pentru cine lucrezi, Luigi?

— Pentru cine crezi?

— Faci parte din alfabet – CIA, FBI, NSA. Poate pentru o ramură obscură a serviciilor de

informaţii militare.

— Îţi face plăcere să ne întâlnim în restaurantele astea mici, cochete? întrebă Luigi.

— Am de ales?

— Da. Dacă nu încetezi cu întrebările astea, n-o să ne mai vedem. Şi când o să se întâmple asta, viaţa ta, şubredă cum e, o să fie şi mai fragilă.

— Parcă era vorba că misiunea ta este să-i împiedici să mă omoare.

— Exact, aşa că nu mai pune întrebări despre mine. Te asigur că nu există răspunsuri.

De parcă ar fi fost şi el în slujba lor, chelnerul apăru la ţanc şi puse între ei două meniuri mari, punând astfel capăt acestei conversaţii. Marco se încruntă când văzu lista cu sortimentele de mâncare, care îi reaminti cât de multă italiană mai avea de învăţat, în josul paginii recunoscu cuvintele *caffè, vino* şi *birra.*

— Ce o fi gustos?

— Bucătarul-şef e din Siena, deci îi place mâncarea toscană. *Risotto* cu ciuperci *porcini* e o alegere excelentă pentru felul întâi. Eu am mai mâncat aici friptură florentină, e excepţională.

Marco închise meniul şi adulmecă aromele ce veneau dinspre bucătărie.

— O să iau şi una, şi alta.

Luigi închise şi el meniul şi îi făcu semn chelnerului. După ce dădu comanda, timp de câteva minute băură vin în linişte.

— Acum câţiva ani, începu Luigi, m-am trezit într-o dimineaţă în Istanbul, într-o cameră mică de hotel. Eram singur, aveam cam cinci sute de dolari şi un paşaport fals în buzunar. Nu ştiam nicio iotă de turcă. Cel care se ocupa de mine era şi el în oraş, dar, dacă l-aş fi contactat, ar fi trebuit să-mi găsesc altă slujbă. După exact zece luni trebuia să mă întorc la acelaşi hotel şi să mă întâlnesc cu un prieten care avea să mă scoată din ţară.

— Sună a pregătire tipică a agenţilor CIA.

— Nu te afli în partea corectă a alfabetului, spuse, apoi făcu o pauză în care luă o înghiţitură de vin, după care continuă: Fiind gurmand, am învăţat să supravieţuiesc. Am asimilat limba, cultura, tot ce era în jurul meu. M-am descurcat destul de bine, m-am integrat în peisaj şi, zece luni mai târziu, când m-am întâlnit cu prietenul meu, aveam peste o mie de dolari.

— Italiană, engleză, franceză, spaniolă, turcă – ce alte limbi mai ştii?

— Rusă. Tot ei m-au abandonat o dată în Stalingrad timp de un an.

Marco fu cât pe aci să întrebe la care „ei" se referea, dar o lăsă baltă. Oricum nu i-ar fi răspuns şi, de altfel, credea că ştia despre cine era vorba.

— Deci eu am fost „abandonat" aici?

Chelnerul puse pe masă un coş cu diverse sortimente de pâine şi un bol micuţ cu ulei de măsline. Luigi începu să înmoaie pâine în ulei şi s-o mănânce, astfel că întrebarea fu uitată sau ignorată. Masa se umplu cu şi mai multă mâncare – un platou mic cu şuncă, salam şi măsline, astfel că îşi întrerupseră conversaţia. Luigi fie era spion, fie lucra la contraspionaj, fie era agent secret, fie agent sau un simplu intermediar, eventual un corespondent de presă, dar, înainte de toate, era italian. Toată pregătirea din lume nu putea să-i distragă atenţia de la „provocarea" ce-i stătea în faţă atunci când masa era plină.

Începu să mănânce şi schimbă subiectul, explicându-i rigorile unei cine italieneşti ca la carte. În primul rând se serveau *antipasti* – care constau de obicei dintr-un platou cu diverse sortimente de carne, precum cele pe care le aveau pe masă. Urma felul întâi, *primi,* şi anume o porţie măricică de paste, orez, supă sau mămăligă, al cărui scop era pregătirea stomacului pentru felul doi, *secondi,* o porţie mare de carne de porc, pui, miel sau peşte.

— Mare grijă la desert! îl avertiză pe un ton misterios, uitându-se în stânga şi-n dreapta, ca pentru a se asigura că nu-i aude chelnerul.

Clătină trist din cap şi îi mărturisi că multe restaurante bune cumpără desertul din altă parte şi că acesta conţine atât de mult zahăr sau lichior de proastă calitate încât pur şi simplu îţi face dinţii praf.

Marco reuşi să pară destul de şocat de acest scandal naţional.

— Învaţă cuvântul *gelato,* îi spuse Luigi, cu ochii strălucind.

— Îngheţată, zise Marco.

— Bravo! E cea mai bună din lume. E o *gelateria* pe strada asta. O să mergem acolo după cină.

Hotelul le oferea oaspeţilor serviciu la cameră până la miezul nopţii. La 23:55, Marco ridică încetişor receptorul şi tastă de două ori cifra patru. Înghiţi în sec, apoi îşi ţinu răsuflarea. Repetase dialogul o jumătate de oră.

Telefonul sună de câteva ori, timp în care Marco fu tentat de două ori să închidă, după care îi răspunse o voce somnoroasa:

— *Buona sera.*

Marco închise ochii şi-şi dădu drumul:

— *Buona sera. Vorrei un caffè, per favore. Un espresso doppio.*

— *Si, latte e zucchero?* Cu lapte şi zahăr?

— *No, senza latte e zucchero.*

— *Si, cinque minuti.*

— *Grazie.*

Marco închise repede, pentru a nu risca să se prelungească discuţia, deşi, având în vedere entuziasmul de la celălalt capăt al firului, avea mari dubii că acest lucru ar fi fost posibil. Sări în picioare, ridică pumnul în aer şi se felicită că purtase prima conversaţie în limba italiană. Totul

mersese strună. Fiecare dintre părţi înţelesese absolut tot ce spusese cealaltă.

La ora 1:00 sorbea încă din espresso-ul dublu, savurându-l chiar dacă nu mai era cald. Era la mijlocul lecţiei trei şi, cum somnul nu îi dădea deloc târcoale, se gândea că poate o să devoreze întregul manual înainte de prima oră cu Ermanno.

Bătu la uşă cu zece minute mai devreme. Era o chestie de control. Deşi încerca să se abţină, observa că revine la vechile obiceiuri. Voia să fie el cel care decide când începe ora, fie zece minute mai devreme, fie douăzeci mai târziu, nu conta când. Pe când aştepta pe coridorul întunecos, îi reveni în memorie o întâlnire la nivel înalt pe care o găzduise în uriaşa lui sală de conferinţe. Aceasta era plină ochi de directori de firme şi ştabi de la mai multe agenţii federale, pe care îi convocase mediatorul.

Deşi sala de conferinţe era la doar cincizeci de paşi de biroul său, îşi făcu apariţia cu o întârziere de douăzeci de minute, cerându-şi scuze şi motivând că vorbise la telefon cu prim-ministrul unei ţărişoare.

Jocurile pe care le făcea erau absolut jalnice.

Ermanno nu păru impresionat. Îşi lăsă elevul să aştepte cel puţin cinci minute până când îi deschise uşa, afişând un zâmbet timid şi întâmpinându-l cu următoarele cuvinte:

— *Buon giorno, signor Lazzeri.*

— *Buon giorno, Ermanno. Come stai?*

— *Molto bene, grazie, e tu?*

— *Molto bene, grazie.*

Ermanno deschise mai mult uşa şi cu un semn larg din mână îi spuse:

— *Prego.* Intraţi, vă rog.

Marco intră în apartament şi fu din nou izbit de cât de puţine lucruri erau şi de faptul că totul părea a fi provizoriu. Îşi puse cărţile pe măsuţa din mijlocul camerei din faţă şi se hotărî să nu-şi dea

jos haina. Afară erau cam 22 de grade şi în micuţul apartament nu era cu mult mai cald.

— *Vorrebbe un caffè?* întrebă Ermanno. Doriţi o cafea?

— *Si, grazie.*

Dormise vreo două ore, de la patru la şase, apoi făcuse duş, se bărbierise, se îmbrăcase şi o pornise pe străzi, găsind la un moment dat un bar care se deschidea devreme, unde se adunau bărbaţi în vârstă care beau espresso şi vorbeau toţi deodată. Mai voia cafea, dar cel mai mult avea nevoie de mâncare. Un corn, o brioşă sau ceva de genul ăsta, o chestie căreia nu îi reţinuse numele. Se decise să mai îndure foamea până la prânz, când se va întâlni din nou cu Luigi pentru a face o nouă incursiune în bucătăria italiană.

— Eşti student, nu-i aşa? îl întrebă pe Ermanno când acesta se întoarse de la bucătărie cu două ceşti.

— *Non inglese, Marco, non inglese.*

Şi ăsta fu sfârşitul englezei. Un sfârşit brusc, un adio dur, veşnic, spus limbii materne. Ermanno stătea de o parte a mesei, Marco de cealaltă, şi la opt treizeci fix deschiseră manualul la lecţia întâi. Marco citi primul dialog în italiană, iar Ermanno îl corectă cu tact, însă era vădit impresionat de cât de pregătit era studentul său. Ştia bine cuvintele, însă mai trebuia lucrat la accent. După o oră, Ermanno începu să indice diverse obiecte din cameră – covor, carte, revistă, scaun, pătură, perdele, radio, podea, perete, rucsac – şi Marco răspunse repede. Începu să turuie, cu un accent evident îmbunătăţit, toată lista expresiilor de politeţe – bună ziua, ce mai faceţi, bine, mulţumesc, vă rog, pe mai târziu, la revedere, noapte bună – şi încă vreo treizeci. Înşiră zilele săptămânii şi lunile anului. Terminară prima lecţie după doar două ore şi Ermanno îl întrebă dacă vrea să facă o pauză. Răspunsul fu negativ. Trecură la lecţia a doua, al cărei vocabular Marco îl cunoştea deja, impresionându-şi

profesorul şi de data aceasta cu cât de bine citise dialogul.

— V-aţi pregătit… murmură în engleză Ermanno.

— *Non inglese, Ermanno, non inglese,* îl corectă Marco.

Jocul începuse. Cine va rezista mai mult? La prânz, profesorul era deja epuizat şi pregătit să facă o pauză. Amândoi răsuflară uşuraţi în momentul în care se auzi o bătaie în uşă şi vocea lui Luigi. Acesta intră şi îi văzu pe cei doi aplecaţi deasupra măsuţei, dând impresia că de câteva ore făceau skanderbeg.

— *Come va?* întrebă Luigi. Cum merge?

Ermanno îl privi cu nişte ochi obosiţi şi spuse:

— *Molto intenso.* Intensiv.

— *Vorrei pranzare,* spuse Marco, ridicându-se încet. Aş vrea să iau masa de prânz.

Marco spera la o mâncare bună, asezonată cu nişte engleză, pentru a-i fi mai uşor şi a mai reduce din efortul psihic pe care îl făcea din pricina faptului că era nevoit să traducă fiecare cuvânt. După termenii elogioşi în care Ermanno îi rezumase modul de desfăşurare al lecţiilor de dimineaţă, Luigi îşi propuse să continue incursiunea în limba italiană în timpul prânzului sau cel puţin în prima parte a acestuia. Meniul era numai în italiană şi, după ce Luigi îi descrise fiecare fel de mâncare într-o italiană de neînţeles, Marco îşi ridică braţele în aer şi spuse:

— Gata, mi-ajunge. Nu mai vorbesc şi nu mai ascult niciun cuvânt în italiană timp de o oră.

— Şi ce-o să mănânci?

— Mâncarea ta.

Dădu pe gât dintr-o suflare vinul roşu şi încercă să se relaxeze.

— Bine, cred că o oră putem vorbi în engleză.

— *Grazie,* rosti involuntar Marco.

9

A doua zi, pe la mijlocul lecţiei de dimineaţa, Marco schimbă brusc subiectul. Era pe la mijlocul unui dialog plictisitor pe care îl citea din manual, când dintr-odată îi spuse în engleză lui Ermanno:

— Nu eşti student.

Ermanno îşi ridică privirea din manual, rămase mut preţ de o clipă, apoi spuse:

— *Non inglese, Marco. Soltanto italiano.* N-ai voie să vorbeşti decât în italiană.

— N-am chef de italiană acum, pricepi? Nu eşti student.

Lui Ermanno îi era greu să accepte înfrângerea, astfel că făcu o pauză cam lungă.

— Ba sunt, răspunse fără prea multă convingere.

— Nu te cred. E clar că nu mergi la cursuri, altfel nu ai putea să-mi dai lecţii cât e ziua de lungă.

— Poate sunt student la fără frecvenţă. Ce importanţă are?

— Ba nu ai niciun fel de cursuri. N-ai cărţi pe-aici, nici măcar un ziar studenţesc, nimic din toate prostiile pe care şi le lasă peste tot studenţii.

— Poate sunt în cealaltă cameră.

— Să văd!

— De ce? Ce importanţă are?

— Are, pentru că eu cred că lucrezi pentru aceiaşi tipi în slujba cărora e şi Luigi.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Vreau să ştiu cine sunt.

— Şi dacă nu ştiu? De ce te-ar interesa pe tine chestia asta? Treaba ta este să înveţi limba.

— De când locuieşti aici, în apartamentul ăsta?

— Nu sunt obligat să-ţi răspund la întrebări.

— Vezi tu, eu cred că te-ai mutat aici săptămâna trecută, că asta e o ascunzătoare, că nu eşti cine pretinzi.

— Atunci n-ai fi singurul care-şi ascunde identitatea.

Ermanno se ridică brusc, traversă bucătărioara şi se îndreptă spre camera din spate. Se întoarse cu nişte foi, pe care i le băgă sub nas lui Marco. Era un pachet cu formulare de înscriere la Universitatea din Bologna pe care era trecut numele „Ermanno Rosconi" şi adresa la care se aflau.

— Reîncep cursurile curând, spuse Ermanno. Mai vrei cafea?

Marco examină formularele, din care înţelegea doar cât era necesar pentru a pricepe care era ideea.

— Da, te rog, răspunse.

Era doar hârţogărie, uşor de falsificat. Dar dacă era într-adevăr un fals, atunci era unul foarte reuşit. Ermanno dispăru în bucătărie şi dădu drumul la apă.

Marco îşi împinse scaunul în spate şi spuse:

— Mă duc să iau un pic de aer. Trebuie să-mi limpezesc gândurile.

Programul cu care era obişnuit seara se schimbă. Luigi îi dădu întâlnire în faţa unei tutungerii aflate vizavi de Piazza dei Signori şi se plimbară pe o alee aglomerată, în timp ce magazinele amplasate pe strada respectivă se închideau rând pe rând. Se întunecase deja şi era foarte frig, şi pe lângă ei treceau grăbiţi, îndreptându-se spre casă, oameni de afaceri îmbrăcaţi elegant, cu pălării pe cap şi eşarfe la gât.

Luigi purta mănuşi şi-şi înfipsese adânc mâinile în buzunarele de lână ale paltonului lung până la genunchi, care n-ar fi fost exclus nici să-i fi rămas de la bunicul lui, nici să fi fost cumpărat cu o săptămână înainte de la Milano, de la vreun magazin de firmă cu preţuri exorbitante. Indiferent de unde îl avea, îl purta cu eleganţă, iar Marco fu

din nou invidios pe naturaleţea cu care agentul purta haine elegante.

Luigi nu se grăbea nicăieri şi părea să-i placă frigul de afară. Vorbi cu el în italiană, însă Marco refuza să îi facă jocul.

— În engleză, Luigi, îi spuse de două ori. Simt nevoia să vorbesc în engleză.

— În regulă. Cum a fost a doua zi de studiu?

— Bine. Ermanno e un tip de treabă. N-are simţul umorului, dar e un profesor bun.

— Faci progrese?

— Ar fi imposibil să nu fac.

— Ermanno mi-a zis că prinzi repede.

— Ermanno nu se pricepe să mintă, ştii foarte bine. Trag tare pentru că depind multe de asta. Exersez cu el şase ore pe zi, iar seara tocesc câte trei ore. Progresele sunt inevitabile.

— Tragi tare, repeta Luigi.

Se opri brusc şi îşi îndreptă privirea spre un bufet mic.

— Uite, Marco, aici vei lua cina.

Marco privi nemulţumit localul. Încăperea din faţă nu părea să aibă diametrul mai mare de patru metri şi jumătate. Trei mese erau înghesuite lângă vitrină, iar localul părea a fi plin ochi.

— Eşti sigur? întrebă Marco.

— Da, e foarte bun. Au mâncare uşoară, sandviciuri şi chestii de-astea. O să mănânci singur. Eu nu vin cu tine.

Marco îl privi şi începu să protesteze, dar la un moment dat se controlă şi zâmbi, vrând parcă să spună că acceptă cu plăcere provocarea.

— Meniul este scris pe o tăbliţă aşezată în locul în care e casa, doar în italiană. Comanzi, plăteşti, apoi îţi iei mâncarea de la capătul tejghelei. E un loc destul de plăcut, de altfel, dacă reuşeşti să găseşti un scaun liber. Bacşişul e inclus în preţ.

— Care e specialitatea casei? îl întrebă Marco.

— Pizza cu şuncă şi andive este delicioasă. Şi *panini,* de altfel. Ne întâlnim acolo, lângă fântână,

peste o oră.

Marco scrâşni din dinţi şi intră în local, simţindu-se foarte singur. Se aşeză la coadă în spatele a două tinere şi începu să caute cu disperare pe tăbliţă un sortiment de mâncare pe care să ştie să-l pronunţe. Nu conta ce gust avea, important era să comande şi să plătească. Din fericire, casiera era o doamnă de vârstă mijlocie, căreia îi plăcea să zâmbească. Marco i se adresa cu un prietenos *„Buona sera”* şi, înainte ca ea să apuce să-i răspundă, comanda *panino prosciutto e formaggio* – sandvici cu şuncă şi brânză – şi o Coca-Cola.

Coca-Cola, draga de ea. Aceeaşi în toate limbile.

Casiera turui ceva, Marco nu înţelese nimic din avalanşa de cuvinte, însă îi zâmbi, spuse: *„Si”* şi îi întinse o bancnotă de douăzeci de euro, care cu siguranţă acoperea costurile, ba ar fi trebuit să primească şi rest. Îi ieşiră socotelile. Pe lângă rest, primi un bilet. „Numero sessantasette”, rosti casiera. Numărul şaizeci şi şapte.

Se îndreptă încetişor pe lângă tejghea spre bucătărie, cu biletul în mână. Nu se holba nimeni la el şi nu părea să-l bage nimeni în seamă. Oare chiar părea italian, un localnic get-beget? Se obişnuise de mult să studieze modul în care se îmbrăcau bărbaţii şi ajunsese la concluzia că era îmbrăcat în stilul lor. După cum îi spusese Luigi, italienii din nord erau mult mai atenţi cu înfăţişarea şi îmbrăcămintea lor decât americanii. Aici întâlneai mult mai des decât în Statele Unite bărbaţi îmbrăcaţi cu sacou, pantaloni făcuţi la comandă, pulover şi care să poarte cravată. Erau puţini cei îmbrăcaţi în blugi şi nu vedeai aproape pe nimeni în tricou sau purtând alte asemenea lucruri care denota indiferenţă faţă de modul în care arăţi.

Luigi sau, mă rog, cine îi alesese garderoba, plătită clar de contribuabilii americani, făcuse o treabă minunată. Pentru cineva care timp de şase

ani purtase aceleaşi haine de puşcăriaş, se adapta destul de repede la lucrurile tipic italieneşti.

Se uita cum veneau pe bandă rulantă pe tejghea, aflată lângă grătar, farfuriile cu mâncare. După vreo zece minute, apăru pe tejghea un sandvici mare. Un lucrător puse mâna pe farfurie, înşfăcă un tichet şi strigă: *„Numero sessantasette”.* Marco se apropie fără un cuvânt şi îi întinse biletul. Primi şi sucul. Găsi un loc liber la o măsuţă situată într-un colţ şi se bucură din plin de masa servită de unul singur. În local era gălăgie şi înghesuială, fiind doar un bufet de cartier în care mulţi dintre clienţi se cunoşteau. Când se întâlneau persoane care se cunoşteau, se pupau, făceau un schimb lung de saluturi, iar despărţirea dura şi mai mult. Nu fusese mare lucru să stea la coadă şi să comande, deşi italienii nu se împăcau prea bine cu ideea de „a sta unul în spatele celuilalt”. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva acasă, ceilalţi clienţi le-ar fi zis vreo două celor care nu stăteau la rând, iar casierul poate le-ar fi tras nişte înjurături.

Într-o ţară în care o casă veche de trei sute de ani este considerată nouă, timpul este perceput altfel. Mâncarea trebuie savurată, chiar dacă te afli într-un bufet cu doar câteva mese. Cei aşezaţi în apropierea lui Joel păreau hotărâţi să-şi mănânce pizza şi sandviciurile în câteva ore. Pur şi simplu erau prea multe de discutat!

Viaţa de închisoare cu ritmul ei care te îndobitocea îi amorţise toate simţurile. Reuşise să-şi păstreze mintea limpede datorită faptului că citea opt cărţi pe săptămână, dar chiar şi exerciţiul acesta era mai mult un mijloc de a evada decât de a învăţa. Două zile în care memorase, conjugase, pronunţase şi ascultase aşa cum n-o mai făcuse până atunci, toate practicate intensiv, îl epuizaseră psihic. Astfel, auzea doar zumzetul conversaţiilor în italiană, însă nu încerca să înţeleagă ce se vorbeşte, îi plăcea ritmul limbii, cadenţa şi râsetele. Mai prindea un cuvânt din când în când,

mai ales când lumea saluta sau îşi lua la revedere şi îşi zise că făcuse progrese. Se simţea singur când vedea familii şi prieteni, însă refuza să se gândească prea mult la asta. Nu asta însemna să te simţi singur, ci să-ţi petreci douăzeci şi trei de ore într-o celulă minusculă fără să primeşti mai deloc scrisori, aflat doar în compania unei cărţi ieftine. Ştia el ce înseamnă adevărata singurătate; pe lângă aceasta, ce simţea acum era floare la ureche.

Încercă sa mănânce cât mai încet sandviciul cu şuncă şi brânză, dar nu prea reuşi. Îşi spuse că data viitoare îşi va lua şi cartofi prăjiţi, fiindcă poate să-şi facă de lucru cu ei şi după ce s-au răcit de-a binelea, prelungind astfel masa cu mult peste limita considerată normală în State. Se ridică în cele din urmă de la masă, cu inima strânsă. După aproape o oră de când intrase în cafenea, ieşi din localul primitor şi se îndreptă spre fântâna arteziană, a cărei apă fusese oprită, pentru a nu îngheţa. Luigi se apropie după câteva minute, de parcă îl pândise din umbră. Avu tupeul să îi sugereze să ia o *gelato,* o îngheţată, însă Marco tremura deja. Merseră la hotel, în faţa căruia îşi spuseră noapte bună.

Coordonatorul zonal al lui Luigi avea acoperire diplomatică la consulatul Statelor Unite din Milano. Îl chema Whitaker, iar Backman nu se număra printre priorităţile lui. Backman nu lucra nici în serviciile de informaţii, nici la contrainformaţii, iar Whitaker avea de lucru până peste cap în aceste două domenii ca să îşi facă griji pentru un fost mediator care jonglase cu puterea la Washington, iar acum fusese pus la adăpost în Italia. Cu toate acestea, îşi pregătea cu conştiinciozitate rapoartele zilnice şi le trimitea la Langley. Acolo erau primite şi studiate de Julia Javier, veterana de la Langley, care avea intrarea liberă la însuşi Maynard. Whitaker era atât de conştiincios la Milano tocmai din cauza faptului că

era supravegheat îndeaproape de doamna Javier. Altfel, n-ar mai fi fost atât de prompt în redactarea rapoartelor zilnice.

Teddy voia o informare.

Doamna Javier fu chemată la biroul lui de la etajul şapte, în „aripa Teddy", cum i se spunea la Langley. Intră la el în „staţie", cum îi plăcea lui să zică, şi îl găsi ca de obicei în capul imensei mese de şedinţe, aşezat mai sus decât de obicei în scaunul cu rotile – care fusese ridicat – şi înfofolit în pături de la brâu în jos. Purta nelipsitul lui costum negru şi se uita pe vrafuri de rapoarte, cu Hoby învârtindu-se pe lângă el, gata să-i mai aducă o ceaşcă din zeama lungă de ceai verde care, susţinea Teddy, îl ţinea în viaţă.

De-abia îşi mai ducea zilele, dar adevărul e că Julia Javier avea impresia asta de ani de zile.

Cum nu bea cafea şi nici nu voia să vadă în faţa ochilor ceai, nu i se oferi nimic. Luă loc ca de obicei în dreapta lui, pe un fel de scaun al martorilor, rezervat vizitatorilor – fiindcă Teddy auzea mult mai bine cu urechea dreaptă – şi reuşi să îngaime cu voce obosită:

— Bună, Julia.

Hoby stătea ca de obicei vizavi de ea şi se pregătea să ia notiţe. Deşi absolut toate sunetele din „staţie" erau recepţionate de unul din cele mai sofisticate dispozitive de înregistrare create de tehnologia modernă, Hoby făcea pe prostul şi lua notiţe.

— Pune-mă la curent cu situaţia lui Backman, îi ceru Teddy.

Rapoartele verbale, aşa cum era şi acesta, trebuiau să fie concise, la obiect, fără nici măcar un cuvinţel în plus faţă de ce era necesar.

Julia îşi privi însemnările, îşi drese glasul şi începu să vorbească pentru aparatele de înregistrare ascunse:

— A fost dus în Treviso, un orăşel frumos din nordul Italiei. E deja e de trei zile acolo şi pare să

se adapteze destul de bine. Agentul nostru este la curent cu tot ce face, iar profesorul de italiană este un localnic care se descurcă bine. Backman n-are bani şi nici paşaport şi până acum s-a arătat destul de interesat să stea pe lângă agentul nostru. Nu a folosit telefonul din cameră şi, în afara agentului nostru, nu a încercat să dea nimănui telefon de pe celular. Nu s-a arătat dornic să exploreze împrejurimile sau să se plimbe prea mult. E evident că e greu să scape de obiceiurile din închisoare. Nu se îndepărtează de hotel. Când nu ia ore sau nu e la masă, stă în cameră şi învaţă italiana.

— Cum stă cu italiana?

— Destul de bine. Are cincizeci şi doi de ani, aşa că n-o să înveţe repede.

— Eu am învăţat araba la şaizeci de ani, spuse mândru Teddy, de parcă trecuse un secol de când se întâmplase asta.

— Da, ştiu.

Nu era persoană la Langley care să nu o ştie.

— Trage foarte tare şi face progrese, dar să nu uităm că nu au trecut decât trei zile. Profesorul lui e impresionat.

— Despre ce povesteşte?

— Nu vorbeşte despre trecut, prieteni sau duşmani vechi. Nimic din ce ne-ar interesa. A închis subiectul acesta, cel puţin deocamdată. Poartă conversaţii banale despre noua lui casă, despre cultură şi limbă.

— Care îi e starea de spirit?

— A ieşit de curând din închisoare, cu paisprezece ani mai repede decât trebuia, mănâncă mult şi bea vin bun. E destul de fericit. Nu pare să-i fie dor de casă, dar, desigur, nu se prea poate spune că exista vreun loc căruia să-i poată spune „acasă”. Nu vorbeşte niciodată despre familie.

— Sănătatea?

— Pare bună. Nu mai tuşeşte. Se pare că nu are insomnii. Nu s-a plâns de nimic.

— Cât bea?

— E atent cu băutura. Îi place să bea vin la prânz şi la cină şi o bere într-un bar din apropiere, dar nu exagerează.

— Ia să încercăm să-i mărim porţia de băutură, da? Să vedem dacă aşa o să fie mai vorbăreţ.

— Exact asta aveam de gând.

— Cât de bine păzit e?

— Totul e împânzit de microfoane: telefoanele, camera, apartamentul în care ia lecţii de italiană, localurile unde serveşte prânzul şi cina. Până şi în pantofi i-am pus microfoane. În ambele perechi. În căptuşeala de la palton i-am cusut un Peak 30. Practic, îl putem găsi oriunde ar fi.

— Deci n-aveţi cum să-l pierdeţi?

— E avocat, nu spion. Până acum pare foarte mulţumit să-şi savureze libertatea şi să facă ceea ce i se spune.

— Totuşi, nu e prost. Să nu uiţi asta, Julia. Backman ştie că sunt nişte oameni răi de tot cărora tare le-ar mai plăcea să-l găsească.

— Corect, dar deocamdată e ca un copil care se ţine de fusta mamei.

— Deci se simte în siguranţă?

— În condiţiile date, da.

— Atunci să-i tragem o sperietură.

— Acum?

— Da.

Teddy se frecă la ochi şi luă o înghiţitură de ceai:

— Cum stă treaba cu fiul lui?

— Supraveghere de gradul trei. Nu se întâmplă cine ştie ce în Culpeper, Virginia. Dacă Backman va încerca să contacteze pe cineva, acea persoana va fi Neal Backman. Dar ne va ajunge asta la urechi în Italia înainte de a se afla în Culpeper.

— Fiul său e singura persoană în care are încredere, zise Teddy, afirmaţie pe care Julia o făcuse de multe ori.

— Nimic mai adevărat.

Teddy făcu o pauză lungă, apoi spuse:

— Altceva, Julia?

— Îi scrie o scrisoare mamei sale, în Oakland.

Teddy schiţă un zâmbet.

— Ce drăguţ. O avem?

— Da, agentul nostru a fotografiat-o ieri şi tocmai am primit-o. Backman o ţine ascunsă între paginile unei reviste locale de turism, în camera sa de hotel.

— Cât de lungă e?

— A scris două paragrafe lungi. E clar că n-a terminat-o.

— Citeşte-mi-o, spuse Teddy, rezemându-şi capul de spătarul scaunului cu rotile şi închizând ochii.

Julia frunzări hârtiile şi-şi puse ochelarii de citit.

— Nu e trecută data şi e scrisă de mână – ceea ce e un calvar, pentru că Backman are un scris îngrozitor.

> Dragă mamă,
>
> Nu ştiu când sau dacă vei primi vreodată această scrisoare. Nu ştiu sigur dacă o voi trimite, ceea ce ar influenţa faptul dacă o vei primi sau nu. Oricum, am ieşit din închisoare şi o duc mai bine. În ultima mea scrisoare îţi spuneam ca totul e bine în monotona Oklahoma. Pe atunci habar nu aveam că urma să fiu graţiat de preşedinte. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât şi acum mi-e greu să cred că e adevărat.
>
> Îmi duc zilele în cealaltă parte a lumii, nu pot spune unde, pentru că aş supăra nişte persoane. Aş prefera să fiu în Statele Unite, dar nu e posibil. Nu am niciun cuvânt de spus în aceasta privinţă. Nu duc o viaţă nemaipomenită, dar în orice caz e mai bună decât cea de acum o săptămână. Mă stingeam în închisoare, deşi îţi spuneam altceva în scrisori. Nu voiam să-ţi faci griji din cauza

mea. Aici sunt liber şi asta e cel mai important lucru din lume. Pot să mă plimb pe stradă, să mănânc într-un local, să vin şi să plec când am chef şi să fac cam tot ce-mi pofteşte inima. Libertatea, mamă, ceva la care am visat ani de zile şi despre care credeam că e imposibil de obţinut.

Puse scrisoarea pe masă şi spuse:

— Până aici a ajuns.

Teddy îşi deschise ochii şi zise:

— Crezi că e aşa de prost încât să-i trimită o scrisoare mamei sale?

— Nu, dar de mult timp îi scrie în fiecare săptămână. A devenit un obicei şi e probabil ceva terapeutic. Trebuie să vorbească şi el cu cineva.

— Mai ţinem sub observaţie corespondenţa pe care o primeşte mama sa?

— Da, aşa puţină câtă este.

— Foarte bine. Speriaţi-l de moarte, apoi să-mi dai raportul.

— Da, să trăiţi!

Julia îşi strânse hârtiile şi ieşi din birou. Teddy luă un raport şi-şi potrivi ochelarii de citit. Hobby merse într-o bucătărioară aflată în apropiere.

Telefonul mamei lui Backman din azilul din Oakland era ascultat, însă fără folos până în prezent. În ziua în care fusese făcută publică graţierea, doi foarte vechi prieteni o sunaseră punându-i o mulţime de întrebări şi adresându-i felicitările de rigoare, dar doamna Backman fusese atât de uimită de ele, încât în cele dintre urmă i se administraseră somnifere, după care dormi ore în şir. Niciunul din nepoţii ei – cei trei procreaţi de Joel şi diversele lui soţii – nu o sunase în ultimele şase luni.

Lydia Backman supravieţuise la două atacuri de cord şi era ţintuită într-un scaun cu rotile. În perioada de glorie a fiului său, s-ar putea spune că trăise în lux, într-o vilă spaţioasă, unde avusese la

dispoziţie zi şi noapte o asistentă. Când fusese condamnat, mama sa se văzuse nevoită să renunţe la viaţa bună pe care o ducea şi să locuiască într-un azil cu alte sute de persoane.

Cu siguranţă Backman nu va încerca s-o contacteze.

10

După ce timp de câteva zile visă la bani, Critz începu să-i cheltuiască, măcar în imaginaţie. Cu atâta bănet, nu va mai fi nevoit să lucreze pentru dubiosul ăla de antreprenor din domeniul apărării şi nici să hărţuiască publicul, odată intrat în cercul celor care ţineau prelegeri. (De fapt, nu era convins că exista vreun public pentru aşa ceva, în ciuda a ceea ce îi spusese impresarul său.)

Critz se gândea să se pensioneze. Să stea undeva departe de Washington şi de toţi duşmanii pe care şi-i făcuse, pe o plajă, unde să aibă în preajmă un iaht. Sau poate se va muta în Elveţia, să fie aproape de noua avere, îngropată în noua lui bancă, neimpozitată şi crescând pe zi ce trece.

Dădu un telefon şi obţinu dreptul de a mai sta câteva zile în apartamentul din Londra. O îndemnă pe doamna Critz să nu aibă reţineri în a face cumpărături. Şi ea era sătulă de Washington şi merita o viaţă mai uşoară.

Critz o dăduse în bară rău de tot încă de la început, pe de o parte din cauza lăcomiei sale exagerate, iar pe de alta din cauza stângăciei şi a lipsei de rafinament în domeniul strângerii de informaţii. Pentru un om cu o asemenea vechime pe statele de plată ale Washingtonului, greşelile lui erau impardonabile.

În primul rând, folosi telefonul din apartamentul pe care îl închiriase, făcând posibilă reperarea locului unde se afla. Îl sună pe Jeb Priddy, reprezentantul CIA care fusese detaşat la Casa Albă în ultimii patru ani. Priddy era încă la post, dar se aştepta să fie rechemat în curând la Langley.

— Noul preşedinte îşi ia în primire atribuţiile, e haos şi aşa mai departe, îi spuse Priddy, care păruse uşor iritat de telefonul primit.

El şi Critz nu fuseseră niciodată apropiaţi, iar Priddy îşi dădu imediat seama că individul tatona

terenul. Critz îi spuse în cele din urmă că încerca să dea de un vechi amic, un analist care lucra de mult în CIA, cu care jucase într-o vreme golf. Îl chema Daly, Addison Daly, şi plecase de la Washington pentru a sta o perioadă în Asia. Oare nu ştia Priddy unde era?

Addison Daly era la Langley şi Priddy îl cunoştea bine.

— Mi-e cunoscut numele, zise Priddy. Poate o să-l găsesc. Unde dau de tine?

Critz îi dădu numărul de telefon de la apartament. Priddy îl sună pe Addison Daly şi îi spuse ce bănuieli are. Daly porni aparatul de înregistrare şi sună la Londra pe o linie securizată. Critz răspunse la telefon şi debordă de entuziasm când auzi că e un vechi prieten. O dădu înainte cu cât de minunată e viaţa după plecarea de la Casa Albă, după atâţia ani în care fusese implicat în jocul politicii, şi cât de bine era să fii un simplu cetăţean. Era nerăbdător să reînnoade vechile prietenii şi să se apuce serios de golf.

Daly îi ţinu cu brio isonul. Menţionă că şi el se gândea să se pensioneze – lucra de aproape treizeci de ani – şi că îşi dădea seama că de-abia aşteaptă să ducă o viaţă mai uşoară.

— Ce mai face Teddy? întrebă Critz. Şi cum e noul preşedinte? Care e atmosfera la Washington de când cu noua administraţie?

— Nimic nu se schimbă radical, susură Daly, nu e decât o altă adunătură de proşti. Apropo, ce mai face fostul preşedinte Morgan?

Critz îi spuse că nu ştia, nu mai vorbise cu el şi, de fapt, s-ar putea să n-o mai facă vreo câteva săptămâni. Cum conversaţia devenise mai degajată, Critz spuse cu un râs forţat:

— Bănuiesc că nu l-a văzut nimeni pe Joel Backman, nu?

Daly râse şi el – ce glumă bună!

— Nu, răspunse. Cred că băiatul a fost ascuns bine.

— Aşa şi trebuie.

Critz promise că-l va suna de îndată ce se va întoarce la D.C. O să joace optsprezece găuri la un club renumit şi apoi vor bea ceva, ca în vremurile bune!

„Care «vremuri bune»?” se întrebă Daly, după ce închise.

O oră mai târziu, înregistrarea conversaţiei lor telefonice era ascultată de Teddy Maynard.

Cum primele două apeluri telefonice pe care le dăduse fuseseră destul de încurajatoare, Critz continuă să facă presiuni. Fusese întotdeauna genul de persoană care dădea întruna telefoane. Era adeptul teoriei mitralierei: umple eterul de telefoane şi ceva se va întâmpla. Începea să se contureze un plan general. Un alt vechi prieten fusese odinioară şeful de cabinet al preşedintelui Comisiei pentru Activitatea Serviciilor de Informaţii ale Senatului şi, deşi acum era un lobbyist bine înfipt, se zvonea că menţinuse o legătură strânsă cu CIA.

Vorbiră despre politică şi golf şi, în cele din urmă, spre bucuria lui Critz, prietenul lui îl întrebă cum de putuse preşedintele Morgan să-l graţieze pe ducele Mongo, cel mai mare evazionist din istoria Americii. Critz susţinu că el se opusese şi reuşi să îndrepte conversaţia spre cealaltă graţiere controversată.

— Care sunt bârfele despre Backman?

— Doar ai fost şi tu de faţă, îi răspunse amicul lui.

— Da, dar unde l-a ascuns Maynard? Asta e marea întrebare.

— Adică a fost mâna CIA-ului? îl întrebă prietenul lui.

— Bineînţeles, zise Critz, ca şi cum ar fi fost în cunoştinţă de cauză. Cine altcineva l-ar fi putut scoate pe furiş din ţară în toiul nopţii?

— Interesant… spuse amicul lui, care deveni dintr-odată foarte tăcut.

Critz insistă să ia prânzul împreună săptămâna următoare şi cu asta conversaţia lor se încheie.

Critz dădea telefoane în disperare, minunându-se din nou de câte numere avea în agendă. Categoric, puterea avea recompensele ei.

Joel sau Marco îşi luă rămas-bun de la Ermanno la ora cinci şi jumătate, după trei ore de studiu non-stop. Amândoi erau epuizaţi.

Bătu străzile înguste ale oraşului Treviso şi aerul rece îl ajută să-şi limpezească gândurile. La fel ca în ziua precedentă, se opri la un băruleţ amplasat la colţul unei străzi şi comandă o bere. Se aşeză în dreptul geamului din faţă şi îi urmări pe localnicii grăbiţi. Unii se grăbeau să ajungă acasă de la serviciu, iar alţii – să facă nişte cumpărături pentru cină. În bar era cald şi fum, iar lui Marco îi zbură din nou gândul la perioada petrecută în închisoare. Nu se putea abţine, doar schimbarea fusese prea drastică, devenind liber pe nepusă masă. Încă îi mai dădea târcoale teama că se va trezi închis în celulă, auzind din depărtare râsul isteric al vreunui farsor.

După bere îşi luă un espresso, apoi păşi în întuneric şi-şi afundă adânc mâinile în buzunare. Când dădu colţul şi-şi văzu hotelul, îl observă şi pe Luigi care mergea nervos de colo-colo pe trotuar, cu o ţigară în gură. În momentul în care Marco traversă strada, Luigi îl urmă.

— Plecăm imediat, îi spuse.

— De ce? întrebă Marco, uitându-se împrejur, după băieţii răi.

— Îţi explic mai târziu. Ai pe pat o geantă. Împachetează-ţi lucrurile cât poţi de repede. Te aştept aici.

— Şi dacă nu vreau să plec? întreba Marco.

Luigi îi strânse încheietura mâinii stângi, se gândi o secundă, apoi zâmbi forţat.

— Atunci n-o să-ţi mai rămână de trăit nici măcar douăzeci şi patru de ore, spuse cât putu de

sumbru. Te rog, ai încredere în mine.

Marco urcă în fugă scările, alergă pe hol şi, când intră în cameră, realiză că durerea pe care o simţea în stomac nu se datora grabei, ci fricii.

Oare ce se întâmplase? Ce văzuse sau auzise Luigi sau ce i se spusese? Cine era, de fapt, Luigi şi de la cine primea ordine? Marco îşi punea întrebările astea şi multe altele în timp ce smulgea hainele din dulăpior şi le arunca pe pat. Când îşi termină de făcut bagajul, se aşează o clipă şi încercă să-şi adune gândurile. Inspiră adânc şi expiră încet, spunându-şi că tot ce se întâmpla făcea parte din joc.

O să fie mereu un fugar? O să-şi facă întotdeauna bagajul în grabă, fugind dintr-o cameră şi îndreptându-se spre alta? Oricum era de mii de ori mai bine decât în închisoare, dar trebuia să plătească un preţ pentru asta.

Şi cum era posibil să fie găsit atât de repede? Doar era de numai patru zile în Treviso.

Când reuşi să-şi vină cât de cât în fire, o luă încetişor pe hol, coborî scările, trecu prin antreu, unde făcu un gest de salut spre recepţioner, care se uita la el cu ochii cât cepele, dar nu îi adresă niciun cuvânt, şi ieşi din hotel. Luigi îi smulse geanta din mână şi i-o aruncă în portbagajul unui Fiat mic. Până la marginea oraşului Treviso niciunul nu scoase vreun cuvânt.

— Ia zi, Luigi, care-i treaba? întrebă Marco.

— O schimbare de peisaj.

— De asta m-am prins. Dar de ce?

— Din nişte motive foarte bine întemeiate.

— Aha, în regulă, asta explică totul.

Luigi conducea cu stânga, schimba nebuneşte vitezele cu dreapta şi ţinea pedala de acceleraţie cât mai aproape de podea, ignorând frâna. Marco era uimit de faptul că nişte oameni care erau în stare să ia prânzul pe îndelete, timp de două ore şi jumătate, puteau apoi sări în maşină, străbătând

oraşul în zece minute, cu o viteză care putea fi fatală.

Merseră timp de o oră, în general spre sud, evitând autostrăzile şi luând-o doar pe străduţe.

— Ne urmăreşte cineva? întrebă Marco de mai multe ori, pe când luau curbe strânse pe două roţi.

Luigi doar încuviinţa. Ochii i se îngustaseră, sprâncenele îi erau împreunate, iar fălcile îi erau încleştate, asta atunci când nu ţinea o ţigară în colţul gurii. Nu se ştie cum, dar reuşea să conducă nebuneşte şi în acelaşi timp să fumeze calm şi să nu se uite în spate. Era hotărât să nu vorbească, ceea ce îl făcea pe Marco să fie şi mai dornic de conversaţie.

— Încerci doar să mă sperii, nu-i aşa, Luigi? Ne jucăm de-a spionajul: tu eşti stăpânul, iar eu – un biet fraier care ştie secrete. Mă sperii de moarte, ca să depind de tine şi să-ţi fiu loial. Ştiu ce urmăreşti.

— Cine l-a ucis pe Jacy Hubbard? întrebă Luigi, abia mişcându-şi buzele.

Lui Backman îi veni brusc chef să tacă. Simpla menţiune a lui Hubbard îl făcu să înlemnească o clipă. Numele lui îi aducea mereu aceeaşi imagine în minte: o fotografie a poliţiei care îl înfăţişa pe Jacy prăbuşit pe mormântul fratelui său; partea din stânga a capului îi fusese spulberată şi peste tot era numai sânge: pe piatra de mormânt, pe cămaşa albă, pretutindeni.

— Doar ai dosarul lui, spuse Backman. A fost sinucidere.

— Cum să nu. Dacă ai crezut asta, cum de ai decis să pledezi vinovat şi să implori să ţi se acorde regim de protecţie în închisoare?

— Eram speriat. Sinuciderile pot fi contagioase.

— Nimic mai adevărat.

— Vrei să zici că băieţii care au aranjat sinuciderea lui Hubbard mi-au pus gând rău?

Luigi îi confirmă printr-o ridicare din umeri.

— Şi, întâmplător, au aflat că mă ascund în Treviso?

— E mai bine să nu ne asumăm riscuri.

Îi era clar că nu i se vor da detalii. Deşi încercă să se abţină, privi din instinct peste umăr la şoseaua întunecoasă. Luigi se uită în oglinda retrovizoare şi afişă un zâmbet satisfăcut, ca şi cum ar fi vrut să zică: „Sunt undeva în spatele nostru”.

Joel se afundă puţin în scaun şi închise ochii. Primii muriseră doi dintre clienţii săi. Safi Mirza fusese înjunghiat lângă un bar de noapte din Georgetown la trei luni după ce fi angajase pe Backman şi îi dăduse singurul exemplar al JAM-ului. Rănile provocate de cuţit erau oricum grave, însă i se injectase şi otravă, pusă probabil pe lama cuţitului. Nu existaseră niciun fel de martori sau indicii. O crimă rămasă neelucidată, ca multe altele din D.C.

O lună mai târziu, Fazal Sharif dispăruse în Karachi şi era considerat mort.

JAM valora într-adevăr un miliard de dolari, însă nimeni nu se va bucura de banii aceia.

Backman, Pratt & Bolling îl angajase pe Jacy Hubbard în 1998 pe un salariu de un milion de dolari pe an. Promovarea software-ului JAM fusese prima lui mare provocare. Pentru a-şi demonstra valoarea, Hubbard făcuse presiuni şi dăduse mită în stânga şi în dreapta pentru a avea acces la Pentagon, într-o încercare stângace, care îi fusese fatală, de a confirma existenţa sistemului de sateliţi Neptun. Fuseseră sustrase de la Pentagon o serie de documente – care, deşi erau falsificate, erau totuşi secrete – de către un informator al lui Hubbard, care raporta totul şefilor săi. În acele documente – care conţineau informaţii extrem de delicate – se susţinea existenţa unei reţele Gamma Net, un sistem de supraveghere fictiv gen Războiul Stelelor, care avea capacităţi nemaiîntâlnite. În

momentul în care Hubbard „confirmă” că cei trei tineri pakistanezi aveau dreptate, că Neptun chiar era un proiect american, îi dezvălui cu mândrie lui Joel Backman ce aflase şi cu asta bătură palma.

Din momentul în care se luase în consideraţie faptul că reţeaua Gamma Net este creaţia armatei americane, JAM căpătă şi mai multă valoare. Adevărul e că nici Pentagonul, nici CIA-ul nu ştiau nimic de Neptun.

Pentagonul începu să lase să transpire nişte informaţii prefabricate, printr-o falsă scurgere de informaţii, realizată prin intermediul informatorului care lucra pentru fostul senator Jacy Hubbard şi pentru influentul său nou şef, nimeni altul decât mediatorul. Izbucni scandalul, iar FBI-ul dădu buzna în toiul nopţii în birourile firmei Backman, Pratt & Bolling, găsind documentele Pentagonului pe care toată lumea le credea autentice şi în patruzeci şi opt de ore o echipă înverşunată de procurori federali îi pusese sub acuzaţie pe toţi partenerii firmei.

La scurt timp începură crimele, dar nu se găsi niciun indiciu cu privire la autorul lor. Pentagonul reuşi în mod magistral să îi neutralizeze pe Hubbard şi pe Backman, fără să dezvăluie dacă îi aparţinea sistemul de sateliţi sau dacă era o realizare proprie. Gamma Net sau Neptun, sau, mă rog, care i-o fi fost numele, era bine păzit sub reţeaua impenetrabila de „secrete militare”.

Backman-avocatul voia să aibă loc un proces, mai ales că documentele Pentagonului erau cu semnul întrebării, însă Backman-inculpatul nu-şi dorea soarta lui Hubbard.

Dacă evadarea nebunească din Treviso era menită să-l sperie, ei bine, dintr-odată planul începu să dea roade. Joel simţi pentru prima oară de când fusese graţiat lipsa siguranţei pe care i-o oferise mica lui celulă din pavilionul de maxima securitate.

În faţă se vedea oraşul Padova, luminile acestuia şi traficul devenind din ce în ce mai intense pe măsura ce se apropiau.

— Ce populaţie are Padova? întrebă Marco, acestea fiind primele cuvinte pe care le rostise în ultima jumătate de oră.

— Două sute de mii. Ce tot au americanii cu populaţia fiecărui sat şi oraş?

— Nu mi-am dat seama că e o problemă.

— Ţi-e foame?

Pulsaţiile uşoare pe care le resimţea în stomac erau de la frică, nu de la foame, cu toate acestea spuse:

— Da, sigur.

Mâncară o pizza la un bar din apropiere, situat chiar în spatele şoselei de centura a Padovei, şi la scurt timp se suiră în maşină, îndreptându-se spre sud.

Înnoptară într-un han mic de ţară, care avea opt camere de mărimea unei debarale şi aparţinuse familiei respective încă de pe vremea romanilor. Nu era niciun indicator care să semnalizeze unde era hanul, însă era unul din locurile în care Luigi obişnuia să înnopteze. Strada din apropiere era îngustă, lăsata în paragină şi, practic, pe acolo nu trecea niciun vehicul construit după 1970. Bologna era aproape.

Luigi stătea în camera de alături, de care pe Joel îl despărţea un zid gros, vechi de secole. Când Joel Backman/Marco Lazzeri se strecură sub pătură şi reuşi în sfârşit să se încălzească, nu mai văzu nicio rază de lumină. Era întuneric beznă şi o linişte desăvârşită. Era atât de linişte, încât mult timp nu putu să pună geană pe geană.

11

După al cincilea raport în care se semnala că Critz dăduse telefoane pentru a se interesa de Joel Backman, Teddy Maynard îşi ieşi din fire aşa cum rareori o făcuse. Neghiobul era la Londra, dădea nebuneşte telefoane, încercând dintr-un anume motiv să găsească pe cineva, pe oricine, care i-ar fi putut furniza informaţii despre Backman.

— Cineva i-a oferit bani lui Critz, urlă Teddy la Wigline, unul dintre directorii adjuncţi.

— Dar Critz n-are cum să afle unde este Backman, spuse Wigline.

— Nici n-ar trebui să încerce, fiindcă n-o să reuşească decât să complice lucrurile. Trebuie neutralizat.

Wigline se uită la Hobby, care se oprise brusc din scris.

— Ce-ai spus, Teddy?

— Neutralizaţi-l!

— Dar e cetăţean american.

— Ştiu asta! Dar compromite o operaţiune! Există un precedent. Am mai făcut asta.

Nu se obosi să le spună care era precedentul, însă ei se gândiră că, din moment ce Teddy îşi crea deseori propriile precedente, nu avea niciun rost să îl contrazică.

Hobby încuviinţă, ca şi cum ar fi vrut să zică: „Da, am mai făcut aşa ceva”.

Wigline îşi încleştă fălcile şi spuse:

— Bănuiesc că vrei să ne ocupăm acum de problemă.

— Cât se poate de repede, zise Teddy. Peste două ore vreau să văd un plan.

Îl urmăriră pe Critz care ieşise din apartamentul pe care îl închiriase şi îşi începuse lunga plimbare de după-amiază, care de obicei se încheia cu câteva halbe de bere. După ce merse agale o jumătate de oră, ajunse în apropiere de Leicester

Square şi intră la The Dog and Duck, acelaşi bar în care fusese şi cu o zi înainte.

Stătea la capătul tejghelei de la etajul întâi, sorbind a doua bere, când scaunul din faţa lui se eliberă şi în el se instală un agent pe nume Greenlaw, care strigă să i se aducă o bere.

— Vă deranjează dacă fumez? îl întrebă Greenlaw pe Critz, care ridică din umeri şi spuse:

— Nu suntem în America.

— Yankeu, nu? zise Greenlaw.

— Mda

— Locuiţi aici?

— Nu, sunt doar în vizită.

Critz se concentra asupra sticlelor din spatele barului, evitând contactul vizual şi nedorind să poarte vreo conversaţie. Adora deja solitudinea pe care ţi-o conferă un bar aglomerat. Îi plăcea nespus să bea şi să asculte ritmul rapid al discuţiilor britanicilor, ştiind că absolut nimeni nu avea nici cea mai mică idee cine era. Încă se mai gândea însă la pirpiriul pe nume Ben. Dacă era într-adevăr supravegheat, atunci cei care îl urmăreau se ascundeau foarte bine.

Greenlaw dădu pe gât berea încercând să-l ajungă din urmă pe Critz. Era crucial ca ambii să comande următoarea bere în acelaşi timp. Pufăi dintr-o ţigară, apoi adăuga fumul la norul ce plutea deasupra lor.

— Eu sunt aici de un an, zise.

Critz încuviinţă fără să-l privească. „Dispari!”

— Nu mă deranjează condusul pe partea care nu trebuie sau vremea mizerabilă, dar ce mă calcă pe nervi e sportul. V-aţi uitat vreodată la un meci de crichet? Durează câteva zile.

Critz mormăi ceva şi spuse cu jumătate de gură:

— E un joc aşa de tâmpit!

— Ori dau fotbal, ori crichet, iar ăstora le place la nebunie. Tocmai am reuşit să supravieţuiesc iernii fără NFL. Am fost extraordinar de nefericit.

Critz era un fan înrăit al echipei Redskins, posesor de abonament la meciurile ei, şi puţine lucruri îl entuziasmau ca echipa sa iubită. Greenlaw era un simplu fan, dar îşi petrecuse ziua într-o locuinţă securizată a CIA-ului din nordul Londrei, memorând statistici. Dacă nu mergea cu fotbalul, aştepta afară o femeie atrăgătoare, deşi Critz nu avea reputaţie de afemeiat.

Lui Critz i se făcu brusc dor de casă. Stătea într-un bar, departe de casă şi de nebunia competiţiei Super Bowl – care urma să se desfăşoare peste două zile şi care era practic ignorată de presa britanică – şi parcă auzea vuietul mulţimii şi simţea euforia. Dacă Redskins ar fi trecut de meciurile de calificare, el nu ar mai fi băut beri în Londra. Ar fi fost la Super Bowl, pe unul din locurile din dreptul liniei de cincizeci de yarzi pus la dispoziţie de una din multele corporaţii pe care se putea baza.

Se uită la Greenlaw şi spuse:

— Patriots sau Packers?

— Echipa mea n-a reuşit să ajungă în finală, dar urmăresc mereu NFC.

— Şi eu. Cu ce echipă ţineţi?

Probabil că nu putea să pună o întrebare care să îi semneze mai clar condamnarea la moarte. În momentul în care Greenlaw răspunse „Redskins”, Critz zâmbi şi deveni dornic să stea de vorbă. Timp de câteva minute îşi stabiliră genealogia, şi anume de când era fiecare fan Redskins, ce meciuri senzaţionale văzuseră, vorbiră de marii jucători şi de campionatele Super Bowl. Greenlaw comandă un rând de beri şi amândoi păreau gata să rememoreze ore în şir vechile meciuri. Critz nu prea avusese ocazia să stea de vorbă cu yankei în Londra, iar cu tipul ăsta te înţelegeai foarte bine.

Greenlaw se scuză şi căută toaleta. Era la etaj, de mărimea unei debarale, iar WC-ul era turcesc, ca multe altele, de altfel, în Londra. Încuie uşa, acordându-şi câteva secunde de intimitate, şi

scoase repede un celular, să raporteze progresele făcute. Planul era pregătit. Echipa, formată din trei bărbaţi şi o femeie atrăgătoare, era în stradă, aştepta.

Pe când era la jumătatea celei de-a patra beri şi în toiul unei dispute desfăşurate pe un ton politicos cu privire la procentajul eseurilor şi al interceptărilor lui Sonny Jurgensen, Critz simţi în sfârşit nevoia să se uşureze. Întrebă unde este toaleta şi dispăru. Greenlaw strecură abil în halba lui Critz o pastilă albă, mică, de Rohypnol, un sedativ puternic, insipid şi inodor. Când „domnul Redskins" se întoarse, era revigorat şi pregătit să mai bea. Discutau despre John Riggins şi Joe Gibbs şi se simţeau de minune, în momentul în care lui Critz începu să-i atârne falca.

— Uau, spuse, simţindu-şi limba grea. Ar trebui să plec. Mă aşteaptă nevestica.

— Mda, şi eu ar trebui să plec, zise Greenlaw, ridicându-şi halba. Până la fund!

Îşi goliră halbele şi se ridicară. Critz o luă înainte, iar Greenlaw aştepta să îl prindă în braţe. Reuşiră să îşi facă loc prin mulţime şi ieşiră afară, unde vântul rece îl înviora pe Critz, dar numai pentru o clipă. Uită de noul său prieten şi nu făcu nici douăzeci de paşi, că începu să se clatine; picioarele nu îl mai ţineau, aşa că se agăţă de un stâlp. Greenlaw îl prinse înainte să cadă şi, cum tocmai trecea un cuplu de tineri, zise tare:

— La naiba, Fred, iar te-ai îmbătat.

Fred era mai mult decât beat. Apăru din senin o maşină, care încetini în dreptul trotuarului. Se deschise uşa din spate, iar Greenlaw împinse un Critz pe jumătate mort pe bancheta din spate. Primul popas fu la un depozit aflat la opt străzi mai încolo. Acolo, Critz, complet inconştient, fu transferat într-o furgoneta mică, care nu avea niciun fel de însemne şi a cărei uşă din spate era dublă. Un agent îi injectă lui Critz, care zăcea pe podeaua furgonetei, o cantitate serioasa de heroină

pură. Prezenţa heroinei în organism dădea întotdeauna peste cap rezultatul autopsiei, care ar fi fost făcută la insistenţele familiei, desigur.

Critz abia mai respira când furgoneta ieşi din depozit, îndreptându-se spre Whitcomb Street, situată în apropiere de apartamentul lui. Pentru a-l ucide era nevoie de trei vehicule: de furgonetă, de un Mercedes mare, masiv, care venea în spate şi de o maşină care îi urmărea, condusă de un britanic, care urma să rămână în zonă şi să stea de vorbă cu poliţiştii. Principalul scop al acestei ultime maşini era să ţină vehiculele aflate în spatele lor cât mai departe posibil de Mercedes.

Cei trei şoferi vorbeau între ei, iar doi dintre agenţi, inclusiv femeia atrăgătoare, stăteau pe trotuar, ascunşi, ascultând ce se discuta, când, la al treilea pasaj, uşile din spate ale furgonetei fură deschise, Critz căzu în stradă, iar Mercedes-ul se îndreptă ţintă spre capul lui, nimerindu-l, cu o bufnitură care îţi întorcea stomacul pe dos. Toţi dispărură, cu excepţia britanicului din ultima maşină. Acesta apăsă puternic frâna, sări din vehicul şi alergă spre bietul beţiv care tocmai se împleticise, căzuse pe stradă şi fusese călcat de o maşină. Se uită repede împrejur, după alţi martori.

Nu mai era niciunul. Se apropia un taxi pe cealaltă bandă, îi făcu semn să oprească şi în curând opriră şi alte maşini. Nu peste mult timp se strânseseră o mulţime de oameni şi venise poliţia. Chiar dacă britanicul fusese primul la locul accidentului, nu văzuse mai nimic. Observase că bărbatul se împleticise printre cele două maşini parcate acolo, ajunsese în stradă şi fusese lovit de o maşină mare, neagră. Sau poate era verde-închis. Nu era sigur de marcă sau de model. Nu-i trecuse prin cap să se uite ce număr avea. Nu putea să dea niciun indiciu despre şoferul care fugise de la locul accidentului. Era mult prea şocat de faptul că îl văzuse pe beţiv cum apăruse din senin la marginea şoselei.

Pe când corpul neînsufleţit al lui Bob Critz era băgat în ambulanţă, pentru a porni în călătoria spre morgă, Greenlaw, doamna atrăgătoare şi alţi doi membri ai echipei se aflau într-un tren care pleca de la Londra cu destinaţia Paris. Aveau să se răspândească timp de câteva săptămâni, apoi să se întoarcă la Londra, unde le era sediul.

Marco voia să ia micul dejun în primul rând pentru că simţea un miros: undeva se prăjeau pe grătar şuncă şi cârnaţi, însă Luigi era nerăbdător să continue drumul.

— Mai sunt şi alţi clienţi şi toată lumea mănâncă la aceeaşi masă, îi explică pe când îşi aruncau în grabă gentile în maşină. Nu uita că laşi urme, iar *Signora* nu uită nimic.

Goniră pe drumul de ţară, în căutarea unor şosele.

— Unde mergem? întrebă Marco.

— Rămâne de văzut.

— Lasă jocurile! zbieră el, iar Luigi tresări de-a dreptul. Sunt un om liber ca pasărea cerului şi pot coborî din maşina asta când am chef.

— Da, dar…

— Nu mă mai ameninţa! De câte ori pun o întrebare, îmi plasezi nişte ameninţări vagi despre cum n-o să supravieţuiesc pe cont propriu nici douăzeci şi patru de ore. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Încotro mergem? Luigi, ori îmi dai nişte răspunsuri, ori dispar.

Luigi o coti pe o autostrada cu patru benzi. Pe un indicator scria că mai erau treizeci de kilometri până la Bologna. Aşteptă să se mai detensioneze atmosfera, după care spuse:

— Mergem la Bologna, pentru câteva zile. Acolo ne vom întâlni cu Ermanno şi vei continua să iei lecţii de italiană. Vei fi dus într-o locuinţă sigură, unde vei sta câteva luni. Apoi eu o să dispar, iar tu o să fii pe picioarele tale.

— Mulţumesc. Ce era aşa de greu?

— Planul se schimbă.

— Ştiam eu că Ermanno nu e student.

— Ba e. Dar şi el face parte din plan.

— Îţi dai seama ce ridicol e planul ăsta? Zi şi tu, Luigi. Cineva iroseşte atât de mult timp şi bani încercând să mă înveţe o altă limbă şi să mă adaptez unei noi culturi. De ce nu am fost pur şi simplu băgat într-un avion cargo şi ascuns în Noua Zeelandă, de exemplu?

— E o idee minunată, Marco, însă nu iau eu deciziile astea.

— Marco pe naiba! De câte ori mă uit în oglindă şi spun „Marco" îmi vine să râd.

— Nu e deloc distractiv. Îl ştii pe Robert Critz?

Marco tăcu o clipă.

— L-am întâlnit de câteva ori de-a lungul anilor. Nu am avut niciodată o părere bună despre el. E doar o târfă politică, la fel ca mine, de altfel.

— Prieten apropiat al preşedintelui Morgan, şef de cabinet şi de campanie.

— Şi?

— A fost ucis azi-noapte la Londra. Înseamnă că cinci oameni au murit din cauza ta: Jacy Hubbard, cei trei pakistanezi, iar acum Critz. Crimele n-au încetat, Marco, şi nici nu se vor opri. Te rog să ai răbdare cu mine. Încerc doar să te protejez.

Marco îşi rezemă capul de tetieră şi îşi închise ochii. Nu putea pune totul cap la cap.

Ieşiră rapid de pe autostradă şi opriră să facă plinul. Luigi se întoarse la maşina cu două ceşti de cafea tare.

— Cafea la pachet, spuse Marco binedispus. Credeam că asemenea blestemăţii sunt interzise în Italia.

— Mâncarea de la fast-food câştigă teren încetul cu încetul. E foarte trist că se întâmpla aşa ceva.

— Dă şi tu vina pe americani! Doar toată lumea o face.

Nu trecu mult şi ajunseră la periferia oraşului Bologna, înaintând anevoios din cauza traficului

aglomerat. Luigi îi spuse:

— Ştii, cele mai bune maşini ale noastre cam pe aici se fabrică: Ferrari, Lamborghini, Maserati, toate maşinile sport grozave.

— Îmi iei şi mie una?

— Nu e în buget, îmi pare rău.

— Şi ce anume e în buget?

— O viaţă simplă şi foarte liniştită.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— E mult mai bună decât cea pe care o duceai înainte.

Marco bea cafea şi urmarea maşinile aflate în trafic.

— Nu aici ţi-ai făcut studiile?

— Ba da. Universitatea e veche de o mie de ani. E una dintre cele mai bune din lume. O să ţi-o arăt mai târziu.

Ieşiră de pe autostradă şi ocoliră printr-o suburbie ale cărei străzi erau acoperite cu pietriş. Străzile erau din ce în ce mai scurte şi mai înguste, iar Luigi părea să cunoască bine zona. Urmară semnul ce indica drumul spre centrul oraşului şi universitate. Luigi viră brusc, trecu peste bordură şi strecură Fiat-ul într-un loc atât de îngust, încât de-abia dacă ar fi încăput o motocicletă.

— Hai să mâncăm ceva spuse şi, după ce reuşiră cu chiu, cu vai să iasă din maşină, începură să meargă grăbiţi pe trotuar, prin aerul rece.

Următoarea ascunzătoare a lui Marco era un hotel slinos situat la câteva străzi de oraşul vechi.

— A început deja micşorarea bugetului, bodogăni în timp ce îl urma pe Luigi prin holul înghesuit, îndreptându-se spre scări.

— E doar pentru câteva zile, spuse Luigi.

— Şi după aceea?

Marco se chinuia să-şi care bagajele pe scara îngustă. Luigi nu ducea nimic. Din fericire, camera era la etajul doi. Era o încăpere destul de mică,

avea un pat liliputan, iar draperiile nu mai fuseseră trase de câteva zile.

— Îmi place mai mult la Treviso, spuse Marco, cu privirea aţintită asupra pereţilor.

Luigi trase zdravăn de draperii. Razele soarelui îmbunătăţiră doar puţin situaţia.

— Nu-i rău, spuse Luigi fără convingere.

— Celula mea era mai frumoasă.

— Te plângi cam mult.

— Pe bună dreptate însă.

— Desfă-ţi bagajul. Ne întâlnim jos peste zece minute. Ne aşteaptă Ermanno.

Ermanno părea la fel de bulversat ca Marco de schimbarea bruscă a locaţiei. Era iritat şi agitat, de parcă ar fi gonit după ei din Treviso toată noaptea. Merseră câteva străzi mai încolo, până ajunseră la un bloc cu un aspect dezolant. Nu se vedea niciun lift, aşa că urcară pe scări patru etaje şi intrară într-un apartament mic, cu două camere, mobilat cu şi mai mare zgârcenie decât cel din Treviso. Era evident că Ermanno îşi făcuse bagajul în grabă şi despachetase şi mai rapid.

— Văgăuna ta arată mai rău ca a mea, zise Marco dezamăgit.

Pe o măsuţă îngustă erau împrăştiate, gata de a fi utilizate, materialele de studiu pe care le folosiseră cu o zi înainte.

— O să mă întorc înainte de prânz, spuse Luigi şi plecă repede.

— *Andiamo a studiare,* i se adresa Ermanno. Hai să învăţăm!

— Deja am uitat tot.

— Dar ieri a mers foarte bine.

— Nu putem pur şi simplu să mergem într-un bar şi să bem? Nu prea am chef de aşa ceva.

Ermanno se dusese deja la masă şi, aplecat deasupra ei, răsfoia manualul. Marco se aşeză fără chef pe scaunul din faţa lui.

Prânzul şi cina nu fură cine ştie ce. Mâncară rapid nişte gustări în aşa-zise *trattoria,* versiunea italiana a localurilor fast-food. Luigi era prost dispus şi insista, uneori pe un ton aspru, să vorbească doar în italiană. Rostea cuvintele rar, clar şi repeta totul de patru ori până când le înţelegea Marco, apoi trecea la propoziţia următoare. Era imposibil să-ţi tihnească masa sub o asemenea presiune.

La miezul nopţii, Marco era în pat, în camera lui rece, învelit bine cu pătura subţire, bea sucul de portocale pe care şi-l comandase şi învăţa pe de rost liste întregi de verbe şi adjective.

Oare ce făcuse Critz de fusese ucis de cei care poate îl căutau şi pe Joel Backman? Întrebarea în sine era prea bizară. Nu putea să se gândească la un răspuns. Critz fusese probabil de faţă când i se acordase graţierea, doar fostul preşedinte Morgan era incapabil să ia de unul singur o astfel de decizie. Îi era însă imposibil să creadă că Critz ar fi putut fi implicat la un nivel mai înalt. Dovedise timp de zeci de ani că nu era nimic altceva decât un bun călău. Foarte puţine persoane aveau încredere în el.

Având în vedere că crimele continuau, trebuia să înveţe de urgenţă verbele şi adjectivele împrăştiate pe pat. Limba italiană îi oferea şansa supravieţuirii şi a libertăţii de mişcare. Luigi şi Ermanno vor dispărea în curând din peisaj, iar Marco Lazzeri va fi lăsat să se descurce de unul singur.

12

Marco evadă în zorii zilei din camera sa claustrofobă, din aşa-zisul „apartament” şi porni într-o lungă plimbare. Trotuarele erau aproape la fel de umede ca aerul geros. Reuşi să ajungă în oraşul vechi cu ajutorul unei hărţi de buzunar pe care o avea de la Luigi şi care, bineînţeles, era doar în italiană şi, după ce trecu de ruinele zidurilor antice de la Porta San Donato, o luă spre vest, pe Via Imerio, de-a lungul părţii de nord a perimetrului în care se afla universitatea. Trotuarele erau vechi de câteva secole şi pe porţiuni de câţiva kilometri se întindeau porticuri.

Evident, în zona universităţii forfota începea târziu. Mai trecea din când în când câte o maşină, apoi o bicicletă, două, însă traficul pietonal nu se trezise încă la viaţă. Luigi îi explicase că Bologna avea o tradiţie de orientări de stânga, comuniste. Oraşul avea o istorie plină de evenimente, pe care Luigi îi promisese că o vor explora împreună.

Marco văzu în faţa sa o tăbliţă indicatoare mică, luminată cu neon verde, care anunţa indiferent „Bar Fontana” şi, îndreptându-se spre acesta, simţi miros de cafea tare. Barul era înghesuit în colţul unei clădiri vechi – dar, la o adică, toate erau vechi. Uşa se deschise cu greu şi, în momentul în care intră, Marco aproape că le zâmbi aromelor: de cafea, de ţigări, de produse de patiserie şi de mâncare pentru micul dejun pusă la prăjit pe un grătar aflat în partea din spate a localului. Apoi simţi brusc un acces de spaimă, obişnuita nelinişte care-l cuprindea când încerca să comande ceva într-o limbă pe care nu prea o stăpânea.

Bar Fontana nu era pentru studenţi sau pentru femei. Clienţii erau de vârsta lui, aveau peste cincizeci de ani, erau oarecum prost îmbrăcaţi şi erau destule pipe şi bărbi cât să îţi dai seama că nu e un loc de întâlnire al studenţilor. Una sau două

persoane se uitară la el, dar era greu ca cineva să reuşească să atragă atenţia în mijlocul unei universităţi cu 100.000 de studenţi.

Marco se aşeză la ultima măsuţă rămasă liberă, aflată înspre partea din spate a localului, şi, când reuşi în cele din urmă să se instaleze, stătea practic umăr la umăr cu vecinii lui, care erau amândoi cufundaţi în lectura ziarului de dimineaţă şi nu păreau să-l fi observat. Într-una din prelegerile lui despre cultura italiană, Luigi îi explicase conceptul de spaţiu în Europa şi cât de diferit era de cel din State. În Europa, spaţiul e împărţit, nu protejat. Mesele sunt împărţite, evident şi aerul, întrucât fumatul nu deranjează pe nimeni. Maşinile, casele, autobuzele, apartamentele, cafenelele – atât de multe aspecte ale vieţii – sunt mai mici, deci mai înghesuite şi împărţite cu mai mult entuziasm. Nu e jignitor să stai nas în nas cu o cunoştinţă în timpul unei discuţii, deoarece spaţiul nu-ţi este încălcat. Gesticulează, îmbrăţişează, ţine în braţe, ba chiar sărută uneori!

Chiar dacă erau prietenoşi de felul lor, americanilor le era greu să înţeleagă o asemenea familiaritate. Marco nu era încă pregătit să cedeze foarte mult spaţiu. Luă de pe masă meniul boţit şi se hotărî să comande primul lucru pe care îl recunoscu pe listă. În momentul în care chelnerul se opri, privind spre el, spuse cât putu de degajat:

— *Espresso e un panino al formaggio.* Espresso şi un sandvici mic cu brânză.

Chelnerul încuviinţă. Nicio persoană nu se uită spre el din cauza accentului cu care vorbea italiana. Nu se lăsă niciun ziar în jos, pentru a vedea cine era. Nu-i păsa nimănui, doar auzeau mereu diverse accente. Marco Lazzeri puse meniul pe masă şi decise că probabil îi plăcea Bologna, chiar dacă se dovedise a fi un cuib de comunişti. Cum roiau pe acolo atât de mulţi studenţi şi profesori din întreaga lume, străinii erau consideraţi ca făcând parte din cultura lor. Poate

chiar dădea bine să vorbeşti cu accent şi să te îmbraci diferit. Poate era un lucru acceptat să se vadă că studiezi limba italiană.

Unul dintre lucrurile din care se observa că e străin era că nu îi scăpa nimic, privind iscoditor în jurul său, ca şi cum ştia că intrase ilegal într-o nouă cultură şi nu voia să fie prins. Marco nu va fi prins că studiază ce se întâmpla în Bar Fontana. Scoase un manual de învăţare a limbii italiene şi făcu un efort să nu cedeze tentaţiei de a sta cu ochii pe oamenii din bar şi pe ceea ce se întâmpla. Verbe, verbe şi iar verbe. Ermanno îi tot spunea că dacă vrea să stăpânească limba italiană sau orice altă limbă romanică, de altfel, trebuia să ştie verbele. În manual erau peste o mie de verbe uzuale, iar Ermanno susţinea că pentru început era bine să le ştie pe acestea.

Oricât de plictisitor era învăţatul pe de rost, lui Marco îi făcea o plăcere greu de explicat. Era satisfăcut când reuşea să treacă rapid peste patru pagini, care conţineau o sută de verbe sau de substantive, sau orice altceva, fără să-i scape nimic. Când nu ştia unul dintre cuvinte sau îl pronunţa greşit, revenea la prima pagină şi se autopedepsea, luând-o de la capăt. Câştigase deja bătălia asupra a trei sute de verbe când i se aduse cafeaua şi sandviciul. Luă o înghiţitură de cafea, apoi reîncepu studiul, de parcă mâncarea era mult mai puţin importantă decât vocabularul şi, în momentul în care apăru Rudolph, învăţase deja peste patru sute de verbe.

Scaunul de vizavi al măsuţei rotunde la care stătea Marco era liber, ceea ce atrase atenţia unui bărbat scund, îndesat, îmbrăcat din cap până în picioare în haine negre, decolorate. Capul îi era acoperit de smocuri rebele de păr grizonat, zburlit, care se revărsau de peste tot, câteva din acestea fiind cu greu stăpânite de o şapcă neagră, care nu se ştie cum reuşea să-şi păstreze echilibrul.

— *Buon giorno. È libera?* întrebă politicos, făcând semn spre scaun.

Marco nu era foarte sigur că înţelesese, însă era clar ce dorea necunoscutul. Auzind cuvântul *libera* bănui că înseamnă „liber” sau „gol”.

— *Si,* reuşi să răspundă Marco într-o italiană fără accent străin, iar bărbatul îşi scoase pelerina neagră, lungă, acoperi cu ea spătarul scaunului, apoi se instală în acesta.

În momentul în care luă loc, cei doi se aflau la mai puţin de nouăzeci de centimetri unul de altul. „Spaţiul e diferit aici”, îşi tot spunea Marco. Bărbatul puse ziarul *L'Unita* pe masă, care se bălăngăni o vreme. Marco îşi făcu griji pentru cafeaua lui. Pentru a evita începerea unei conversaţii, se cufundă şi mai adânc în studiul verbelor lui Ermanno.

— American? întrebă noul lui prieten, într-o engleză fără accent străin.

Marco lăsă în jos manualul şi îl privi în ochii-i scânteietori, aflaţi aproape de el.

— Pe aproape. Sunt canadian. De unde ţi-ai dat seama?

Făcu semn spre carte şi spuse:

— Manualul de învăţare a limbii italiene pentru vorbitorii de engleză. Nu ai figură de britanic, aşa că m-am gândit că eşti american.

După accent, nu părea a fi din nordul Vestului Mijlociu. Nici din New York sau din New Jersey, din Texas sau din Sud şi nici din Apalaşia sau din New Orleans. Cum eliminase deja de pe listă zone întinse ale ţării, Marco începu să-şi spună că e din California. Şi începu să devină foarte agitat. Trebuia să înceapă în curând să turuie minciuni şi nu era destul de pregătit pentru aşa ceva.

— Şi de unde eşti? întrebă.

— Ultima escală a fost la Austin, Texas. Acum treizeci de ani. Numele meu e Rudolph.

— Bună dimineaţa, Rudolph, încântat de cunoştinţă. Numai la grădiniţă era de ajuns să te

prezinţi cu numele mic.

— Nu ai accent texan.

— Slavă Domnului! zise cu un râs plăcut, care abia lăsă să i se vadă gura. Sunt din San Francisco.

Chelnerul se aplecă spre el, iar Rudolph comandă cafea neagră şi încă ceva într-o italiană rapidă. Chelnerul îi răspunse, apoi spuse ceva şi Rudolph, iar Marco nu înţelese nimic din toată discuţia.

— Cu ce ocazie la Bologna? îl întrebă Rudolph.

Părea dornic să pălăvragească; probabil era un lucru rar să prindă la înghesuială un coleg de continent, din America de Nord, în cafeneaua lui preferată.

Marco puse pe masă manualul şi spuse:

— Sunt într-o călătorie de un an prin Italia: vizitez şi încerc să deprind limba.

Jumătate din faţa lui Rudolph era acoperită de o barbă grizonată neîngrijită, care începea în partea superioară a obrajilor şi se răspândea în toate direcţiile. Cea mai mare parte din nas şi o parte din gură erau vizibile. Din nu se ştie ce motiv bizar, pe care nimeni nu l-ar înţelege, fiindcă nu ar îndrăzni să pună o întrebare atât de ridicolă, obişnuia să îşi radă o mică porţiune de sub buza inferioară, care cuprindea o mare parte din partea superioară a bărbiei. Cu excepţia acelui loc sacru, smocurile de păr zburlite erau lăsate să se îndrepte în ce direcţie pofteau şi păreau a nu fi spălate. Creştetul capului arăta cam tot aşa: zone nesfârşite de şuviţe grizonate şi lucioase răsăreau de peste tot în jurul şepcii.

Fiindcă atât de multe trăsături îi erau mascate, ochii îi erau în centrul atenţiei. Erau verde-închis şi răspândeau raze de sub sprâncenele stufoase şi căzute, captând totul.

— De când eşti în Bologna? îl întrebă Rudolph.

— Am ajuns ieri şi nu am niciun fel de program. Dar pe dumneata, ce vânt te aduce pe aici?

Marco dorea cu tot dinadinsul să evite discuţia despre el. Ochii îi jucau în cap şi nu clipea deloc.

— Sunt aici de treizeci de ani şi sunt profesor la universitate.

Marco muşcă în sfârşit din sandviciul cu brânză, fiindcă îi era foame, însă cel mai important motiv era că voia ca Rudolph să nu se oprească din vorbit.

— De unde anume eşti? îl întrebă.

Marco respectă scenariul şi spuse:

— Din Toronto. Bunicii au imigrat acolo din Milano. Am sânge italienesc, dar n-am învăţat limba.

— Limba nu e grea, spuse Rudolph şi chiar atunci i se aduse cafeaua.

Apucă ceşcuţa şi şi-o îndesă bine de tot în barbă. Evident, îşi nimeri gura. Plescăi din buze şi se aplecă puţin în faţă, ca să poată vorbi.

— Nu vorbeşti ca un canadian, zise şi ochii lui păreau să rida de el.

Marco se străduise să facă faţă sarcinii dificile de a părea, a se purta şi a vorbi ca un italian, aşa că nici măcar nu avusese timp să se gândească să-şi dea aere de canadian. De fapt, cum vorbesc canadienii? Mai muşcă o dată din sandvici şi, în timp ce mesteca, spuse:

— Asta este. Cum de-ai ajuns din Austin aici?

— E o poveste lungă.

Marco ridică din umeri, vrând parcă să spună că are o grămadă de timp la dispoziţie.

— În tinereţe am fost la un moment dat profesor la Facultatea de Drept a Universităţii din Texas. Când au aflat că sunt comunist, au început să facă presiuni să plec. M-am luptat cu ei şi mi-au răspuns cu aceeaşi monedă. Mi-am expus şi mai mult părerile, mai ales la orele de curs. Comuniştii nu erau văzuţi prea bine în Texas la începutul anilor şaptezeci şi m-aş mira ca lucrurile să se fi schimbat foarte mult. Nu m-au mai lăsat să

profesez şi m-au alungat din oraş, aşa că am venit la Bologna, leagănul comunismului italian.

— Ce predai aici?

— Jurisprudenţă. Drept. Teorii de drept de extremă stângă.

Îi fu adusă o brioşă presărată cu zahăr pudră şi Rudolph mâncă jumătate din ea dintr-o înghiţitură. Din adâncimile bărbii căzură câteva firimituri.

— Mai eşti comunist? întrebă Marco.

— Bineînţeles. Pentru totdeauna. De ce m-aş schimba?

— Pare să-şi fi trăit veacul deja, nu-i aşa? La urma urmei, nu e o idee chiar aşa de bună. Adică, uitaţi-vă în ce hal e Rusia din cauza lui Stalin şi a moştenirii sale. Cât despre Coreea de Nord, oamenii mor de foame, iar dictatorul construieşte focoase de rachete atomice. Cuba e cu cincizeci de ani în urma celorlalte ţări. Sandiniştii nu au câştigat alegerile în Nicaragua. China începe să adopte capitalismul bazat pe liberalizarea pieţei fiindcă vechiul sistem s-a prăbuşit. Pur şi simplu nu funcţionează, nu-i aşa?

Brioşa îşi pierduse farmecul, iar ochii verzi se îngustaseră. Marco se aştepta la o tiradă, presărată probabil cu obscenităţi spuse în engleză şi italiană. Aruncă o scurtă privire de jur împrejur şi-şi dădu seama că erau mari şanse să fie în inferioritate numerică faţă de comunişti în Bar Fontana.

Şi, la o adică, ce făcuse capitalismul pentru el?

Spre lauda lui, Rudolph zâmbi, ridică din umeri şi spuse melancolic:

— Poate că ai dreptate, dar era nemaipomenit să fii comunist acum treizeci de ani, mai ales în Texas. Au fost nişte vremuri pe cinste.

Marco făcu semn spre ziar şi-l întrebă:

— Citeşti şi ziare de acasă?

— Aici e „acasă”, prietene. Sunt cetăţean italian şi nu am mai fost în State de douăzeci de ani.

Backman se simţi uşurat. Nu văzuse ziare americane de când fusese eliberat, dar bănuia că

existau articole despre el. Probabil că fuseseră publicate şi poze vechi. Trecutul său părea la adăpost de Rudolph.

Marco se întrebă dacă asta îl aştepta şi pe el în viitor: cetăţenia italiană. Desigur, dacă va avea vreo cetăţenie. Oare şi peste douăzeci de ani o să rătăcească prin Italia, întrebându-se mereu dacă nu cumva îl urmăreşte cineva?

— Ai spus „acasă", îl întrerupse Rudolph. La ce te-ai referit, la State sau la Canada?

Marco surâse şi făcu semn spre un loc îndepărtat.

— Acolo undeva.

Făcuse o greşeală mică, însă inacceptabilă. Ca să schimbe repede subiectul, spuse:

— Asta e prima mea vizită la Bologna. Nu ştiam că e leagănul comunismului italian.

Rudolph puse ceaşca pe masă, plescăi din buzele-i pe jumătate acoperite, apoi îşi netezi uşor barba cu ambele mâini, ca o pisică bătrână care îşi netezeşte mustăţile.

— Bologna reprezintă mai multe lucruri, prietene, zise, pregătindu-se parcă să ţină o prelegere lungă. Întotdeauna a fost centrul gândirii libere şi al activităţii intelectuale în Italia, de unde şi prima sa poreclă, *la dotta,* adică „doxata". Apoi a devenit patria orientărilor politice de stânga, de unde a doua sa poreclă, *la rossa,* „cea roşie". Pe de altă parte, localnicii au luat întotdeauna foarte în serios mâncarea. Ei cred, şi probabil au dreptate, că aici e stomacul Italiei, de unde a treia poreclă *la grassa,* „grasa", care este doar o formă de alint, fiindcă n-o să vezi multe persoane supraponderale pe aici. Eu, de exemplu, eram gras când am venit aici.

Se bătu mândru pe burtă cu o mână, în timp ce cu cealaltă apucă brioşa şi o înfulecă.

Lui Marco îi trecu brusc prin minte o întrebare înfricoşătoare: Era oare posibil ca Rudolph să fie unul dintre oamenii care făceau parte din peisaj?

Să fi fost coleg cu Luigi, Ermanno, Stennett şi cu cine o mai fi stând în umbră, zbătându-se să-i apere viaţa lui Joel Backman? Cu siguranţă că nu. Precis era doar ceea ce spusese: un profesor. Un nonconformist, un rebel, un comunist îmbătrânit care îşi găsise o viaţă mai bună în altă parte.

Gândul acela îi zbură din minte, însă Marco nu îl dădu uitării. Termină de mâncat micul sandvici şi-şi zise că discutaseră destul. Pretextă brusc că trebuie să prindă un tren, ca să viziteze şi alte zone turistice. Reuşi cu chiu, cu vai sa se ridice de la masă şi fu salutat cu căldură de Rudolph:

— Sunt aici în fiecare dimineaţa, îi zise. Să mai vii când poţi sta mai mult.

— *Grazie,* răspunse Marco. *Arrivederci.*

Ieşi din local şi văzu cum Via Imerio prinde viaţă, furgonetele mici care transportau marfă începând deja să-şi facă ruta. Doi dintre şoferi strigau unul la altul, probabil nişte obscenităţi aruncate prietenește pe care Marco nu le va înţelege niciodată. Se îndepărtă cu repeziciune de local, ca nu cumva amicul Rudolph să-şi amintească că vrea să-l mai întrebe ceva şi să înceapă să turuie. O coti pe o străduţă, Via Capo di Lucca – constatase că sunt foarte bine marcate şi uşor de găsit pe hartă – şi o luă spre centru, pe străzi întortocheate. Trecu pe lângă altă cafenea micuţă şi cochetă, apoi se întoarse din drum şi intră pentru a bea un cappuccino.

Acolo nu îl deranja niciun comunist şi nu părea să-l observe nimeni. Marco şi Joel Backman savurară clipa – licoarea tare plăcută, aerul dens şi cald, râsetele în surdină ale celor care stăteau de vorbă. În momentul acela nimeni din lume nu ştia cu exactitate unde se afla, ceea ce îl încântă la culme.

La insistenţele lui Marco, stabiliseră ca sesiunea de studiu de dimineaţă să înceapă la opt, nu treizeci de minute mai târziu. Ermanno, fiind

student, avea nevoie de somn, dar nu se putea pune cu ambiţia elevului său. Pentru fiecare lecţie Marco ştia la perfecţie listele de vocabular pe care le avea de învăţat, îşi îmbunătăţise pronunţia dialogurilor şi avea o sete de învăţare a limbii aproape de nestăvilit. La un moment dat chiar propusese să înceapă la şapte.

În dimineaţa în care se întâlnise cu Rudolph, Marco studie intensiv împreună cu Ermanno timp de două ore, fără oprire, după care spuse brusc:

— *Vorrei vedere l'università.* Aş dori să văd universitatea.

— *Quando?* îl întrebă Ermanno. Când?

— *Adesso. Andiamo a fare una passeggiata.* Acum. Hai la o plimbare.

— *Pensó che dobbiamo studiare.* Cred că ar trebui să studiem.

— *Si. Possiamo studiare a camminando.* Putem învăţa în timp ce ne plimbăm.

Marco era deja în picioare, cu mâna pe haină. Ieşiră din clădirea deprimantă şi se îndreptară spre universitate.

— *Questa via, come si chiama?* întrebă Ermanno. Cum se numeşte strada astă?

— *È Via Donati,* răspunse Marco, fără să se uite la plăcuţa indicatoare.

Se opriră în faţa unui magazin mic, aglomerat, şi Ermanno îl întrebă:

— *Che tipo di negozio è questo?* Ce fel de magazin e?

— *Una tabaccheria.* O tutungerie.

— *Che cosa puoi comprare în questo negozio?* Ce poţi cumpăra aici?

— *Posso comprare molte cose. Giornali, riviste, francobolli, sigarette.* Pot cumpăra multe lucruri. Ziare, reviste, timbre, ţigări.

Lecţia se transformă într-un joc de denumit lucruri. Ermanno arăta ceva şi spunea:

— *Cosa è quello?* Ce e acela?

O bicicletă, un poliţist, o maşină albastră, un autobuz, o bancă, un coş de gunoi, un student, o cabină telefonică, un căţel, o cafenea, o patiserie. Cu excepţia unui stâlp de iluminat, Marco spuse repede denumirea fiecăruia. Cât despre verbe, care toate erau importante – a se plimba, a vorbi, a vedea, a învăţa, a cumpăra, a gândi, a pălăvrăgi, a respira, a mânca, a bea, a se grăbi, a conduce, lista lor era nesfârşită, iar Marco le ştia tuturor traducerea corectă.

La zece şi câteva minute, universitatea se trezi în sfârşit la viaţă. Ermanno îi explică faptul că nu exista un campus central şi că universitatea nu era o clădire dreptunghiulară tipic americană, împrejmuită de copaci şi aşa mai departe. *Università degli Studi* era împărţită în zeci de clădiri vechi, frumoase, unele construite în urmă cu cinci sute de ani, majoritatea aliniate pe Via Zamboni; cu toate acestea, de-a lungul secolelor, universitatea se extinsese, iar acum ocupa o zonă considerabilă din Bologna.

Lecţia de italiană fu dată uitării cât timp merseră pe o străduţă sau două, întrucât fuseseră luaţi de valul de studenţi care se grăbeau să meargă sau să iasă de la cursuri. Marco îşi dădu seama că îl căuta din priviri pe bătrânul cu părul grizonat şi lucios – comunistul lui preferat, prima lui cunoştinţă adevărată pe care o făcuse de când fusese eliberat. Se hotărâse deja că îl va revedea pe Rudolph.

Marco se opri la Via Zamboni nr. 22 şi se uită la o plăcuţă situată între uşă şi fereastră, pe care scria: *„FACOLTÀ DI GIURISPRUDENZA”*.

— Asta e Facultatea de Drept? întrebă.

— *Si.*

Rudolph era înăuntru pe undeva şi, fără îndoială, băga zâzanie, făcând propagandă de stânga în rândul studenţilor săi impresionabili.

Îşi continuară drumul agale, jucându-se de-a „denumeşte lucrul acela” şi bucurându-se de animaţia străzii.

13

Lezione-a-piedi, lecţia în picioare, continuă a doua zi, când, după o oră de exerciţii gramaticale plictisitoare efectuate din manual, Marco se revoltă şi ceru să facă o plimbare.

— *Ma, deve imparare la grammatica,* insista Ermanno. Trebuie să înveţi gramatică.

Marco începuse deja să se îmbrace.

— Aici greşeşti, Ermanno. Am nevoie de conversaţie, nu de învăţat structura propoziţiei.

— *Sono io l'insegnante.* Eu sunt profesorul.

— Să mergem! *Andiamo.* Bologna ne aşteaptă. Străzile sunt pline de tineri voioşi, aerul a prins viaţă de la sunetele limbii voastre, care mă aşteaptă pe mine să le reţin.

Văzând că Ermanno ezită, Marco îi zâmbi şi-i spuse:

— Te rog, prietene. Timp de şase ani am fost închis într-o celulă minusculă, cam cât apartamentul ăsta. Doar nu vrei să stau aici. Ne aşteaptă un oraş plin de viaţă, hai să-l explorăm!

Aerul era curat şi rece, iar pe cer nu era niciun nor – o zi de iarnă superbă, care îi scosese în strada, la cumpărături şi pălăvrăgeli lungi cu vechii prieteni, pe toţi localnicii cu sânge fierbinte. Se auzeau frânturi de conversaţie purtată într-un ritm rapid, studenţii se salutau pe jumătate adormiţi, iar casnicele îşi împărtăşeau ultimele bârfe. Vârstnici în palton şi cravată îşi dădeau mâna, apoi vorbeau toţi deodată. Vânzătorii stradali făceau reclamă în gura mare la mărfurile lor.

Pentru Ermanno însă nu era o simplă plimbare. Dacă elevul său voia conversaţie, atunci categoric trebuia să muncească din greu pentru ea. Arătă spre un poliţist şi îi spuse lui Marco, în italiană, desigur:

— Du-te la poliţistul acela şi întreabă-l cum se ajunge în Piazza Maggiore. Reţine bine ce-ţi

spune, apoi vii şi-mi repeţi.

Marco merse foarte încet, mormăind nişte cuvinte şi încercând să-şi aducă aminte altele. Întotdeauna trebuia să înceapă cu un zâmbet şi cu o formulă de salut potrivită.

— *Buon giorno,* spuse, aproape ţinându-şi răsuflarea.

— *Buon giorno,* îi răspunse poliţistul.

— *Mi può ajutare?* Mă puteţi ajuta?

— *Certamente.* Sigur că da.

— *Sono Canadese. Non parlo molto bene.* Sunt canadian. Nu vorbesc foarte bine.

— *Allora.* În regulă.

Poliţistul continua să zâmbească, nerăbdător să-şi ofere ajutorul.

— *Dov'è la Piazza Maggiore?*

Poliţistul se întoarse şi se uită în depărtare, spre centrul Bologniei. Îşi drese glasul şi Marco se concentră să reţină torentul de indicaţii. Ermanno era la doar câţiva paşi şi trăgea cu urechea la fiecare sunet.

Poliţistul spuse în italiană, rostind cuvintele rar – slavă Domnului – şi îi arătă, bineînţeles, direcţia, aşa cum făceau toţi:

— Nu e foarte departe. O luaţi pe strada asta, apoi faceţi prima la dreapta, pe Via Zamboni, şi mergeţi până vedeţi cele două turnuri. Cotiţi pe Via Rizzoli, după care mergeţi trei străzi mai încolo.

Marco ascultă cât putu de atent, apoi încercă să repete fiecare propoziţie. Poliţistul reluă răbdător explicaţiile. Marco îi mulţumi, repetă pentru sine cât putu de mult, după care îi reproduse totul lui Ermanno.

— *Non c'è male,* zise. Nu-i rău.

Distracţia de-abia începuse. Pe când Marco se bucura de micul lui triumf, Ermanno căuta deja următoarea persoană care să devină fără ştirea sa profesor. Se opri asupra unui bătrân care-şi târşâia picioarele ajutat de un baston şi ţinea sub braţ un ziar voluminos.

— Întreabă-l de unde a cumpărat ziarul, îi spuse elevului sau.

Marco nu se grăbi, merse câţiva paşi în spatele lui şi, când îşi zise că ştia ce să-i spună, îl abordă:

— *Buon giorno, scusi.*

Bătrânul se opri, îl privi ţintă şi o clipă păru că îşi va ridica bastonul şi-i va trage una pe spinare. Nu-i răspunse cu obişnuitul *Buon giorno.*

— *Dov'è ha comprato questo giornale?* De unde aţi cumpărat ziarul acesta?

Bătrânul se uită la ziar de parcă ar fi fost de contrabandă, apoi îl privi urât pe Marco. Dădu din cap spre stânga şi zise ceva de genul: „De acolo". Şi cu asta, partea lui de conversaţie luă sfârşit. Îşi văzu de drum, târşindu-şi picioarele, iar Ermanno se strecură lângă Marco şi îi spuse în engleză:

— N-a fost cine ştie ce conversaţie, hm?

— Cam aşa ceva.

Intrară într-o cafenea micuţă, unde Marco îşi comandă un espresso simplu. Ermanno nu se putea mulţumi cu lucruri simple; el dorea cafea cu zahăr, dar fără frişcă, şi un pateu cu cireşe mic şi îl puse pe Marco să le comande pe toate, fără să facă vreo greşeală. Ermanno puse pe masă euro în bancnote de diverse valori, precum şi monede de cincizeci de eurocenţi şi de un euro, şi făcură exerciţii de numărare a banilor şi de denumire a cifrelor. Decise apoi că mai vrea o cafea, de data asta fără zahăr, dar cu foarte putină frişcă. Marco luă doi euro şi se întoarse cu cafeaua. Numără apoi restul.

După aceasta scurtă pauză, se plimbară agale pe Via San Vitale, una din arterele principale pe care se află universitatea, ale cărei trotuare erau împânzite de porticuri. Pe stradă erau mii de studenţi care se înghesuiau spre cursurile de dimineaţă. Era plin de biciclete, principalul mijloc de transport. Ermanno susţinea că era de trei ani student la Bologna, însă Marco nu prea credea mare lucru din ce îi spunea profesorul lui sau agentul care îl supraveghea.

— Asta e Piazza Verdi, spuse Ermanno, făcând semn spre o piaţă mică în care se pregătea cu chiu, cu vai începerea unui protest. O relicvă cu părul lung din anii şaptezeci îşi aranja microfonul, pregătindu-se fără îndoială să denunţe pompos nişte blestemăţii făcute de americani, undeva în lume. Adepţii săi încercau să desfăşoare un afiş mare, prost pictat de ei, al cărui slogan nici măcar Ermanno nu fu în stare să-l desluşească. Ajunseseră însă prea devreme; studenţii erau pe jumătate adormiţi şi erau mai preocupaţi de faptul că întârziau la cursuri decât de miting.

— Ce nu le convine? întrebă Marco când trecură pe lângă ei.

— Nu sunt sigur. Ceva legat de Banca Mondială. Întotdeauna e câte o demonstraţie aici.

Merseră mai departe, cu valul mulţimii de tineri, străduindu-se să-şi facă loc şi îndreptându-se spre *il centro*.

Luigi îi aştepta să ia masa la un restaurant pe nume Testerino, situat lângă universitate. Cum de nota de plată se ocupau contribuabilii americani, comandă des şi fără să se uite la preţ. Ermanno, studentul falit, nu se simţea în largul său văzând o astfel de extravaganţă, dar, fiind italian, în cele din urmă îl tentă ideea unui prânz prelungit. Acesta dură două ore, timp în care nu fu rostit nici măcar un cuvânt în engleză. Cuvintele în italiană fură rostite rar, ca din manual, repetate des, şi nu o dădură nici măcar o dată pe engleză. Lui Marco îi era greu să se bucure de prânzul delicios când trebuia să facă eforturi uriaşe de concentrare pentru a auzi, a reţine, a digera, a înţelege şi a pregăti un răspuns la ultima propoziţie care îi era aruncată. De multe ori, nici nu-i trecea bine pe lângă urechi o propoziţie, din care nu reuşea decât să recunoască vag un cuvânt-două, că venea imediat alta. Iar cei doi prieteni ai săi nu pălăvrăgeau de dragul conversaţiei. Dacă observau cel mai mic semn că Marco nu urmăreşte ce se

spune, ci doar încuviinţează, ca ei să continue să vorbească, iar el să poată mânca, se opreau brusc şi spuneau: *Che cosa ho detto?* Ce am spus?

Marco mesteca îndelung, trăgând de timp ca să se poată gândi la ceva – în italiană, fir-ar să fie! – care l-ar putea scoate basma curată. Învăţa însă să asculte şi să prindă cuvintele-cheie. Ambii îi spuseseră că întotdeauna va înţelege mult mai bine limba decât o va putea vorbi.

Mâncarea îl salvă. O importanţă specială o reprezenta deosebirea dintre *tortellini* (paste mici umplute cu carne de porc) şi *tortelloni* (paste mai mari umplute cu brânză *ricotta).* Când bucătarul află că Marco e un canadian extrem de interesat de bucătăria bolognesă, insistă să servească ambele feluri. Ca de obicei, Luigi îi explică faptul că ambele feluri de mâncare erau creaţia exclusivă a marilor bucătari din Bologna.

Marco îşi vedea de mâncat, făcând tot posibilul să devoreze delicioasele preparate şi în acelaşi timp să evite folosirea limbii italiene.

După două ore, Marco insistă să facă o pauză. Termină de băut cel de-al doilea espresso şi îşi luă rămas-bun. Îi lăsă în faţa restaurantului şi plecă singur, ameţit şi cu urechile vâjâindu-i de atâta exersat.

Ocoli Via Rizzoli, mergând două străzi mai încolo, apoi făcu din nou acest lucru, pentru a se asigura că nu-l urmăreşte nimeni. Trotuarele lungi, cu porticuri, erau ideale pentru a te adăposti şi ascunde. Când acestea se umplură din nou de studenţi, traversă Piazza Verdi, unde protestul contra Băncii Mondiale se transformase într-un discurs ameninţător şi, în clipa aceea, Marco fu bucuros că nu ştie italiană. Se opri la Via Zamboni nr. 22 şi se uită din nou la poarta masivă din lemn în spatele căreia se afla Facultatea de Drept. Intră pe poartă şi îşi dădu silinţa să pară că e pe teritoriul lui. Nu văzu niciun index, ci doar un

avizier al studenţilor, unde erau anunţuri referitoare la apartamente, la cărţi, la oferte de companie, era aproape orice, din câte se părea, inclusiv un program de studii la Facultatea de Drept din Wake Forest.

Holul dădea într-o curte plină de studenţi, care vorbeau la mobil, fumau şi aşteptau să înceapă cursurile.

Îi atrase atenţia un şir de trepte din stânga lui. Urcă la etajul al treilea, unde găsi în sfârşit un index. Înţelese cuvântul *uffici* şi merse de-a lungul unui coridor, trecu de două săli de curs şi găsi birourile facultăţii. Majoritatea aveau inscripţionate nume, pe unele însă – nu. Ultimul era al lui Rudolph Viscovitch, primul nume străin din toate cele pe care le văzuse. Bătu la uşă, însă nu răspunse nimeni. Apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. Scoase repede din buzunar o foaie de hârtie pe care o luase de la Albergo Campeol, din Treviso, şi mâzgăli un bileţel:

Dragă Rudolph, mă plimbam prin campus, când am dat de biroul tău şi am vrut să te salut. Poate o să ne mai întâlnim la Bar Fontana. Mi-a făcut plăcere discuţia noastră de ieri. E plăcut să auzi din când în când pe cineva vorbind în engleză. Prietenul tău canadian, Marco Lazzeri

Îl strecură pe sub uşă şi coborî scările în spatele unui grup de studenţi. Ajunse din nou în Via Zamboni şi începu să rătăcească pe străzi, fără o destinaţie anume. Se opri să-şi cumpere o *gelato,* apoi se întoarse la hotel. În cămăruţa lui întunecoasă era prea frig ca să poată aţipi. Îşi promise din nou că i se va plânge supraveghetorului său. Prânzul costase mai mult decât trei nopţi de cazare acolo, aşa încât, cu siguranţă, Luigi şi superiorii săi puteau să-i facă rost de o locuinţă mai plăcută.

Se duse fără chef la apartamentul cât o cutie de chibrituri al lui Ermanno, pentru sesiunea de studiu de după-amiază.

Luigi aşteptă răbdător în gara Bologna Centrale trenul Eurostar care sosea direct de la Milano. Nu prea era gălăgie în gară, fiind tăcerea dinaintea aglomeraţiei de la ora cinci. „Glonţul" ţâşni agil în gară şi făcu o scurtă oprire exact la 15:35, fără niciun minut de întârziere, iar Whitaker coborî din tren.

Whitaker nu zâmbea niciodată, iar de salutat abia se putea spune că se salutară. După regulamentara strângere de mână, se îndreptară spre Fiat-ul lui Luigi.

Whitaker nici nu trânti bine portiera, că-l întrebă:

— Ce-ţi face băiatul?

— Bine, spuse Luigi, pornind motorul şi demarând. Trage tare cu învăţatul. Nu prea are ce altceva să facă.

— Şi nu iese din zonă?

— Nu. Îi place să se plimbe prin oraş, însă îi e frică să se aventureze prea departe. În plus, n-are nicio leţcaie.

— Să-l laşi fără bani şi de acum încolo. Cum stă cu italiana?

— Prinde repede.

Erau pe Via dell'Indipendenza, o stradă lată care îi ducea direct spre sud, în centru.

— E foarte motivat.

— E speriat?

— Aşa cred.

— E deştept şi e un manipulator, Luigi, să nu uiţi asta. Şi fiindcă e deştept, e foarte speriat. Doar ştie ce pericol îl pândeşte.

— I-am spus de Critz.

— Şi?

— A rămas uimit

— L-a speriat ce a auzit?

— Da, cred că da. Cine l-a lichidat pe Critz?

— Cred că noi, dar nu se ştie niciodată. Noua ascunzătoare e pregătită?

— Da.

— Bun. Hai să vedem apartamentul lui Marco!

Via Fondazza era o stradă situată în zona rezidenţială, la sud-est de oraşul vechi, la câteva străzi sud de universitate. La fel ca în restul oraşului, trotuarele erau acoperite de porticuri. Uşile caselor şi ale blocurilor dădeau direct în trotuar. Majoritatea aveau trecute numele locatarilor pe plăcuţe de alamă, amplasate lângă interfon, însă clădirea de pe Via Fondazza nr. 112 nu avea aşa ceva. De trei ani, de când îi fusese dată în chirie unui misterios om de afaceri din Milano, care plătea chiria, dar o folosea rareori, nu avea niciun fel de însemne. Whitaker nu mai văzuse apartamentul de peste un an, nu că ar fi fost cine ştie ce. Era un apartament simplu, cam de 180 de metri pătraţi, cu patru camere mobilate cu strictul necesar, a cărui chirie lunară era de 1.200 de euro. Era doar o simplă locuinţă sigură, una din cele trei pe care le avea sub control în Italia de Nord.

Apartamentul avea două dormitoare, o bucătărie minusculă şi o sufragerie, unde se afla o canapea, un birou şi două fotolii de piele. Nu era televizor. Luigi îi făcu semn spre telefon şi discutară, aproape cifrat, despre dispozitivul de interceptare care fusese instalat şi nu putea fi nicicum depistat. În fiecare cameră erau ascunse două microfoane, două aparate de înregistrare micuţe, dar foarte puternice, cărora nu le scăpa niciun zgomot. Mai erau şi două camere video microscopice, una dintre ele fiind ascunsă în crăpătura unei ţigle vechi de deasupra biroului, de unde se vedea uşa de la intrare. Cealaltă era într-o aplică ieftină aşezată pe unul din pereţii bucătăriei şi oferea o imagine clară a uşii din spate.

Nu aveau de gând să-i spioneze şi dormitorul, aşa că Luigi mărturisi că se simţea uşurat. Dacă

Marco va reuşi să găsească o femeie care să dorească să-l viziteze, puteau s-o vadă când vine şi când pleacă datorită camerei ascunse în birou şi, categoric, asta îi era de ajuns lui Luigi. Dacă se va plictisi foarte tare, va putea să apese un buton şi să asculte, aşa, de distracţie.

Spre sud, apartamentul era despărţit printr-un zid gros de altă locuinţă. Luigi urma să stea acolo, ascuns într-un apartament de cinci camere, puţin mai mare decât cel al lui Marco. Uşa din spate dădea într-o grădiniţă care nu se vedea din locuinţa securizată, astfel că nu se putea observa ce face. Bucătăria fusese transformată într-o încăpere de supraveghere dotată cu tehnologie de ultimă generaţie, unde putea porni camerele când avea chef, urmărind astfel ce se întâmpla vizavi.

— O să ţină aici orele de italiană?

— Da, cred că e un loc destul de sigur. Plus că pot monitoriza ce se întâmplă.

Whitaker trecu încă o dată prin fiecare cameră. Când văzu tot ce-l interesa, spuse:

— Alături totul e pregătit?

— Da. Ultimele două nopţi mi le-am petrecut acolo. Suntem gata.

— Cât de repede poţi să-l muţi?

— Azi după-masă.

— Foarte bine. Hai să-l vedem pe băiat!

Merseră pe jos spre nord pe Via Fondazza, până la capăt, apoi spre nord-vest, de-a lungul unei străzi mai mari, Strada Maggiore. Întâlnirea urma să aibă loc la o cafenea micuţă numita La Lestre. Luigi luă un ziar şi se aşeză singur la o masă. Whitaker cumpără un alt ziar şi luă loc la o masă din apropiere, cei doi ignorându-se reciproc. La patru şi jumătate fix, Ermanno şi elevul său făcură un popas la cafenea pentru a bea pe fugă un espresso cu Luigi.

După ce se salutară şi-şi scoaseră paltoanele, Luigi îl întrebă:

— Te-ai saturat de italiană, Marco?

— Până peste cap, îi răspunse el zâmbind.

— Bine. Hai să vorbim în engleză!

— Dumnezeu să te binecuvânteze! spuse Marco.

Whitaker era la un metru şi jumătate de ei, ascuns parţial în spatele ziarului, şi fuma o ţigară, părând că nu-l interesează cine e în jur. Desigur, ştia de Ermanno, dar nu-l văzuse niciodată. Cu Marco era cu totul altceva.

Whitaker fusese la Washington în urmă cu vreo doisprezece ani, când toată lumea îl cunoştea pe mediator. Îşi aminti că Joel Backman era pe atunci o forţă în politică şi petrecea aproape la fel de mult timp promovându-şi propria imagine şi reprezentându-şi clienţii importanţi. Era personificarea bogăţiei şi a puterii, comanditarul perfect care era în stare să intimideze, să tragă pe sfoară şi să arunce cu oricât de mulţi bani era nevoie pentru a obţine ceea ce dorea.

E uimitor ce pot face dintr-un om şase ani de închisoare. Slăbise foarte mult, iar ochelarii Armani îi dădeau un aer de european. Începuse să-i mijească un cioc grizonat. Whitaker era convins că, dacă cineva de acasă ar fi intrat în acel moment în cafeneaua La Lestre, nu l-ar fi recunoscut pe Joel Backman.

Marco observă că bărbatul aflat la un metru şi jumătate de ei îi privea cam des, dar nu i se păru nimic neobişnuit. Vorbeau în engleză, lucru pe care nu prea mulţi îl făceau – cel puţin în acea cafenea, spre deosebire de cele din apropierea universităţii, unde era un lucru obişnuit să se vorbească în mai multe limbi.

Ermanno se retrase după ce bău un espresso, iar după câteva minute plecă şi Whitaker. La câteva străzi găsi un Internet café la care mai fusese. Îşi conectă laptopul, intră pe Internet şi îi scrise un mesaj Juliei Javier, la Langley:

Apartamentul din Fondazza e gata, mutarea se va face în seara asta. L-am văzut pe omul nostru în timp ce-şi bea cafeaua cu prietenii săi. Dacă n-ar fi fost cu ei, nu l-aş fi recunoscut. Se adaptează binişor la noua lui viaţă. Aici totul e în ordine, nu e absolut nicio problemă.

După lăsarea serii, Fiat-ul opri pe Via Fondazza şi descărcară ce era înăuntru. Bagajul lui Marco era uşor, fiindcă practic nu avea mai nimic. Două pungi cu haine, nişte manuale de limba italiană şi cam atât. Primul lucru pe care îl observă când intră în noul lui apartament fu că era bine încălzit

— Aşa mai merge, îi zise lui Luigi.

— Mă duc să mut maşina. Tu aruncă o privire pe aici!

Se uită prin apartament şi constată că erau patru camere plăcut mobilate. Nu era nimic extraordinar, dar reprezenta un pas uriaş faţă de locuinţa sa anterioară. Viaţa era din ce în ce mai bună – în urmă cu zece zile era la închisoare.

Luigi se întoarse repede.

— Ce părere ai?

— Îl păstrez. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Şi mulţumeşte-le şi băieţilor de la Washington.

— Ai văzut bucătăria? întrebă Luigi, aprinzând lumina.

— Da, e perfectă. Cât timp o să stau aici, Luigi?

— Ştii bine că nu iau eu deciziile astea.

— Da, ştiu.

Se întoarseră în birou.

— A, încă ceva, spuse Luigi. În primul rând, Ermanno o să vină zilnic aici să studiaţi. De la opt la unsprezece şi de la două la cinci sau, mă rog, până la ce oră vreţi să studiaţi.

— Minunat. Te rog, găseşte-i băiatului alt apartament, da? Cocioaba în care locuieşte e o palmă peste obrazul contribuabililor americani.

— În al doilea rând, strada asta e foarte liniştită, în general sunt numai apartamente. Când vii şi pleci, să te mişti repede, să nu stai la taclale cu vecinii şi să nu-ţi faci prieteni. Marco, nu uita că laşi urme, iar dacă acestea vor fi vizibile, cineva te va găsi.

— Te-am auzit de primele zece ori.

— Atunci, mai ascultă-mă o dată!

— Relaxează-te, Luigi! Vecinii n-o să mă vadă deloc, promit, îmi place aici. E mult mai frumos decât în celulă.

14

Serviciul funerar pentru Robert Critz fu celebrat într-o capelă care semăna cu un club, într-o suburbie selectă a Philadelphiei, oraşul lui natal, dar pe care îl evitase în ultimii treizeci de ani. Murise fără testament şi fără să ia în calcul aranjamentele necesare pentru înmormântarea sa, lăsând în grija doamnei Critz nu numai povara aducerii lui acasă de la Londra, ci şi pe cea a deciziei referitoare la cum să se descotorosească de el aşa cum se cuvenea. Unul dintre fiii lor insista să-l incinereze şi să-l înmormânteze frumuşel într-o criptă de marmură, la adăpost de capriciile vremii. În halul în care era, doamna Critz ar fi fost de acord aproape cu orice plan. Faptul că timp de şapte ore zburase deasupra Atlanticului (la clasa a doua) cu rămăşiţele soţului ei aflate undeva sub ea, într-o cutie de transport aerian simplă, specială pentru morţi, aproape c-o făcuse să-şi piardă minţile. La asta se adăugase haosul din aeroport, unde n-o aşteptase nimeni s-o ia în primire. Ce încurcătură!

La funeralii se participa numai pe bază de invitaţie, condiţie stabilită de fostul preşedinte, Arthur Morgan, care, după doar două săptămâni petrecute în Barbados, nu prea era dornic să se întoarcă şi să fie văzut de cineva. Dacă într-adevăr îl îndurerase moartea prietenului său de o viaţă, nu o arăta. Se tocmise atât de mult cu familia Critz cu privire la detaliile organizării serviciului funerar, încât mai că nu fusese rugat să-i scutească de prezenţa lui. Data înmormântării fusese schimbată din cauza lui Morgan. Nu-i convenise programul înmormântării. Cu greu îşi exprimase acordul să ţină un discurs de rămas-bun însă cu condiţia să fie foarte scurt. Adevărul e că n-o plăcuse niciodată pe doamna Critz şi nici ea pe el.

Micului cerc de prieteni şi rude i se păruse implauzibil ca Robert Critz să se îmbete atât de tare într-un bar din Londra, încât să se împleticească în mijlocul unei străzi intens circulate şi să cadă în faţa unei maşini. Când în urma autopsiei reieşise că avea în organism o cantitate mare de heroină, doamna Critz fusese atât de afectată, că insistase ca raportul să fie sigilat şi făcut dispărut. Nici măcar copiilor nu le spusese despre droguri. Era absolut sigură că soţul său nu se atinsese în viaţa lui de substanţe nepermise – e adevărat că bea prea mult, dar puţini erau cei care ştiau asta – însă era hotărâtă să nu-i păteze reputaţia.

Poliţia londoneză îşi exprimase repede acordul privind tăinuirea rezultatelor autopsiei şi clasarea cazului. Aveau ei unele semne de întrebare, dar mai aveau pe cap multe alte cazuri şi, în plus, o văduvă care de-abia aştepta să se întoarcă acasă şi să uite de toate astea.

Ceremonia începu la ora două, într-o joi după-masă, ora fiind stabilită tot de Morgan, astfel încât avionul său particular să zboare non-stop de la Barbados la Philly International, şi ţinu o oră. Fuseseră invitate optzeci şi două de persoane, dintre care veniseră cincizeci şi unu, majoritatea mai mult din curiozitatea de a-l vedea pe preşedintele Morgan decât ca să-şi ia rămas-bun de la dragu' de Critz. Slujba fu ţinută de un pastor semiprotestant, ceva de genul ăsta. Critz nu mai văzuse cum arată o biserică în interior de patruzeci de ani, cu excepţia nunţilor şi a înmormântărilor. Pastorului îi revenea dificila misiune de a rememora viaţa unui om pe care nu-l întâlnise niciodată şi, deşi îşi dădu toată silinţa, eşuă lamentabil. Citi din Psaltire şi spuse o rugăciune impersonală, care s-ar fi potrivit la fel de bine unui diacon şi unui criminal în serie. Îi îmbărbătă pe membrii familiei, care însă pentru el nu erau decât nişte străini.

În loc să fie emoţionantă, ceremonia fu la fel de rece ca pereţii de marmură ai falsei capele. Morgan, ridicol de bronzat pentru luna februarie, încercă să înveselească mulţimea cu nişte anecdote despre vechiul lui prieten, dar nu reuşi decât să lase impresia că e un om care face ceva de ochii lumii şi care îşi doreşte cu disperare să se urce din nou la bordul avionului.

Orele petrecute sub soarele Caraibelor îl convinseseră pe Morgan că vina pentru dezastruoasa campanie electorală putea fi pusă fără doar şi poate în cârca lui Robert Critz. Nu împărtăşise nimănui concluzia la care ajunsese, fiindcă nu avea cui să i se confeseze, având în vedere că la vila sa de pe plajă nu mai era nimeni în afara lui şi a personalului, format din localnici. Începuse deja să îi poarte ranchiună, să pună sub semnul întrebării prietenia lor.

Plecă imediat ce ceremonia funerară „rămase fără combustibil" şi luă sfârşit. Îi îmbrăţişă pe doamna Critz şi pe copiii ei, pentru că aşa se cuvenea, schimbă câteva vorbe cu nişte vechi prieteni, le promise că se vor vedea peste câteva săptămâni, după care plecă grăbit însoţit de nelipsita gardă de corp, formată din agenţi ai Serviciului Secret. În spatele unui gard care împrejmuia zona fuseseră amplasate camere de luat vederi, însă nu reuşiseră să-l prindă în obiectiv pe fostul preşedinte. Acesta se lăsase în jos pe bancheta din spate a uneia din cele două furgonete negre cu care venise. După cinci ore stătea pe marginea piscinei, privind un nou apus în Caraibe.

La înmormântare se strânsese ceva lume, dar ceremonia fusese atent urmărită şi de alţii. Nici nu se terminase, că Teddy Maynard avea deja lista cu toţi cei cincizeci şi unu de participanţi. Niciuna dintre persoane nu era suspectă; niciunul dintre nume nu ridica vreun semn de întrebare.

Crima fusese „curată". Autopsia fusese îngropată, mulţumită pe de o parte doamnei Critz,

iar pe de alta sforilor trase la un nivel mult mai înalt decât poliţia londoneză. Robert Critz era acum cenuşă şi lumea va uita curând de el. Faptul că-şi băgase ca un idiot nasul în dispariţia lui Backman nu avusese niciun fel de repercusiuni asupra planului. FBI-ul încercase, dar nu reuşise, să monteze o cameră ascunsă în capelă. Proprietarul se codise la început, după care refuzase şi nu se lăsase înduplecat, în ciuda uriaşei presiuni la care fusese supus. Fusese însă de acord să se amplaseze camere ascunse afară, care luaseră imagini de aproape, în timp ce intrau şi ieşeau, tuturor celor care veniseră să-l conducă pe Critz pe ultimul drum. Imaginile luate în direct fuseseră montate, se întocmise rapid lista celor cincizeci şi unu şi, la o oră de la încheierea ceremoniei, i se prezentă o scurtă informare directorului.

Cu o zi înainte de moartea lui Robert Critz, FBI-ul primise nişte informaţii uluitoare. Acestea sosiseră pe neaşteptate, fără a fi fost solicitate, fiind furnizate de către un om de afaceri disperat, care făcuse escrocherii şi pe care îl păşteau patruzeci de ani de puşcărie într-o închisoare federală. Fusese managerul unui mare fond mutual şi fusese prins că delapidase fonduri. Era un banal scandal de pe Wall Street, iar la mijloc nu erau decât câteva miliarde de dolari. Fondul său mutual făcea însă parte dintr-un grup bancar internaţional şi, cu timpul, escrocul reuşise să dea din coate şi să îşi facă loc spre nucleul organizaţiei. Fondul era atât de profitabil, în mare parte datorită talentului său de delapidator, încât profiturile acestuia nu puteau fi trecute cu vederea. Fusese votat în consiliul de administraţie şi primise o vilă de lux în Bermude, sediul firmei sale secrete.

Disperat cum era să nu îşi petreacă restul vieţii la închisoare, fu dispus să dezvăluie secrete. Secrete bancare. Afaceri murdare care se petreceau în Insule. Pretindea că poate dovedi că în ultima zi

a mandatului său fostul preşedinte Morgan vânduse cel puţin o graţiere pe 3 milioane de dolari. Banii fuseseră transferaţi dintr-o bancă de pe insula Grand Cayman la una din Singapore, ambele bănci fiind conduse în secret de către grupul bancar din care făcuse parte. Banii erau încă ascunşi în Singapore, într-un cont deschis de o corporaţie-paravan, care aparţinea de fapt unui vechi acolit de-ai lui Morgan. Banii, conform spuselor informatorului, erau la dispoziţia lui Morgan.

Când FBI-ul confirmă transferurile bancare şi conturile, i se propuse de îndată o înţelegere. Pe escroc îl aşteptau acum doar doi ani de arest la domiciliu, fără cine ştie ce supraveghere. Cazul mitei pentru obţinerea graţierii prezidenţiale era o infracţiune senzaţională, astfel că deveni prioritate absolută pentru cei din Clădirea Hoover.

Informatorul nu putea să îşi dea seama de la cine proveneau banii transferaţi, însă FBI-ului îi era clar că doar doi dintre cei care fuseseră amnistiaţi de Morgan aveau resursele necesare pentru a plăti o asemenea mită. Primul şi cel mai plauzibil era ducele Mongo, bătrânul miliardar care deţinea recordul celei mai mari sume ascunse de cei de la Fisc, de către o persoană, în orice caz. În ceea ce priveşte firmele, subiectul rămânea deschis. Totuşi, informatorul era convins că nu putea fi vorba de Mongo, fiindcă acesta avusese în trecut nişte neînţelegeri urâte cu băncile respective. Prefera băncile elveţiene, aceasta informaţie fiind confirmată de FBI.

Al doilea suspect era, desigur, Joel Backman. O astfel de mită n-ar fi fost o surpriză din partea unui şmecher de talia lui Backman. Şi, deşi FBI-ul crezuse ani în şir că nu are ascunsă pe undeva o avere, existaseră întotdeauna unele îndoieli în această privinţă. Pe vremea când era „Mediatorul” avusese legături atât cu băncile din Elveţia, cât şi cu cele din Caraibe. Avea o reţea de prieteni

obscuri şi persoane de contact în poziţii importante. Mită, recompensă, sponsorizări ale campaniilor electorale, onorarii pentru lobby, toate acestea îi erau familiare mediatorului.

Directorul FBI-ului era un tip bătăios pe nume Anthony Price. Fusese numit în funcţie în urmă cu trei ani de către preşedintele Morgan, care după şase luni încercase să-l concedieze. Price ceruse să i se mai acorde timp, ceea ce se întâmplase, însă cei doi se certaseră mereu. Din nu se ştie ce motiv, pe care nu şi-l mai amintea, Price se hotărâse să-şi dovedească bărbăţia încrucişându-şi sabia cu Teddy Maynard. Teddy nu pierduse multe bătălii în războiul secret cu FBI-ul şi în niciun caz nu îi era teamă de Anthony Price, care, asemenea celor dinaintea lui, era un laş.

Teddy nu ştia însă de conspiraţia banilor daţi pentru graţiere care îl macină acum pe directorul FBI. Noul preşedinte îşi jurase să se descotorosească de Anthony Price şi să îi reorganizeze agenda. Promisese, de asemenea, să îl scoată în sfârşit din peisaj pe Maynard, dar astfel de ameninţări fuseseră auzite de multe ori la Washington.

Lui Price i se oferise pe neaşteptate o bună ocazie să îşi păstreze funcţia şi, în acelaşi timp, posibilitatea de a-l elimina pe Maynard. Merse la Casa Albă şi îl puse la curent în privinţa contului suspect din Singapore pe consilierul pe probleme de securitate naţională, care fusese confirmat în funcţie cu o zi înainte. Îl implică până peste cap pe preşedintele Morgan în afacerea murdară. Susţinu că Joel Backman trebuia găsit şi adus cu forţa înapoi în Statele Unite pentru a fi anchetat şi, eventual, pus sub acuzare. Dacă se dovedea că era real, scandalul ar fi fost devastator, unic şi cu adevărat istoric.

Consilierul pe probleme de securitate naţională ascultă cu atenţie. Se duse apoi direct la vicepreşedinte, îi scoase afară pe membrii

personalului, încuie uşa şi îi destăinui tot ce aflase. Merseră împreună să îi spună preşedintelui.

Ca de obicei, actualul şi fostul preşedinte se îndrăgeau ca sarea în ochi. Campaniile lor electorale fuseseră pline de aceleaşi lovituri sub centură şi atacuri murdare care deveniseră regulă în politica americană. Chiar şi după victoria zdrobitoare în alegeri şi după entuziasmul de a fi ajuns la Casa Albă, noul preşedinte nu dorea să se ridice deasupra noroiului. Adora ideea de a-l umili încă o dată pe Arthur Morgan. Parcă se şi vedea, după un proces şi o condamnare senzaţionale, graţiindu-l în ultima clipă pe fostul preşedinte, pentru a salva imaginea instituţiei prezidenţiale.

Ce mai moment!

A doua zi dimineaţă, la ora 6:00, vicepreşedintele fu transportat cu convoiul lui înarmat obişnuit la sediul CIA de la Langley. Directorul CIA fusese convocat la Casa Albă, însă, bănuind că e un complot, ceru să fie scuzat, pretinzând că are vertij şi că doctorii îi interziseseră să iasă din birou. Adesea dormea şi mânca acolo, mai ales atunci când era foarte ameţit. Vertijul era una din multele afecţiuni care îi erau la îndemână.

Întâlnirea fu scurtă. Teddy stătea în capul mesei sale lungi de şedinţe, în scaunul cu rotile, bine învelit în pături, cu Hoby alături. Vicepreşedintele intră doar cu unul din asistenţii săi şi, după ce pălăvrăgiră puţin despre noua administraţie, zise:

— Domnule Maynard, mă aflu aici în numele preşedintelui.

— Bineînţeles, întări Teddy cu un zâmbet forţat

Se aştepta să fie concediat; în cele din urmă, după optsprezece ani în care avusese parte de numeroase ameninţări, se întâmpla inevitabilul. În sfârşit, un preşedinte care avea curajul să îl schimbe din funcţie pe Teddy Maynard. Îl pregătise pe Hoby pentru clipa asta. Pe când îl

aşteptau pe vicepreşedinte, Teddy îi dezvăluise care îi erau temerile.

Hoby lua notiţe în nelipsitul lui carneţel cu file galbene, aşteptând să scrie cuvintele de care se temea de mulţi ani: „Domnule Maynard, preşedintele vă cere demisia”.

Vicepreşedintele însă spuse ceva cu totul neaşteptat:

— Domnule Maynard, preşedintele vrea informaţii despre Joel Backman.

Nimic nu îl putea face să tresară pe Teddy Maynard.

— Ce anume? întrebă fără să ezite.

— Vrea să ştie unde este şi în cât timp poate fi adus acasă.

— De ce?

— Nu vă pot spune.

— Atunci nici eu.

— Este foarte important pentru preşedinte.

— Apreciez lucrul ăsta, însă domnul Backman este foarte important pentru operaţiunile noastre în momentul de faţă.

Primul care clipi fu vicepreşedintele. Îi aruncă o privire asistentului său, care era în totalitate absorbit de luarea notiţelor şi era complet inutil. În niciun caz nu avea să le spună celor de la CIA despre transferurile bancare şi mita pentru graţiere. Teddy ar găsi o modalitate de a folosi această informaţie în avantajul său. Le-ar fura mica nestemată şi ar reuşi astfel să mai supravieţuiască. Nici nu încăpea vorbă: Teddy ori o să le facă pe plac, ori o să fie în sfârşit concediat.

Vicepreşedintele se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe coate, şi zise:

— Preşedintele nu are de gând să facă un compromis în privinţa asta, domnule Maynard. O să primească aceasta informaţie, şi asta se va întâmpla curând. În caz contrar, vă va cere demisia.

— N-o s-o primească.

— E nevoie să vă amintesc că sunteţi la cheremul lui?

— Nu.

— Prea bine. Totul e limpede. Ori veniţi la Casa Albă cu dosarul Backman şi discutaţi cu noi pe îndelete despre el, ori CIA va avea în curând un nou director.

— Cu tot respectul, o asemenea francheţe este rară printre cei de soiul dumneavoastră, domnule.

— O iau ca pe un compliment.

Întrevederea se încheie.

Bârfele se răspândiră din Clădirea Hoover pe străzile Washingtonului ca printr-o conductă veche. Iar acolo stătea să le strângă, printre alţii, Dan Sandberg, de la *The Washington Post.* Sursele sale erau însă mult mai bune decât erau în general cele ale ziariştilor de investigaţii şi nu trecu mult până când prinse din zbor zvonul scandalului graţierii. Contactă un vechi informator din cadrul noii administraţii prezidenţiale şi obţinu o confirmare parţială. Începu să se contureze toată povestea, dar Sandberg ştia că era practic imposibil să obţină confirmarea detaliilor-cheie. N-avea nicio şansă să vadă înregistrarea transferurilor bancare.

Însă, dacă povestea se dovedea adevărată, şi anume că un preşedinte aflat în funcţie vânduse graţieri pe bani frumoşi pentru pensionare – Sandberg nu-şi putea închipui o ştire care să o întreacă în senzaţional. Era de neimaginat ca un fost preşedinte să fie pus sub acuzare, să i se intenteze proces şi, poate, chiar să fie găsit vinovat şi băgat la răcoare.

Stătea la biroul său dezordonat, când primi un telefon de la Londra. Era un vechi prieten, un reporter care ţintea sus şi care lucra pentru *The Guardian.* Vorbiră câteva minute despre noua administraţie, care era subiectul la ordinea zilei la Washington. La urma urmei, fiind începutul lui

februarie, pământul era acoperit de un strat gros de zăpadă, iar Congresul era împotmolit în activităţile desfăşurate anual pe comisii. Era cam pană de evenimente şi nu prea aveau despre ce altceva povesti.

— Ştii ceva de moartea lui Bob Critz? îl întrebă prietenul său.

— Nu, doar că a fost înmormântat ieri, îi răspunse Sandberg. De ce?

— Păi, ştii, există unele semne de întrebare cu privire la modul în care bietul om şi-a găsit sfârşitul. Iar pe lângă asta, n-avem acces la rezultatele autopsiei.

— Ce fel de semne de întrebare? Parcă ştiam că a fost un caz foarte clar.

— Aşa o fi, dar a fost închis cam repede. Nu am nicio informaţie concretă, înţelegi? Tatonam şi eu terenul să văd dacă e ceva ce nu miroase bine pe acolo.

— O să dau nişte telefoane, zise Sandberg, care devenise deja foarte suspicios.

— Foarte bine! Ne auzim peste o zi-două.

Sandberg puse receptorul în furcă şi rămase cu privirea aţintită asupra monitorului calculatorului, care era închis. Critz fusese cu siguranţă prezent când se acordaseră graţierile de către Morgan, pe ultima sută de metri. Având în vedere cât erau de paranoici, erau mari şanse ca numai Critz să fi fost cu Morgan în încăpere când deciziile fuseseră luate, iar hârtiile – semnate.

Poate Critz ştiuse prea multe.

Trei ore mai târziu, Sandberg lua avionul din Dulles cu destinaţia Londra.

15

Marco se trezi cu mult înainte ca soarele să răsară, din nou într-un pat străin, într-un loc necunoscut, şi mult timp se strădui din răsputeri să-şi adune gândurile: să-şi amintească ce făcuse, să analizeze situaţia bizară în care se afla, să-şi organizeze ziua, să încerce să uite trecutul şi, în acelaşi timp, să ghicească ce l-ar putea aştepta în următoarele douăsprezece ore. Avusese un somn agitat. Dormise câteva ore, cam patru-cinci, dar nu putea spune exact câte, fiindcă era întuneric beznă în camera lui, destul de bine încălzită. Îşi scoase căştile, fiindcă adormise, ca de obicei, cam după miezul nopţii, în timp ce asculta un dialog însufleţit în italiană.

Era bucuros că avea căldură. Îngheţase la Rudley, precum şi la ultimul hotel la care fusese cazat. Noul apartament avea ziduri şi ferestre groase şi un sistem de încălzire care funcţiona mai mult decât era necesar. După ce-şi făcu un plan bun pentru ziua în curs, îşi puse încetişor picioarele pe podeaua încălzită şi îi mulţumi din nou lui Luigi că-l mutase.

Nu se ştia cât va sta acolo, după cum la fel de incert era şi ce aveau de gând să facă în viitor cu el. Aprinse lumina şi se uită la ceas – era aproape cinci. Aprinse şi lumina de la baie şi se privi atent în oglindă. Părul care îi crescuse deasupra buzei superioare, de o parte şi de alta a gurii, şi îi acoperea bărbia era constituit în proporţie mult mai mare decât ar fi sperat din fire albe. De fapt, după o săptămână în care nu se bărbierise, devenise evident că nouăzeci la sută din barbă avea să fie albă, cu nişte firişoare de păr castaniu-închis din loc în loc. Ce naiba, doar avea cincizeci şi doi de ani! Făcea parte din deghizare şi îi dădea un aer original. Cum avea faţa îngustă, obrajii supţi, părul tuns scurt şi ochelari de firmă

sofisticaţi, cu rame dreptunghiulare, ar fi putut cu uşurinţă trece drept Marco Lazzeri pe orice strada din Bologna s-ar fi aflat. Sau din Milano, Florenţa sau orice alt oraş ar fi vrut să viziteze.

După o oră ieşi afară, sub porticurile reci şi tăcute construite de muncitori care erau morţi de trei sute de ani. Vântul era rece şi aspru şi-şi reaminti să i se plângă supraveghetorului său că nu are haine de iarnă. Marco nu citea ziarele şi nu se uita la televizor, aşa că habar nu avea care erau previziunile meteo. Dar, în mod clar, vremea se răcea.

Merse grăbit pe sub porticurile joase de pe Via Fondazza şi se îndreptă spre universitate, fiind singur pe stradă. Refuză să apeleze la harta pe care şi-o băgase în buzunar. Dacă se va rătăci, poate o va scoate din buzunar şi va recunoaşte că pe moment a fost învins, însă era hotărât să înveţe oraşul străbătându-l pe jos şi studiind ce era în jurul lui. După treizeci de minute, când soarele dădu în sfârşit semne de viaţă, ajunse pe Via Imerio, în partea de nord a universităţii. Merse două străzi spre est şi văzu firma verde-pal a barului Fontana. Prin geamul din faţă văzu o claie de păr grizonat. Rudolph era deja acolo.

Din obişnuinţă, Marco aşteptă puţin. Aruncă o privire de-a lungul Viei Imerio, în direcţia din care tocmai venise, aşteptându-se să iasă cineva pe furiş din umbră, ca un copoi tăcut. Când văzu că nu apare nimeni, intră în bar.

— Prietenul meu Marco, zise Rudolph zâmbind când se salutară. Ia loc, te rog.

Localul era pe jumătate plin, aceleaşi figuri de intelectuali cufundate în lectura ziarului de dimineaţă, pierdute în lumea lor. Marco îşi comandă un cappuccino, iar Rudolph îşi umplu din nou pipa din spumă de mare. O aromă plăcută învălui colţul în care se aflau.

— Am găsit atunci biletul dumitale, spuse Rudolph, suflând un norişor de fum peste masă.

Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit. Ia spune, unde ai fost?

Marco nu fusese nicăieri, dar în calitate de turist canadian cu sânge italienesc încropise un itinerariu inventat.

— Am fost câteva zile la Florenţa, spuse.

— A, ce oraş frumos!

Vorbiră o vreme despre Florenţa; Marco turui despre atracţiile turistice, despre arta şi istoria oraşului, pe care le ştia doar dintr-un ghid ieftin pe care i-l împrumutase Ermanno. Bineînţeles, era în italiană, aşa că trudise ore în şir cu un dicţionar în mână, traducându-l ca să poată să joace un ping-pong verbal cu Rudolph, de parcă ar fi stat câteva săptămâni acolo.

Mesele se aglomerară şi întârziaţii se strânseră în jurul barului. Luigi îi explicase că în Europa, în momentul în care te-ai aşezat la o masă, e a ta pentru întreaga zi. Nimeni nu este împins de la spate să plece ca să se poată aşeza altcineva. Stai în faţă cu o cafea, cu un ziar, fumezi şi nimănui nu-i pasă cât stai la masă, în timp ce alţii vin şi pleacă.

Mai comandară un rând, iar Rudolph îşi umplu din nou pipa. Marco observă pentru prima oară că avea pete de tutun pe smocurile rebele de păr de lângă gură. Pe masă era ediţia de dimineaţă a trei ziare, toate în italiană.

— E vreun ziar în engleză bun pe-aici? întrebă Marco.

— De ce întrebi?

— A, aşa. Uneori mi-ar plăcea să ştiu ce se întâmpla peste ocean.

— Mai cumpăr din când în când *Herald Tribune.* Când îl citesc, mă bucur mult că locuiesc aici, departe de crime, de trafic aglomerat, de poluare, de politicieni şi de scandaluri. Societatea americană e putredă, iar guvernul e întruchiparea ipocriziei. Cică e cea mai democrată ţară. Ha! Congresul e cumpărat şi plătit de bogătaşi.

Păru că îi vine să scuipe, trase brusc din pipă şi începu să-i roadă ţeava. Marco îşi ţinu răsuflarea, aşteptând un nou atac înveninat la adresa Statelor Unite. Câteva clipe amândoi îşi băură cafeaua.

— Urăsc guvernul american, se plânse Rudolph cu amărăciune în voce.

„Bravo, băiete!" îşi zise Marco în gând.

— Dar ce părere ai despre cel canadian? întrebă.

— Vă dau o notă mai bună. Doar puţin mai mare.

Marco se prefăcu uşurat şi hotărî să schimbe subiectul. Îi zise că se gândea ca următorul popas să fie Veneţia. Desigur, Rudolph fusese de nenumărate ori la Veneţia şi avea o grămadă de sfaturi de dat. Marco îşi luă notiţe, ca şi cum de-abia aştepta să urce în tren. Şi apoi ar fi urmat Milano. Rudolph nu prea era încântat de Milano din cauza numeroşilor „fascişti de dreapta" care bântuiau pe-acolo.

— Ştii, a fost fieful lui Mussolini, îi zise, aplecându-se spre el, de parcă ceilalţi comunişti din Bar Fontana ar putea deveni violenţi la simpla menţiune a numelui micului dictator.

În momentul în care deveni evident că Rudolph avea chef să stea şi să vorbească mai toată dimineaţa, Marco începu să-şi pregătească ieşirea. Se înţeleseră să se întâlnească lunea următoare, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră.

Începuse să fulguiască şi pe stradă se vedeau urmele dubelor care livrau marfă pe Via Imerio. După ce ieşi din cafeneaua bine încălzită, Marco se minuna din nou de intuiţia de care dăduseră dovadă arhitecţii care făcuseră planul oraşului şi prevăzuseră în oraşul vechi treizeci şi doi de kilometri de trotuare acoperite. Merse câteva străzi spre est, apoi o cod spre sud, pe Via dell'Indipendenza, un bulevard elegant construit în anii 1870 pentru ca înalta societate care locuia în centru să ajungă uşor la gară, situată în nordul oraşului. Când traversa Via Marsala, călcă într-un

morman de zăpadă topită şi tresări în momentul în care zloata, cumplit de rece, îi udă piciorul drept, îl înjură pe Luigi că nu-i făcuse rost de o garderobă corespunzătoare; dacă ninge, bunul-simţ îţi dictează că o persoană ar avea nevoie de cizme. Toate astea dădură naştere la o tiradă interioară despre fondurile care nu îi erau puse la dispoziţie lui Marco de către cine naiba s-o fi ocupând de noua lui identitate. Îl aduseseră în Bologna, în Italia, şi era clar că cheltuiau ceva bani cu lecţiile de limba italiană, cu locuinţa, cu personalul şi, desigur, cu mâncarea, pentru a-l ţine în viaţă. După părerea lui, iroseau timp şi bani preţioşi. Ar fi fost mai bine să-l ducă pe furiş la Londra sau la Sidney unde e plin de americani şi toată lumea vorbeşte engleză. I-ar fi fost mult mai uşor să se integreze.

Chiar cel la care tocmai se gândea mergea în dreptul lui.

— *Buon giorno,* spuse Luigi.

Marco se opri, zâmbi, îi strânse mâna şi zise:

— Ei, *buon giorno,* Luigi. Iar mă urmăreşti?

— Nu, făceam o plimbare şi te-am văzut la un moment dat că traversezi strada. Îmi place la nebunie zăpada, Marco. Ţie?

Îşi reluară drumul, mergând mai încet. Marco ar fi vrut să creadă că prietenul său îi spune adevărul, însă se îndoia că întâlnirea lor fusese întâmplătoare.

— Nu mă deranjează. E mult mai frumos aici, la Bologna, decât la Washington, D.C., în traficul de la ora de vârf. De fapt, ce faci tu toată ziua, Luigi? Te superi dacă te întreb?

— Absolut deloc. Pod să mă întrebi orice doreşti.

— Aşa mi-am zis şi eu. Uite ce e, am două plângeri de făcut. De fapt, trei.

— Nu e nimic nou. Ai băut cafea?

— Da, dar mai vreau.

Luigi îi făcu semn spre o cafenea mică amplasată la un colţ de stradă, chiar în faţa lor.

Intrară şi, cum toate mesele erau ocupate, se aşezară la barul aglomerat şi băură un espresso.

— Care e prima plângere? întrebă cu voce scăzută Luigi.

Marco se aplecă spre el, astfel că acum stăteau, practic, nas în nas.

— Primele două plângeri au legătură una cu alta. În primul rând, e vorba de bani. Nu vreau mulţi, dar aş dori să am un fel de rentă. Nimănui nu-i place să fie lefter, Luigi, şi m-aş simţi mai bine dacă aş avea ceva bani în buzunar ca să nu fiu nevoit să fac economii.

— Cât?

— O, nu ştiu. Nu am mai negociat de mult primirea unei alocaţii. Ce zici de o sută de euro pe săptămână, pentru început? Aşa o să-mi pot cumpăra ziare, cărţi, reviste, mâncare, mă rog, lucrurile de bază. Unchiul Sam îmi plăteşte chiria şi îi sunt foarte recunoscător pentru asta. Dacă mă gândesc mai bine, îmi plăteşte chiria de şase ani.

— Sper că îţi dai seama că ai fi putut fi şi acum la închisoare.

— Vai, îţi mulţumesc Luigi. Nu m-am gândit la chestia asta.

— Scuze, n-a fost frumos din partea…

— Ascultă, Luigi, recunosc că sunt norocos să mă aflu aici. Dar, în acelaşi timp, sunt un om dintr-o ţară, nu sunt sigur din care anume, care a fost graţiat şi are dreptul la puţină demnitate. Nu-mi place să fiu lefter şi nu-mi place să cerşesc. Vreau să mi se promită că voi primi săptămânal o sută de euro.

— O să văd ce pot face.

— Mulţumesc.

— Care e a doua plângere?

— Aş avea nevoie de nişte bani să-mi iau nişte haine. În momentul de faţă picioarele îmi sunt îngheţate fiindcă ninge şi nu sunt încălţat ca lumea. Mi-ar trebui, de asemenea, un palton mai gros şi, eventual, vreo două pulovere.

— O să-ţi aduc ce doreşti.

— Nu, vreau să le cumpăr eu, Luigi. Tu fă-mi rost de bani şi mă ocup eu de cumpărături. Nu-ţi cer prea mult.

— O să încerc.

Se dădură puţin mai în spate şi fiecare sorbi din cafea.

— A treia plângere? întrebă Luigi.

— E vorba de Ermanno. Îşi pierde foarte repede interesul. Petrecem zilnic şase ore împreună şi deja îl plictiseşte toată chestia asta.

Luigi îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Nu pot să pocnesc din degete şi, gata, să-ţi găsesc alt profesor, Marco.

— Fii tu profesorul meu! Îmi placi, Luigi, ne simţim bine împreună. Ştii bine că Ermanno e plictisitor. E tânăr şi-şi doreşte să fie la cursuri. Tu, în schimb, ai fi un profesor grozav.

— Nu sunt profesor.

— Atunci găseşte-mi, te rog, pe altcineva. Ermanno nu vrea să joace rolul ăsta şi mă tem că nu prea fac cine ştie ce progrese.

Luigi îşi întoarse privirea şi se uită la doi vârstnici care intraseră în cafenea de-abia târându-şi picioarele.

— Oricum, cred că o să plece, zise. După cum spuneai şi tu, e nerăbdător să-şi reia studiile.

— Cât timp o să mai iau ore?

Luigi clătină din cap, în semn că habar nu are.

— Nu iau eu decizia asta.

— Am şi o a patra plângere.

— Cinci, şase, şapte. Hai să le auzim pe toate, ca săptămâna viitoare să nu mai ai niciuna.

— Ţi-am mai zis asta, Luigi, e un fel de obiecţie permanentă.

— E o chestie avocăţească?

— Te-ai uitat prea mult la canalele americane de televiziune. Vreau neapărat să fiu mutat la Londra. Acolo sunt zece milioane de locuitori şi toţi vorbesc engleza. Nu vreau sa-mi pierd zilnic zece

ore încercând să învăţ o limbă străină. Nu mă înţelege greşit, Luigi, îmi place foarte mult italiana. Cu cât o aprofundez, cu atât mai frumoasă devine. Dar, dă-o încolo, dacă ai de gând să mă ascunzi, atunci du-mă undeva unde să pot supravieţui.

— Am transmis deja mai departe lucrul ăsta, Marco. Nu iau eu deciziile astea.

— Ştiu, ştiu. Dar, te rog, presează-i în continuare.

— Hai să mergem!

Ieşiră din cafenea şi-şi reluară plimbarea pe trotuarele acoperite de un strat gros de zăpadă. Pe lângă ei treceau oameni de afaceri eleganţi, care se grăbeau spre serviciu. Pe stradă puteau fi văzuţi şi cumpărători matinali, majoritatea fiind casnice care se îndreptau spre piaţă. Traficul era şi el aglomerat, maşini micuţe şi scutere strecurându-se pe lângă autobuze şi încercând să evite zăpada care se depunea în strat din ce în ce mai mare.

— Cât de des ninge aici? întreba Marco.

— De câteva ori în fiecare iarnă. Nu ninge mult şi aceste minunate porticuri ne ţin la adăpost de ninsoare.

— Bună chestie.

— Unele sunt vechi de o mie de ani. Ştiai că e oraşul cu cele mai multe porticuri din lume?

— Nu, nu prea am ce citi, Luigi. Dacă aş avea nişte bani, mi-aş cumpăra nişte cărţi, aş citi şi aş învăţa lucruri frumoase.

— O să-ţi aduc banii la prânz.

— Unde luăm prânzul?

— La Ristorante Cesarino, Via San Stefano, la ora unu?

— Cum aş putea să refuz?

Marco îşi făcu intrarea în restaurant cu cinci minute mai devreme decât trebuia şi îl văzu pe Luigi stând cu o femeie la o masă din partea din faţă a localului. Întrerupse o conversaţie serioasă.

Femeia, care avea o expresie serioasă întipărită pe chip, se ridică fără chef şi îi întinse o mână moale. Luigi o prezentă ca fiind *Signora* Francesca Ferro. Era atrăgătoare şi avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, puţin cam bătrână pentru Luigi, care prefera în general studentele. Radia un aer de iritare sofisticată. Lui Marco îi veni să spună: „Îmi cer scuze, dar am fost invitat aici să iau masa".

Îşi ocupară locurile şi Marco observă în scrumieră mucurile a două ţigări. Paharul cu apă al lui Luigi era aproape gol. Cei doi erau acolo de cel puţin douăzeci de minute. Luigi îi spuse special în italiană lui Marco:

— *Signora* Ferro e profesoara de italiană şi ghid local.

Făcu o pauză, iar Marco zise cu jumătate de gură:

— *Si.*

Se uită la *Signora* şi surâse, primind în schimb un zâmbet forţat. Părea că deja o plictiseşte. Luigi continuă în italiană:

— E noua ta profesoară de italiană. Ermanno îţi va preda dimineaţa, iar *Signora* Ferro după-masa.

Marco înţelese tot. Îi zâmbi fals femeii şi zise:

— *Va bene.* E în regulă.

— Ermanno vrea să reînceapă cursurile săptămâna viitoare, spuse Luigi.

— Mi-am închipuit, răspunse Marco în engleză.

Francesca îşi mai aprinse o ţigară şi-şi strânse buzele pline şi roşii în jurul ei. Suflă un nor mare de fum şi zise:

— Şi, cum stai cu italiana?

Avea o voce joasă, răguşită, în mare parte datorită faptului că fuma de ani buni. Vorbea engleza rar, foarte corect şi fără accent.

— Rău de tot.

— Ba se descurcă, spuse Luigi.

Chelnerul le aduse o sticlă de apă minerală şi le dădu trei meniuri. *Signora* dispăru în spatele meniului, iar Marco o urmă. O perioadă

îndelungată, cât timp studiară sortimentele de mâncare şi se ignorară reciproc, se lăsă liniştea.

Când puseră în cele din urmă meniurile pe masă, femeia îi zise lui Marco:

— Aş vrea să te aud cum comanzi în italiană.

— Nicio problemă, îi răspunse acesta.

Găsi nişte mâncăruri pe care le putea pronunţa fără să stârnească hohote de râs.

— *Si, allora, vorrei un 'insalata di pomodori e una mezza porzione di lasagna.* Da, deci aş dori o salată de roşu şi jumătate de porţie de lasagna.

Era din nou recunoscător pentru bunătăţile transatlantice de genul *spaghetti, lasagna, ravioli* şi *pizza.*

— *Non c'è male,* spuse ea. Nu-i rău.

Ea şi Luigi se opriră din fumat când li se aduseră salatele. Faptul că mâncau le oferi ocazia să facă o pauză din conversaţia stângace pe care o purtau. Nu se comandă vin, deşi ar fi fost nevoie de el, şi încă în cantitate mare.

Trecutul lui, prezentul ei şi slujba misterioasă a lui Luigi erau subiecte tabu, aşa că pe tot parcursul prânzului discutară banalităţi despre vreme, în general în engleză, slavă Domnului.

După ce îşi terminară de băut espresso-urile, Luigi achită nota şi ieşiră în grabă din restaurant. Profitând de faptul că Francesca nu era atentă, Luigi îi dădu pe furiş un plic lui Marco şi îi şopti:

— Ţine nişte euro.

— *Grazie.*

Nu mai ningea, iar soarele strălucea pe cer. Luigi se despărţi de ei în Piazza Maggiore şi dispăru aşa cum numai el ştia s-o facă. O vreme merseră în linişte, după care Francesca îi zise:

— *Che cosa vorrebbe vedere?* Ce ai dori să vezi?

Marco nu vizitase cea mai importantă catedrală a oraşului, Basilica di San Petronio. Se îndreptară spre şirul lung de trepte din faţa bisericii, unde se opriră.

— E frumoasă şi tristă, îi spuse ea în engleză, lăsând pentru prima oară să răzbată din spusele ei accentul britanic. A fost concepută de consiliul orăşenesc ca templu civic, nu ca o catedrală, pentru a-l înfrunta pe papa de la Roma. Conform proiectului iniţial, ar fi trebuit să fie mai mare decât Catedrala Sf. Petru, însă pe parcurs planurile au eşuat. Roma s-a opus şi a găsit o altă întrebuinţare banilor, o parte din aceştia fiind daţi pentru fondarea universităţii.

— Când a fost construită? întrebă Marco.

— În italiană, îi ceru.

— Nu pot.

— Atunci ascultă aici: *Quando è stata costruita*? Repetă!

Marco repetă de patru ori, până când femeia se arătă mulţumită.

— Eu nu sunt adepta manualelor, a casetelor sau a altor chestii asemănătoare, zise ea, în timp ce continuau să se uite în sus, la marea catedrală, ci a conversaţiei, a cât mai multă conversaţie. Ca să înveţi o limbă trebuie s-o vorbeşti mereu, ca în copilărie.

— Unde ai învăţat engleza? o întrebă.

— Nu pot să îţi răspund. Mi s-a spus să nu pomenesc nimic de trecutul meu şi nici de al dumitale, de altfel.

Pentru o fracţiune de secundă, Marco fu cât pe-aci să facă stânga-mprejur şi să plece. Se săturase să aibă de-a face cu oameni care nu aveau voie să vorbească cu el, care îi ocoleau întrebările, care se purtau de parcă întreaga lume colcăia de spioni. Se săturase de jocuri.

Era liber, îşi zicea mereu, şi putea să meargă unde avea chef şi să ia orice decizie dorea. Dacă se sătura de Luigi, Ermanno şi, mai nou, de *Signora* Ferro, putea să zică întregii găşti, în italiană: „Sta-v-ar în gât un *panino!*”

— Construcţia ei a început în 1390 şi lucrurile au mers bine cam în prima sută de ani, zise ea.

Partea de jos a faţadei, şi anume o treime din aceasta, era dintr-o marmură roz frumoasă, iar restul de două treimi era din nişte cărămizi maro urâte, care nu fuseseră puse odată cu marmura. Apoi, când au venit vremuri grele, a căzut. După cum se vede, faţada a rămas neterminată.

— Nu e cine ştie ce.

— Nu, dar e destul de interesantă. Vrei să vezi cum arată în interior?

Ce altceva putea face în următoarele trei ore?

— *Certamente,* răspunse.

Urcară treptele şi se opriră în faţa uşii. Femeia se uită la un afiş şi-i zise:

— *Mi dica.* Spune-mi. La ce oră se închide biserica?

Marco se încruntă foarte tare, repetă nişte cuvinte, apoi răspunse:

— *La chiesa chiude ale sei.* Biserica se închide la şase.

— *Ripeta.*

Repetă de trei ori, după care ea îi spuse că e de ajuns şi intrară.

— Numele i-a fost dat în onoarea lui Petronio, sfântul care este patronul Bolognei, zise încetişor.

Catedrala era atât de mare, încât s-ar fi putut juca în ea fără probleme un meci de hochei, la care să asiste, de-o parte şi de alta a terenului, mulţimi imense.

— E uriaşă! exclamă fascinat Marco.

— Da, şi reprezintă doar un sfert din cât fusese proiectată iniţial. Şi din punctul ăsta de vedere, papa a fost îngrijorat şi a făcut nişte presiuni. A costat o grămadă de bani, care au fost daţi de la buget, iar în cele din urmă poporul s-a plictisit de construit.

— Oricum, e impresionantă.

Marco observă că vorbeau în engleză, lucru care nu îl deranja câtuşi de puţin.

— Vrei s-o vizitam pe îndelete sau să dăm doar o raită? îl întrebă.

Deşi era aproape la fel de frig ca afară, *Signora* Ferro nu tremura prea tare.

— Tu eşti profesoara, îi dădu el replica.

O luară în stânga şi aşteptară ca un grup mic de japonezi să termine de studiat o criptă mare din marmură. Nu se mai afla nimeni în catedrală în afară de japonezi. Era luna februarie şi era vineri, sezonul turistic nefiind chiar în toi. Câteva ore mai târziu, Marco avea să afle că iarna ea nu prea avea de lucru ca ghid. Această mărturisire fu singura informaţie cu caracter personal pe care i-o dădu.

Fiindcă nu prea avea ce face, nu avea niciun motiv să se grăbească cu prezentarea bazilicii San Petronio. Văzură toate cele douăzeci şi două de capele adiacente şi studiară aproape toate picturile, sculpturile, vitraliile şi frescele. Capelele fuseseră construite de familii înstărite care dăduseră bani frumoşi pe arta comemorativă. Ceea ce construiseră reprezenta istoria oraşului, iar Francesca cunoştea absolut fiecare detaliu al acesteia. Îi arătă craniul Sfântului Petronio, foarte bine conservat, care trona mândru pe un altar, şi un ceas astrologic construit în anul 1655 de doi oameni de ştiinţă, care se bazaseră pe cercetările făcute la universitate de Galileo.

Deşi uneori îl plictiseau amănuntele privind picturile şi sculpturile, precum şi torentul de nume şi date, Marco rezistă eroic la turul de prezentare pas cu pas a masivei catedrale. Vocea ei, faptul că rostea cuvintele rar, pe o tonalitate joasă, şi că stăpânea perfect limba engleză îl fascinau.

Se îndreptară spre poarta din faţă la mult timp după ce japonezii părăsiseră catedrala şi ea îl întrebă:

— Îţi e de ajuns?

— Da.

Ieşiră din catedrală, iar ea îşi aprinse de îndată o ţigară.

— Ce zici de o cafea? o întrebă.

— Ştiu locul potrivit.

O urmă şi traversară strada, spre Via Clavature. Parcurseră vreo câţiva metri, după care intrară la Rosa Rose.

— Dintre toate cafenelele din zona pieţei aici se bea cel mai bun cappuccino, îl asigură şi comandă două la bar.

Vru s-o întrebe cum rămânea cu interdicţia italienească privind băutul de cappuccino după ora 10:30, dar o lăsă baltă. În timp ce aşteptau cafeaua, ea îşi scoase cu grijă mânuşile de piele, eşarfa şi paltonul. Poate o să dureze ceva băutul cafelei.

Se aşezară la o masă de lângă fereastra din faţă. Puse două cubuleţe de zahăr în cafea şi le amestecă, până totul fu perfect. Femeia nu zâmbise deloc în ultimele trei ore, iar Marco nu se aştepta s-o facă acum.

— Am câte o copie a materialelor pe care le foloseşti cu celălalt profesor, zise, întinzându-şi mâna după ţigări.

— Ermanno.

— Mă rog, nu-l cunosc. Îţi propun ca după-amiaza să facem conversaţie pe baza a ce înveţi dimineaţa.

Nu era în măsură să se opună sugestiilor ei.

— Bine, răspunse ridicând din umeri.

Francesca îşi aprinse o ţigară, apoi bău din cafea.

— Ce ţi-a spus Luigi despre mine? o întreba Marco.

— Nu mi-a zis cine ştie ce. Că eşti canadian, că eşti într-o vacanţă lungă pe care ţi-o petreci prin Italia şi că vrei să înveţi limba. E adevărat?

— Mă întrebi lucruri personale?

— Nu, doar dacă e adevărat.

— Da.

— Nu e treaba mea să îmi fac griji pentru dumneata.

— Dar nici nu ţi-am cerut aşa ceva.

O şi vedea ca pe un martor stoic care depunea mărturie stând arogantă în faţa juraţilor, fiind

absolut convins că nu va ceda, indiferent cu ce întrebări o va bombarda avocatul la interogatoriu. Avea aerul îmbufnat şi distrat atât de des întâlnit în rândul europencelor. Îşi ţinea ţigara aproape de faţă şi privea pierdută trotuarul.

Să vorbească verzi şi uscate nu era specialitatea ei.

— Eşti căsătorită? o întrebă, fiind primul semn că începuse interogatoriul.

Mormăi ceva şi zâmbi fals.

— Am primit nişte ordine, domnule Lazzeri.

— Te rog, spune-mi Marco. Eu cum să-ţi spun?

— *Signora* Ferro merge deocamdată.

— Dar eşti cu zece ani mai tânără decât mine.

— Aici se pune mai mult accentul pe formalităţi, domnule Lazzeri.

— Evident.

Lăsă deoparte ţigara, mai luă o gură de cafea şi trecu la treabă.

— Azi e ziua dumitale liberă, domnule Lazzeri. E pentru ultima oară când vorbim în engleză. La lecţia următoare o să vorbim numai în italiană.

— Bine, dar aş vrea să nu pierzi din vedere ceva. Nu-mi faci nicio favoare, da? Eşti plătită pentru ceea ce faci. Asta ţi-e meseria. Eu sunt un turist canadian care are o grămadă de timp la dispoziţie, iar dacă nu ne înţelegem, o să găsesc pe altcineva cu care o să învăţ limba.

— Te-am jignit cu ceva?

— Ai putea să zâmbeşti mai mult.

Încuviinţă încetişor şi ochii i se umplură dintr-odată de lacrimi. Îşi întoarse privirea spre fereastră şi spuse:

— Nu prea am motive să zâmbesc.

16

Duminica, magazinele de pe Via Rizzoli se deschideau la ora 10:00, iar Marco aştepta, studiind marfa expusă în vitrină. Cum avea în buzunar cei cinci sute de euro proaspăt primiţi, înghiţi în sec şi îşi zise că nu avea de ales, trebuia să intre şi să supravieţuiască primei sale adevărate experienţe în materie de cumpărături făcute în italiană. Învăţase pe de rost cuvinte şi propoziţii până adormise, însă în momentul în care uşa magazinului se închise în urma sa se rugă ca vânzătorul să fie un tânăr amabil care să vorbească perfect englezeşte.

Vânzătorul însă nu ştia nicio boabă de engleză. Era un domn mai în vârstă, cu un zâmbet cald. În mai puţin de cincisprezece minute, Marco arătase cu mâna, se bâlbâise şi uneori se descurcase destul de bine când întrebase de mărimi şi preţuri. Plecă din magazin cu o pereche destul de ieftină de bocanci tinereşti, asemănători celor pe care văzuse că îi purtau studenţii când vremea era urâtă, şi cu un hanorac impermeabil negru, a cărui glugă se putea rula şi ascunde în guler. Plecase din magazin cu aproape trei sute de euro în buzunar. Mai nou, prioritatea lui era să facă economii.

Se grăbi spre casă, unde se încălţă cu bocancii şi îmbrăcă hanoracul, după care plecă din nou. Drumul până la gara Bologna Centrale dura treizeci de minute, însă îl parcurse aproape într-o oră, datorită ocolişurilor făcute şi drumurilor lăturalnice pe care o apucase. Nu se uită deloc în spate, însă din când în când intra într-o cafenea şi urmărea trecătorii sau se oprea brusc în faţa unei patiserii să admire delicatesele, privind în acelaşi timp imaginile reflectate în geam. Dacă îl urmăreau, nu voia să se ştie că bănuieşte ceva şi era important să exerseze. Luigi îi spusese nu o

dată că în curând el nu va mai fi, iar Marco Lazzeri va rămâne singur pe lume.

Întrebarea era câtă încredere putea avea în Luigi. Nici Marco Lazzeri, nici Joel Backman nu aveau încredere în nimeni.

Pentru o clipă avu un sentiment de teamă în momentul în care intră în gară şi văzu mulţimea de oameni. Studie cu atenţie mersul trenurilor afişat undeva sus şi căută cu disperare casa. Din obişnuinţă căută ceva scris în engleză. Învăţă însă să lase deoparte teama şi să meargă înainte. Se puse la coadă şi, când se eliberă un ghişeu, se apropie repede, îi zâmbi domnişoarei din spatele geamului şi îi spuse amabil:

— *Buon giorno* şi adăuga: *vado a Milano.* Merg la Milano.

Casiera încuviinţă.

— *Alle tredici e venti.* La ora 13:20.

— *Si, cinquanta euro,* spuse casiera. Cincizeci de euro.

Îi întinse o bancnotă de o sută de euro fiindcă avea nevoie de rest, apoi plecă, ţinând biletul strâns în mână şi autofelicitându-se. Cum avea de pierdut o oră, ieşi din gară şi o luă pe Via Boldrini. Merse două străzi mai încolo până găsi o cafenea. Îşi luă un *panino* şi o bere şi le savură pe amândouă în timp ce urmărea cine trece prin faţa localului, fără să se aştepte să vadă pe cineva interesant.

Trenul Eurostar sosi exact la ora anunţată şi Marco se luă după mulţimea care urca grăbită în tren. Nu mai mersese cu trenul în Europa şi nu ştia cum se procedează. Se uitase la bilet în timpul prânzului şi nu observase să fi fost scris numărul locului. Părea că lumea stă unde doreşte, aşa că se aşeză pe primul loc de la geam care îi ieşi în cale. Vagonul în care se afla era pe jumătate plin, iar trenul se puse în mişcare exact la ora 13:20.

Peste puţin timp erau deja în afara oraşului, traversând o zonă rurală. Calea ferată urma traseul

M4, principala autostradă care lega Milano de Parma, Bologna, Ancona şi de întreaga coastă de est a Italiei. După o jumătate de oră, Marco era dezamăgit de peisaj. Era greu să-l apreciezi când trenul gonea cu o sută de kilometri la oră; lucrurile se vedeau ca prin ceaţă, iar peisajele superbe dispăreau într-o clipă. În plus, erau prea multe fabrici înghesuite în apropierea căilor de transport.

Îşi dădu imediat seama de ce era singura persoană interesată cât de cât de peisaj. Cei trecuţi de treizeci de ani erau adânciţi în lectura ziarelor şi a revistelor şi păreau foarte în largul lor, plictisiţi chiar. Cei mai tineri dormeau duşi. După o vreme moţăia şi Marco.

Conductorul îl trezi şi îi zise ceva într-o italiană de neînţeles. Reţinu cuvântul *biglietto* când acesta fu repetat a doua sau a treia oară şi-i întinse repede biletul. Conductorul se uită urât la bilet, de parcă la următorul pod ar fi putut să-l arunce pe bietul Marco din tren, apoi îl perforă repede şi i-l dădu înapoi, rânjind.

După o oră se auzi în difuzor o avalanşă de cuvinte din care el înţelese doar „Milano” şi peisajul se schimbă complet. În curând erau în mijlocul metropolei, trenul încetini, opri, apoi se puse din nou în mişcare. Trecură pe lângă străzi întregi de blocuri compacte, construite după război, între care se aflau alei late. Citise în ghidul lui Ermanno că populaţia oraşului Milano era de patru milioane de locuitori, că era un oraş important, capitala neoficială a nordului Italiei, inima finanţelor, a modei, a publicisticii şi a industriei italiene. Era un oraş industrial, harnic, care avea, bineînţeles, un centru frumos şi o catedrală care merita vizitată.

Liniile de tren se înmulţiră şi se ramificară la intrarea în Milano Centrale. Trenul opri sub cupola uriaşă a gării, iar când păşi pe peron, Marco rămase uimit de cât de mare putea fi gara. În timp ce străbătea peronul, numără cel puţin încă

douăsprezece linii aliniate perfect, pe majoritatea staţionând trenuri care îşi aşteptau pasagerii. Se opri la capătul peronului, în mijlocul acelui du-te-vino de mii de oameni şi se uită la „Plecări”: Stuttgart, Roma, Florenţa, Paris, Berlin şi Geneva.

Întreaga Europă îi era accesibilă, aflându-se la doar câteva ore de mers.

Se luă după semnele care indicau cum se ajunge la intrarea principală şi găsi o staţie de taxiuri, unde stătu puţin la coadă înainte să urce pe bancheta din spate a unui mic Renault alb.

— *Aeroporto Malpensa,* îi zise şoferului.

Avansară greu prin traficul aglomerat al oraşului până ajunseră în afara acestuia. După douăzeci de minute ieşiră de pe autostradă, îndreptându-se spre aeroport.

— *Quale compagina aerea?* întrebă peste umăr şoferul. Care companie aviatica?

— Lufthansa, răspunse Marco.

Şoferul găsi un loc de parcare lângă bordură, în dreptul Terminalului 2, şi Marco se mai uşură de patruzeci de euro. Uşile automate se deschiseră ca să treacă prin ele o masă de oameni şi Marco se bucură că nu trebuia să prindă vreun avion. Studie panoul cu „Plecări” şi găsi ce căuta: un zbor direct spre Dulles. Făcu o tură de jur împrejurul terminalului până găsi ghişeul companiei Lufthansa. Era coadă mare, dar, datorită eficienţei tipice germane, totul mergea repede.

Prima variantă era să abordeze o roşcată atrăgătoare de vreo douăzeci şi cinci de ani, care părea să călătorească singură, variantă preferată de el. Cineva care ar fi fost însoţit ar fi putut fi tentat să povestească despre tipul ciudat de la aeroport care avusese o cerere destul de bizară. Era a doua la coadă la ghişeul clasei business. Pe când o urmărea, ochi şi varianta numărul doi: un student îmbrăcat în costum de blugi, cu părul lung şi neîngrijit, nebărbierit, cu un rucsac care îşi trăise traiul şi un tricou cu însemnele Universităţii din

Toledo – se potrivea perfect pentru ceea ce dorea el. Era mult în spate la coadă şi asculta muzica la nişte căşti de un galben-aprins.

Marco o urmări pe roşcată după ce plecă de la ghişeu cu biletul şi bagajul pe rotile. Mai erau două ore până la plecarea avionului, aşa că o luă prin mulţime spre magazinul duty-free, unde se opri să se uite la ce noutăţi erau la ceasurile elveţiene. Cum nu găsi nimic care să-i fie pe plac, merse agale după colţ şi cumpără două reviste de modă. Pe când se îndrepta spre poartă şi spre primul punct de control, Marco îşi făcu puţin curaj şi o abordă.

— Scuzaţi-mă, domnişoara, scuzaţi-mă.

Fata se întoarse şi îl privi, dar era mult prea suspicioasă pentru a spune ceva.

— Nu cumva mergeţi la Dulles? întrebă, afişând un zâmbet larg şi prefăcându-se că gâfâie, ca şi cum ar fi fugit după ea.

— Ba da, zise sec.

Nu zâmbi deloc. Era americancă.

— Şi eu, numai că tocmai mi-a fost furat paşaportul. Nu ştiu când o să ajung acasă.

Scoase un plic din buzunar.

— E o felicitare pentru tatăl meu. Vă rog, aţi putea s-o puneţi la poştă când ajungeţi la Dulles? Joia viitoare e ziua lui şi mă tem că n-o să ajung până atunci. Vă rog.

Se uită neîncrezătoare la el şi la plic. Era doar o felicitare, nu o bombă sau o armă.

Mai scoase ceva din buzunar.

— Vă rog să mă scuzaţi, plicul n-are timbru. Poftiţi un euro. Vă rog frumos, daca nu vă deranjează.

Faţa i se destinse în sfârşit şi mai că schiţă un zâmbet.

— Sigur, zise ea, luând plicul şi moneda de un euro şi punându-le în geantă.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Marco şi aproape că-l podidiră lacrimile. Împlineşte

nouăzeci de ani. Mulţumesc.

— Sigur, n-aveţi de ce, zise fata.

Cu băiatul cu căştile fu mai dificil. Şi el era american şi crezu şi el povestea cu paşaportul pierdut, însă în momentul în care Marco încercase să-i întindă plicul, se uită îngrijorat împrejur, de parcă ar fi încălcat legea.

— Omule, nu ştiu ce să zic, spuse făcând un pas în spate. Nu prea cred.

Marco ştia că nu e bine să insiste. O lăsă baltă şi zise cât putu de sarcastic:

— Drum bun!

Doamna Ruby Ausberry din York, Pennsylvania, era unul dintre ultimii pasageri de la ghişeu. Timp de patruzeci de ani predase istoria lumii la un liceu, iar acum se simţea minunat, cheltuindu-şi banii pe care şi-i pusese deoparte pentru când va fi la pensie, vizitând locuri pe care le văzuse doar în manuale. Se întorcea dintr-o aventură de trei săptămâni prin aproape întreaga Turcie. Era în Milano doar pentru că pe ruta Istanbul-Washington trebuia să schimbe acolo avionul. Un domn drăguţ, care avea întipărit pe faţă un zâmbet disperat, o abordă şi-i spuse că tocmai i-a fost furat paşaportul şi că nu va ajunge la cea de-a nouăzecea aniversare a tatălui său. Acceptă cu plăcere să-i transmită felicitarea şi o băgă în poşetă. Trecu de punctul de control şi merse patru sute de metri spre sala de aşteptare, unde găsi un loc şi se făcu comodă.

La mai puţin de patru metri în spatele său era roşcata, care luă o decizie. La urma urmei, poate în realitate era o scrisoare-capcană. Nu părea a fi atât de groasă încât să conţină explozibil, dar ce se pricepea ea? Lângă geam era un tomberon – un coş de gunoi din crom cu capac din acelaşi material (doar erau în Milano) de care se apropie degajată şi aruncă scrisoarea.

„Dacă o să explodeze acolo?” se întrebă după ce-şi reluă locul pe scaun. Era prea târziu. Nu avea de gând să meargă la coşul de gunoi şi să

pescuiască scrisoarea. Şi dacă ar fi făcut-o? Ce, ar fi căutat pe cineva în uniformă căruia ar fi încercat să-i explice în engleză că era posibil ca în scrisoarea pe care o avea în mână să fie o bombă? „Fii serioasă”, îşi zise. Îşi luă bagajul şi merse spre partea cealaltă a sălii, cât mai departe de coşul de gunoi. Nu-şi putu luă însă ochii de la el.

Conspiraţia căpăta proporţii. Când începu îmbarcarea, fu prima care urcă în 747. Se relaxă numai după ce bău un pahar de şampanie. Intenţiona să se uite la CNN de îndată ce va ajunge acasă, la Baltimore. Era convinsă că va fi un măcel la aeroportul Malpensa din Milano.

Cursa cu taxiul înapoi la Milano Centrale îl costă pe Marco patruzeci şi cinci de euro, dar nu-l luă la întrebări pe şofer. De ce să-şi bată capul? Biletul de întoarcere la Bologna costă la fel ca la venire, cincizeci de euro. După o zi de cumpărături şi de călătorii mai avea cam o sută de euro. Micul teanc de bani pe care îl avusese se micşora rapid.

Când trenul încetini, ca să intre în gara din Bologna, era aproape întuneric afară. În momentul în care coborî pe peron, Marco era un simplu călător obosit, ca toţi ceilalţi, de altfel, însă în sinea sa plesnea de mândrie gândindu-se câte realizase în acea zi. Cumpărase haine şi bilete de tren, supravieţuise nebuniei din gară şi din aeroportul din Milano, călătorise cu două taxiuri, îşi trimisese corespondenţa, ce mai, avusese o zi plină şi nimeni nu avea nici cea mai mică idee cine sau unde este.

Şi nu i se ceruse să arate paşaportul sau alt act de identitate.

Luigi luase alt tren, expresul de Milano. Coborâse însă la Parma, unde se pierduse în mulţime. Găsi un taxi, cu care merse puţin până la locul de întâlnire, cafeneaua lui preferată. Îl aşteptă aproape o oră pe Whitaker, care pierduse trenul cu care trebuia să vină de la Milano, sosind cu următorul. Whitaker era ca de obicei prost

dispus, stare la care contribuia şi faptul că aveau întâlnire într-o sâmbătă. Dădură comanda repede, iar când chelnerul plecă, Whitaker spuse:

— Nu-mi place femeia asta.

— Francesca?

— Da, ghidul. N-am mai folosit-o, nu-i aşa?

— Aşa e. Relaxează-te, e în regulă. Nu ştie nimic.

— Cum arată?

— E destul de atrăgătoare.

— „Destul de atrăgătoare" poate însemna orice, Luigi. Câţi ani are?

— Niciodată nu întreb asta. Cam patruzeci şi cinci.

— E căsătorită?

— Da şi nu are copii. S-a măritat cu un bărbat mai în vârstă, care acum e grav bolnav. E pe moarte.

Ca de obicei, Whitaker lua notiţe, gândindu-se la următoarea întrebare pe care o va pune.

— E pe moarte? Ce are?

— Cred că are cancer. N-am întrebat prea multe.

— Păi poate ar trebui s-o faci.

— Poate nu vrea să vorbească despre unele lucruri, cum ar fi vârsta ei şi soţul ei muribund.

— Unde ai găsit-o?

— N-a fost uşor. Profesorii de italiană nu stau tocmai aliniaţi ca şoferii de taxi. Mi-a recomandat-o un prieten. M-am interesat în stânga şi-n dreapta. Are o reputaţie bună în oraş şi e liberă. E aproape imposibil să găseşti un profesor care să fie de acord să petreacă zilnic trei ore cu un elev.

— Zilnic?

— Aproape. A fost de acord să lucreze în fiecare după-amiază timp de aproximativ o lună. E sezon mort pentru ghizi. E posibil să aibă de lucru ca ghid o dată sau de două ori pe săptămână, dar o să încerce să fie la datorie. Relaxează-te, e bună.

— Ce tarif are?

— Două sute de euro pe săptămână, până la primăvară, când o să înceapă sezonul turistic.

Whitaker îşi dădu ochii peste cap, de parcă dădea din salariul lui banii respectivi.

— Marco ne costă prea mult, zise mai mult pentru sine.

— Marco are o idee grozavă. Vrea să meargă în Australia sau în Noua Zeelandă, sau oriunde altundeva limba nu ar reprezenta o problemă.

— Vrea să fie transferat?

— Da şi cred că e o idee excelentă. Hai să-l aruncăm în cârca altcuiva.

— Nu luăm noi deciziile astea, nu-i aşa, Luigi?

— Cred că nu.

Li se aduseră salatele şi o clipă păstrară tăcerea, după care Whitaker zise:

— Marco are reputaţie de afemeiat, pricepi? Există întotdeauna posibilitatea să înceapă o relaţie. Femeia asta ar putea complica lucrurile.

— Am avertizat-o. Şi, în plus, are nevoie de bani.

— E lefteră?

— Am impresia că stă foarte prost cu banii. E sezon mort pentru meseria ei, iar soţul nu lucrează.

Whitaker aproape schiţă un zâmbet, de parcă i-ar fi dat o veste bună. Băgă în gură o felie mare de roşie şi începu s-o mestece, uitându-se de jur împrejur, să vadă dacă nu cumva trăgea cineva cu urechea la conversaţia pe care o purtau în şoaptă, în engleză. Când reuşi în sfârşit s-o înghită, spuse:

— Hai să vorbim de e-mailuri. Marco n-a prea avut niciodată stofă de hacker. În vremurile sale de glorie, viaţa lui era telefonul; avea vreo patru-cinci în birou, două în maşină şi unul în buzunar, jonglând mereu cu trei conversaţii în acelaşi timp. Se lăuda că percepe cinci sute de verzişori doar ca să răspundă la telefonul unui nou client, aiureli de genul ăsta. Nu utiliza niciodată calculatorul. Angajaţii lui spuneau că îşi citea uneori e-mailurile. Rareori trimitea mesaje electronice şi,

când o făcea, o punea pe secretară să le transmită. Biroul lui era dotat cu tehnologie de ultimă oră, însă angaja oameni care să se ocupe de mărunţişuri. El era prea important pentru aşa ceva.

— Dar în puşcărie?

— Nici urmă de e-mailuri. Avea un laptop pe care îl folosea pentru a scrie scrisori, niciodată e-mailuri. Se pare că toţi l-au părăsit când a căzut în dizgraţie. Îi scria uneori mamei şi fiului său, însă întotdeauna apela la serviciile poştale.

— Pare cu totul pe dinafară.

— Aşa pare, însă cei de la Langley se tem că ar putea încerca să contacteze pe cineva din afară. Nu poate s-o facă telefonic, cel puţin nu deocamdată. N-are adresă, deci probabil că nu se pune problema să corespondeze prin scrisori.

— Ar fi prost să trimită o scrisoare, zise Luigi, fiindcă ar putea să deconspire locul în care se afla.

— Exact. Acelaşi lucru e valabil pentru telefon, fax, pentru orice, în afară de e-mail.

— Dar putem detecta locul din care se trimite un e-mail.

— În general, da, însă e posibil să se folosească de unele tertipuri şi atunci să nu putem s-o facem.

— N-are calculator şi nici bani ca să-şi cumpere unul.

— Ştiu, dar ipotetic s-ar putea furişa într-un Internet café, să folosească un cont codificat, să trimită un e-mail, apoi să-şi şteargă urmele, să plătească pentru închirierea calculatorului şi să plece.

— Bineînţeles, dar cine să-l înveţe cum să procedeze?

— Poate învăţa. Poate găsi o carte din care să înveţe. E puţin probabil, dar există întotdeauna această posibilitate.

— Îi percheziţionez zilnic apartamentul, spuse Luigi, centimetru cu centimetru. Dacă o să cumpere vreo carte sau o să lase pe undeva un bon, o să aflu.

— Vezi ce Internet café-uri sunt pe lângă locuinţa lui. Au început să apară câteva în Bologna.

— Le ştiu.

— Unde e Marco în momentul ăsta?

— Nu ştiu. E sâmbătă, zi liberă. Probabil se plimbă pe străzile oraşului, bucurându-se de libertate.

— Mai e speriat?

— E îngrozit.

Doamna Ruby Ausberry luă un sedativ uşor şi dormi şase ore din cele opt cât dură zborul de la Milano la Dulles International. Cafeaua călduţă care le fusese servită înainte de aterizare nu prea reuşise s-o trezească, aşa că, atunci când avionul 747 opri lângă poartă, aţipi din nou. Nu-şi aminti de felicitare când fură îndreptaţi spre autobuzele de pe pistă şi transportaţi la terminalul principal. Nu-şi aminti de ea nici când aştepta împreună cu mulţimea de calatori să îşi ia bagajul şi să treacă prin vamă. Şi, în fine, nu îşi aminti de ea nici când îşi văzu nepoata preaiubită, care o aştepta la ieşire.

Nu-şi aminti de ea decât când ajunse cu bine acasă în York, Pennsylvania, şi începu să cotrobăie prin geantă, în căutarea unui suvenir.

— Vai, Doamne! zise în momentul în care felicitarea căzu pe masa din bucătărie. Trebuia s-o pun la poştă la aeroport.

Îi spuse apoi nepoatei povestea bietului om din aeroportul Milano care tocmai îşi pierduse paşaportul şi nu putea ajunge la a nouăzecea aniversare a tatălui său.

Nepoata ei se uită la plic.

— Nu prea pare a fi o felicitare înăuntru, zise.

Se uită la adresă: R.N. Backman, avocat, 412 Main Street, Culpeper, Virginia, 22701.

— Nu e trecută adresa expeditorului, spuse nepoata.

— O s-o pun la poştă mâine, la prima oră, zise doamna Ausberry. Sper să ajungă înainte de ziua lui.

17

Luni, la ora 10:00, în Singapore, misterioasele trei milioane de dolari care se aflau în contul firmei Old Stone Group, Ltd îşi făcură ieşirea electronică şi începură o călătorie tăcută spre cealaltă parte a lumii. Nouă ore mai târziu, când uşile băncii şi trustului Galleon se deschiseră pe insula Saint Cristopher din Caraibe, banii sosiră cu promptitudine şi fură depozitaţi într-un cont numerotat, care nu avea niciun nume. În mod normal, ar fi fost o tranzacţie complet anonimă, una din cele câteva mii efectuate în acea dimineaţă de luni, însă de data aceasta Old Stone se bucura de atenţia deplină a FBI-ului. Banca din Singapore coopera în totalitate, însă nu şi banca din Saint Cristopher, deşi în curând avea să i se ofere ocazia s-o facă.

Luni, când directorul Anthony Price sosi la Clădirea Hoover înainte de răsărit, îl aştepta un memo cu ştiri senzaţionale. Anulă tot ce avea programat pentru acea zi. Îşi strânse echipa şi aşteptă ca banii să ajungă în Saint Cristopher.

Apoi îl sună pe vicepreşedinte.

Fu nevoie de patru ore de presiuni nediplomatice pentru a obţine informaţiile necesare în Saint Cristopher. La început, bancherii fură de neclintit, însă ce naţiune mică se poate pune cu furia singurei supraputeri mondiale? Când vicepreşedintele îl ameninţă pe prim-ministru cu sancţiuni economice şi bancare care ar distruge firava economie pe care se baza insula, în cele din urmă acesta se declară învins şi îi convinse şi pe bancheri.

Se putea face direct legătura între contul numerotat şi Artie Morgan, fiul de treizeci şi unu de ani al fostului preşedinte. Artie ba intrase, ba ieşise din Biroul Oval în ultimele ore ale

administraţiei tatălui său, bând Heineken şi dându-le din când în când sfaturi lui Critz şi preşedintelui.

Scandalul căpăta proporţii cu fiecare cupă.

De la Marele Cayman la Singapore şi acum la Saint Cristopher, transferul banilor purta marca unui amator care încerca să-şi ascundă urmele. Un profesionist ar fi împărţit banii în opt părţi, pe care le-ar fi plasat în bănci şi în ţâri diferite şi ar fi lăsat să treacă nişte luni între trimiterea tranşelor. Dar chiar şi un începător cum era Artie ar fi trebuit să fie în stare să ascundă banii. Băncile din insule pe care le alesese păstrau confidenţialitatea, astfel încât el să fie la adăpost, numai că FBI-ul avusese noroc cu escrocul care fusese proprietarul fondului mutual şi încerca cu disperare să scape de puşcărie.

Totuşi, nu existau niciun fel de indicii cu privire la proveniența banilor. În ultimele trei zile ale administraţiei Morgan, acesta acordase douăzeci şi două de amnistii. Toate trecuseră neobservate, cu excepţia a două dintre ele: a lui Joel Backman şi a ducelui Mongo. FBI-ul făcea din greu săpături pentru a afla artificiile financiare făcute de ceilalţi douăzeci. Care dintre ei avea trei milioane? Cine avea resursele necesare pentru a face rost de aceşti bani? Fiecare prieten, membru de familie şi asociat era verificat cu atenţie de către agenţii federali.

O analiză preliminară dezvălui ceea ce se ştia deja. Mongo avea miliarde de dolari şi, cu siguranţă, era destul de corupt încât să mituiască pe oricine. Şi Backman ar fi putut s-o facă. O a treia posibilitate o reprezenta un fost membru al Congresului din New Jersey, a cărui familie făcuse o grămadă de bani din contracte publice în domeniul drumurilor. În urmă cu doisprezece ani fusese băgat la „tabăra federală” pentru câteva luni, iar acum dorea să-şi recapete drepturile.

Preşedintele era în Europa în perioada în care banii erau primiţi şi urmăriţi, iar faptele şi detaliile erau verificate şi răsverificate, la întoarcere

urmând să i se facă o informare, prezentându-i-se un caz beton. Un scandal de genul banilor pentru graţiere ar fi zguduit ţara. Ar fi umilit partidul din opoziţie şi i-ar fi slăbit vocea în Congres. I-ar fi asigurat lui Anthony Price pentru câţiva ani scaunul de director al FBI şi l-ar fi trimis în sfârşit la azil pe Teddy Maynard. Pur şi simplu nu exista niciun fel de dezavantaj în faptul că FBI-ul avea să declanşeze un bombardament la adresa unui fost preşedinte care nu bănuia nimic.

Profesoara sa îl aştepta pe ultimul rând al stranei bazilicii San Francesco. Era tot încotoşmănită şi-şi băgase mâinile înmănuşate pe jumătate în buzunarele paltonului gros. Ningea din nou, iar temperatura din biserica imensă, rece şi goală nu era cu mult mai ridicată. Se aşeză lângă ea şi-i spuse încetişor:

— *Buon giorno.*

Schiţă un zâmbet, atât cât să fie considerată politicoasă, şi-i răspunse:

— *Buon giorno.*

Marco îşi ţinea mâinile în buzunare şi multă vreme şezură ca doi drumeţi îngheţaţi care stăteau la adăpost de vreme. Ca de obicei, femeia avea o expresie tristă şi gândurile îi zburau în altă parte, nu la omul ăsta de afaceri canadian împiedicat care voia să-i vorbească limba. Era distantă şi distrată, iar Marco se săturase de atitudinea asta a ei. Ermanno îşi pierdea interesul pe zi ce trecea, iar Francesca abia putea fi suportată. Luigi era mereu prin preajmă, ascuns în umbră şi nepierzându-l din ochi, dar şi pe el părea să-l plictisească jocul.

Marco începuse să creadă că ruptura avea să se producă în curând, că va fi „decuplat de la aparate” şi lăsat singur, să plutească sau să se înece. Aşa să fie! Era liber de aproape o lună şi învăţase destulă italiană cât să poată supravieţui şi cu siguranţă va mai putea învăţa şi singur.

— Deci cât de veche e asta? spuse în momentul în care deveni evident că el trebuia să vorbească primul.

Se mişcă puţin, îşi drese glasul şi-şi scoase mâinile din buzunare, de parcă ar fi trezit-o dintr-un somn adânc.

— Construcţia ei a început în 1236, de către nişte călugări franciscani. După treizeci de ani, era gata altarul principal.

— Au lucrat rapid.

— Da, s-a lucrat destul de repede. De-a lungul secolelor, capelele au răsărit ca ciupercile de ambele părţi. A fost construită sacristia, apoi clopotniţa. Francezii, conduşi de Napoleon, au desacralizat-o în 1798, transformând-o în vamă. În 1886 a redevenit biserică, fiind restaurată în 1928. Când Bologna a fost bombardată de Aliaţi, faţada i-a fost grav avariată. A avut o istorie zbuciumată.

— Nu e foarte frumoasă pe dinafară.

— Bombardamentele au contribuit la asta.

— Înseamnă că n-aţi fost de partea cui trebuia.

— Bologna a fost.

Nu avea niciun sens să rememoreze războiul. Făcură o pauză, iar vocile lor se înălţară şi reverberară în dom. În copilărie, mama lui Backman îl ducea de câteva ori pe an la biserică, dar acel efort de a fi credincios, făcut fără tragere de inimă, fusese rapid abandonat în liceu şi dat complet uitării în ultimii patruzeci de ani. Nici măcar închisoarea nu reuşise să-l convertească, spre deosebire de unii dintre ceilalţi puşcăriaşi. Încă îi era greu lui, o persoană care nu avea niciun fel de convingeri, să înţeleagă cum putea să se ţină vreo slujbă importantă într-un muzeu rece, fără pic de suflet.

— Pare aşa de gol! Se roagă vreodată cineva aici?

— În fiecare zi se face slujbă, iar duminica e liturghie. Aici am avut cununia religioasă.

— Nu ai voie să vorbeşti despre tine. Luigi o să se supere.

— În italiană, Marco, nu în engleză.

Îl întrebă în italiană:

— Ce ai învăţat azi cu Ermanno?

— *La famiglia.*

— *La sua famiglia. Mi dica.* Vorbeşte-mi despre familia dumitale.

— Familia mea e vai de capul ei, spuse el în engleză.

— *Sua moglie?* Nevasta dumitale?

— Care dintre ele? Am trei.

— În italiană!

— *Quale? Ne ho tre.*

— *L'ultima.* Ultima.

Îşi veni în fire. Nu era Joel Backman, care avusese trei neveste şi o familie dată peste cap. Era Marco Lazzeri, din Toronto, care avea nevasta, patru copii şi cinci nepoţi.

— Glumeam, zise în engleză. Am o singură nevastă.

— *Mi dica, în italiano, di sua moglie?* Povesteşte-mi, în italiană, despre soţia dumitale.

Marco i-o descrise în italiană, vorbind foarte rar, pe nevasta sa fictivă. O chema Laura, avea cincizeci şi doi de ani, locuia în Toronto şi lucra la o firmă mică. Nu-i plăcea să călătorească. Şi aşa mai departe.

Repeta fiecare propoziţie de cel puţin trei ori. De câte ori pronunţa greşit un cuvânt, Francesca se strâmba şi îi zicea repede: *„Ripeta".* Marco repetă la nesfârşit ceea ce spunea despre o Laura imaginară. Când termină cu ea, îi ceru să vorbească de băiatul său mai mare, un alt personaj imaginar, pe nume Alex. Avea treizeci de ani, era avocat în Vancouver, era divorţat, avea doi copii etc.

Din fericire, Luigi îi dăduse o mică biografie a lui Marco Lazzeri, conţinând toate datele la care apela acum în biserica asta rece. Îl îmboldea de la

spate, dorind să-l audă vorbind perfect şi avertizându-l să nu vorbească prea repede, aşa cum îi venea s-o facă.

— *Deve parlare lentamente,* îi tot repeta. Trebuie să vorbeşti rar.

Era strictă şi nu era amuzantă, însă îl motiva foarte tare. Dacă putea să înveţe italiana pe jumătate la fel de bine cum ştia ea engleza, atunci va fi deasupra celorlalţi. Dacă ea credea în repetiţia constantă, credea şi el.

Pe când vorbeau despre mama lui, intră în biserică un bătrân şi se aşeză chiar în faţa lor. După puţin timp era cufundat în rugăciune şi meditaţie. Se hotărâră să iasă în linişte. Fiindcă fulguia, se opriră la prima cafenea care le ieşi în cale, pentru un espresso şi o ţigară.

— *Adesso, possiamo parlare della sua famiglia?* o întrebă. Putem vorbi acum despre familia ta?

Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii, ceea ce era o raritate, şi zise:

— *Benissimo, Marco.* Foarte bine. *Ma non possiamo. Mi displace.* Dar, îmi pare rău, nu putem.

— *Perché no?* De ce nu?

— *Abbiamo dele rególe.* Avem nişte reguli.

— *Dov'è suo marito?* Unde ţi-e soţul?

— *Qui, a Bologna.* Aici, în Bologna.

— *Dov'è lavora?* Unde lucrează?

— *Non lavora.*

După ce ea termină de fumat a doua ţigară, se aventurară din nou pe trotuarele acoperite şi începu o lecţie serioasă despre zăpadă. *Signora* spunea câte o propoziţie scurtă în engleză, iar el trebuia s-o traducă. „Ninge. Nu ninge niciodată în Florida. Poate o să ningă mâine. Săptămâna trecută a nins de două ori. Ador zăpada. Nu-mi place zăpada."

Ocoliră piaţa principală şi rămaseră sub porticuri. Pe Via Rizzoli trecură pe lângă

magazinul de unde îşi cumpărase Marco bocancii şi hanoracul şi el se gândi că poate ei i-ar fi plăcut să audă versiunea lui asupra acestui eveniment. Ar fi reuşit să spună în italiană majoritatea cuvintelor. O lăsă baltă însă, din moment ce ea era atât de absorbită de vreme. Se opriră la o intersecţie şi se uitară la *Le Due Torri,* cele două turnuri care supravieţuiseră şi de care localnicii erau atât de mândri.

— Odinioară au fost peste două sute de turnuri în oraş, îi zise ea şi-i ceru să repete propoziţia.

Încercă s-o facă, măcelări timpul trecut şi numărul, după care fu pus să repete blestemata de propoziţie până când o rosti corect.

În Evul Mediu, din motive pe care italienii de azi nu şi le pot explica, strămoşii lor fuseseră cuprinşi de un neobişnuit avânt arhitectural de a construi turnuri înalte şi subţiri în care să locuiască. Cum războaiele tribale şi ostilităţile locale erau molipsitoare, turnurile erau menite în principal să le asigure protecţia. Erau nişte posturi de gardă eficiente şi erau folositoare în timpul atacurilor, însă ca locuinţe nu se dovediseră deloc practice. Pentru a pune la adăpost mâncarea, bucătăriile se găseau în general la ultimul etaj, până la care erau cam trei sute de trepte, astfel că era greu să găseşti servitori de nădejde. Când începeau bătăliile, se ştia că familiile aflate în război aruncau pur şi simplu una în alta cu săgeţi şi lănci dintr-un turn în altul. N-avea sens să se războiască în stradă, aşa cum făcea plebea.

Turnurile deveniră, de asemenea, un fel de simbol al clasei sociale. Niciun nobil care se respecta nu putea permite ca vecinul şi/sau rivalul său să aibă un turn mai înalt, astfel că în secolele al doisprezecelea şi al treisprezecelea în Bologna făcu ravagii asupra liniei orizontului un joc ciudat de genul cine construieşte un turn mai înalt, întrucât nobilii încercau să nu se lase mai prejos decât vecinii lor. Oraşul fu poreclit *La turita,* „cel

cu turnuri”. Un călător englez îl descrisese ca pe un „strat de sparanghel”.

În secolul al paisprezecelea începuse să se contureze în Bologna o formă organizată de guvernământ şi vizionarii ştiau că nobilii războinici trebuiau ţinuţi la respect. Oraşul, de câte ori avu forţa necesară, dărâmă multe turnuri. De altele avu grijă timpul şi gravitaţia; fundaţiile proaste se prăbuşiră după câteva secole.

La sfârşitul anilor 1800, o campanie gălăgioasă de dărâmare a tuturor turnurilor fu cu greu aprobată. Doar două supravieţuiseră: Asinelli şi Garisenda. Sunt situate în apropiere unul de altul în Piazza di Porto Ravegnana. Niciunul nu e tocmai drept, Garisenda fiind înclinat spre nord într-un unghi care rivalizează cu cel al mai celebrului şi mult mai frumosului turn din Pisa. Bătrânele turnuri care au supravieţuit au fost descrise în culori vii de-a lungul deceniilor. Un poet francez le-a asemănat cu doi marinari beţi care se împleticesc spre casă, încercând să se sprijine unul de altul. În ghidul lui Ermanno erau denumite „Stan şi Bran” ai arhitecturii medievale.

La Torre degli Asinelli fusese construit la începutul secolului al doisprezecelea şi, având 97,2 metri, era aproape de două ori mai înalt decât rivalul său. Garisenda, pe când era aproape gata, în secolul al treisprezecelea, fu ciopârţit în două, ca să nu se mai încline. Clanul Garisenda îşi pierduse interesul şi abandonase oraşul în dizgraţie.

Marco aflase istoria turnurilor din cartea lui Ermanno. Francesca nu ştia acest lucru şi, ca toţi ghizii buni, dedicase cincisprezece minute poveştii celebrelor turnuri. Formulă o propoziţie simplă, o spuse perfect, îl ajută pe Marco s-o rostească, apoi trecu fără chef la următoarea.

— Până în vârful turnului Asinelli sunt patru sute nouăzeci şi opt de trepte, spuse ea.

— *Andiamo,* rosti repede Marco. Să mergem!

Intrară în fundaţia solidă printr-o uşă îngustă, urcară cam douăzeci de metri pe o scară în spirală îngustă până ajunseră la casa de bilete care fusese înghesuită într-un colţ. Marco luă două bilete a trei euro fiecare şi începură ascensiunea. Turnul era gol, scările fiind fixate pe pereţii exteriori.

Francesca îi mărturisi că nu mai urcase în turn de cel puţin zece ani şi părea entuziasmată de mica lor aventură. Porniră la drum, pe treptele înguste, din lemn tare de stejar, Marco aflându-se la o oarecare distanţă în spatele ei. Din loc în loc era câte o ferestruică deschisă, prin care intrau lumina şi aerul rece.

— Grăbeşte-te! îi strigă ea în engleză peste umăr, distanţându-se uşor de Marco.

În acea după-masă de februarie în care ninsese din plin, nu mai urca nimeni în vârful oraşului.

Marco se grăbi, dar după puţin timp ea dispăru din vedere. Pe când se afla pe la mijlocul distanţei, Marco se opri în dreptul unei ferestre mari, ca vântul să-i răcorească faţa. Îşi recapătă suflul şi o porni din nou la drum, mergând şi mai încet decât înainte. După câteva minute se opri din nou. Inima îi bătea nebuneşte, îl dureau plămânii de suprasolicitare şi se întrebă dacă va reuşi să ajungă în vârf. După ce urcă patru sute nouăzeci şi opt de trepte, ieşi în sfârşit din podul turnului, care semăna cu o cutie, şi păşi pe acoperiş. Francesca fuma o ţigară şi-şi privea frumosul oraş, fără nicio picătură de transpiraţie pe faţă.

Din vârful turnului vederea era panoramică. Acoperişurile din ţiglă roşie ale oraşului erau acoperite cu un strat de zăpada de cinci centimetri. Domul de culoare verde-pal al bisericii San Bartolomeo era chiar sub ei şi pe el nu se depunea zăpada.

— Când e senin, se vede la est Marea Adriatică, iar la nord – Alpii, zise ea, tot în engleză. E absolut minunat, chiar şi când e înzăpezit.

— Absolut minunat, zise Marco, care rămăsese aproape fără răsuflare.

Vântul îi biciuia printre barele de metal dintre stâlpii de cărămidă şi era mult mai rece deasupra Bologniei decât pe străzile oraşului.

— Turnul e a cincea clădire ca înălţime din bătrâna Italie, îi zise ea cu mândrie.

Marco era sigur că ştia şi care sunt celelalte.

— De ce a fost cruţat tumul ăsta? întrebă.

— Din două motive, cred. A fost bine proiectat şi construit. Familia Asinelli a fost puternică şi influentă. A fost folosit ca închisoare o perioada scurtă de timp, în secolul al paisprezecelea, când multe dintre celelalte turnuri au fost demolate. Adevărul e că nimeni nu ştie de ce a fost cruţat.

La aproape o sută de metri înălţime era altă persoană. Ochii îi prinseseră viaţă, iar glasul îi vibra.

— Întotdeauna asta îmi aminteşte de ce îmi iubesc oraşul, spuse ea cu un zâmbet, pe care ü afişa rar.

Nu-i zâmbea lui şi nici din cauza vreunui lucru spus de el, ci acoperişurilor şi orizontului Bolognei. Merseră în partea cealaltă şi priviră în zare, spre sud-vest. Pe un deal, deasupra oraşului, se vedea silueta Santuario di San Luca, îngerul păzitor al oraşului.

— Ai fost acolo? îl întrebă.

— Nu.

— O să mergem într-o zi, când va fi vreme frumoasă. Eşti de acord?

— Sigur.

— Avem atâtea de văzut.

La urma urmei, poate n-o s-o concedieze. Era atât de dornic de companie, mai ales a unei persoane de sex opus, încât îi putea tolera răceala, tristeţea şi schimbările de dispoziţie. Va studia şi mai mult decât până acum, ca să-i fie pe plac.

Dacă urcuşul în vârful turnului Asinelli o binedispuse, pe drumul de întoarcere redeveni

mohorâtă, aşa cum era de obicei.

Băură în grabă un espresso în apropierea turnurilor şi-şi luară rămas-bun. După ce Francesca plecă, fără vreo îmbrăţişare sumară, fără să se sărute pe obraz şi fără măcar o simplă strângere de mână, se decise că-i va mai acorda o săptămână.

Îi acordase în secret o perioadă de probă. Avea la dispoziţie şapte zile să înceapă să se poarte frumos; dacă nu, va renunţa la lecţii. Viaţa era prea scurtă.

Şi totuşi, era foarte drăguţă.

Plicul fusese deschis de secretara lui, la fel ca restul corespondenţei primite în ultimele două zile. Înăuntrul plicului însă era un altul, adresat simplu lui Neal Backman. Pe ambele părţi scria cu litere îngroşate următorul avertisment: „PERSONAL, CONFIDENŢIAL, A SE DESCHIDE DOAR DE CĂTRE NEAL BACKMAN”.

— Ar fi bine să te uiţi la cel de deasupra, îi zise secretara la ora 9:00 când îi duse vraful de corespondenţă pe care îl primise în acea zi. Plicul are ştampila de acum două zile a poştei din York, Pennsylvania.

După ce ieşi secretara, Neal studie plicul. Era maro-deschis şi nu avea niciun alt fel de însemne în afara cuvintelor scrise de mână de către expeditor. Scrisul îi era vag cunoscut.

Tăie încetişor marginea de sus a plicului cu un cuţit de scrisori şi scoase o foaie împăturită în două. Era de la tatăl său. Era şi nu era şocat.

21 februarie

Dragă Neal,

Deocamdată sunt în siguranţă, dar m-aş mira ca situaţia să rămână neschimbată. Am nevoie de ajutorul tău. Nu am nici adresă, nici telefon sau fax şi nu sunt sigur că le-aş folosi dacă aş avea

ocazia s-o fac. Am nevoie de acces la e-mail, la ceva care nu poate fi depistat. N-am idee cum să fac asta, dar ştiu că tu o să găseşti o soluţie. N-am nici calculator, nici bani. Sunt mari şanse ca tu să fii urmărit, aşa că, orice faci, nu lăsa urme. Acoperă-ţi urmele! Şi pe ale mele. Să nu ai încredere în nimeni. Fii atent la tot! Ascunde scrisoarea asta, apoi distruge-o. Trimite-mi câţi bani poţi. Ştii ca o să ţi-i restitui. Să nu-ţi foloseşti niciodată numele real. Foloseşte următoarea adresă:

Sr. Rudolph Viscovitch, Università degli Studi, Universitatea din Bologna, Via Zamboni 22, 44041, Bologna, Italia. Foloseşte două plicuri, unul pentru Viscovitch, iar celălalt pentru mine. În biletul pe care i-l vei trimite, scrie-i să păstreze pachetul pentru Marco Lazzeri.

Grăbeşte-te!

Cu drag, Marco

Neal puse scrisoarea pe birou şi încuie uşa. Se aşeză pe o canapea mică de piele şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Îşi dăduse seama că tatăl său nu era în ţară, altfel l-ar fi contactat în urmă cu câteva săptămâni. De ce se afla în Italia? De ce fusese trimisă scrisoarea din York, Pennsylvania?

Soţia lui nu-şi cunoştea socrul. Acesta era de doi ani în închisoare când ei se cunoscuseră şi se căsătoriseră. Îi trimiseseră poze de la nuntă şi, ulterior, o fotografie a copilului lor, a doua nepoată a lui Joel.

Joel nu era un subiect despre care lui Neal să-i placă să vorbească. Sau la care să-i placă să se gândească. Fusese un tată jalnic, pe care nu-l văzuse aproape deloc în copilărie, iar incredibilul mod în care căzuse din vârful piramidei îi făcuse pe toţi cei apropiaţi să se simtă stânjeniţi. Neal îi

trimisese fără pic de chef scrisori şi felicitări cât timp fusese în închisoare, dar putea să admită cu inima împăcata, cel puţin sieşi şi în faţa soţiei sale, că nu îi era dor de tatăl său. Rareori îi fusese alături.

Acum se întorsese, îi cerea nişte bani pe care Neal nu îi avea, presupunând, fără îndoială, că Neal va face exact ce îi spune şi va fi gata să pună pe altcineva în pericol.

Neal merse la biroul său şi citi din nou scrisoarea, apoi încă o dată. Era acelaşi scris abia lizibil, care semăna cu scurmătura unui pui de găină, pe care îl ştia de o viaţă. Şi opera în acelaşi mod, pe care îl folosea atât la birou, cât şi acasă. Fă asta, asta şi asta şi totul o să dea rezultate. Fă aşa cum zic eu şi fă-o acum! Grăbeşte-te! Riscă totul fiindcă am nevoie de tine. Dar dacă totul va merge ca pe roate şi mediatorul se va întoarce? Cu siguranţă nu va avea timp pentru Neal şi nepoata lui. Dacă i s-ar fi oferit ocazia, Joel Backman, la cei cincizeci şi doi de ani ai săi, ar fi ajuns din nou să se bucure de glorie în cercurile puterii de la Washington. Şi-ar fi făcut prietenii potriviţi, ar fi hărţuit clienţii potriviţi, s-ar fi căsătorit cu femeia potrivită, ar fi găsit partenerii potriviţi şi într-un an ar fi ajuns din nou să lucreze într-un birou imens, de unde ar fi cerut onorarii scandalos de mari şi i-ar fi intimidat pe congresmeni.

Viaţa era mult mai simplă când tatăl său se afla la închisoare.

Ce o să-i zică Lisei, soţiei sale? „Ştii, iubito, cei 2.000 de dolari puşi la păstrare în contul nostru de economii tocmai au fost revendicaţi. Plus câteva sute de verzişori pentru un sistem de e-mail codificat. Tu şi copilul să staţi tot timpul cu uşa încuiată, fiindcă viaţa tocmai a devenit mult mai periculoasă.”

Cum ziua era compromisă, Neal îşi sună secretara şi-i ceru să nu-l dea la telefon. Se întinse

pe canapea, îşi aruncă pantofii din picioare, închise ochii şi începu să-şi maseze tâmplele.

18

În micul război murdar dintre CIA şi FBI, ambele tabere se foloseau adesea de ziarişti, din motive tactice. Prin manipularea presei puteau fi lansate lovituri preventive şi contraatacuri, puteau fi explicate retragerile făcute în grabă şi se putea face chiar şi gestionarea daunelor. Dan Sandberg îşi păstra de douăzeci de ani surse în ambele tabere şi era perfect de acord să se lase folosit atunci când informaţia era corectă şi i se acordă exclusivitatea. Era, de asemenea, gata să facă pe curierul, mişcându-se cu grijă între armate, strecurându-le bârfe care conţineau informaţii delicate, pentru a vedea cât de mult ştie cealaltă tabără. În dorinţa de a avea confirmarea ştirii că FBI-ul investiga un scandal privind plătirea unei graţieri, îşi contactă sursa cea mai de încredere de la CIA. Ca de obicei, fusese întâmpinat cu un zid de tăcere, care dispăru însă în mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

Persoana sa de contact la Langley era Rusty Lowell, un om de carieră epuizat, a cărui funcţie se schimba mereu. Indiferent ce era plătit să facă, adevărata lui îndatorire era să stea cu ochii pe presă şi să-l sfătuiască pe Teddy Maynard cum să se folosească şi să abuzeze de ea. Nu era un informator, în orice caz nu unul care să transmită mai departe ceva ce nu era adevărat. După ce cultivase ani de zile această relaţie, Dan Sandberg era destul de sigur că majoritatea informaţiilor pe care le primea de la Lowell era împărţite cu zgârcenie de Teddy însuşi.

Se întâlniră la Tyson Corner Mall, în Virginia, chiar la ieşirea de pe şoseaua de centură, în partea din spate a unei pizzerii de la ultimul etaj, unde erau numai restaurante. Fiecare cumpără o felie de pizza cu ardei şi brânză şi un suc şi găsiră un separeu unde nu îi vedea nimeni. Erau valabile regulile uzuale: (1) totul era neoficial şi

informaţiile erau de încredere; (2) înainte ca Sandberg să scrie vreun articol, trebuia să primească undă verde de la Lowell; (3) dacă spusele lui Lowell erau contrazise de altă sursă, el, Lowell, va putea să revizuiască informaţia şi să aibă ultimul cuvânt.

Cum era ziarist de investigaţii, Sandberg nu suporta regulile. Totuşi, până atunci Lowell nu se înşelase niciodată şi nu oferea informaţii şi altora. Dacă Sandberg dorea să exploateze această sursă bogată, trebuia să joace după reguli.

— Au găsit nişte bani, începu Sandberg, şi ei cred că sunt pentru o graţiere.

Pe Lowell îl dădeau întotdeauna de gol ochii, fiindcă nu minţea niciodată. De îndată îşi miji ochii, fiind evident că era o informaţie nouă pentru el.

— CIA-ul ştie? întreba Sandberg.

— Nu, răspunse sec Lowell.

Nu-i fusese niciodată teamă de adevăr.

— Am fost cu ochii pe nişte conturi din insule, însă nu s-a întâmplat nimic. De câţi bani e vorba?

— De mulţi. Nu ştiu câţi şi nici cum au dat de ei.

— De unde provin?

— Nu ştiu sigur, dar vor cu disperare să găsească o legătura între bani şi Joel Backman. Sunt în discuţii cu Casa Albă.

— Şi nu cu noi.

— Evident că nu. Banii duhnesc a politică. Tare le-ar plăcea să-i pună un scandal în cârcă preşedintelui Morgan, iar Backman ar fi conspiratorul perfect.

— Şi ducele Mongo ar fi o ţinta bunicică.

— Da, dar e ca şi mort. A avut o carieră lungă şi pestriţă de evazionist, dar acum e la naftalină. Backman deţine nişte secrete. Vor să-l târască înapoi, să-l treacă prin moara Departamentului de justiţie şi să ţină capul de afiş la Washington câteva luni. Morgan va fi umilit.

— Economia a luat-o la vale rău de tot. Ce diversiune minunată!

— După cum spuneam, totul se rezumă la politică.

Lowell muşcă în sfârşit din pizza şi mestecă repede, gândindu-se la ce auzise.

— Nu poate fi vorba de Backman. Sunt departe de adevăr.

— Eşti sigur?

— Absolut. Backman habar nu avea că i se pregăteşte graţierea. Efectiv l-am târât din celulă în toiul nopţii, l-am pus să semneze nişte hârtii, apoi l-am expediat din ţară înainte de răsărit.

— Şi unde s-a dus?

— La naiba, nu ştiu. Şi dacă aş şti, nu ţi-aş spune. Ideea e că Backman nu avea timp să aranjeze mituirea. Era atât de tare îngropat în închisoare, încât nici măcar n-ar fi putut visa la graţiere. A fost ideea lui Teddy, nu a lui. Backman nu e omul lor.

— Vor să-l găsească.

— De ce? E liber şi a fost graţiat, nu e un infractor care fuge de lege. Nu poate fi extrădat, dacă nu cumva obţin cu presiuni o condamnare.

— Ceea ce le-ar sta în putinţă.

Lowell se încruntă o secunda, aţintindu-şi privirea asupra mesei.

— Nu văd pentru ce l-ar putea condamna. Nu au nicio dovadă. Au dat de nişte bani suspecţi, aşa cum spui, care stau într-o bancă, dar nu ştiu de unde provin. Te asigur că nu sunt ai lui Backman.

— Îl pot găsi?

— O să facă presiuni asupra lui Teddy şi ăsta e motivul pentru care am vrut să-ţi vorbesc.

Dădu la o parte pizza, pe care o mâncase pe jumătate, şi se aplecă spre el.

— În curând va avea loc o întrevedere în Biroul Oval. Teddy va fi prezent şi preşedintele îi va cere informaţii importante despre Backman. El o să

refuze şi atunci o să înceapă distracţia. O să aibă oare şefu' curajul să-l dea afară pe bătrân?

— O să aibă?

— Probabil. Cel puţin, Teddy se aşteaptă la aşa ceva. E al patrulea preşedinte pentru care lucrează, ceea ce, după cum ştii, e un record, şi toţi cei trei dinainte au vrut să-l concedieze. Acum însă e bătrân şi e pregătit să plece.

— De când îl ştiu e bătrân şi pregătit să plece.

— Corect, dar a condus o instituţie eficientă. De data asta lucrurile stau altfel.

— De ce nu-şi dă pur şi simplu demisia?

— Pentru că e un ticălos bătrân, urâcios, certăreţ şi încăpăţânat, ştii bine.

— Asta e foarte clar.

— Şi dacă e concediat, n-o să plece fără tam-tam. Ar dori o prezentare imparţială a lucrurilor.

„Prezentare imparţială" era vechiul lor cod pentru „prezentarea lucrurilor aşa cum vrem noi".

Sandberg dădu şi el pizza la o parte şi-şi pocni degetele.

— Uite cum văd eu povestea, zise el, respectând ritualul. După ce optsprezece ani s-a aflat în fruntea CIA, Teddy Maynard este concediat de preşedintele nou ales, pentru că Maynard a refuzat să divulge detalii ale unor operaţiuni delicate în plină desfăşurare. A fost de neclintit, pentru a apăra securitatea naţională, şi l-a privit de sus pe preşedinte, care împreuna cu FBI-ul vrea să obţină informaţii secrete, pentru ca biroul federal să poată face o investigaţie privind graţierile acordate de fostul preşedinte Morgan.

— Nu poţi pomeni de Backman.

— Nu sunt pregătit să dau nume. Nu am primit confirmări.

— Te asigur că banii nu provin de la Backman. Şi dacă îi menţionezi acum numele, s-ar putea să vadă articolul şi să facă vreo prostie.

— Cum ar fi?

— Bunăoară, s-o ia la sănătoasa ca să-şi salveze pielea.

— Şi de ce ar fi asta o prostie?

— Fiindcă nu vrem s-o ia la sănătoasa ca să-şi salveze pielea.

— Vreţi să moară?

— Bineînţeles. Ăsta e planul. Vrem să vedem cine o să-l ucidă.

Sandberg se sprijini de spătarul băncii solide din plastic şi-şi întoarse privirea. Lowell culese felie de ardei de pe pizza lui rece şi tare şi o lungă perioadă de timp tăcură, pierduţi în gânduri. Sandberg dădu pe gât Coca-Cola dietetică pe care şi-o cumpărase şi într-un final spuse:

— Nu ştiu cum, Teddy a reuşit să-l convingă pe Morgan să-l graţieze pe Backman, care acum e ascuns pe undeva, ca momeală, pentru a fi ucis.

Lowell nu se uita la el, însă aproba.

— Iar crima asta va reprezenta pentru Langley răspunsul la nişte întrebări?

— Poate. Ăsta e planul.

— Backman ştie de ce a fost graţiat?

— Bineînţeles că nu i s-a spus, dar e destul de deştept.

— Cine-i vrea pielea?

— Nişte persoane foarte periculoase, care îi poartă ranchiună.

— Ştii cine?

Dădu din cap, ridică din umeri şi nu spuse nimic.

— Există mai multe persoane care ar putea fi interesate. O să le urmărim îndeaproape şi poate o să aflăm ceva. Poate nu.

— Şi de ce îi poartă ranchiuna?

Lowell râse la auzul acestei întrebări ridicole.

— Bună încercare, Dan. Asta mă întrebi de şase ani. Uite cum stă treaba, trebuie să plec. Scrie articolul ăla imparţial şi să mi-l arăţi.

— Când va avea loc întâlnirea cu preşedintele?

— Nu sunt sigur. De îndată ce se va întoarce.

— Şi dacă Teddy o să fie terminat?
— O să fii prima persoană pe care o sun.

Fiind avocat într-un oraş mic, Culpeper, Virginia, Neal Backman câştiga mult mai puţin decât visase în facultate. Pe atunci, firma tatălui său era atât de puternică în D.C., încât îi era uşor să se vadă făcând bani frumoşi după numai câţiva ani de profesat.

Salariul avocaţilor care deveneau asociaţi la Backman, Pratt & Bolling era de 100.000 de dolari pe an, iar un avocat în vârstă de treizeci de ani care urma să devină partener câştiga de trei ori mai mult. Când era în al doilea an de facultate, o revistă locală publicase pe copertă fotografia mediatorului şi scrisese despre jucăriile sale costisitoare. Veniturile anuale îi erau estimate la 10 milioane de dolari. Articolul făcuse oarecare vâlvă în facultate, lucru care pe Neal nu îl deranja. Îşi aminti cum se gândea la viitorul minunat care îl aştepta, având în vedere care erau câştigurile potenţiale.

Însă, la mai puţin de un an de când semnase contractul de angajare ca asociat, fu concediat, după ce tatăl său pledase vinovat, fiind pur şi simplu dat afară din clădire.

Nu trecu mult timp şi Neal încetă să mai viseze la venituri uriaşe şi la o viaţă trăită pe picior mare. Era mulţumit să practice avocatura la o firmă mică, bună, de pe Main Street şi să aducă acasă, în cel mai bun caz, 50.000 de dolari anual. Când li se născu fiica, Lisa renunţă la serviciu. Ea se ocupa de cheltuieli şi avea grijă să nu depăşească bugetul.

După o noapte albă, se trezi având o idee generală asupra modului în care va proceda. Cea mai dureroasă decizie fusese dacă să îi spună sau nu soţiei sale. În momentul în care hotărâse că n-o va face, începu să se contureze în minte planul. Merse la serviciu la ora opt, ca de obicei, şi pierdu

vremea pe Internet timp de o oră şi jumătate, până când fu sigur că se deschisese banca. Pe când străbătea Main Street îi era imposibil să creadă că ar putea da târcoale prin zonă nişte persoane care să îi pândească toate mişcările. Oricum, nu îşi va asuma niciun risc.

Richard Koley era directorul sucursalei Băncii Piedmont National aflate cel mai aproape. Mergeau la biserică împreună, vânau potârnichi scoţiene şi jucau softball la Clubul Rotary. Firma lui Neal îşi avea de când lumea conturile acolo. Holul era pustiu la acea oră matinală, iar Richard era deja la birou, cu o cană mare de cafea în faţă, cu *The Wall Street Journal* şi, evident, nu avea prea mult de lucru. Fu plăcut surprins să-l vadă pe Neal şi timp de douăzeci de minute vorbiră despre baschetul universitar. Când în sfârşit trecură la afaceri, Richard îi zise:

— Aşadar, cu ce te pot ajuta?

— Aş vrea să ştiu din curiozitate, zise Neal pe un ton degajat, rostind cuvintele pe care le repetase toată dimineaţa, cât aş putea împrumuta doar pe semnătura mea?

— Eşti un pic la ananghie, hm?

Richard puse mâna pe mouse şi era deja cu ochii aţintiţi asupra monitorului, unde se găseau toate răspunsurile.

— Nu, nu-i vorba de aşa ceva. A scăzut foarte mult valoarea acţiunilor şi am pus ochii pe unele a-ntâia.

— Nu-i o strategie proastă, zău aşa, deşi n-o pot recomanda. Cum indicele Dow Jones este din nou la zece mii, e de mirare că nu se înghesuie mai mulţi să ia credite şi să cumpere acţiuni. Tare bine i-ar prinde bătrânei bănci.

Scoase un chicot caraghios, de bancher, râzând de propria glumă.

— Care îţi sunt veniturile? îl întrebă, apăsând pe taste, de data asta cu o expresie serioasă pe chip.

— Variază, zise Neal, între şaizeci şi optzeci.

Richard se încruntă şi mai tare şi Neal nu-şi dădu seama dacă era din cauză că prietenul lui câştiga atât de puţin sau atât de mult faţă de el. Nu va afla niciodată. Băncile din oraşele mici nu aveau reputaţia că i-ar plăti foarte bine pe angajaţi.

— Totalul datoriilor, în afară de ipotecă? întrebă, tastând din nou.

— Hm, să vedem.

Neal îşi închise ochii şi făcu din nou calculele. Ipoteca era de aproape 200.000 de dolari şi o deţinea Banca Piedmont Lisa era atât de pornită împotriva datoriilor, încât mica lor balanţă era remarcabil de curată.

— Am un împrumut pentru maşină cam de douăzeci de mii şi poate în jur de o mie pe cărţile de credit. Chiar nu e mult.

Richard încuviinţă, cu ochii ţintă pe monitor. Când îşi luă mâinile de pe tastatură, ridică din umeri şi redeveni bancherul generos.

— Putem aranja un credit de trei mii pe o semnătură. Dobânda e de şase la sută, pe doisprezece luni.

Cum nu mai luase credit fără girant, Neal nu ştia la ce să se aştepte. Nu avea nici cea mai mică idee cât putea lua pe semnătura lui, dar suma de trei mii de dolari i se părea rezonabilă.

— Se poate patru mii?

Urmă o nouă încruntătură, o nouă studiere concentrată a monitorului, apoi sosi răspunsul:

— Sigur, de ce nu? Doar ştiu unde să dau de tine, nu?

— Bine. O să te ţin la curent cu acţiunile.

— E cumva o informaţie trăsnet, primită de la cei de acolo?

— Dă-mi răgaz o lună. Dacă urcă preţul, o să vin la tine şi o să mă laud puţin.

— Mi se pare corect.

Richard deschise un sertar, căutând formularele. Neal îi zise:

— Uite ce e, Richard, chestia asta rămâne între noi, băieţii, da? Înţelegi ce vreau să zic? Lisa n-o să semneze actele.

— Nicio problemă, spuse bancherul, întruchiparea discreţiei. Soţia mea nu ştie nici jumătate din ce fac eu pe plan financiar. Femeile pur şi simplu nu înţeleg.

— Exact. Şi, apropo, aş putea primi bani gheaţă?

Urmă o pauză, îi fu adresată o privire uimită, dar, la urma urmei, la Piedmont National orice era posibil.

— Sigur, acordă-mi cam o oră.

— Trebuie să mă grăbesc la birou, să-l dau în judecată pe un tip. O să mă întorc pe la amiaza să semnez ce e de semnat şi să iau banii.

Neal merse grăbit spre firmă, aflată la o distanţă de două străzi, simţind o durere în stomac din cauza nervilor. Lisa l-ar omorî dacă ar afla, iar într-un oraş mic era greu să ai secrete. În cei patru ani de căsnicie foarte fericită luaseră toate deciziile împreună. Era greu să îi explice de ce luase creditul, deşi probabil că s-ar fi îmbunat dacă i-ar fi mărturisit adevărul.

Cu restituirea banilor avea să fie mai greu. Tatăl său a fost mereu genul de persoană care făcea uşor promisiuni. Uneori se ţinea de cuvânt, alteori nu, şi nu era niciodată foarte preocupat de acest lucru. Acela era însă vechiul Joel Backman. Noul Joel era un om disperat care nu avea niciun prieten, pe nimeni în care să aibă încredere.

Ce naiba! Era vorba de doar patru mii de dolari. Richard n-o să divulge nimic, iar el o să-şi facă mai târziu griji în ce priveşte restituirea creditului. La urma urmei, era avocat. Putea să mai facă rost de nişte onorarii de ici, de colo şi să facă nişte ore suplimentare.

În acel moment principala lui grijă era pachetul care trebuia trimis lui Rudolph Viscovitch.

La prânz, Neal evadă din Culpeper cu buzunarele doldora de bani, îndreptându-se spre Alexandria, oraş aflat la nouăzeci de minute depărtare. Găsi magazinul pe care îl căuta, Chatter, într-un lanţ de magazine de pe Russell Road, cam la un kilometru şi jumătate de râul Potomac. Îşi făcea reclamă pe Internet ca fiind locul în care se găseau cele mai avansate echipamente de telecomunicaţii şi era printre puţinele magazine din Statele Unite în care se găseau telefoane celulare decodate care puteau fi utilizate în Europa. Se uită puţin la ce se găsea, fiind uimit de marea varietate de telefoane, pagere, calculatoare şi telefoane prin satelit – absolut tot ce ţi-ar fi trebuit pentru a comunica. Nu putea să stea mult să studieze marfa fiindcă la ora patru avea loc o depoziţie la el în birou. Iar Lisa va face una din numeroasele verificări zilnice pentru a vedea dacă se întâmpla sau nu ceva deosebit în centru.

Îi ceru unui funcţionar să-i arate un *smartphone* de buzunar Ankyo 850 PC, cea mai mare minune a tehnologiei care apăruse pe piaţă în ultimele nouăzeci de zile. Funcţionarul îl scoase dintr-un suport în care era expus şi, plin de entuziasm, începu să-i vorbească în limbi străine, descriindu-l astfel:

— Tastatura în întregime QWERTY, operare în trei benzi pe cinci continente, memorie integrată de optzeci de MB, conectare rapidă a informaţiilor prin EGPRS, acces fără fir LAN, tehnologie fără fir Bluetooth, suport de stivă dublă Ipv4 şi Ipv6, interfaţă Pop-Port cu infraroşii, sistem de operare Symbian versiunea 7.0S, platformă seria 80.

— Schimbarea benzilor se face automat?

— Da.

— Funcţionează în reţelele europene?

— Bineînţeles.

Era puţin mai mare decât telefoanele obişnuite, dar era uşor de ţinut în mână. Avea o carcasă sidefată netedă, iar partea din spate era din plastic

simplu, pentru a nu aluneca din mână când era utilizat.

— E mai mare, îi zise vânzătorul, dar are incluse o grămadă de facilităţi: e-mail, mesaje multimedia, aparat foto, video, computer, browser de Internet şi acces fără fir aproape oriunde în lume. Unde veţi merge cu el?

— În Italia.

— E gata de plecare. Va trebui doar să vă deschideţi un cont la un furnizor de servicii.

Deschiderea unui cont presupunea hârţogărie, iar asta însemna să lase urme, ceea ce Neal era hotărât să nu facă.

— Nu aveţi cartele preplătite? întrebă.

— Ba da. Cea pentru Italia se numeşte TIM – Telecom Italia Mobile. E cel mai mare furnizor din Italia, acoperă aproape nouăzeci şi cinci la sută din ţară.

— O iau.

Neal trase de partea inferioară a carcasei şi apăru tastatura.

Vânzătorul îi explică:

— E preferabil să ţineţi aparatul cu ambele mâini şi să tastaţi cu degetul mare. Nu vă încap toate degetele pe tastatură.

Îi luă telefonul din mână şi îi demonstră metoda recomandabilă, cea a tastării cu degetul mare.

— Am priceput, zise Neal. Îl cumpăr.

Costa 925 de dolari plus TVA, la care se adăugau 89 de dolari pentru cartela TIM. Neal plăti cu bani gheaţă şi refuză garanţia prelungită, care ar fi presupus să-i fie luate datele pentru a-i fi aduse la cunoştinţă reducerile, programul pentru cumpărători, tot ce ar fi presupus hârţogărie şi ar fi lăsat o urmă. Vânzătorul îi ceru numele şi adresa, iar Neal refuză să i le spună. La un moment dat zise vădit iritat:

— Se poate ca pur şi simplu să plătesc şi cu asta basta?

— Da, sigur, aşa cred, răspunse vânzătorul.

— Atunci, hai să facem aşa! Mă grăbesc.

Plecă şi parcurse opt sute de metri până la un magazin mare de birotică. Găsi repede un laptop Hewlett Packard, cu modem încorporat. Mai investi astfel 440 de dolari în siguranţa tatălui sau, însă laptopul urma să-l păstreze el, ascuns în birou. Folosindu-se de o hartă pe care o descărcase de pe Internet, găsi oficiul poştal pentru trimiterea de colete, situat în incinta unui lanţ de magazine din apropiere. Intră şi se duse la un ghişeu de expediat colete, unde scrise în grabă două pagini de instrucţiuni pentru tatăl său, pe care le împături şi le băgă într-un plic în care mai era o scrisoare şi nişte instrucţiuni pe care le pregătise în dimineaţa aceea. După ce se asigură că nu-l vede nimeni, strecură 20 de bancnote de 100 de dolari în borseta neagră pe care o primise odată cu telefonul minune Ankyo. Puse apoi scrisoarea, instrucţiunile, telefonul şi borseta într-o cutie pe care o cumpărase de la magazinul de birotică. O sigilă bine şi scrise pe ea cu o carioca neagră: „VĂ ROG PĂSTRAŢI-O PENTRU MARCO LAZZERI”. Puse apoi cutia în alta, puţin mai mare, care îi era adresată lui Rudolph Viscovitch, Via Zamboni 22, Bologna. În dreptul expeditorului scrise: „Packagepost, Braddock Road 8851, Alexandria, Virginia 22302”. Fiindcă nu avu de ales, îşi trecu pe formular numele, adresa şi numărul de telefon, în cazul în care i-ar fi fost returnat pachetul. Funcţionarul cântări pachetul şi-l întrebă dacă doreşte ca acesta să aibă asigurare. Neal refuză şi evită astfel completarea altor hârtii. Funcţionarul lipi pe pachet timbrele internaţionale şi în cele din urmă zise:

— În total face optsprezece dolari şi douăzeci de cenţi.

Neal plăti şi primi din nou asigurarea că va fi trimis în după-amiaza aceea.

19

În apartamentul său cufundat pe jumătate în întuneric, Marco îşi urma cu eficienţa-i caracteristică activităţile obişnuite din zori. Cu excepţia perioadei petrecute în închisoare, când nu prea avusese de ales şi nu fusese deloc motivat să alerge rupând pământul, nu fusese niciodată genul de persoană care să piardă vremea după ce se trezeşte. Erau prea multe de făcut şi de văzut. Deseori ajungea la birou înainte de ora 6:00, suflând flăcări pe nări şi arzând de nerăbdare să aibă prima confruntare a zilei, adesea după ce dormise doar trei sau patru ore.

Îşi reluase acele obiceiuri. Nu mai lua ziua în piept şi nici nu mai căuta ceartă, dar îi stăteau în faţa alte provocări.

Făcu duş în mai puţin de trei minute, alt obicei de-al său, la care contribuia în bună parte şi faptul că pe Via Fondazza apa caldă curgea cu zgârcenie. Se bărbieri deasupra chiuvetei şi îşi ajustă cu grijă frumosul cioc pe care şi-l lăsa să crească. Mustaţa îi crescuse aproape în întregime, iar barba îi era complet grizonată. Nu mai semăna deloc cu Joel Backman şi nici nu mai vorbea ca el. Făcea exerciţii de dicţie, pronunţând cuvintele mai rar şi mai încet. Desigur, toate astea în altă limbă.

Activităţile pe care le desfăşura rapid dimineaţa includeau şi puţin spionaj. Lângă pat avea o noptieră în care îşi ţinea lucrurile.

Avea patru sertare, toate de aceleaşi dimensiuni, cel de jos aflându-se la cincisprezece centimetri deasupra duşumelei. Luă un fir foarte subţire de aţă pe care îl scosese dintr-un cearşaf; folosea acelaşi fir în fiecare zi. Îl linse la capete, lăsând cât mai multă salivă pe el, apoi băgă unul dintre capete sub sertarul de jos. Capătul celălalt îl băgă în suportul lateral al noptierei, astfel încât, atunci

când se deschidea sertarul, firul invizibil era mişcat de la locul lui.

Cineva, bănuia că despre Luigi era vorba, intra în fiecare zi în camera lui, în timp ce el studia cu Ermanno sau Francesca, şi îi scotocea prin sertare.

Biroul său se afla în mica sufragerie, sub singurul geam al camerei. Ţinea pe el diverse hârtii, carneţele, cărţi, ghidul Bolognei, care îi aparţinea lui Ermanno, câteva ediţii din *Herald Tribune,* o colecţie dezolantă de ghiduri gratuite de cumpărături pe care le strânsese de la ţiganii care le împărţeau pe străzi, dicţionarul său italian-englez ultrafolosit şi teancul tot mai mare de materiale de studiu cu care îl împovăra Ermanno. Nu era prea mare ordine pe birou, lucru care îl irita. Biroul său de pe vremea când era avocat, care nu ar fi încăput în noua lui sufragerie, fusese vestit pentru ordinea desăvârşită de pe el. O secretară se ocupa zilnic de el, după-amiaza târziu.

Însă, în mijlocul mărunţişurilor acelora era o schemă invizibilă. Biroul era dintr-un lemn de esenţă tare care fusese crestat şi însemnat de-a lungul deceniilor. Unul dintre defectele acestuia era o mică pată de ceva – Marco ajunsese la concluzia că probabil era de cerneală. Era cam de mărimea unui nasture mic şi se afla chiar în mijlocul mesei. În fiecare dimineaţă, înainte de a pleca de acasă, punea colţul unei bucăţi de hârtie chiar în mijlocul petei. Nici cel mai atent spion nu ar fi observat acest amănunt.

Şi nici nu a observat. Cel care se furişa în fiecare dimineaţă să-i cerceteze apartamentul nu fusese nici măcar o dată într-atât de atent încât să pună hârtiile şi cărţile exact unde fuseseră.

În fiecare zi, şapte zile pe săptămână, chiar şi în weekendurile în care nu studia, Luigi şi gaşca lui intrau şi-şi făceau munca murdară. Marco se gândea la un plan prin care să pretindă într-o duminică dimineaţă că s-a trezit cu o migrenă îngrozitoare, să-i telefoneze lui Luigi, care era în

continuare singura persoană cu care vorbea la telefon, şi să-i ceară să-i aducă nişte aspirină sau, mă rog, ce s-o fi folosind în Italia. Se va preface că se doftoriceşte, că stă în pat, în întuneric, iar după-amiaza târziu l-ar fi sunat pe Luigi din nou să-l anunţe că se simte mult mai bine şi că trebuia să mănânce ceva. Se vor plimba până la localul de după colţ, unde vor mânca repede ceva, iar Marco va avea brusc chef să se întoarcă acasă. Ar fi fost plecat mai puţin de o oră.

Oare se ocupa altcineva de apartament?

Planul începuse să se contureze. Marco voia să ştie cine mai e cu ochii pe el. Cât de mare era reţeaua? Dacă voiau doar să-l protejeze, de ce îi treceau prin sită zilnic lucrurile din apartament? De ce le era teamă?

Le era teamă că el va dispărea. Şi de ce ar trebui să-i sperie asta aşa de mult? Doar era un om liber, care avea voie să meargă unde dorea. Era bine deghizat. Vocabularul pe care îl stăpânea era rudimentar, dar satisfăcător, şi făcea progrese pe zi ce trecea. De ce le-ar păsa dacă şi-ar lua pur şi simplu tălpăşiţa? Dacă s-ar urca într-un tren şi ar face turul ţării? Şi nu s-ar mai întoarce? Nu le-ar fi viaţa mai uşoară?

Şi de ce îl ţineau aşa din scurt, fără paşaport şi dându-i foarte puţini bani?

Pentru că le era teamă că o să se facă nevăzut.

Stinse luminile şi deschise uşa. Trotuarele acoperite cu bolţi de pe Via Fondazza erau încă în întuneric, încuie uşa şi merse grăbit în căutarea unei alte cafenele care deschidea în zori.

De partea cealaltă a zidului gros, pe Luigi îl trezi o alarmă care se auzea de departe; era aceeaşi alarmă care îl trezea aproape în fiecare dimineaţă la asemenea ore inumane.

— Ce se aude? îl întrebă ea.

— Nimic, îi răspunse, dând pătura la o parte şi ieşind din cameră dezbrăcat, împleticindu-se. Străbătu în grabă holul, îndreptându-se spre

bucătărie. Descuie uşa acesteia, intră, se încuie înăuntru şi se uită la monitoarele aşezate pe o masă pliantă. Ca de obicei, Marco pleca de acasă, pe uşa din faţă. Tot la ora şase şi zece minute, nu era nimic neobişnuit în asta. Era un obicei frustrant. Ai naibii americani!

Apăsă un buton, iar alarma monitorului se opri. Conform regulamentului, ar fi trebuit să se îmbrace de îndată, s-o pornească pe străzi, să-l găsească pe Marco şi să stea cu ochii pe el până când se întâlnea cu Ermanno, însă Luigi începuse să se sature de regulamente. Pe de altă parte, îl aştepta Simona.

Aceasta avea doar douăzeci de ani, era studentă la Napoli şi era o dulceaţă de fată pe care o cunoscuse în urmă cu o săptămână într-un club pe care îl descoperise de curând. Noaptea trecută fusese prima pe care şi-o petrecuseră împreună şi nu avea să fie ultima. Când se întoarse şi se strecură sub pătură, ea adormise din nou.

Era frig afară şi o avea pe Simona. Whitaker era la Milano. Probabil dormea încă şi probabil era în pat cu o italiancă. Absolut nimeni nu îl va monitoriza pe Luigi întreaga zi. Marco nu făcea altceva decât să bea cafea.

O trase pe Simona lângă el şi adormi.

Era o zi senină, însorită, de început de martie. Marco încheiase o sesiune de studiu de două ore cu Ermanno. Ca de obicei, când vremea era cooperantă se plimbau prin centru Bolognei şi vorbeau doar în italiană. Verbul pe care îl învăţase în acea zi fusese *fare,* care se traducea „a face” şi, din câte îşi dădea seama Marco, era unul din cele mai utilizate verbe din limbă. A merge la cumpărături se spunea *fare la spesa,* care s-ar traduce prin „a face cheltuielile” sau „a face achiziţiile”. A pune o întrebare se spunea *fare la domanda,* „a face o întrebare”. A lua micul dejun se zicea *fare la colezione,* „a face micul dejun”.

Ermanno puse puţin cam devreme punct întrevederii, motivând din nou că avea şi el de învăţat. Adesea, când o lecţie „plimbată” se încheia, îşi făcea apariţia Luigi, preluând ştafeta de la Ermanno, care dispărea cu o viteză impresionantă. Marco bănuia că o asemenea coordonare era menită să-i dea impresia că era mereu urmărit.

Îşi strânseră mâna şi-şi luară rămas-bun în faţă la Feltrinelli, una din numeroasele librării din zona universităţii. Luigi apăru de după un colţ şi îi spuse ca de obicei cu însufleţire:

— *Buon giorno. Pranziamo?* Luăm masa de prânz?

— *Certamente.*

Luau cina împreună din ce în ce mai rar, Marco având astfel mai multe ocazii să cineze singur şi să se descurce cu meniul şi cu chelnerii.

— *Ho trovato un nuovo ristorante.* Am descoperit un nou restaurant.

— *Andiamo!* Să mergem!

Nu era prea clar ce făcea Luigi toată ziua, dar nu încăpea îndoială că-şi petrecea o parte din timp căutând prin tot oraşul diverse cafenele, *trattoria* şi restaurante. Nu luaseră masa niciodată de două ori în acelaşi loc.

Merseră pe nişte străduţe înguste şi ajunseră în Via dell’Indi-pendenza. Mai mult Luigi vorbea, pronunţând ca întotdeauna cuvintele în italiană rar, cu claritate. Pentru întâlnirile cu Marco uitase de engleză.

— Francesca nu poate să-ţi dea ore în după-amiaza asta, îi zise.

— De ce?

— Are de lucru. A sunat-o ieri un grup de australieni. Afacerile nu-i prea merg în perioada asta a anului. Îţi place de ea?

— Ar trebui să-mi placă?

— Păi, n-ar fi rău.

— Nu e tocmai o persoană caldă şi plăcută.

— E o profesoară bună?

— Excelentă. Faptul că vorbeşte perfect englezeşte mă ambiţionează să învăţ mai mult.

— Spune că tragi foarte tare cu învăţatul şi că eşti cumsecade.

— Mă place?

— Da, ca elev. Ţi se pare drăguţă?

— Majoritatea italiencelor sunt drăguţe, inclusiv Francesca.

O cotiră pe o străduţă, Via Goito, şi Luigi îi făcu semn în faţă.

— Aici, îi zise Luigi, şi se opriră în faţa localului La Franco Rossi. N-am mai fost aici, dar am auzit că e foarte bun.

Chiar Franco îi întâmpină cu un zâmbet pe faţă şi cu braţele deschise. Purta un costum elegant de culoare închisă, care contrasta plăcut cu părul său des grizonat. Le luă paltoanele şi sporovăi cu Luigi de parcă erau vechi prieteni. Luigi menţiona diverse nume, iar Franco încuviinţa. Fură conduşi la o masă aflată lângă geamul din faţă.

— E cea mai bună masă, spuse mândru Franco.

Marco se uită de jur împrejur şi nu văzu nicio masă prost amplasată.

— *Antipasti* sunt superbe, spuse cu modestie Franco, ca şi cum nu suporta să se laude cu mâncarea din restaurantul său. Favorita mea, din specialitatea zilei, ar fi însă salata de ciuperci tăiate feliuţe. Lino adaugă nişte trufe, nişte parmezan, câteva feliuţe de mere…

În acel moment nu se mai auzi nimic, fiindcă-şi pupa vârful degetelor.

— E bună de tot, reuşi să spună, cu ochii închişi, visând.

Se hotărâră să comande salată şi Franco merse să-i primească pe următorii clienţi.

— Cine e Lino? întrebă Marco.

— Fratele lui, bucătarul.

Luigi înmuie nişte pâine toscană într-un bol cu ulei de măsline. Un chelner veni la masa lor şi îi

întrebă dacă vor vin.

— *Certamente,* spuse Luigi. Aş dori nişte vin roşu, din regiune.

Nici nu se punea problema. Chelnerul puse creionul pe lista de vinuri şi zise:

— Acesta, un Liano de la Imola. E fantastic.

Luă o gură de aer, ca să sublinieze ce spunea. Luigi nu avu de ales.

— O să-l încercăm.

— Vorbeam despre Francesca, zise Marco. Pare foarte distrată. Are vreo problemă?

Luigi mai înmuie nişte pâine în ulei de măsline şi mestecă o bucată mare, gândindu-se cât de multe să-i dezvăluie lui Marco.

— Soţul ei nu se simte bine, zise.

— Are copii?

— Nu cred.

— Ce are soţul ei?

— E foarte bolnav şi cred că e mai în vârstă. Nu-l cunosc.

Il Signore Rossi se întorsese să-i ajute să consulte meniul, ceea ce nu prea era necesar. Îi informă că aveau cei mai buni *tortellini* din Bologna şi că în acea zi erau pur şi simplu superbi. Lino ar veni cu plăcere de la bucătărie să le confirme că e aşa. După *tortellini,* o alegere excelentă ar fi fileul de viţel cu trufe.

Îi urmară sfatul lui Franco mai bine de două ore şi, când plecară, se urniră cu greu de la atâta mâncare pe Via del'Indipendenza, discutând despre siesta pe care aveau s-o facă.

O întâlni din întâmplare în Piazza Maggiore. Bea un espresso pe o terasă, înfruntând frigul, la lumina unui soare strălucitor, după o plimbare de treizeci de minute, când văzu un grup mic de vârstnici cu părul deschis la culoare ieşind din Palazzo Comunale, primăria oraşului. Conducătorul de grup era o figură familiară, o femeie subţire, cu forme uşor rotunjite, care îşi

ţinea spatele drept, şi al cărei păr negru ieşea de sub o şapcă vişinie. Lăsă un euro pe masă şi se îndreptă spre ei. Când ajunse la fântâna lui Neptun, se strecură în spatele grupului de zece persoane şi o ascultă pe Francesca, care îşi făcea meseria. Le explica faptul că uriaşa statuie a zeului roman al mării fusese sculptată timp de trei ani, din 1563 până în 1566, de un francez. Fusese comandată de un episcop, în cadrul unui program de înfrumuseţare a oraşului menit să-i facă o bucurie papei. Legenda spune că, înainte de a începe lucrarea, francezul îşi făcea probleme din cauza nudităţii pe care o presupunea proiectul – Neptun este gol-goluţ – astfel că i-a trimis papei o schiţă, spre aprobare. Papa i-a trimis următorul mesaj: „Pentru Bologna merge”.

Francesca părea puţin mai însufleţită în prezenţa unor turişti adevăraţi decât cu Marco. Vocea îi era mai puternică şi zâmbea mai des. Purta o pereche de ochelari foarte eleganţi, care o făceau să pară cu zece ani mai tânără. Ascuns în spatele australienilor, Marco privi şi ascultă o lungă perioadă de timp fără a fi observat.

Ea le explică faptul că *Fontana del Nettuno* este unul dintre cele mai celebre simboluri ale oraşului şi poate locul cel mai potrivit în care să te fotografiezi. Toţi turiştii îşi scoaseră din buzunare aparatele de fotografiat şi se pozară în faţa lui Neptun. La un moment dat, Marco reuşi să se apropie suficient ca să fie văzut de Francesca. Când îl remarcă, zâmbi instinctiv şi îi spuse încetişor:

— *Buon giorno.*

— *Buon giorno.* Te superi dacă mă alătur grupului? o întrebă în engleză.

— Nu. Îmi pare rău că a trebuit să contramandez întâlnirea.

— Nu-i nicio problemă. Ce zici, luăm cina împreună?

Femeia se uită în jur de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Ca să studiem, bineînţeles. Nimic altceva, adăugă el.

— Nu, îmi pare rău. Francesca se uită în spatele lui, de-a lungul pieţei, la Basilica di San Petronio. Aşteaptă-mă la cafeneaua aceea micuţă de lângă biserică, pe colţ. Ne întâlnim acolo la cinci şi o să studiem o oră.

— *Va bene.*

Grupul înaintă câţiva paşi, spre zidul de vest al Palatului Comunal, unde se opri în faţa a trei colecţii mari, înrămate, de fotografii alb-negru. Lecţia de istorie continuă cu relatarea faptului că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial centrul Rezistenţei italiene fusese în Bologna şi în împrejurimile acesteia. Localnicii îl urau pe Mussolini, pe fasciştii lui şi ocupaţia germană şi puseseră la cale nenumărate mişcări subversive. Naziştii s-au răzbunat, trâmbiţându-şi regula conform căreia pentru fiecare soldat german ucis de Rezistenţă vor omorî zece italieni. Au avut loc o serie de cincizeci şi cinci de masacre în Bologna şi în împrejurimi, fiind ucişi mii de tineri luptători italieni. Numele şi chipul le fuseseră afişate pe perete, ca să nu fie uitate vreodată.

Era o atmosferă sumbră şi bătrânii australieni se apropiară să-i privească pe eroi. Se apropie şi Marco. Fu şocat de tinereţea, de speranţele, pierdute pentru totdeauna, de către aceşti bărbaţi ucişi pentru curajul lor.

Francesca merse mai departe cu grupul, însă el rămase în urmă, cu privirea aţintită asupra chipurilor care acopereau o mare parte din lungul zid. Erau sute, poate chiar mii. Din loc în loc apărea figura unei femei drăguţe. Fraţi. Taţi şi fii. O întreagă familie.

Erau ţărani care fuseseră gata să moară pentru ţara şi convingerile lor. Patrioţi devotaţi care nu aveau altceva de dat în afara vieţii. Marco nu

fusese aşa. Nici vorbă. Când avusese de ales între loialitate şi bani, făcuse ca întotdeauna. Alesese banii, întorsese spatele ţării sale.

Totul doar de dragul gloriei şi al banilor.

Francesca stătea în cafenea şi aştepta, fără să bea nimic, însă fuma, desigur. Marco ajunsese la concluzia că ea acceptase să se întâlnească atât de târziu ca să studieze cu el pentru că, într-adevăr, avea nevoie de slujba aceea.

— Ai chef de o plimbare? îl întrebă înainte să-l salute.

— Bineînţeles.

Se plimbase câţiva kilometri cu Ermanno înainte de prânz, apoi încă patru ore, în aşteptarea ei. Mersese destul pe jos într-o singură zi, însă nu avea altceva de făcut. După ce timp de o lună parcursese pe jos câţiva kilometri pe zi, era în formă.

— Încotro?

— Va fi o plimbare lungă, îi spuse.

O luară spre sud-vest, pe nişte străduţe înguste, vorbind în italiană, rar, despre lecţia de dimineaţă cu Ermanno. Ea îi povesti despre australieni, care sunt întotdeauna un grup plăcut şi cu care te înţelegi bine. Erau la marginea oraşului vechi, apropiindu-se de Porta Saragozza, şi Marco îşi dădu seama unde se afla şi încotro se îndreaptă.

— Sus, spre San Luca, zise el.

— Da. E senin şi o să fie o noapte frumoasă. Te simţi bine?

Îl dureau picioarele de nu mai putea, dar n-ar fi refuzat pentru nimic în lume.

— *Andiamo!* zise. Să mergem!

Situat la aproape 300 de metri deasupra oraşului, pe Colle della Guardia, unul dintre primele dealuri de la poalele Apeninilor, Santuario di San Luca veghează de opt secole asupra Bolognei, fiindu-i protector şi paznic. Pentru a urca acolo, fără a fi udaţi de ploaie sau arşi de

soare, localnicii au decis să facă ceea ce au făcut ei întotdeauna cel mai bine: un trotuar acoperit. Din 1674, timp de şaizeci şi cinci de ani, fără întrerupere, au construit bolţi, şi anume 666 de arcade care acoperă un trotuar cu o lungime de 3,6 kilometri, fiind cel mai lung trotuar acoperit de porticuri din lume.

Deşi Marco studiase istoria oraşului, detaliile acestea erau mult mai interesante atunci când erau spuse de Francesca. Era un urcuş continuu, astfel că adoptară un ritm adecvat. După ce trecură de o sută de bolţi, pulpele lui începură să strige după ajutor. Ea, în schimb, parcă plutea, părând a fi în stare să urce şi un munte. El tot aştepta ca tutunul să o încetinească în cele din urmă.

Pentru finanţarea unui proiect atât de grandios şi de extravagant, Bologna făcuse uz de averea considerabilă pe care o poseda. Într-o rară dovadă de unitate între facţiunile de feudali, fiecare boltă a porticului fusese finanţată de către un grup diferit de negustori, artizani, studenţi, biserici şi familii de nobili. Pentru a-şi marca realizarea şi a-şi asigura nemurirea, li s-a permis să agaţe o plăcuţă în dreptul arcului lor. Majoritatea dispăruseră cu timpul.

Francesca se opri să-şi tragă puţin sufletul când ajunse la arcul numărul 170, care mai avea încă plăcuţa aferentă, fiind una dintre puţinele rămase. I se spunea *la Madonna grassa,* „Madona grasă”. De-a lungul drumului erau cincisprezece capele. Se opriră şi între a opta şi a noua capelă, unde fusese construit un pod, pentru a uni două străzi. În timp ce urcau partea cea mai abruptă, umbre lungi căzeau peste porticuri.

— E bine luminat noaptea, îl asigură ea. Ca să nu-ti faci griji pentru întoarcere.

Marco nu se gândea la drumul de întoarcere. Încă se mai uita în sus, încă privea ţintă biserica, care uneori părea mai aproape, iar alteori dădea

impresia că se îndepărtează de ei. Îl dureau coapsele şi păşea din ce în ce mai greu.

Când ajunseră în vârf şi ieşiră de sub porticului numărul 666, magnifica biserică li se înfăţişă în faţa ochilor. Începuseră să i se aprindă luminile, întrucât dealurile Bolognei erau cufundate în întuneric şi domul strălucea într-o lumină aurie.

— E închis acum, îi zise. O să trebuiască să venim altă dată să-l vedem.

În timpul urcuşului zărise un autobuz care cobora dealul. Dacă într-o zi va decide să viziteze din nou San Luca doar de dragul de a se mai plimba printr-o catedrală, va lua cu siguranţă autobuzul.

— Pe aici, îi zise încetişor, făcându-i semn. Ştiu o potecă secretă.

O urmă de-a lungul unei poteci pietruite, aflate în spatele bisericii, spre o moviliţă, unde se opriră şi cuprinseră cu privirea oraşul aflat la picioarele lor.

— Ăsta e locul meu preferat, îi zise ea, respirând adânc, de parcă încerca să inhaleze frumuseţea Bolognei.

— Cât de des vii aici?

— De câteva ori pe an, de obicei cu grupurile de turişti. Ei întotdeauna iau autobuzul. Uneori, urc cu plăcere până sus, sâmbăta după-amiaza.

— Singura?

— Da, singură.

— Am putea să ne aşezam undeva?

— Da, acolo e ascunsă o băncuţă. Nu ştie nimeni de ea.

Coborî în urma ei câţiva paşi, apoi o luară pe o pantă pietruită spre alt deluşor, de unde priveliştea era la fel de spectaculoasă.

— Te dor picioarele? îl întrebă.

— Bineînţeles că nu, minţi el.

Îşi aprinse o ţigară şi se bucură de ea aşa cum puţini oameni puteau să se bucure de o ţigară. Mult timp rămaseră tăcuţi, odihnindu-se, stând pe

gânduri şi privind luminile strălucitoare ale Bolognei.

Într-un final, Marco spuse:

— Luigi mi-a dezvăluit că soţul tău este foarte bolnav. Îmi pare rău.

Se uită la el surprinsă, apoi îşi întoarse privirea.

— Mie mi-a spus că viaţa personală e un subiect tabu.

— Văd că Luigi schimbă regulile. Ce ţi-a spus despre mine?

— Nu l-am întrebat nimic. Eşti din Canada, călătoreşti şi încerci să înveţi italiana.

— Şi crezi toate astea?

— Nu prea.

— De ce?

— Fiindcă pretinzi că ai nevastă şi familie, dar îi părăseşti ca să faci o călătorie lungă prin Italia. Şi dacă eşti doar un om de afaceri aflat într-o călătorie de plăcere, ce rol are Luigi? Dar Ermanno? De ce ai nevoie de oamenii ăştia?

— Bune întrebări. N-am nevastă.

— Deci totul e o minciună.

— Da.

— Care e adevărul?

— Nu pot să ţi-l spun.

— Bine. Nici nu vreau să-l ştiu.

— Ai destule probleme, nu-i aşa, Francesca?

— Problemele mele mă privesc.

Îşi mai aprinse o ţigară.

— Îmi dai şi mie una? o întrebă.

— Fumezi?

— Fumam acum mulţi ani.

Luă o ţigară din pachet şi o aprinse. Luminile oraşului deveneau tot mai strălucitoare pe măsură ce îi învăluia noaptea.

— Îi spui lui Luigi tot ce facem?

— Îi spun foarte puţine lucruri.

— Bine.

20

Ultima vizită a lui Teddy la Casa Albă era programată pentru ora 10:00. Îşi propusese să întârzie. În acea dimineaţă, începând cu ora 7:00, se întâlni cu echipa sa neoficială de tranziţie: cu toţi cei patru directori adjuncţi şi cu agenţii mai vechi. Îi informă pe cei în care avea încredere de mulţi ani, în cadrul unor mici conferinţe desfăşurate discret, că se pregătea de plecare, că lucrul ăsta era inevitabil de mult, că agenţiei îi mergea bine şi că viaţa va merge mai departe.

Cei care îl cunoşteau bine simţiră o uşurare în glasul său. La urma urmei, mergea pe optzeci de ani şi legendara sa stare proastă de sănătate se înrăutăţea vizibil.

La ora 8:45 fix, când era în şedinţă cu William Lucat, directorul adjunct care se ocupa de operaţiuni, o convocă pe Julia Javier pentru şedinţa cu tema Backman. Cazul Backman era important, însă în planul global al culegerii de informaţii era pe la jumătatea listei.

Ce ciudat era că o operaţiune care avea drept obiect un fost lobbyist căzut în dizgraţie era cea care îi încheia cariera lui Teddy.

Julia Javier stătea lângă mereu vigilentul Hoby, care tot mai lua notiţe pe care nu le va vedea nimeni niciodată, şi trecu la subiect:

— Se află acolo unde a fost dus, tot în Bologna, aşadar, dacă ar trebui să dăm semnalul de începere, am putea s-o facem.

— Parcă planul era să-l mutăm într-un sat, la ţară, într-un loc unde să-l putem supraveghea mai îndeaproape, zise Teddy.

— Asta se va întâmpla peste câteva luni.

— Nu avem câteva luni la dispoziţie.

Teddy se întoarse spre Lucat şi spuse:

— Ce se întâmplă dacă apăsam acum pe buton?

— O să funcţioneze. O să-l omoare pe undeva prin Bologna. E un oraş liniştit, unde nu prea se comit infracţiuni. De crime, nici vorbă, aşa că, dacă i se va găsi cadavrul acolo, o să se stârnească ceva vâlvă. Italienii o să-şi dea repede seama că nu e – cum îl cheamă, Julia?

— Marco, răspunse Teddy, fără să-şi consulte notiţele. Marco Lazzeri.

— Corect. O să se scarpine cu toţii în cap şi o să se întrebe cine naiba e.

Julia zise:

— Nu există niciun indiciu cu privire la adevărata lui identitate. O să aibă un cadavru, o carte de identitate falsă, dar nu-i vor afla familia, prietenii, adresa, slujba, nimic. O să-l îngroape ca pe un sărac şi o să ţină dosarul deschis un an. Apoi o să-l închidă.

— Asta nu e problema noastră, spuse Teddy, fiindcă nu o să ne ocupăm noi de crimă.

— Aşa e, întări Lucat. O să fie mai multă mizerie, având în vedere că va avea loc în oraş, dar băiatului îi place să se plimbe pe străzi. O să pună mâna pe el. Poate o să-l calce o maşină. Doar ştiţi că italienii conduc ca naiba.

— N-o să fie aşa de greu, nu?

— N-aş zice.

— Şi ce şanse sunt să aflăm când se va întâmpla? întrebă Teddy.

Lucat îşi scarpină bărbia şi se uită peste masă, la Julia, care îşi rodea o unghie şi îl privea pe Hoby, care amesteca ceai verde cu un beţişor de plastic.

Lucat zise într-un final:

— Aş zice cincizeci la sută – mă refer la şansele de a vedea de aproape cum se întâmplă. O să fim cu ochii pe el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar cei care o să-l lichideze vor fi cei mai buni dintre cei mai buni. Există deci posibilitatea să nu existe martori.

Julia adăugă:

— Probabilitatea cea mai mare e să aflăm mai târziu, la câteva săptămâni după ce îl vor îngropa pe sărac. Avem oameni buni acolo. O să ascultăm cu atenţie. Cred că o să auzim mai târziu despre ce s-a întâmplat.

Lucat spuse:

— Ca întotdeauna, atunci când nu apăsam noi pe trăgaci, e posibil să nu ştim sigur.

— N-avem voie s-o dăm în bară, aţi înţeles? N-ar fi rău să-l ştim pe Backman mort – Dumnezeu ştie c-o merită – dar scopul operaţiunii este să vedem cine îl ucide, spuse Teddy, ducând încetişor la buze cu mâinile sale albe şi ridate un pahar de hârtie plin cu ceai verde. Îl sorbi zgomotos, cu nesimţire.

Poate că sosise timpul ca bătrânul să dispară într-un azil.

— Sunt destul de optimist, spuse Lucat.

Hoby îşi notă ce spusese.

— Dacă lăsăm acum să se scurgă informaţia, în cât timp va fi omorât? întrebă Teddy.

Lucat ridică din umeri şi se uită în altă parte, gândindu-se la întrebare. Julia îşi rodea altă unghie.

— Depinde, spuse ea circumspectă. Dacă intră în acţiune israeliţii, s-ar putea ca omorul să aibă loc într-o săptămână. Chinezii se mişcă de obicei mai încet. Saudiţii vor angaja probabil un agent care lucrează pe cont propriu; ar putea dura cam o lună până să-l trimită.

— Ruşii s-ar putea ocupa de problemă într-o săptămână, adăugă Lucat.

— Nu voi fi aici când se va întâmpla, spuse trist Teddy. Şi nimeni din partea asta a Atlanticului nu va afla vreodată. Promiteţi-mi că mă veţi suna.

— Să înţeleg ca ne dai undă verde? întrebă Lucat.

— Da. Atenţie cum lăsaţi să se scurgă informaţia! Tuturor vânătorilor trebuie să li se dea şanse egale să prindă prada.

Îşi luară pentru ultima oară rămas-bun de la Teddy şi plecară. La nouă şi jumătate Hoby îi împinse scaunul pe hol, apoi spre lift. Coborâră opt etaje până la subsol, unde îi aşteptau dubele albe, cu geamuri antiglonţ, pentru ultimul drum la Casa Albă.

Întâlnirea fu scurtă. La zece şi câteva minute, când începu şedinţa din Biroul Oval, Dan Sandberg se afla la biroul său, de la redacţia ziarului *Post.* Se afla tot acolo şi douăzeci de minute mai târziu, când îl sună Rusty Lowell şi îi zise:

— S-a terminat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Sandberg, care începuse deja să scrie pe calculator.

— Totul s-a desfăşurat conform scenariului. Preşedintele a vrut informaţii despre Backman. Teddy a fost de neclintit. Preşedintele i-a zis că are dreptul să ştie tot. Teddy a fost de acord cu el, dar i-a spus că informaţia ar urma să fie folosită în scopuri politice şi că va compromite o operaţiune delicată. S-au certat puţin. Teddy şi-a semnat cu mâna lui concedierea, exact aşa cum îţi spuneam.

— Uau!

— Casa Albă va da un comunicat în cinci minute. Ar trebui să te uiţi.

Ca de obicei, începu imediat agitaţia. Secretarul de presă anunţă cu o figură gravă că preşedintele hotărâse să „aducă un suflu nou operaţiunilor serviciilor de informaţii”. Îl lăudă pe directorul Maynard pentru legendara sa activitate de conducere şi păru realmente întristat de ideea de a i se găsi un înlocuitor. Prima întrebare, venită din partea unui ziarist aflat în primul rând, fu dacă Maynard demisionase sau fusese dat afară.

— Preşedintele şi directorul Maynard au luat de comun acord o decizie.

— Asta ce înseamnă?

— Exact ceea ce am spus.

Şi tot aşa, timp de douăzeci de minute.

A doua zi, în articolul de pe prima pagină, Sandberg lansă două bombe: începu prin confirmarea faptului că Maynard fusese demis după ce refuzase să divulge informaţii importante, considerând ca-i fuseseră cerute pentru a putea fi utilizate în scopuri politice. Nu fusese vorba de nicio demisie şi nici nu „au luat o decizie de comun acord”. Fusese vorba de o concediere clasică. A doua bombă o reprezenta faptul că se dezvăluia lumii întregi că exista o legătură directă între insistenţele preşedintelui de a afla informaţii secrete şi o nouă investigaţie a FBI-ului privind vânzarea de graţieri. Până când Sandberg făcuse public scandalul banilor pentru graţiere, acesta fusese un simplu zvon. Articolul său pur şi simplu oprise traficul pe Arligton Memorial Bridge.

Sandberg se învârtea de colo-colo prin camera de presă, exaltând în urma loviturii pe care o dăduse, când îi sună mobilul. Era Rusty Lowell, care îi ordonă sec:

— Sună-mă de pe un telefon fix, repede!

Sandberg merse într-un birou mic, pentru a putea vorbi în linişte, şi formă numărul lui Lowell de la Langley.

— Lucat tocmai a fost dat afară, zise Lowell. Azi-dimineaţă, la ora opt, a avut o întâlnire cu preşedintele în Biroul Oval. I s-a cerut să preia funcţia de director interimar. A acceptat, întâlnirea a durat o oră. Preşedintele a făcut presiuni să obţină informaţii despre Backman. Lucat a fost de neclintit şi şi-a semnat şi el concedierea, la fel ca Teddy.

— La naiba, doar lucra acolo de vreo sută de ani.

— De treizeci şi opt, mai precis. Era unul dintre cei mai buni. Un excelent manager.

— Cine urmează?

— Foarte bună întrebare! Cu toţii ne temem că vom auzi bătaia în uşă.

— Cineva trebuie să conducă agenţia.

— O cunoşti pe Susan Penn?

— Nu. Ştiu cine este, dar n-am cunoscut-o.

— E director adjunct pentru ştiinţă şi tehnologie. Îi e foarte loială lui Teddy, la naiba, doar toţi îi suntem, dar, pe de altă parte, e o supravieţuitoare. Chiar acum e în Biroul Oval. Dacă i se va oferi postul de director interimar, va accepta. Şi-l va vinde pe Backman, ca să-l obţină.

— E vorba de preşedinte, Rusty. Are dreptul să ştie tot ce se întâmplă.

— Bineînţeles. Şi e o chestie de principiu. Nu poţi să-l învinuieşti pe tip. E nou în slujbă şi vrea să-şi încordeze muşchii. Se pare că o să ne concedieze pe toţi până o să afle ceea ce doreşte. I-am spus lui Susan Penn să accepte postul, ca să oprească vărsarea de sânge.

— Deci FBI-ul o să aibă în curând informaţiile despre Backman?

— Aş zice că azi. Nu sunt sigur ce vor face când vor afla unde este Backman. O să le trebuiască vreo câteva săptămâni ca să formuleze o acuzare. Probabil că n-o să facă altceva decât să ne strice operaţiunea.

— Unde e?

— Nu ştiu.

— Hai, Rusty, lucrurile stau altfel acum.

— Răspunsul e „nu”. Şi cu asta am încheiat discuţia. O să te ţin la curent cu vărsarea de sânge.

O oră mai târziu, secretarul de presă avu o întâlnire cu mass-media şi anunţă numirea lui Susan Penn ca director interimar la CIA. Făcu mult tam-tam pe seama faptului că era prima femeie care ocupa această funcţie, preşedintele dovedind încă o dată cât de hotărât era să militeze pentru egalitatea în drepturi.

Luigi era îmbrăcat şi stătea pe marginea patului, singur, aşteptând semnalul sonor din camera de vizavi. Acesta fu declanşat la ora 6:14. Marco

începuse să devină sclavul obişnuinţei. Luigi merse în camera de monitorizare şi apăsă un buton pentru a opri alarma care îi dădea de ştire că prietenul său ieşise din casă. Un calculator înregistra ora exactă şi în câteva secunde cineva de la Langley avea să afle că Marco Lazzeri tocmai ieşise din locuinţa de pe Via Fondazza, exact la 6:14.

În ultimele zile nu-l mai urmărise, întrucât Simona dormise la el. Aşteptă câteva secunde, se furişă pe uşa din spate, o luă pe o alee îngustă, apoi aruncă o privire printre umbrele porticurilor de pe Via Fondazza. Marco era în stânga lui şi se îndrepta spre sud, mergând cu pas grăbit, ca de obicei. Cu cât stătea mai mult în Bologna, cu atât mergea mai repede. Era cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât Luigi, dar, cum îi plăcea să meargă zilnic pe jos câţiva kilometri, era într-o formă fizică mai bună. În plus, nu fuma, nu bea mult, nu părea interesat de sexul frumos şi de viaţa de noapte şi-şi petrecuse ultimii şase ani într-o cuşcă. Nu era de mirare că se plimba ore în şir, fără să facă nimic.

Purta zilnic noii săi bocanci. Luigi nu reuşise să pună mâna pe ei, aşa că nu le fusese instalat microfon şi, prin urmare, nu emiteau niciun semnal. Whitaker, aflat la Milano, îşi făcea griji din cauza asta, dar la urma urmei el îşi făcea griji din orice. Luigi era convins că Marco putea să facă sute de kilometrii fâţâindu-se pe acolo, dar n-ar fi părăsit oraşul. I se pierdea urma o bucată de timp, întrucât studia locurile sau vizita obiectivele turistice, dar întotdeauna îl puteau găsi.

O coti pe Via Santo Stefano, un bulevard mare care începea din colţul sud-estic al oraşului vechi şi se termina în centru, lângă Piazza Maggiore. Luigi traversă strada şi îl urmări de pe partea opusă. Aproape că trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el şi îl atenţiona rapid pe Zellman, un tip proaspăt sosit, trimis de Whitaker să strângă laţul.

Zellman aştepta pe strada Maggiore, alt bulevard aglomerat situat între locuinţa lui Marco şi universitate.

Sosirea lui Zellman dovedea că planul avansa. Luigi ştia acum majoritatea detaliilor şi într-un fel îl întrista faptul că zilele lui Marco erau numărate. Nu era sigur cine îl va lichida şi avea impresia că nici Whitaker nu ştia.

Luigi se ruga să nu i se ceară lui să se ocupe de el. Omorâse doi oameni la viaţa lui şi prefera să evite asemenea mizerii. În plus, îl plăcea pe Marco.

Marco dispăru înainte ca Zellman să preia ştafeta. Luigi se opri şi ascultă. Se ascunse în dreptul unei intrări întunecoase, gândindu-se că poate se oprise şi Marco.

Îl auzi în urma sa, mergând un pic cam prea greoi şi gâfâind un pic cam prea tare. Coti rapid la stânga, pe Via Castellata, făcu un sprint pe o porţiune de patruzeci şi cinci de metri, coti din nou la stânga, pe Via de' Chiari şi schimbă total direcţia, îndreptându-se acum spre nord, nu spre vest, mergând într-un ritm alert o bună bucată de vreme, până ajunse la o piaţă mică, Piazza Cavour. Deja cunoştea foarte bine oraşul vechi, bulevardele, aleile, fundăturile, intersecţiile, labirintul infinit de străduţe întortocheate, numele fiecărei pieţe şi multe dintre magazine şi localuri. Ştia ce tutungerii deschideau la şase şi câte la ora şapte. Putea să găsească cinci cafenele care în zori erau pline ochi, deşi majoritatea deschideau când soarele era deja pe cer. Ştia unde să stea, lângă geamul din faţă, ascuns în spatele unui ziar, având trotuarul în faţa ochilor şi aşteptând ca Luigi să treacă pe acolo.

Putea să scape de Luigi ori când avea chef, deşi în general îi făcea jocul, procedând în aşa fel încât să fie uşor de urmărit. Faptul că era supravegheat atât de îndeaproape spunea foarte multe.

„Nu vor să dispar, îşi tot zicea. De ce? Pentru că sunt aici dintr-un motiv anume.”

O coti mult spre vest, fiind departe de locul în care te-ai fi aşteptat să se afle. După aproape o oră de mers în zigzag şi de făcut slalom în jurul a zeci de străduţe şi alei, ajunse în Via Imerio şi-i studie pe trecători. Exact vizavi era Bar Fontana. Nu supraveghea nimeni barul.

Rudolph stătea în partea din spate a localului, complet cufundat în citirea ziarului de dimineaţă, în timp ce fumul pipei sale se ridica leneş formând o spirală albastră. Nu se văzuseră de zece zile şi, după obişnuitul salut, prima lui întrebare fu:

— Aţi fost la Veneţia?

Da, fusese o vizita nemaipomenită. Marco pomeni de toate numele pe care le învăţase din ghid. Vorbi entuziasmat de frumuseţea canalelor, de uimitoarea diversitate a podurilor, de mulţimea sufocantă de turişti. Era un oraş spectaculos. De-abia aştepta să meargă din nou acolo. Rudolph îi împărtăşi câteva impresii şi el. Marco îi descrise biserica San Marco de parcă ar fi stat o săptămână acolo.

Rudolph îl întrebă unde va merge data viitoare.

Probabil spre sud, unde vremea este mai caldă. Poate în Sicilia, pe coasta Amalfi. Desigur, Rudolph adora Sicilia şi îi descrise vizitele sale acolo. După o jumătate de oră de vorbit despre călătorii, Marco trecu în sfârşit la subiect.

— Călătoresc atât de mult, încât practic nu am o adresă stabilă. Un prieten din State o să îmi trimită un pachet. I-am dat adresa dumitale de la Facultatea de Drept. Sper că nu te superi.

Rudolph îşi aprinse din nou pipa.

— A sosit deja, ieri, spuse, scoţând un nor gros de fum în timp ce vorbea.

Lui Marco îi stătu inima în loc.

— Era trecută adresa expeditorului?

— Da, era o adresă de undeva din Virginia.

— Bine.

I se uscă gura. Luă o înghiţitură de apă şi încercă să-şi mascheze bucuria.

— Sper că n-a fost nicio problemă.

— Absolut niciuna.

— O să trec mai târziu să-l iau.

— Mă găsiţi la birou între unsprezece şi douăsprezece jumătate.

— Bine, mulţumesc.

Mai luă o înghiţitură de apă.

— Aş vrea să ştiu, din curiozitate, cât de mare e pachetul?

Rudolph stătu pe gânduri, rozând muştiucul pipei, şi spuse:

— Cam de mărimea unei cutii de trabucuri.

Dimineaţa începu să cadă o ploaie rece. Marco şi Ermanno se plimbau în zona universităţii şi se adăpostiră într-un bar mic, plăcut. Terminaseră devreme lecţia, în primul rând pentru că elevul studiase foarte mult. Ermanno era întotdeauna dispus să încheie lecţiile mai devreme.

Cum Luigi nu făcuse rezervare pentru prânz, era liber să rătăcească pe străzi, fără a fi urmărit. Dar, oricum, fu prevăzător. Ca de obicei, făcu slalom pe străzi, o luă într-o direcţie, după care făcu stânga împrejur, ca întotdeauna, toate aceste manevre făcându-l să se simtă caraghios. Caraghioase sau nu, deveniseră proceduri standard. Ajuns din nou pe Via Zamboni, ramase în urma unui grup de studenţi, care se plimbau. Când ajunse în dreptul porţii Facultăţii de Drept, intră în incintă, urcă în fugă scările şi în câteva secunde bătea la uşa lui Rudolph, care era întredeschisă.

Rudolph stătea în faţa anticei sale maşini de scris, bătând, după câte se părea, o scrisoare personală.

— Acolo, îi zise, făcându-i semn spre mormanul de maculatură ce acoperea o masă pe care nu se mai făcuse curăţenie de zeci de ani. Chestia aia maro de deasupra.

Marco luă pachetul, încercând să pară cât mai neinteresat de el.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Rudolph, zise, însă acesta se apucase din nou de scris la maşină, neavând niciun chef de vizite.

Era clar că fusese întrerupt.

— N-aveţi de ce, îi spuse peste umăr, suflând din nou un nor de fum de pipă.

— E vreo toaletă pe aici? întrebă Marco.

— Pe hol, pe stânga.

— Mersi. Mai vorbim.

În toaletă era un pisoar preistoric şi trei toalete de lemn. Marco intră în cea aflata în capăt, încuie uşa, lăsă capacul şi se aşeză. Deschise cu grijă pachetul şi despături foile. Prima era simplă, albă, şi nu avea niciun fel de antet. Când văzu cuvintele „Dragă Marco” îi veni să plângă.

> Dragă Marco,
>
> Evident, am fost extraordinar de încântat să primesc veşti de la tine. I-am mulţumit lui Dumnezeu când ai fost eliberat, iar acum mă rog să fii în siguranţă. După cum ştii, aş face orice să te ajut.
>
> Îţi trimit un smartphone, de ultimă generaţie şi aşa mai departe. Europenii ne-au luat-o înainte în ceea ce priveşte tehnologia utilizată la telefoanele celulare şi la Internetul fără cablu, aşa că acest telefon ar trebui să facă o treabă foarte bună acolo. Ţi-am scris nişte instrucţiuni pe altă foaie. Ştiu că o să ţi se pară că vorbesc în limbi străine, dar, de fapt, nu e chiar aşa de complicat.
>
> Nu încerca să mă suni, fiindcă apelurile sunt foarte uşor de interceptat. În plus, ar trebui să foloseşti un nume şi să-ţi deschizi un cont. E-mailul este deci baza. Folosind KwyteMail codificat, e

imposibil să ni se intercepteze mesajele. Îţi sugerez să-mi trimiţi doar mie mesaje, iar eu mă voi ocupa apoi de contactarea altora.

Eu mi-am luat alt laptop, pe care îl ţin mereu lângă mine.

O să funcţioneze chestia asta, Marco, ai încredere în mine. Când o să intri pe Internet, trimite-mi un e-mail şi o să stăm de vorbă.

Baftă!

Grinch

(5 martie)

Grinch? Era un cod sau ceva de genul ăsta. Nu folosise numele lor.

Marco examină aparatul elegant, foarte nedumerit de modul în care se folosea, dar în acelaşi timp hotărât să pună în funcţiune blestemăţia aia. Studie telefonul, găsi banii şi îi numără fără să se grăbească, de parcă ar fi fost aur. Uşa se deschise, apoi se închise; cineva folosea pisoarul. Marco abia mai respira. „Relaxează-te”, îşi tot spunea.

Uşa toaletei se deschise şi se închise din nou şi rămase iarăşi singur. Pagina cu instrucţiuni era scrisă de mână şi era evident că Neal se grăbise.

Scria următoarele:

Smartphone de buzunar Ankyo 850 PC – cu baterie complet încărcată – 6 ore de convorbiri până la o nouă reîncărcare, încărcător inclus.

Pasul 1) Găseşte un Internet café cu acces fără fir la Internet – am anexat lista acestora

Pasul 2) Fie intri în Internet café, fie stai undeva în apropiere de acesta, pe o raza de 60 de metri

Pasul 3) Porneşte telefonul; butonul este în colţul din dreapta, sus

Pasul 4) Pe ecran îţi vor apărea cuvintele: „Zonă de acces”, apoi întrebarea: „Accesaţi acum?”

Pasul 5) Apasă butonul pentru tastatură, aflat jos, în dreapta, şi scoate tastatura

Pasul 6) Apasă „Acces Wi-Fi” pe ecran

Pasul 7) Apasă „Start” în dreptul „browser Internet”

Pasul 8) Scrie în dreptul cursorului „www.kwytemail.com”

Pasul 9) Scrie numele de utilizator „Grinch456”

Pasul 10) Scrie parola „post hoc ergo propter hoc”

Pasul 11) Apasă pe „Compune” pentru a-ţi apărea formularul pentru mesaje noi

Pasul 12) Selectează adresa mea de e-mail: 123Grinch@kwytemail.com

Pasul 13) Scrie-mi mesajul

Pasul 14) Dă clic pe „Mesaj codificat”

Pasul 15) Dă clic pe „Trimite”

Pasul 16) Bingo – eu voi fi primit mesajul

Mai erau nişte instrucţiuni pe verso, dar Marco avea nevoie de o pauză. Telefonul devenea din ce în ce mai greu, pe măsură ce îl făcea să-i încolţească în minte mai multe întrebări decât răspunsuri. Cum nu fusese niciodată într-un Internet café, nu putea să priceapă cum putea fi folosit un Internet café de peste drum. Sau de la o distanţă de şaizeci de metri.

De avalanşa de e-mailuri se ocupaseră întotdeauna secretarele. Avea mult prea multe pe

cap ca să aibă timp să stea în faţa unui monitor.

Era şi un manual cu instrucţiuni, pe care îl deschise la întâmplare. Citi câteva rânduri, dar nu înţelese nici măcar o propoziţie.

„Ai încredere în Neal, îşi zicea. N-ai de ales, Marco, trebuie să înveţi să foloseşti blestemăţia asta."

Neal imprimase de pe un site denumit www.AxEss.com o listă cu locuri din Bologna în care era acces fără fir, gratuit, la Internet: trei cafenele, două hoteluri, o bibliotecă şi o librărie.

Marco îşi împături banii, şi-i băgă în buzunar, apoi puse încetişor la loc conţinutul pachetului. Se ridică, trase apa, pentru orice eventualitate, şi ieşi din toaletă. Telefonul, hârtiile, cutia şi micul încărcător fură uşor de ascuns în buzunarele mari ale hanoracului său.

Când ieşi din incinta Facultăţii de Drept, ploaia se transformase în ninsoare, dar porticurile şi mulţimea de studenţi care se grăbeau să ia prânzul îl protejau. Pe când se îndepărta de zona în care se afla universitatea, se tot gândea cum să ascundă minunatele micuţe bijuterii pe care i le trimisese Neal. Va avea mereu cu el telefonul, precum şi banii. Dar hârtiile – scrisoarea, instrucţiunile şi manualul – unde putea să le dosească? Nimic nu era în siguranţă în apartamentul său. Văzu în vitrina unui magazin o geantă frumoasă. Intră şi se interesă. Era o geantă pentru laptop marca Silvio, bleumarin, impermeabilă, făcută dintr-un material sintetic al cărui nume vânzătoarea nu reuşi să-l traducă. Costa şaizeci de euro, bani de care Marco se despărţi cu greu, punându-i pe tejghea. Luă geanta şi puse în ea cu grijă telefonul şi toate celelalte. Când ieşi din magazin, şi-o puse pe umăr şi o ţinu strâns sub braţul drept.

Pentru Marco Lazzeri geanta însemna libertate. Va avea grijă de ea cu preţul vieţii.

Găsi librăria de care îi pomenise Neal pe Via Ugo Bassi. Revistele erau la etajul al doilea.

Poposi lângă stand cinci minute, ţinând în mâini o revistă săptămânală despre fotbal şi nedezlipindu-şi ochii de la uşă, urmărind să vadă dacă apare vreo persoană suspectă. Ce lucru caraghios! Dar devenise o obişnuinţă. Conectarea la Internet se făcea la etajul al treilea, într-o cafenea micuţă. Îşi cumpără un pateu şi o Cola şi găsi o cabină îngustă unde putea şi să stea, dar şi să-i urmărească pe toţi cei care intrau şi ieşeau.

Acolo nu-l putea găsi nimeni.

Scoase telefonul Ankyo 850 cu toată siguranţa de sine de care era în stare şi se uită peste manual. Reciti instrucţiunile lui Neal. Le urmă agitat, tastând cu degetul mare de la ambele mâini, aşa cum se arăta în manual. După fiecare pas, îşi ridica privirea să vadă ce se mai întâmplă prin cafenea.

Faptul că respectase indicaţiile dădu rezultate. După puţin timp – spre surprinderea sa – intrase pe Internet şi, când codurile funcţionară la rândul lor, i se permise să scrie un mesaj. Tastă încet, cu degetul mare de la ambele mâini, primul său e-mail, cu acces fără fir la Internet.

> Grinch, am primit pachetul. Nu ai idee cât de mult înseamnă pentru mine. Îţi mulţumesc de ajutor. Eşti convins că mesajele noastre sunt complet securizate? Dacă da, îţi voi spune mai multe despre situaţia în care mă aflu. Mi-e teamă că nu sunt în siguranţă. La tine e cam 8:30. Trimit mesajul acum şi o să intru din nou pe Internet peste câteva ore. Cu drag, Marco

Trimise mesajul, închise telefonul şi rămase încă o oră acolo, uitându-se peste manual. Înainte de a pleca să se întâlnească cu Francesca, deschise din nou telefonul şi urmă paşti necesari pentru a intra pe Internet. Intră pe *Google Search* şi dădu o

căutare pentru cuvintele: *Washington Post.* Îi atrase atenţia articolul lui Sandberg şi îl citi.

Nu-l întâlnise niciodată pe Teddy Maynard, dar vorbiseră de câteva ori la telefon. Purtaseră conversaţii foarte tensionate. Omul asta era practic mort de ani de zile. În cealaltă viaţă a sa, Joel avusese câteva confruntări cu CIA-ul, de obicei din cauza şmecheriilor pe care încercau să le facă clienţii săi care aveau afaceri în domeniul apărării.

După ce ieşi din librărie, se uită în stânga şi-n dreapta şi, nevăzând nimic suspect, porni într-o nouă plimbare lungă.

Bani pentru graţieri? Ce subiect senzaţional, dar era prea de tot să crezi că un preşedinte care se pregătea să părăsească fotoliul prezidenţial s-ar fi lăsat astfel mânuit. În timpul spectaculoasei sale căderi în dizgraţie, Joel citise multe articole despre el, cam jumătate dintre ele fiind adevărate. Învăţase pe propria-i piele să nu prea creadă tot ce scriu ziarele.

21

Un agent pe nume Efraim intră într-o clădire cât se poate de obişnuită, situată pe Pinsker Street, în centrul Tel Avivului. Trecu pe lângă lift şi o luă pe un coridor înfundat, pe care se afla o uşă încuiată. Aceasta nu avea nici broască, nici clanţă. Scoase din buzunar un aparat care semăna cu o telecomandă de televizor mică şi îl îndreptă spre uşă. Se auzi cum se deschid nişte zăvoare solide şi un clic ascuţit, apoi uşa se descuie, fiind una din numeroasele locuinţe securizate ale Mossadului, poliţia secretă israeliană. Avea patru camere – în două erau mai multe paturi de cazarmă în care dormeau Efraim şi colegii săi, o bucătărie mică, unde găteau mâncăruri uşor de pregătit şi un birou mare şi aglomerat, în care petreceau mai multe ore pe zi punând la cale o operaţiune care timp de şase ani lâncezise, dar acum devenise dintr-odată una dintre priorităţile Mossadului.

Cei patru erau membri ai *kidon*-ului, un grup mic, unit, format din agenţi de teren de elită, al cărui principal rol era comiterea de asasinate. Operau rapid, eficient şi în linişte. Ţintele lor erau duşmani ai Israelului care nu puteau fi aduşi în faţa instanţei, deoarece se găseau în afara jurisdicţiei tribunalelor israeliene. Majoritatea ţintelor erau în ţările arabe şi islamice, dar membrii *kidon*-ului erau trimişi adesea şi în fostele ţări sovietice, în Europa, Asia, chiar şi în Coreea de Nord şi în Statele Unite. Nu aveau niciun fel de graniţe sau limite, nimic care să-i împiedice să-i lichideze pe cei care voiau să distrugă Israelul. Bărbaţii şi femeile care făceau parte din *kidon* aveau împuternicire totală să ucidă pentru patria lor. În momentul în care era autorizat un asasinat, în scris, de către actualul prim-ministru, se întocmea un plan, se organiza o unitate şi duşmanul Israelului

era ca şi mort. Rareori fusese dificilă obţinerea unei astfel de aprobări la nivel înalt.

Efraim aruncă o pungă cu pateuri pe una din mesele pliante deasupra cărora stăteau Rafi şi Shaul cufundaţi în munca de cercetare. Amos era în colţul camerei, în faţa calculatorului, şi studia hărţile Bolognei.

Majoritatea materialelor pe care le aveau erau depăşite; aveau pagini întregi cu informaţii inutile despre Joel Backman, care fuseseră strânse cu ani în urmă. Ştiau totul despre viaţa sa dezorganizată: despre cele trei foste neveste, cei trei copii, foştii parteneri, iubite, clienţi, vechii prieteni din cercurile puterii de la Washington, D.C., pe care îi pierduse. În urmă cu şase ani, când fusese aprobată asasinarea sa, o altă unitate *kidon* lucrase de zor să strângă informaţii despre Backman. Când pledase vinovat pe neaşteptate, fiind băgat la închisoare, fusese anulat planul preliminar de a-l ucide într-un accident de maşină în D.C. Nici măcar un membru al *kidon*-ului nu putea să pună mâna pe el în închisoarea cu regim de protecţie de la Rudley.

Informaţiile pe care le aveau despre el erau acum importante numai pentru a afla câte ceva despre fiul lui. De la graţierea peste noapte şi dispariţia sa în urmă cu şapte săptămâni, Mossadul îşi ţinuse doi agenţi pe lângă Neal Backman. Aceştia erau schimbaţi o dată la trei sau patru zile, astfel încât nimeni din Culpeper, Virginia, să nu devină bănuitor. Oraşele mici, cu vecini curioşi şi poliţişti plictisiţi, reprezentau o provocare uriaşă. Unul dintre agenţi, o tânără drăguţă cu accent nemţesc, chiar stătuse de vorbă cu Neal pe Main Steet. Pretinsese că e turistă şi că avea nevoie de îndrumări ca să ajungă la Montpelier, locul unde fusese reşedinţa preşedintelui James Madison. Flirtase sau în orice caz îşi dăduse toată silinţa să flirteze şi era dornică să meargă mai departe. Însă el nu muşcase momeala. Îi împânziseră casa şi biroul cu microfoane şi îi interceptau conversaţiile

telefonice. Îi citeau într-un laborator din Tel Aviv absolut toate e-mailurile pe care le primea la birou şi pe cele de acasă. Îi monitorizau contul din bancă şi câţi bani de pe card cheltuia. Ştiau că făcuse o scurta călătorie la Alexandria în urmă cu şase zile, dar nu ştiau de ce.

O supravegheau şi pe mama lui Backman, în Oakland, dar biata femeie era pe ducă. De ani de zile dezbătuseră ideea de a-i strecura o pilulă otrăvitoare din uluitorul lor arsenal. L-ar fi încolţit apoi pe fiul ei la înmormântare. Însă manualul *kidon*-ului interzicea uciderea membrilor de familie, dacă aceştia nu reprezentau o ameninţare la siguranţa Israelului.

Ideea continua să fie dezbătută, Amos fiind cel mai înfocat susţinător al ei.

Voiau să-l vadă mort pe Backman, dar voiau să-l prindă viu. Trebuiau să stea de vorbă cu el, să-i pună nişte întrebări şi, dacă n-avea de gând să vorbească, ştiau ei cum să-i dezlege limba. Toţi vorbeau când Mossadul avea cu adevărat nevoie de răspunsuri.

— Am găsit şase agenţi care vorbesc italiană, zise Efraim. Doi dintre ei vor veni aici la ora trei.

Niciunul dintre cei patru nu ştia italiană, însă toţi stăpâneau la perfecţie engleza şi araba. Printre membrii grupului se numărau agenţi care cunoşteau încă alte opt limbi străine.

Aveau experienţă de luptă, făcuseră cursuri intensive de informatica, erau pricepuţi în a trece frontierele (cu sau fără acte) şi specialişti la interogatorii, la deghizări şi la falsificări. Şi puteau ucide cu sânge rece, fără a avea niciun fel de regrete. Vârsta lor medie era de treizeci şi patru de ani şi fiecare participase la cel puţin cinci asasinate ale *kidon*-ului încununate cu succes.

Când era în întregime operaţională, unitatea lor *kidon* avea doisprezece membri. Patru se ocupau de crima propriu-zisă, iar ceilalţi opt de acoperire, supraveghere, sprijin tactic şi de ştergerea urmelor.

— Avem adresa? întrebă Amos din faţa calculatorului.

— Nu, nu încă, spuse Efraim. Şi nu sunt sigur că o să primim. Informaţiile astea vin prin cei de la contrainformaţii.

— Sunt o jumătate de milion de oameni în Bologna, zise Amos, ca pentru sine.

— Patru sute de mii, preciza Shaul, dintre care o sută de mii sunt studenţi.

— Ar trebui să primim o fotografie de-a lui, spuse Efraim, la care ceilalţi trei se opriră din ceea ce făceau şi se uitară la el. Cineva i-a făcut o fotografie lui Backman recent, după ce a ieşit din închisoare. E posibil să primim o copie a ei.

— Ne-ar fi de mare ajutor, fu de părere Rafi.

Aveau o sută de poze vechi de-ale lui Joel Backman. Îi studiaseră faţa centimetru cu centimetru, fiecare rid, fiecare vas capilar, fiecare fir de păr. Îi număraseră dinţii şi aveau o copie a fişei sale dentare. Specialiştii lor din partea cealaltă a oraşului, de la Institutul Central pentru Culegere de Informaţii şi Operaţiuni Speciale al Israelului, mai cunoscut sub numele de „Mossad", pregătiseră imagini excelente pe calculator care îl prezentau pe Backman aşa cum trebuia să arate atunci, la şase ani de când fusese văzut ultima dată. Erau câteva fotografii ale lui Backman de pe vremea când avea impresionanta greutate de 108 kilograme, când pledase vinovat, şi alte câteva poze ale lui Backman la 81 de kilograme, cât se zvonea că are acum. Îi făcuseră modificări şi părului, lăsându-l nevopsit, dar prevăzând ce culoare ar fi avut la cei cincizeci şi doi de ani ai săi. Îl făcuseră brunet, roşcat şi şaten. Îl tunseseră scurt, iar în altă poză îl lăsaseră cu părul lung. Îi puseseră o duzină de tipuri de ochelari, apoi îi adăugaseră barbă, la început una brunetă, apoi una grizonată.

Totul se rezuma la ochi. Trebuiau studiaţi ochii.

Deşi Efraim era şeful unităţii, Amos era de mai mult timp în echipă. Fusese repartizat să lucreze la cazul Backman în 1998, când Mossadul auzise pentru prima oară zvonuri că un lobbyist puternic de la Washington prospecta piaţa pentru a vinde software-ul JAM. Prin intermediul ambasadorului lor în Statele Unite, israeliţii demaraseră cumpărarea JAM-ului, crezuseră că au bătut palma, dar rămaseră pe dinafară când Backman şi Jacy îşi duseseră marfa la alţii.

Preţul de vânzare nu s-a aflat niciodată. Târgul nu fusese făcut. E adevărat că trecuseră nişte bani din buzunarul unora în al altora, dar Backman, dintr-un anume motiv, nu furnizase produsul.

Unde era acesta acum? De fapt, existase vreodată? Numai Backman ştia.

Pauza de şase ani în vânarea lui Joel Backman îi oferise lui Amos timp suficient să lămurească nişte lucruri. El şi şefii lui credeau că aşa-numitul sistem de sateliţi Neptun era opera chinezilor comunişti, că aceştia cheltuiseră o parte bună din rezervele lor naţionale ca să-l construiască, că pentru a-l realiza furaseră tehnologie valoroasă de la americani, că acoperiseră în mod genial lansarea sistemului, păcălind sateliţii americani, ruseşti şi israelieni şi că nu fuseseră în stare să reprogrameze sistemul pentru a anihila programul pe care îl încărcase JAM. Neptun nu era bun de nimic fără JAM, iar chinezii şi-ar fi dat Marele Zid pe JAM şi pe Backman.

Amos şi Mossadul credeau, de asemenea, că lui Farooq Khan, ultimul supravieţuitor al trioului şi principalul autor al programului, îi dăduseră de urmă chinezii, care-l uciseseră în urmă cu opt luni. Mossadul se afla pe urmele lui, când acesta dispăruse.

Aveau, de asemenea, convingerea că americanii nu erau încă siguri cine construise sistemul Neptun şi că acest eşec al serviciilor de informaţii era o ruşine resimţită chiar şi în prezent, aproape în

permanenţă. Sateliţii americani dominaseră cerul timp de patruzeci de ani şi erau atât de eficienţi, încât puteau să vadă prin nori, să observe o mitralieră aflata într-un cort, să intercepteze un transfer efectuat de un traficant de droguri, să tragă cu urechea la o conversaţie purtata într-o clădire şi să găsească petrol în deşert prin imagini în infraroşu. Erau cu mult mai buni decât oricare satelit rusesc. Fusese de neconceput ca un alt sistem, cu o tehnologie la fel de bună sau superioară, să fie proiectat, construit, lansat şi să devină operaţional fără ştirea celor de la CIA şi a Pentagonului.

Sateliţii Israelului erau foarte buni, dar nu atât de performanţi ca aceia ai americanilor. Acum serviciile de informaţii din întreaga lume constatau că Neptun era cu mult mai performant decât orice satelit lansat vreodată de Statele Unite.

Toate astea erau simple presupuneri, puţine din ele fiind confirmate. Singurul exemplar al JAM-ului fusese ascuns, iar autorii lui erau morţi.

Amos era implicat în caz de aproape şapte ani şi era încântat de faptul că fusese înfiinţat un nou *kidon,* care făcea planuri pentru situaţii de urgenţă. Timpul era foarte scurt Chinezii ar arunca în aer jumătate din Italia dacă ar şti ca Backman şi-ar găsi sfârşitul sub dărâmături. S-ar putea ca şi americanii să încerce să pună mâna pe el. Pe teritoriul lor era protejat de Constituţie, de prevederile acesteia privind protecţia cetăţenilor. Conform legilor trebuia tratat corect, apoi băgat la închisoare, unde să i se acorde protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în partea cealaltă a lumii însă putea fi vânat.

La *kidon* se apela pentru lichidarea israeliţilor care călcaseră greşit, însă niciodată acasă. Americanii aveau aceleaşi reguli.

Neal Backman îşi ţinea noul său laptop, care era extrem de îngust, în aceeaşi servietă veche şi uzată

pe care o ducea acasă în fiecare seară. Lisa nu îl observase, fiindcă Neal nu îl scotea niciodată din geantă. Îl ţinea întotdeauna lângă el.

Îşi schimba puţin programul de dimineaţă. Cumpărase un card de la Jerry's Java, o reţea micuţă de localuri unde se vindeau cafea şi gogoşi, şi încerca să îşi ademenească clienţii cu ziare, reviste, cafea sofisticată şi acces fără fir la Internet gratis. Proprietarii francizei transformaseră o patiserie abandonată de la marginea oraşului, decorând-o fantezist, astfel încât, în cele două luni de la inaugurare, afacerile mergeau strună.

Erau trei automobile în faţa sa, la geamul unde se servea. Îşi ţinea laptopul pe genunchi, chiar sub volan. Dădu comanda: o cafea mocca dublă, fără frişcă, şi aşteptă ca maşinile din faţă să avanseze. În acest timp, tastă ceva folosindu-şi ambele mâini şi, odată intrat pe Internet, merse rapid la KwyteMail. Îşi scrise numele de utilizator – Grinch 123, apoi parola – *post hoc ergo propter hoc.* Aşteptă câteva secunde, apoi văzu primul mesaj de la tatăl său.

Neal îl citi pe nerăsuflate, apoi expiră puternic şi avansă. Reuşise! Bătrânul pricepuse cum se procedează.

Tastă rapid:

> Marco, mesajele noastre nu pot fi interceptate. Poţi scrie ce vrei, dar întotdeauna e mai bine să spui cât mai puţin posibil. Sunt încântat că eşti acolo şi ai scăpat de Rudley. O să intru pe Internet în fiecare zi la ora asta, la 7:50 fix, ora Americii. Trebuie să plec.
>
> Grinch

Puse laptopul pe scaunul de lângă el, coborî geamul şi dădu aproape patru dolari pe o cafea. Pe când se îndepărta de local, se uită la calculator să vadă până unde era semnal de acces la Internet.

Intră pe şosea şi, după ce parcurse şaizeci de metri, nu mai avu semnal.

Teddy Maynard începuse să pună la cale strategia de obţinere a graţierii lui Backman în urmă cu un an, în noiembrie, după înfrângerea uluitoarea a lui Arthur Morgan. Cu binecunoscuta-i meticulozitate cu care elabora planuri, se pregăti pentru ziua în care informatorii vor lăsa să se scurgă informaţiile despre locul în care se afla Backman. Ca să le vândă pontul chinezilor fără a trezi suspiciuni, Teddy începu să caute informatorul perfect.

O chema Helen Wang, era a cincea generaţie dintr-o familie de americani de origine chineză şi lucra de opt ani la Langley ca analist pe probleme asiatice. Era foarte deşteaptă, foarte atrăgătoare şi vorbea acceptabil chineza mandarină. Teddy îi obţinu un transfer temporar la Departamentul de Stat, unde începu să îşi facă relaţii printre diplomaţii din China comunistă.

Dintre aceştia unii erau la rândul lor spioni, mereu în căutare de noi agenţi.

Chinezii erau renumiţi pentru tacticile agresive pe care le foloseau la recrutarea spionilor. În fiecare an 25.000 de studenţi chinezi se înscriau la facultăţile americane, iar poliţia secretă era pe urmele tuturor. Oamenii de afaceri chinezi trebuiau să coopereze cu serviciul de informaţii la întoarcerea acasă. Zecile de companii americane care făceau afaceri pe continent erau monitorizate non-stop. Directorii acestora erau verificaţi şi ţinuţi sub supraveghere, iar cei care păreau de perspectivă erau uneori interpelaţi.

Când Helen Wang lăsă să-i scape „din întâmplare” că lucrase câţiva ani la CIA şi că spera să se întoarcă în curând acolo, intră imediat în atenţia şefilor serviciilor secrete de la Beijing. Acceptă invitaţia unui nou prieten de a lua prânzul, iar apoi cina, la un restaurant elegant din D.C. Îşi

jucă minunat rolul, arătându-se mereu reticentă la propunerile lor şi acceptându-le cu greu întotdeauna. După fiecare întâlnire, îi dădea rapoarte detaliate lui Teddy.

Când Backman fusese eliberat pe neaşteptate şi părea că fusese ascuns şi nu va ieşi la suprafaţă, chinezii făcuseră presiuni extrem de mari asupra lui Helen Wang. Îi oferiseră 100.000 de dolari pentru a le furniza informaţii despre locul în care se afla Backman. Păru speriată de ofertă şi timp de câteva zile nu dădu niciun semn. Exact atunci Teddy aranjă să îi fie anulat transferul la Departamentul de Stat şi o rechemă la Langley. Timp de două săptămâni nu avu nimic de-a face cu vechii ei prieteni care lucrau sub acoperire la Ambasada Chinei.

Apoi îi sună şi mita ajunse curând la 500.000 de dolari. Helen se făcu a naibii şi ceru 1 milion de dolari, spunând că îşi risca atât cariera, cât şi libertatea şi, cu siguranţă, merita mai mulţi bani. Chinezii acceptară.

A doua zi după concedierea lui Teddy, Helen îl sună pe intermediar şi ceru o întrevedere secretă. Îi dădu o hârtie pe care erau instrucţiunile de transfer al banilor într-un cont bancar din Panama, deţinut în secret de CIA. Le spuse că, atunci când va primi banii, se vor întâlni din nou, le va spune unde se află Joel Backman şi le va da, de asemenea, o poză recentă de-a lui.

Predarea informaţiilor fu o „trecere rapidă”, o întâlnire între informator şi intermediar realizată astfel încât nimeni să nu observe nimic ieşit din comun. Când ieşi de la serviciu, Helen Wang se opri la un magazin Kroger, în Bethesda. Se duse în capătul raionului doisprezece, unde erau expuse revistele şi ziarele. Intermediarul stătea în dreptul standului, răsfoind o revistă *Lacrosse Magazine.* Helen luă şi ea un exemplar al revistei şi strecură rapid un plic în ea. O răsfoi uşor plictisită, apoi o puse la loc pe stand. Intermediarul răsfoia

săptămânalele de sport. Helen se îndepărta încetişor, dar numai după ce văzu că intermediarul luase în mână exemplarul ei din *Lacrosse Magazine.*

De data asta nu fusese nevoie de procedurile standard de spionaj. Prietenii lui Helen de la CIA nu o urmăreau, fiindcă ei fuseseră cei care aranjaseră predarea. Îl cunoşteau de mulţi ani pe intermediar.

În plic era o foaie de hârtie – o copie color de opt pe zece a unei fotografii a lui Joel Backman făcute, se pare, când acesta mergea pe stradă. Era mult mai slab, începuse să îi crească un cioc grizonat, purta ochelari tipic europeni şi era îmbrăcat ca un localnic. În josul paginii era scris de mână: „Joel Backman, Via Fondazza, Bologna, Italia". Intermediarul, aflat în maşina sa, se holbă la ea, după care porni în viteză spre ambasada Republicii Populare Chineze, de pe bulevardul Wisconsin NW, în Washington.

Iniţial, ruşii nu părură interesaţi de locul în care se afla Joel Backman. Semnele pe care aceştia le dăduseră fuseseră interpretate în fel şi chip la Langley. Nu fuseseră trase concluzii pripite; de fapt aşa ceva nici nu era posibil. De ani de zile ruşii susţinuseră în secret că aşa-zisul sistem Neptun era al lor, ceea ce contribuise serios la confuzia celor din CIA.

Spre marea uimire a serviciilor secrete, Rusia reuşea să aibă în jur de 160 de sateliţi de recunoaştere operaţionali, cam acelaşi număr ca acela al fostei Uniuni Sovietice. Prezenţa sa considerabilă în spaţiu nu se diminuase, contrar previziunilor Pentagonului şi ale CIA-ului.

În 1999, un spion din cadrul GRU, serviciul secret militar rus, urmaşul KGB-ului, informă CIA-ul că Neptun nu era proprietatea ruşilor. Fuseseră prinşi cu garda jos la fel de rău ca americanii. Suspiciunile începură să planeze

asupra chinezilor comunişti, care rămăseseră cu mult în urmă în domeniul sateliţilor.

Sau nu era aşa?

Ruşii voiau să ştie ce e cu Neptun, dar nu doreau să plătească pentru a obţine informaţii despre Backman. După ce încercările de abordare venite de la Langley fuseseră complet ignorate, aceeaşi fotografie color care fusese vândută chinezilor fu trimisă anonim pe e-mail la patru şefi ai serviciilor de informaţii ruseşti care aveau acoperire diplomatică în Europa.

Scurgerea de informaţii către saudiţi fu realizată prin intermediul unui director al unei companii petroliere americane cu sediul în Riyadh. Îl chema Taggett şi locuia acolo de peste douăzeci de ani. Vorbea fluent araba şi se învârtea în cercurile suspuse la fel de uşor ca orice alt străin. Era apropiat în special de un birocrat din eşalonul superior al Ministerului de Externe al Arabiei Saudite şi, la un ceai servit după-amiaza târziu, îi spuse că la un moment dat avocatul firmei sale fusese Joel Backman. Ba mai mult – şi mult mai important – Taggett pretinse că ştia unde se ascunde Backman.

Cinci ore mai târziu, pe Taggett îl trezi soneria de la intrare. Trei tineri îmbrăcaţi în costum intrară cu forţa în apartament şi îi ceruseră să le acorde puţin din timpul său. Îşi cerură scuze, îi explicară că lucrau în cadrul unui departament al poliţiei saudite şi că era neapărat nevoie să stea de vorbă cu el. În urma presiunilor făcute asupra lui, Taggett le furniza fără tragere de inimă informaţiile pe care fusese învăţat să le transmită.

Joel Backman se ascundea în Bologna, Italia, sub o identitate falsă. Asta era tot ce ştia.

Îl întrebară dacă ar putea să afle mai multe. Probabil.

Îl întrebară dacă nu putea să se întoarcă a doua zi dimineaţa la sediul principal al firmei sale din New York şi să facă rost de alte informaţii despre

Backman. Era foarte important pentru guvernul saudit şi pentru familia regală.

Taggett acceptă. Făcea orice pentru rege.

22

În fiecare an, în luna mai, chiar înainte de Înălţare, locuitorii Bolognei urcau în procesiune Code de la Guardia, de la poarta Saragozza, pe cel mai lung portic continuu din lume, trecând pe sub toate cele 666 de arcade şi pe lângă cele cincisprezece capele, îndreptându-se spre vârf, unde se afla Santuario di San Luca. Luau din biserică statuia Maicii Domnului şi coborau în oraş, unde o purtau pe străzile aglomerate şi în cele din urmă o duceau în catedrala San Pietro, unde urma să rămână opt zile, după care era dusă acasă în cadrul altei procesiuni. Este un festival unic, a cărui tradiţie a fost păstrată neîntrerupt din 1476.

Francesca şi Joel stăteau în Santuario di San Luca, iar femeia îi descria ritualul şi cât de mult însemna acesta pentru locuitorii Bolognei. Da, frumos, dar, din punctul lui de vedere, nu era decât o biserică goală, ca multe altele.

De data asta veniseră cu autobuzul, scăpând astfel de cele 666 de arcade şi de urcuşul lung de 3,6 kilometri. Încă îl mai dureau picioarele de la ultima vizită făcută la San Luca, în urmă cu trei zile.

Francesca se gândea la probleme mult mai importante, aşa că, fără să îşi dea seama, îi vorbi în engleză. Marco nu se plânse. Când termină de vorbit despre festival, începu să-i arate elementele de interes ale catedralei: arhitectura şi modul de construcţie al domului şi pictura frescelor. Marco încerca cu disperare să fie atent. În mintea sa era o învălmăşeală de domuri, de fresce decolorate, de cripte de marmură şi de sfinţi morţi şi se surprinse gândindu-se ce bine ar fi fost să fie vreme mai caldă. Aşa ar fi putut sta afară. Ar fi putut vizita încântătoarele parcuri ale oraşului şi ar fi fost de ajuns ca ea doar să pomenească de o catedrală ca el să se revolte.

Ea nu se gândea la vreme mai caldă. Gândurile îi zburau în altă parte.

— Mi-ai zis deja de asta, o întrerupse Marco în momentul în care ea îi arăta o pictură de deasupra cristelniţei.

— Scuze. Te plictisesc?

Vru să-i spună adevărul, însă până la urmă îi zise:

— Nu, dar am văzut destul.

Ieşiră din catedrală, înconjurară biserica şi o luară prin spatele acesteia pe cărăruia secretă pe care o ştia ea şi unde, după ce făcură câţiva paşi la vale, li se arătă cea mai frumoasă privelişte a oraşului. Ultima zăpadă căzută se topea repede pe acoperişurile din ţiglă roşie. Era optsprezece martie.

Francesca îşi aprinse o ţigară şi părea mulţumită să stea în linişte şi să admire Bologna.

— Îţi place oraşul meu? îl întrebă într-un final.

— Da, foarte mult.

— Ce-ţi place la el?

După şase ani de închisoare, i-ar fi plăcut orice oraş. Se gândi o clipă, după care spuse:

— E un oraş adevărat, unde locuitorii nu fac naveta. Nu e un oraş periculos, e curat, e etern. Nu s-au schimbat prea multe în ultimele secole. Oamenilor le place propria istorie şi sunt mândri de realizările lor.

Încuviinţă uşor, fiind de acord cu analiza făcută de el.

— Americanii mă uimesc, spuse ea. Când le prezint Bologna, întotdeauna se grăbesc, sunt nerăbdători să vadă un loc ca să îl poată şterge de pe listă şi să se îndrepte spre următorul. Întotdeauna întreabă despre ce va fi mâine şi poimâine. De ce?

— Nu sunt persoana potrivită pentru o asemenea întrebare.

— De ce?

— Fiindcă sunt canadian, ai uitat?

— Ba nu eşti.

— Nu, nu sunt. Sunt din Washington.

— Am fost acolo. N-am văzut în viaţa mea aşa mulţi oameni mergând atât de grăbiţi, fără a avea vreo direcţie. Nu înţeleg dorinţa de a duce o viaţă atât de agitată. Totul trebuie să se facă foarte rapid: munca, mâncarea, sexul.

— N-am făcut sex de şase ani.

Francesca îi aruncă o privire care ascundea multe întrebări.

— Nu vreau să vorbim despre asta.

— Tu ai adus vorba.

Trase din ţigară când tensiunea se risipi.

— De ce n-ai făcut sex de şase ani?

— Pentru că am stat la închisoare, în regim de izolare.

Tresări uşor şi păru să-şi îndrepte spatele.

— Ai omorât pe cineva?

— Nu, nici vorbă. Sunt destul de inofensiv.

Urmă o nouă pauză şi un nou pufăit din ţigară.

— De ce eşti aici?

— Habar n-am.

— Cât o să rămâi?

— Poate ştie Luigi răspunsul la întrebarea asta.

— Luigi, zise ea pe un ton scârbit.

Se întoarse şi plecă. O urmă, fiindcă se presupunea că trebuie s-o facă.

— De ce te ascunzi? fi întrebă.

— E o poveste foarte, foarte lungă, pe care nu vrei s-o ştii.

— Eşti în pericol?

— Cred că da. Nu ştiu cât de mare e pericolul care planează asupra mea, dar să zicem că mi-e teamă să-mi folosesc adevăratul nume şi mi-e frică să merg acasă.

— Da, aş zice că eşti în pericol. Ce rol are Luigi în toată povestea asta?

— Îmi asigură protecţia, cred.

— Până când?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— De ce nu dispari pur şi simplu?

— Asta şi fac. Şi de aici unde să mă duc? N-am bani, n-am paşaport, n-am niciun act. Oficial, nu exist.

— Totul e foarte confuz.

— Aşa e. Hai s-o lăsăm baltă!

O clipă se uită în altă parte şi n-o văzu când căzu. Purta cizme negre de piele cu toc mic şi se împiedică cu piciorul stâng de un bolovan de pe cărarea îngustă. Icni şi căzu, sprijinindu-se în mâini în ultimul moment. Poşeta îi zbură în faţă. Strigă ceva în italiană. Marco îngenunche repede şi o luă în braţe.

— Am păţit ceva la gleznă, spuse ea, strâmbându-se.

Ochii îi erau împăienjeniţi de lacrimi, iar faţa ei frumoasă era contorsionată de durere.

O ridică uşor de pe cărarea umedă şi o duse la o bancă din apropiere, după care îi aduse poşeta.

— Probabil m-am împiedicat, zicea întruna. Îmi pare rău.

Încercă să-şi stăpânească lacrimile, dar, după puţin timp, renunţă.

— E în regulă, e în regulă, zise Marco, îngenunchind în faţa ei. Pot să pun mâna?

Îşi ridică încet piciorul stâng, dar durerea era prea mare.

— Hai să nu scoatem cizma, spuse Marco, atingând-o cu mare grijă.

— Cred că mi-am fracturat glezna, spuse ea. Scoase un şerveţel din geantă şi îşi şterse ochii. Respira greu şi strângea din dinţi. Îmi pare rău.

— Nu e nicio problemă, spuse Marco şi se uită în jur.

Erau singuri. Nu mai fusese nimeni cu ei în autobuz şi nu văzuseră nici ţipenie de om în ultimele zece minute.

— O să, ăă, mă duc înăuntru să caut ajutoare.

— Da, te rog.

— Să nu te mişti! Mă întorc imediat.

O bătu uşor pe genunchi, iar ea reuşi să schiţeze un zâmbet. Marco plecă în grabă, fiind cât pe ce să cadă şi el. Fugi spre partea din spate a bisericii, unde nu văzu pe nimeni. Unde sunt birourile într-o catedrală? Unde stau îngrijitorul, administratorul, parohul? Cine se ocupă de locul ăsta? Înconjură de două ori biserica până să vadă un îngrijitor care ieşea în grădină pe o uşă parţial acoperită.

— *Mi può aiutare?* întrebă. Mă puteţi ajuta?

Îngrijitorul se uită la el fără o vorbă. Marco era sigur că vorbise clar. Se apropie de el şi îi zise:

— *La mia amica si è fatta male.* Prietena mea s-a lovit.

— *Dov'è?* mormăi bărbatul. Unde e?

Marco arătă cu mâna şi zise:

— *Lì, diettro alla chiesa.* Acolo, în spatele bisericii.

— *Aspetti.* Aşteptaţi.

Se întoarse, se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— *Si sbrighi, perfavora.* Grăbiţi-vă, vă rog.

Pentru Marco trecură greu cele câteva minute, în timp ce aştepta nerăbdător, dorind să tragă o fugă înapoi să vadă cum se simte Francesca. Dacă îşi fracturase ceva, atunci s-ar putea să resimtă repede şocul. Se deschise o uşă mare din spatele cristelniţei şi veni în grabă un bărbat îmbrăcat la costum, urmat de îngrijitor.

— *La mia amica è caduta,* zise Marco. Prietena mea a căzut.

— Unde e? îl întrebă bărbatul, într-o engleză fără cusur.

O luară printr-o curte mică din cărămidă, ferindu-se să calce în zăpada netopită încă.

— În spate, lângă moviliţa de mai jos. Are ceva la gleznă, crede că şi-a fracturat-o. S-ar putea să avem nevoie de o ambulanţă.

Bărbatul îi zise ceva peste umăr îngrijitorului, care plecă.

Francesca stătea cât putea de demnă pe marginea băncii. Îşi ţinea şerveţelul la gură; nu

mai plângea. Bărbatul nu ştia cum o cheamă, dar era evident că o mai văzuse la San Luca. Vorbiră în italiană, Marco neînţelegând cea mai mare parte din conversaţie.

Încă mai purta cizma stângă şi fură de părere că nu ar trebui să o scoată, pentru a nu i se umfla piciorul. Bărbatul, domnul Coletta, părea să ştie să acorde primul ajutor. Îi examină genunchii şi mâinile. Erau zgâriate şi o dureau, dar nu sângerau.

— Doar mi-am luxat piciorul ceva mai tare, zise ea. Nu cred totuşi că e fracturat.

— Ar dura mult şi bine până să ajungă ambulanţa, zise bărbatul. Vă duc eu la spital.

Se auzi în apropiere un claxon. Îngrijitorul adusese o maşină şi opri cât putu de aproape.

— Cred că pot să merg, zise curajoasă Francesca, încercând să se ridice.

— Nu, o să te ajutăm noi, replică Marco.

O apucă fiecare de un cot şi o ridicară încet. Faţa i se schimonosi când se lăsă pe picior, dar zise:

— Nu e fracturat, e doar o luxaţie.

Insistă să meargă pe picioarele ei. O sprijiniră şi o ajutară să se îndrepte spre maşină.

Domnul Coletta preluă iniţiativa şi îi aşeză pe bancheta din spate, astfel încât Francesca îşi ţinea picioarele în poala lui Marco şi se sprijinea cu spatele de portiera din stânga. Când pasagerii fură aranjaţi cum trebuie, sări la volan şi băgă maşina în viteză. Merseră în marşarier pe o alee mărginită de tufişuri, apoi o luară pe o stradă îngustă asfaltată. La puţin timp coborau dealul, îndreptându-se spre Bologna.

Francesca îşi puse ochelarii de soare ca să îşi acopere ochii. Marco văzu că îi curgea un firicel de sânge pe obrazul stâng. Îi luă batista de hârtie din mână şi începu să-i tamponeze uşor faţa.

— Mulţumesc, murmură ea. Îmi pare rău că ţi-am stricat ziua.

— Te rog încetează cu chestiile astea, zise el zâmbind.

De fapt, era cea mai frumoasă zi petrecută cu Francesca. Căzătura o umilise şi o făcuse să pară umană. Trezea, chiar dacă fără voia ei, sentimente sincere. Făcuse posibil un contact fizic cu o persoană care dorea din tot sufletul să ajute o alta. Îl lăsase să intre în viaţa ei. Orice se va întâmpla de acum încolo, fie la spital, fie acasă la ea, măcar o să fie acolo preţ de o clipă. În acea situaţie critică, chiar dacă ea nu voia, avea totuşi nevoie de el.

În timp ce îi ţinea picioarele şi se uita în gol pe geam, Marco îşi dădu seama cât de avid era să aibă o relaţie de orice fel, cu oricine.

S-ar fi mulţumit cu orice prieten.

Când ajunseră la poalele dealului, Francesca îi spuse domnului Coletta:

— Aş vrea să merg acasă.

O privi în oglinda retrovizoare şi îi spuse:

— Dar cred că ar trebui să vă vadă un doctor.

— Poate mai târziu. O să mă odihnesc puţin şi o să văd cum mă mai simt.

Hotărârea era luată. Ar fi fost inutil să o contrazică.

Şi Marco i-ar fi dat nişte sfaturi, dar se abţinu. Voia să vadă unde locuieşte.

— În regulă, zise domnul Coletta.

— Stau pe Via Minzoni, în apropiere de gară.

Marco zâmbi, mândru că ştia strada. O şi vedea pe hartă, în partea de nord a oraşului vechi, o zonă plăcută, chiar dacă nu se afla într-unul dintre cartierele foarte scumpe. Se plimbase cel puţin o dată pe strada aceea. De fapt, găsise o cafenea care deschidea în zori, amplasată chiar la capătul străzii, unde începea Piazza dei Martiri. Străbătură în viteză zona, în traficul de la ora prânzului, iar Marco se uita să vadă fiecare nume de stradă, era atent la toate intersecţiile, ştiind mereu unde se află.

Nu mai rostiră niciun cuvânt. Îi ţinea în braţe picioarele, cizmele ei negre elegante, dar uzate, murdărindu-i puţin cu noroi pantalonii de lână. În momentul acela, nici că-i păsa de aşa ceva. Când intrară pe Via Minzolli, Francesca zise:

— Două străzi mai încolo, pe stânga.

După puţin timp spuse:

— Drept înainte. E un loc în spatele BMW-ului aceluia verde.

O scoaseră încetişor de pe bancheta din spate şi o aşezară pe trotuar, unde o clipă se eliberă din mâinile lor şi încercă să meargă. Glezna cedă, iar cei doi o prinseră în braţe.

— Locuiesc la etajul doi, spuse ea, scrâşnind din dinţi.

Clădirea avea opt apartamente. Marco fu foarte atent când Francesca apăsă butonul din dreptul numelui Giovanni Ferro. Se auzi o voce de femeie.

— Francesca, zise ea şi uşa se deschise.

Intrară într-un hol întunecos şi neîngrijit. În dreapta se afla un lift a cărui uşă era deschisă, aşteptându-i. Cei trei se înghesuiră înăuntru.

— Mă simt bine acum, zise ea, încercând evident să scape de Marco şi de domnul Coletta.

— Trebuie să punem nişte gheaţă pe gleznă, zise Marco, când liftul începu să urce foarte încet.

Liftul se opri zgomotos, se deschise în sfârşit uşa şi ieşiră anevoie, amândoi bărbaţii continuând s-o ţină pe Francesca de braţ. Mai erau doar câţiva paşi până la apartamentul ei şi, când ajunseră în dreptul uşii, domnul Coletta consideră că îi însoţise destul.

— Îmi pare foarte rău de cele întâmplate, zise. Dacă o să aveţi de achitat facturi medicale, vă rog să mă sunaţi.

— Nu, sunteţi extrem de amabil. Vă mulţumesc foarte mult.

— Mulţumesc, îi zise Marco, sprijinind-o în continuare.

Apăsă pe sonerie şi aşteptă ca domul Coletta să intre în lift şi să plece.

Francesca se trase într-o parte şi îi zise:

— E în regulă, Marco, mă descurc de aici. Mama e la mine azi.

Spera să fie invitat înăuntru, dar nu avea niciun drept să insiste. Povestea se încheiase, din punctul lui de vedere şi aflase mult mai multe decât s-ar fi putut aştepta. Zâmbi, îi dădu drumul la braţ şi tocmai voia să îşi ia rămas-bun, când se auzi o yală care era descuiată zgomotos din interior. Francesca se întoarse spre uşă şi în momentul acela se sprijini pe glezna rănită. Aceasta cedă din nou, astfel că i se tăie răsuflarea şi se prinse de el. Uşa se deschise chiar în momentul în care Francesca leşină.

Mama ei, *Signora* Altonelli, era o femeie în jur de şaptezeci de ani care nu vorbea deloc engleza şi, în primele minute, în toată agitaţia aceea, avusese impresia că Marco îi făcuse ceva rău fetei sale. Italiana proastă vorbită de Marco se dovedi a fi nepotrivită, mai ales în tensiunea aceea. O duse pe Francesca pe canapea, îi ridică picioarele şi repetă:

— *Ghiaccio, ghicaccio.* Gheaţă, aduceţi nişte gheaţă.

Mama ei plecă fără tragere de inimă şi dispăru în bucătărie. Francesca tocmai îşi revenea în simţiri când mama ei se întoarse cu o cârpă udă şi cu o pungă mică de plastic plină cu gheaţă.

— Ai leşinat, îi spuse Marco, aplecându-se deasupra ei.

Francesca îi apucă mâna şi se uită agitată în jur.

— *Chi è?* o întrebă mama ei, suspicioasă. Cine e?

— *Un amico.* Un prieten.

Marco îi tamponă faţa cu cârpa şi ea îşi reveni repede. Îi explică mamei sale ce se întâmplase în cea mai rapidă italiană pe care Marco o auzise până atunci. „Rafalele de mitralieră” venite dintr-o

parte şi alta fîl ameţiră când încercă să mai prindă un cuvânt din când în când, apoi pur şi simplu o lăsă baltă. Dintr-o dată, *Signora* Altonelli zâmbi şi îl bătu pe umăr aprobator. Bravo!

Când mama ei plecă, Francesca îi explică:

— S-a dus să ne facă o cafea.

— Excelent!

Îşi trăsese un scăunel lângă canapea şi stătea lângă ea, aşteptând.

— Trebuie să punem nişte gheaţă pe chestia asta, zise Marco.

— Da, ar trebui.

Se uitară amândoi la cizme.

— Mi le scoţi tu? îl întrebă.

— Sigur.

Desfăcu fermoarul cizmei din piciorul drept şi o scoase de parcă şi piciorul acela ar fi fost rănit. Scoase şi mai atent cizma din piciorul stâng. Absolut fiecare mişcare îi provoca durere Francescăi şi, la un moment dat, Marco spuse:

— Preferi s-o scoţi tu?

— Nu, te rog, continuă.

Fermoarul se opri aproape în dreptul gleznei. Din cauză că aceasta era umflată, era greu să-i scoată cizma. După câteva minute, în care mişcă uşurel cizma în stânga şi în dreapta, în timp ce pacienta suferi strângând din dinţi, reuşi să scoată cizma.

Purta ciorapi negri. Marco se uită la ei şi zise:

— Trebuie scoşi şi ăştia.

— Da.

Mama ei se întoarse şi turui ceva în italiană.

— Ce-ar fi să aştepţi în bucătărie? îi zise Francesca lui Marco.

Bucătăria era mică, dar aranjată impecabil, foarte modernă, decorată cu crom şi sticlă, nefiind irosit nici măcar un centimetru de spaţiu. O cafetieră ultramodernă bolborosea pe un raft. Pereţii de deasupra unui spaţiu mic de servit micul dejun erau acoperiţi cu o pictură abstractă, în

culori vii. În timp ce aşteptă, le ascultă pe cele două femei vorbind în acelaşi timp.

Reuşiseră să îi scoată ciorapii fără a-i mai provoca durere. Când Marco se întoarse în sufragerie, *Signora* Altonelli îi punea gheaţă în jurul gleznei rănite.

— Spune că nu e fracturată, îi zise Francesca. A lucrat mulţi ani într-un spital.

— Locuieşte în Bologna?

— Nu, în Imola, la câţiva kilometri de aici.

Marco ştia exact unde este oraşul, pe hartă în orice caz.

— Cred că ar trebui să plec, zise Marco, care, deşi nu dorea să se retragă, se simţi brusc ca un intrus.

— Cred că ai nevoie de nişte cafea, spuse Francesca.

Mama sa se retrase în bucătărie.

— Simt că deranjez.

— Nu, te rog, după tot ce ai făcut azi, măcar atât să fac şi eu.

Mama ei se întoarse, aducând un pahar cu apă şi două pastile. Francesca le înghiţi şi îşi sprijini capul de perne. Schimbă nişte cuvinte cu mama ei, după care îi spuse lui Marco:

— Are nişte *torta* de ciocolată în frigider. Vrei?

— Da, mulţumesc.

Mama ei ieşi din nou din încăpere, îngânând un cântec şi mulţumită că avea de cine să aibă grijă şi pe cine să hrănească. Marco se aşeză din nou pe scăunel.

— Te doare?

— Da, îi zise ea zâmbind. Nu pot să mint. Doare.

Nu ştia ce să-i răspundă, aşa că pomeni de lucrurile ştiute de amândoi.

— Totul s-a întâmplat aşa de repede, îi zise.

Petrecură câteva minute vorbind despre căzătură. Apoi tăcură. Francesca închise ochii şi păru să moţăie. Marco îşi încrucişă braţele şi privi

un tablou uriaş, foarte ciudat, care acoperea aproape în întregime un perete.

Clădirea era veche, dar Francesca şi soţul ei, ca nişte modernişti hotărâţi, schimbară situaţia în interior. Mobila era joasă, din piele neagră fină şi structură lucioasă, din aluminiu, foarte minimalistă. Pereţii erau acoperiţi de tablouri de artă contemporană greu de înţeles.

— Nu-i putem spune lui Luigi ce s-a întâmplat, şopti ea.

— De ce?

Ezită o clipă, apoi îi mărturisi:

— Îmi dă două sute de euro pe săptămână pentru lecţiile tale, Marco, şi se plânge de preţ. Ne-am certat şi m-a ameninţat că o să găsească pe altcineva. Drept să spun, am nevoie de banii ăştia. Primesc un angajament sau două pe săptămână; încă e extrasezon. Situaţia o să se îmbunătăţească cam într-o lună, când turiştii vin în sud, dar deocamdată nu câştig mult.

Masca stoică îi dispăruse de mult de pe chip. Lui Marco nu îi venea să creadă că accepta să fie atât de vulnerabilă. Femeia era speriată, iar el şi-ar fi dat viaţa ca să o ajute.

Francesca continuă:

— Sunt sigură că o să renunţe la serviciile mele dacă nu o să-ţi predau câteva zile.

— Păi, n-o să-mi predai câteva zile, zise uitându-se la gheaţa din jurul gleznei ei.

— Putem ţine secret toate astea? O să pot să merg în curând, nu?

— Putem încerca să păstrăm secretul, dar Luigi face ce face şi află tot. Mă urmăreşte îndeaproape. O să sun mâine să zic că sunt bolnav, apoi poimâine ne gândim la o soluţie. Poate am putea studia aici.

— Nu, soţul meu stă aici.

Involuntar, Marco se uită peste umăr.

— Aici?

— E în dormitor. E foarte bolnav.

— Ce?

— Cancer. În ultimul stadiu. Mama stă cu el când lucrez. În fiecare după-amiază vine o asistentă de la spital să îi administreze medicaţia.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

— Nu-d face griji din cauza lui Luigi. O să îi spun că îmi plac la nebunie metodele tale didactice şi o să refuz să lucrez cu altcineva.

— Asta ar fi o minciună, nu?

— Într-un fel.

Signora Altonelli se întoarse cu o tavă pe care era *torta* şi espresso. O aşeză pe o măsuţă de culoare roşu-aprins din mijlocul încăperii şi începu să taie tortul. Francesca bău cafea, însă nu prea avea chef să mănânce. Marco mâncă însă cât de încet putu şi bău din ceşcuţă de parcă era ultima cafea pe care avea s-o bea. Când *Signora* Altonelli insistă să îi mai dea o felie şi să îi mai toarne o ceşcuţă de cafea, acceptă fără tragere de inimă.

Marco rămase la ea cam o oră. La plecare, în lift, îşi dădu seama că Giovanni Ferro nu scosese niciun sunet.

23

Principalul serviciu de informaţii al Chinei comuniste, Ministerul Securităţii Statului sau MSS, recurgea la unităţi mici, foarte bine pregătite, pentru a comite asasinate în întreaga lume, cam în acelaşi stil ca ruşii, israeliţii, britanicii şi americanii.

O mare deosebire o reprezenta însă faptul că chinezii ajunseseră să se bizuie în special pe o anumită unitate. În loc să împrăştie în stânga şi în dreapta munca murdară, cum făceau celelalte ţări, MSS recurgea în primul rând la un tânăr pe care CIA-ul şi Mossadul îl urmăreau cu mare admiraţie de mai mulţi ani. Îl chema Sammy Tin şi era progenitura a doi diplomaţi ai Chinei comuniste, despre care se zvonea că ar fi fost selectaţi de MSS ca să se căsătorească şi să procreeze. Dacă se putea spune că un agent este perfect clonat, atunci nu putea fi vorba decât de Sammy Tin. Se născuse la New York, fusese crescut în suburbiile Washingtonului şi avusese profesori particulari care îl bombardaseră cu limbi străine încă de când scăpase de scutece. Intrase la Universitatea din Maryland la vârsta de şaisprezece ani, absolvise două facultăţi la vârsta de douăzeci şi unu, apoi studiase şi ingineria la Hamburg, în Germania. Pe parcurs, hobby-ul său devenise fabricarea bombelor. Explozivii ajunseseră pasiunea lui, în special exploziile controlate din ambalaje ciudate: plicuri, pahare de hârtie, stilouri, pachete de ţigări. Era un trăgător de elită, dar armele erau ceva prea simplu pentru el şi îl plictiseau. Sammy Tin[2], cunoscut drept Omul-Tinichea, adora bombele.

Studiase chimia la Tokio sub o identitate falsă şi acolo învăţase să stăpânească arta şi ştiinţa otrăvirii. La douăzeci şi patru de ani avea o duzină de identităţi, ştia cam tot atâtea limbi şi trecea frontierele folosind o gamă variată de paşapoarte şi

deghizări. Putea convinge orice vameş, de oriunde, că e japonez, coreean sau taiwanez.

Pentru a-şi completa educaţia, petrecuse un an înfiorător de greu antrenându-se cu o unitate de elită a armatei chineze, învăţase să instaleze corturi, să gătească deasupra focului, să treacă peste râuri sălbatice, să supravieţuiască în ocean şi să reziste zile în şir în sălbăticie. La douăzeci şi şase de ani, MSS decise că băiatul studiase destul. Venise vremea să înceapă să ucidă.

Din câte îşi dădeau seama cei de la Langley, îşi începuse trecerea pe răboj a impresionantului număr de crime cu uciderea a trei cercetători chinezi care deveniseră prea familiari cu ruşii. Îi lichidase în timp ce aceştia luau cina la un restaurant din Moscova. Unuia dintre ei îi tăiase beregata la toaletă, când tocmai terminase de folosit pisoarul, iar gărzile de corp ale victimei aşteptau în faţa uşii. Durase o oră până i se găsise cadavrul, care fusese înghesuit într-o ladă de gunoi destul de mică. Cel de-al doilea chinez făcuse greşeala să-şi facă griji din pricina primului. Se dusese la toaletă, unde îl aştepta Omul-Tinichea, îmbrăcat în îngrijitor. Îl găsiră cu capul băgat în toaletă, care fusese înfundată şi dădea pe afară. Cel de-al treilea muri câteva secunde mai târziu la masă, unde stătea singur şi devenise foarte îngrijorat de cei doi colegi ai săi care nu se mai întorceau. Un bărbat îmbrăcat cu jiletca de chelner se apropiase în grabă de el şi, fără să încetinească, îi aruncase o săgeată otrăvită în ceafă.

Crimele fuseseră comise cam neglijent. Prea mult sânge şi prea mulţi martori. Era cam greu să dispară, însă Omul-Tinichea prinse ocazia şi reuşi să iasă în grabă, neobservat, prin bucătăria aglomerată. Reuşise să scape şi deja fugea pe o alee dosnică în momentul în care fuseseră chemate gărzile de corp. Se ascunse în oraşul cufundat în întuneric, găsi un taxi şi douăzeci de minute mai

târziu intra în Ambasada Chinei. A doua zi era la Beijing, sărbătorindu-şi discret succesul.

Îndrăzneala cu care fusese executat atacul şocase lumea serviciilor de informaţii. Serviciile rivale se grăbiră să afle cine era autorul. Crimele fuseseră comise într-un stil cu totul diferit de modul în care chinezii îşi eliminau de obicei duşmanii. Erau celebri pentru răbdarea, disciplina cu care aşteptau şi aşteptau până când apărea un moment perfect. Urmăreau victima până când aceasta pur şi simplu renunţa. Sau treceau de la un plan la altul, aşteptând cu grijă să se ivească ocazia oportună.

Când acelaşi lucru se întâmplă câteva luni mai târziu la Berlin, Omul-Tinichea deveni o legendă. Un director francez furnizase nişte secrete false privind tehnologia de ultimă generaţie în domeniul radarelor mobile. Fusese aruncat de la balconul unei camere de hotel de la etajul al paisprezecelea şi, când căzuse lângă piscină, deranjase un număr destul de mare de persoane care stăteau la soare. Şi de data aceasta crima fusese prea puţin discretă.

La Londra, Omul-Tinichea îi aruncase în aer capul unui bărbat prin intermediul unui telefon mobil. Un trădător din Cartierul Chinezesc din New York rămăsese fără faţă când îi explodase ţigara. Sammy Tin era creditat cu majoritatea celor mai spectaculoase crime comise de serviciile de informaţii în rândul lumii interlope. Legenda deveni curând tot mai impresionantă. Deşi avea în unitatea sa patru sau cinci persoane de încredere, deseori acţiona de unul singur. Pierduse un om în Singapore când cel pe care trebuia să-l ucidă apăruse brusc însoţit de prieteni, toţi înarmaţi. Fusese un eşec rar şi din lecţia pe care o primise învăţase să stea ascuns, să acţioneze rapid şi să nu aibă prea mulţi oameni pe statul de plată.

Pe măsură ce se maturiza, loviturile sale deveniră mai puţin spectaculoase şi violente şi mult mai uşor de ascuns. Acum avea treizeci şi trei

de ani şi era, fără îndoială, cel mai temut agent din lume. CIA cheltuise o avere încercând să-i urmărească mişcările. Ştiau că e la Beijing, în apartamentul său de lux. Când plecă, îl urmăriră până la Hong Kong. Fusese alertat Interpolul în momentul în care urcase la bordul unei curse care circula, fără escală, la Londra, unde îşi schimbă paşaportul cu un altul şi se urcă în ultimul moment într-o cursă a companiei Alitalia spre Milano.

Interpolul nu putea să facă altceva decât să îl urmărească. Sammy Tin călătorea adesea folosindu-se de acoperirea diplomatică pe care o avea. Nu era un criminal, ci agent, diplomat, om de afaceri, profesor, orice avea el nevoie să fie.

La aeroportul Malpensa din Milano îl aştepta o maşină, cu care dispăru în oraş. Din câte ştia CIA, Omul-Tinichea nu mai pusese piciorul în Italia de patru ani şi jumătate.

Domnul Elya arăta fără îndoială ca un om de afaceri saudit bogat, deşi costumul gros din lână pe care îl purta era aproape negru, o culoare puţin cam prea închisă pentru Bologna, iar dungile costumului erau mult prea groase pentru ceva croit în Italia. Cămaşa îi era roz, cu guler alb lucios; nu era o combinaţie proastă, dar, ei bine, totuşi era roz. Prin guler trecea un şnur de aur, de asemenea prea gros, care împingea nodul strâns al cravatei în sus, dând impresia că e gâtuit, iar la fiecare capăt al şnurului avea câte un diamant Domnul Elya era mare amator de diamante: pe fiecare mână avea unul mare, în ceasul său Rolex erau încrustate zeci de diamante mai mici şi mai avea două la butonii de aur ai manşetelor cămăşii. Lui Stefano pantofii i se păreau a fi italieneşti, nou-nouţi, maro, dar culoarea era prea deschisă pentru a se asorta cu costumul.

În ansamblu, vestimentaţia sa pur şi simplu nu dădea bine, chiar dacă omul se străduise din răsputeri. Stefano avusese timp să îşi studieze

clientul pe drumul parcurs în linişte spre centrul Bolognei de la aeroport, unde domnul Elya şi asistentul său sosiseră la bordul unui avion particular. Stătea pe bancheta din spate a Mercedesului negru, marca şi culoarea maşinii fiind una din condiţiile domnului Elya. Şoferul conducea în linişte, avându-l în dreapta pe asistent care, evident, vorbea doar araba. Engleza domnului Elya era acceptabilă, rostea rapid câteva fraze în această limbă, urmate de câteva spuse în arabă adresate asistentului, care se simţea obligat să noteze tot ce spunea stăpânul.

După zece minute petrecute în maşină cu ei, Stefano spera că vor termina cu mult înainte de prânz.

Primul apartament pe care li-l arătă se afla în apropiere de universitate, unde fiul domnului Elya urma să înceapă curând să studieze medicina. Avea patru camere, era situat la etajul al doilea, într-o clădire veche şi rezistentă, care nu avea lift. Apartamentul era frumos mobilat, de-a dreptul luxos pentru un student. Chiria era de 1.800 de euro pe lună, la care se adăuga plata întreţinerii. Apartamentul se închiria pe un an. Domnul Elya se încrunta tot timpul, de parcă ar fi fost nevoie de ceva mult mai frumos pentru fiul său răsfăţat şi asistentul se încruntă. Coborâră scările încruntau şi tot aşa rămăseseră şi în maşină, nescoţând niciun cuvânt în timp ce şoferul conducea cu viteza spre cea de-a doua oprire.

Următorul apartament era pe Via Remorsella, în apropiere de Via Fondazza. Era puţin mai mare decât primul, avea o bucătărie de mărimea unei debarale, era prost mobilat, nu aveai la ce să te uiţi pe geam, era la douăzeci de minute de universitate, chiria era de 2.600 de euro pe lună şi, pe lângă toate acestea, în apartament mirosea ciudat. Li se descreţiră frunţile, semn că le plăcea apartamentul.

— Asta ne convine, zise domnul Elya şi Stefano răsuflă uşurat.

Cu puţin noroc, nu va trebui să le ţină companie la prânz. Şi tocmai câştigase un comision frumuşel.

Plecară în grabă spre sediul firmei lui Stefano, unde se completă hârţogăria necesară într-un timp record. Domnul Elya avea o întâlnire urgentă la Roma şi, dacă nu se puteau face formalităţile pe loc, atunci, la revedere!

Mercedesul negru îi duse în viteză la aeroport, unde Stefano, confuz şi obosit, le mulţumi, îşi luă rămas-bun de la ei şi plecă cât putu de repede. Domnul Elya şi asistentul său traversară pista şi intrară în avion. Uşa se închise.

Avionul nu se clinti. Domnul Elya şi asistentul său se descotorosiseră de costume şi se îmbrăcaseră într-o ţinută lejeră. Se alăturară celorlalţi trei membri ai echipei şi, după vreo oră, coborâră într-un final din avion, îşi cărară numeroasele bagaje pe care le aveau la terminalul aeroportului pentru avioane particulare, apoi le băgară în furgonetele care îi aşteptau.

Lui Luigi începu să i se pară suspectă geanta Silvio bleumarin. Marco nu o lăsa niciodată în apartament şi nu o pierdea nicio clipă din ochi. O lua cu el peste tot, agăţată de umăr şi ţinând-o strâns sub braţul drept, de parcă avea aur în ea.

Ce obiect putea să aibă în ea de trebuia să-i poarte atâta grijă? Rareori îşi lua cu el materiale de studiu. Când el şi Ermanno nu studiau afară, acest lucru se întâmpla în apartamentul lui Marco, iar când studiau afară, făceau doar conversaţie şi nu foloseau cărţi.

Şi Whitaker, care se afla la Milano, devenise suspicios, mai ales de când Marco fusese văzut într-un Internet café de lângă universitate. Trimise la Bologna un agent pe nume Krater să îi ajute pe Zellman şi pe Luigi să îi ţină mai îndeaproape sub observaţie pe Marco şi geanta lui misterioasă. Cum se strângea laţul şi erau de aşteptat focuri de

artificii, Whitaker le cerea celor de la Langley întăriri.

La Langley însă era haos. Plecarea lui Teddy, deşi nu surprinsese pe nimeni, întorsese instituţia cu susul în jos. Undele de şoc provocate de concedierea lui Luccat încă se resimţeau. Preşedintele ameninţa cu o concediere masivă, iar directorii adjuncţi şi cei cu funcţii mari erau mai preocupaţi să-şi asigure spatele decât să se ocupe de operaţiunile care le fuseseră încredinţate.

Krater fu cel care primi de la Luigi mesajul că Marco se îndrepta spre Piazza Maggiore, intenţionând probabil să-şi bea ca de obicei cafeaua de după-amiaza. Krater îl văzu străbătând piaţa, ţinându-şi geanta bluemarin sub braţ. Arăta ca un italian. După ce studiase un dosar destul de gros cu informaţii despre Joel Backman, era plăcut să-l vadă în sfârşit. Dacă ar fi ştiut bietul om…

Lui Marco nu îi era sete însă, cel puţin nu deocamdată. Trecu pe lângă cafenele şi magazine, apoi brusc, după ce aruncă o privire pe furiş, intră în Albergo Nettuno, un hotel mic care avea cincizeci de camere, situat chiar lângă *piazza.* Krater comunică prin aparatul de emisie-recepţie cu Zellman şi Luigi, acesta din urmă fiind foarte uimit de cele auzite, întrucât Marco nu avea absolut niciun motiv să intre într-un hotel. Krater aşteptă cinci minute, apoi intră în holişorul hotelului, memorând tot ce vedea. În dreapta sa era un antreu în care se aflau nişte scaune şi o masă mare de servit cafeaua, pe care erau împrăştiate nişte reviste de călătorie. În stânga se afla o cabină telefonică mică, goală, a cărei uşă era deschisă şi încă o cabină, în care era cineva. Marco stătea acolo, singur, aplecat deasupra măsuţei de sub telefonul montat pe perete. Geanta albastră îi era deschisă. Era prea preocupat ca să îl vadă pe Krater, care trecu pe lângă el.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă recepţionerul, din spatele tejghelei.

— Da, mulţumesc, aş dori să mă interesez de o cameră, îi zise Krater în italiană.

— Pentru când?

— Pentru noaptea asta.

— Îmi pare rău, dar nu avem camere libere.

Krater luă o broşură de la recepţie.

— Nu aveţi niciodată camere libere, îi spuse zâmbind. E un hotel foarte căutat.

— Da, este. Poate altă dată.

— Aveţi cumva acces la Internet?

— Bineînţeles.

— Fără fir?

— Da, suntem primul hotel din oraş care are aşa ceva.

Se îndepărtă şi zise:

— Mulţumesc. O să mai încerc altă dată.

— Da, vă rog.

Mergând spre ieşire, trecu pe lângă cabina telefonică. Marco nu îşi ridicase privirea.

Îşi scria mesajul cu degetele mari de la ambele mâini şi spera să nu fie rugat de recepţioner să plece. Accesul fără fir la Internet era una din facilităţile pe care le oferea hotelul Nettuno, însă numai pentru oaspeţii hotelului. În cafenele, biblioteci şi într-o librărie accesul la Internet era gratis pentru oricine intra înăuntru, nu şi în hoteluri.

Mesajul său suna aşa:

> Grinch, am avut la un moment dat afaceri cu un bancher din Zürich, pe nume Mikel Van Thiessen, de la banca Rhineland, situată pe Bahnhofstrasse, în centrul oraşului Zürich. Vezi dacă poţi să afli dacă mai lucrează acolo, iar dacă nu, cine i-a luat locul. Nu lăsa urme!
>
> Marco

Apăsă pe „Trimite” şi se rugă din nou să fi procedat corect, închise repede telefonul său Ankyo 850 şi îl dosi în geantă. Pe drumul spre ieşire, făcu un semn de salut spre recepţioner, care vorbea la telefon.

Marco ieşi din hotel la două minute după Krater. Îl supravegheară din trei locuri, apoi îl urmăriră, în timp ce se pierdea în mulţimea de oameni care ieşeau de la serviciu. Zellman înconjură hotelul, apoi intră în Nettuno, se îndreptă spre a doua cabina telefonică din stânga şi se aşeză pe scaunul pe care stătuse Marco în urmă cu nici douăzeci de minute. Recepţionerul, uimit de ce se întâmpla, se prefăcu că are treabă la recepţie.

O oră mai târziu, se întâlniră într-un bar şi reconstituiră ce făcuse. Concluzia era clară, dar, cu toate acestea, era greu de acceptat. Cum Marco nu folosise telefonul, însemna că accesase gratis Internetul. N-ar fi avut alt motiv ca să intre la întâmplare în holul hotelului, să stea mai puţin de zece minute într-o cabină telefonică, apoi să plece brusc. Dar cum putea să acceseze Internetul, de vreme ce nu avea laptop şi nici mobil, în afară de cel pe care i-l împrumutase Luigi şi care era vechi, funcţiona doar în oraş şi nu ar fi putut fi în niciun caz modernizat astfel încât să se poată accesa Internetul prin intermediul lui. Să fi făcut rost de un aparat de ultimă generaţie? Dar nu avea niciun ban.

Una din variante era să-l fi furat.

Puseră pe tapet mai multe scenarii. Zellman plecă să-i transmită prin e-mail lui Whitaker veştile alarmante. Krater fu trimis să se uite prin vitrine după o geanta Silvio identică.

Luigi rămase să facă planuri pentru cină.

Gândurile îi fură întrerupte de un telefon primit taman de la Marco. Era acasă şi nu se simţea bine, stomacul îi făcuse figuri toată ziua. Anulase lecţia cu Francesca, iar acum voia să contramandeze cina.

24

Dacă lui Dan Sandberg îi suna telefonul înainte de ora 6:00, nu era de bine. Era pasăre de noapte, un noctambul care adesea dormea până la ora la care trebuia să ia atât micul dejun, cât şi prânzul. Cunoscuţii ştiau că nu avea niciun sens să îl sune devreme.

La telefon era un coleg de la *Post.*

— Ţi-a fost furat subiectul, amice, îi zise pe un ton grav.

— Poftim? se răsti Sandberg.

— *Times* tocmai ţi-a suflat subiectul de sub nas.

— Despre cine?

— Backman.

— Ce?

— Vezi cu ochii tăi.

Sandberg fugi prin apartamentul său dezordonat spre locul în care îşi avea biroul şi porni grăbit calculatorul. Găsi articolul, scris de Heath Frick, un rival de la *The New York Times* pe care îl ura. Pe prima pagină era titrat: „ANCHETA FBI PRIVIND GRAŢIEREA ÎL VIZEAZĂ PE JOEL BACKMAN".

Frick cita o grămadă de surse anonime şi relata că ancheta FBI-ului cu privire la mita pentru graţiere căpătase amploare şi începuseră să fie luate în vizor anumite persoane care fuseseră amnistiate de fostul preşedinte Arthur Morgan. Ducele Mongo era descris a fi „o persoană care prezintă interes", eufemism folosit de autorităţi atunci când voiau să păteze numele unei persoane pe care nu o puteau acuza oficial. Mongo însă era internat în spital şi se zvonea că îşi trăieşte ultimele cupe.

Ancheta îl viza acum pe Joel Backman, a cărui graţiere acordată în ceasul al doisprezecelea îi şocase şi revoltase pe mulţi, conform analizei superficiale făcute de Frick. Dispariţia misterioasă

a lui Backman nu făcuse decât să alimenteze speculaţiile că îşi cumpărase graţierea şi fugise pentru a evita întrebările incomode. Încă mai circulau zvonuri, le amintea Frick, şi numeroase surse, asupra cărora păstrase tăcerea şi care se presupunea că sunt de încredere, dădeau de înţeles că nu fusese scoasă din discuţie oficial ipoteza că Backman ar fi ascuns o avere.

„Ce porcărie!" mârâi Sandberg în timp ce trăgea cursorul în jos.

Ştia mai bine decât oricine cum stăteau lucrurile. Porcăriile astea nu puteau fi dovedite. Backman nu îşi plătise graţierea.

Nimeni, nici măcar cineva care să fi avut doar vag legătură cu fostul preşedinte, nu declara nimic. Deocamdată, era vorba de o simplă anchetă şi nu se pregătea o investigaţie oficială, dar artileria grea a agenţilor federali nu era departe. Un anume procuror american era nerăbdător să înceapă investigaţiile. Nu avea încă la dispoziţie juraţii, dar el şi colaboratorii săi erau pregătiţi, aşteptând doar un semn de la Departamentul de Justiţie.

Frick îşi încheia articolul cu două paragrafe despre Backman, pe care ziarul le mai publicase.

— Sunt doar chestii de umplutura! zise cu năduf Sandberg.

Şi preşedintele citi articolul, dar avu altă reacţie. Luă nişte notiţe, pe care le păstră pentru ora şapte şi jumătate, când urma să se întâlnească cu Susan Penn, director interimar la CIA, pentru informarea de dimineaţă. Era o tradiţie ca aceasta să fie făcută chiar de către director, în Biroul Oval, şi era normal să fie primul lucru pe agenda de zi. Teddy Maynard şi sănătatea lui şubredă schimbaseră însă acest obicei, astfel că în ultimii zece ani informările fuseseră făcute de altcineva. Acum tradiţiile erau din nou respectate.

Exact la ora 7:00 pe biroul preşedintelui era pus un rezumat de opt-zece pagini privind activitatea

serviciilor de informaţii. După aproape două luni de când era în funcţie, îşi făcuse obiceiul să citească absolut tot ce scria în el. I se părea fascinant. Predecesorul său se lăudase la un moment dat că nu citea mai nimic: nici cărţi, nici ziare şi nici reviste. În niciun caz legislaţie, politică, tratate sau informări zilnice. Deseori îi era greu să-şi citească până şi discursurile. Acum lucrurile stăteau cu totul altfel.

Susan Penn fu transportată într-o maşină cu geamuri antiglonţ de la locuinţa sa din Georgetown la Casa Albă, unde ajungea în fiecare dimineaţă la 7:15. Pe drum citea rezumatul zilnic, care era pregătit de CIA. În acea dimineaţă, pe pagina patru erau informaţii despre Joel Backman. Acesta atrăgea atenţia unor persoane foarte periculoase, poate chiar şi lui Sammy Tin.

Preşedintele o salută cordial şi o aşteptă cu o cafea pe măsuţa de lângă canapea. Erau singuri, ca de obicei, şi trecură direct la treabă.

— Ai văzut ediţia de azi din *The New York Times?* o întrebă.

— Da.

— Care sunt şansele ca Backman să fi plătit graţierea?

— Foarte mici. După cum v-am mai explicat, nici nu bănuia că i se pregăteşte amnistierea. Nu a avut timp să aranjeze aşa ceva. În plus, suntem destul de siguri că nu a avut nici banii necesari.

— Atunci de ce a fost graţiat Backman?

Loialitatea lui Susan Penn faţă de Teddy Maynard devenea cu repeziciune un subiect de domeniul trecutului. Teddy nu mai era în funcţie şi în curând avea să moară, pe când ea, la cei patruzeci şi patru de ani, avea o carieră în faţă. Poate una lungă. Lucra bine cu preşedintele şi acesta nu părea grăbit să numească un nou director.

— Sincer vorbind, Teddy voia să-l vadă mort.

— De ce? De ce îţi aminteşti că domnul Maynard fi voia mort?

— E o poveste lungă…

— Ba nu e.

— Nu ştim totul.

— Ştiţi destule. Spune-mi ce ştii.

Aruncă pe canapea exemplarul ei din raport şi inspiră adânc.

— Backman şi Jacy Hubbard intraseră rău de tot în gura lupului. Aveau un software, JAM, pe care clienţii lor făcuseră prostia să îl aducă în Statele Unite, la firma lor, vrând să obţină pe el o avere.

— Clienţii de care vorbeşti sunt tinerii pakistanezi, nu?

— Da, şi toţi sunt morţi.

— Ştii cine i-a ucis?

— Nu.

— Ştii cine l-a ucis pe Jacy Hubbard?

— Nu.

Preşedintele se ridică în picioare, cu cafeaua în mână, şi se îndreptă spre birou. Se aşeză pe marginea acestuia şi îi aruncă o privire furioasă.

— Mi-e greu să cred că nu ştim lucrurile astea.

— Sincer, şi mie. Şi nu e din cauză că nu am fi încercat. Ăsta e unul din motivele pentru care Teddy a făcut atâtea eforturi să obţină graţierea lui Backman. Desigur, voia oricum să-l vadă mort – cei doi au ceva de împărţit şi Teddy l-a considerat întotdeauna pe Backman un trădător. Dar era, de asemenea, foarte convins că moartea lui Backman ne-ar putea furniza nişte indicii.

— Ce anume?

— Depinde cine îl va ucide. Dacă o vor face ruşii, atunci vom avea motive să credem că sistemul de satelit le aparţine. Acelaşi lucru e valabil şi în cazul chinezilor. Dacă îl vor ucide israeliţii, atunci sunt mari şanse ca Backman şi Hubbard să fi încercat să-şi vândă marfa saudiţilor. Dacă îl vor lichida saudiţii, atunci vom avea motive să credem că Backman i-a tras pe sfoară.

Suntem aproape siguri că saudiţii au crezut că au încheiat afacerea.

— Şi Backman i-a înşelat?

— Poate că nu. Credem că moartea lui Hubbard a schimbat totul. Backman şi-a făcut bagajul, a fugit la închisoare şi toate înţelegerile au căzut.

Preşedintele se duse din nou la măsuţa de cafea şi îşi umplu cana cu cafea. Se aşeză în faţa lui Susan şi clătină din cap.

— Vrei să cred că trei tineri pakistanezi s-au conectat la un sistem de sateliţi atât de sofisticat încât noi nici măcar n-am ştiut că există?

— Da. Erau geniali, dar au avut şi noroc. Apoi, nu numai că s-au conectat fraudulos la el, dar au elaborat nişte programe uluitoare cu care i se puteau transmite comenzi.

— Şi programele astea reprezintă „JAM”?

— Aşa le-au denumit.

— Le-a văzut cineva?

— Saudiţii. Asta e motivul pentru care ştim nu numai că există, dar şi că probabil funcţionează pe măsura reclamei care li se face.

— Unde este acum software-ul?

— Nu ştie nimeni, exceptându-l, probabil, pe Backman.

Urmă o pauză lungă, preşedintele bându-şi cafeaua călduţă. Apoi îşi sprijini coatele de genunchi şi zise:

— Ce ne-ar avantaja, Susan? Ce ne-ar servi în cea mai mare măsură interesele?

Răspunse fără ezitare:

— Să urmăm planul lui Teddy. Backman va fi eliminat. Software-ul nu a mai fost văzut de şase ani, aşa că probabil a dispărut. Sistemul de sateliţi e tot acolo sus, dar proprietarii nu se pot juca acum cu el.

Bău din nou din cafea şi urmă un alt moment de tăcere. În cele din urmă, preşedintele clătina din cap şi spuse:

— Aşa să fie!

Neal Backman nu citi *The New York Times,* dar în fiecare dimineaţă dădea o căutare rapidă pe Internet a numelui tatălui său. Când dădu de articolul lui Frick, îl anexă e-mailului pe care îl transmitea în fiecare dimineaţă de la Jerry's Java.

Când ajunse la birou, citi din nou articolul şi rememoră vechile zvonuri privind suma pe care mediatorul o ascunsese când firma era în colaps. Nu-i pusese niciodată întrebarea verde-n faţă, fiindcă ştiuse că nu va primi un răspuns clar. Cu timpul, ajunsese să accepte părerea generală că Joel Backman era la fel de falit ca majoritatea puşcăriaşilor.

Atunci de ce nu îi dădea pace gândul că afacerea „bani pentru graţiere" putea fi adevărată? Fiindcă, dacă putea cineva dintr-o închisoare federală să facă un asemenea miracol, acea persoană era tatăl lui. Dar cum ajunsese la Bologna, în Italia? Şi de ce? Cine îi voia pielea?

Întrebările se înmulţeau, iar răspunsurile erau mai greu de găsit ca niciodată.

În timp ce îşi bea cafeaua mocca dublă, cu privirea aţintită asupra uşii biroului, pe care o încuiase, îşi puse încă o dată marea întrebare: Cum poţi da de un anume bancher elveţian fără a folosi telefonul, faxul, poşta sau e-mailul?

O să găsească el o soluţie. Avea nevoie doar de timp.

Articolul din *Times* fu citit de Efraim în tren, pe drumul dintre Florenţa şi Bologna. Îl avertizase asupra lui un telefon primit de la Tel Aviv şi îl găsise pe Internet. Amos se afla cu patru locuri mai în spate şi-l citea şi el pe laptop.

Rafi şi Shaul urmau să sosească a doua zi dis-de-dimineaţă, Rafi – cu avionul, de la Milano, iar Shaul – cu trenul, de la Roma. Cei patru membri ai *kidon*-ului care ştiau italiana erau deja la Bologna,

grăbindu-se să pună la punct cele două locuinţe securizate de care aveau nevoie pentru proiect.

Planul preliminar consta în a pune mâna pe Backman sub porticurile întunecoase de pe Via Fondazza sau de pe altă stradă care ar fi fost potrivită pentru aşa ceva, preferabil în zorii zilei sau după lăsarea serii. Urma să-l sedeze, să-l bage într-o dubă, să-l ducă la o locuinţa securizată şi să aştepte să dispară efectul medicamentelor. După aceea aveau să-l interogheze, eventual să-l otrăvească şi să-i ducă apoi cadavrul la Lacul Garda, aflat la o distanţă de două ore, spre nord, unde urma să devină hrană pentru peşti.

Era un plan general, plin de lacune, dar li se dăduse undă verde. Nu mai puteau da înapoi. Acum, că Backman era în centrul atenţiei, trebuiau să acţioneze rapid.

Graba se datora şi faptului că Mossadul avea motive bine întemeiate să creadă că Sammy Tin era fie la Bologna, fie în apropiere.

Cel mai apropiat restaurant de casa ei era o veche *trattoria* încântătoare cu numele La Nino. Francesca cunoştea foarte bine localul şi îi ştia de mulţi ani pe cei doi fii ai bătrânului Nino. Le spuse la telefon ce problemă avea şi, când ajunse, o aşteptau amândoi şi aproape o duseră pe sus înăuntru. Îi luară bastonul, geanta şi haina şi o conduseră încetişor la masa ei preferată, pe care o mutaseră mai aproape de şemineu. Îi aduseră cafea şi apă şi îi oferiră tot ce şi-ar mai fi putut dori. Era trecut de miezul zilei, astfel că localul se golise de mulţimea care lua prânzul acolo. Francesca şi elevul său aveau întregul local la dispoziţie.

După câteva minute, când sosi Marco, cei doi fraţi îl întâmpinară de parcă făcea parte din familie:

— *La professoressa la sta aspettando,* zise unul dintre ei. Vă aşteaptă profesoara.

Căzătura pe pietriş la San Luca şi faptul că îşi luxase glezna o transformaseră. Dispăruse indiferenţa ei glacială. Dispăruse şi tristeţea, cel puţin deocamdată. Zâmbi când îl văzu, ba chiar îl luă de mână şi-l trase spre ea, pupându-se în aer, pe ambii obraji, obicei pe care Marco îl tot observase în ultimele două luni, dar pe care nu îl practicase încă. La urma urmei, era prima femeie pe care o cunoscuse în Italia. Îi făcu semn spre scaunul din faţa ei. Fraţii începură să mişune pe lângă ei, luând haina lui Marco, întrebându-l dacă doreşte cafea, nerăbdători să vadă cum se desfăşoară o lecţie de italiană.

— Ce-ţi face piciorul? întrebă Marco şi făcu greşeala să vorbească în engleză.

Francesca îşi puse degetul la buze, clătină din cap şi zise:

— *Non inglese, Marco. Solamente italiano.*

Se încruntă şi spuse:

— De asta mi-era teamă.

O durea foarte tare piciorul. Îl ţinea pe gheaţă când citea sau se uita la televizor, aşa că nu mai era umflat. Venise încet până la restaurant, dar era important să se mişte. La insistenţele mamei ei, folosea un baston. Îi era de ajutor, dar se simţea jenată că trebuie să apeleze la el.

Li se mai aduse cafea şi apă şi, când fraţii se convinseră că Francesca şi prietenul ei canadian se simţeau perfect, se retraseră fără tragere de inimă în partea din faţă a restaurantului.

— Ce face mama ta? o întrebă în italiană.

Era foarte bine, dar şi foarte obosită. De o lună avea grijă de Giovanni, iar acum oboseala îşi spunea cuvântul.

„Aşa deci, îşi zise Marco, acum putem vorbi şi de Giovanni.”

O întrebă cum se simte soţul ei.

Are o tumoare malignă pe creier inoperabilă, îi zise şi traducerea corectă fu făcută numai după câteva încercări nereuşite. Suferea de aproape un

an şi sfârşitul era destul de aproape. Era inconştient. Era mare păcat.

— Ce profesie avea, cu ce se ocupa?

Predase la universitate istorie medievală timp de mulţi ani. Acolo se întâlniseră, ea era studentă, iar el – profesor. La vremea aceea era căsătorit cu o femeie pe care nu o suporta. Aveau doi fii. Ea şi profesorul se îndrăgostiseră şi începură o relaţie care durase aproape zece ani până când el divorţase şi se căsătorise cu Francesca.

Aveau copii? Ea îi răspunse cu tristeţe în glas că nu. Giovanni avea doi copii şi nu mai voia alţii. Francesca regreta multe.

Reieşea dar că nu avusese o căsnicie fericită. „Stai să ajungem la a mea", îşi zise.

— Povesteşte-mi despre tine, spuse ea. Vorbeşte rar. Vreau să ai un accent cât se poate de bun.

— Sunt un simplu om de afaceri canadian, începu Marco în italiană.

— Nu, serios. Care e numele tău adevărat?

— Nu.

— Care e?

— Deocamdată mă cheamă Marco. Povestea mea e lungă, Francesca, şi nu pot vorbi despre ea.

— În regulă. Ai copii?

O, da. Vreme îndelungată vorbi despre cei trei copii ai săi: cum îi cheamă, vârsta, ocupaţia, unde locuiesc, cu cine sunt căsătoriţi şi câţi copii au. Amestecă adevărul cu ficţiunea şi făcu un mic miracol ca familia lui să pară cât de cât normală. Francesca îl ascultă cu atenţie, pregătită să corecteze orice cuvânt pronunţat greşit sau verb conjugat cum nu trebuie. Unul dintre băieţii lui Nino le aduse nişte cafea şi rămase în preajma lor destul timp încât să apuce să spună cu un zâmbet până la urechi:

— *Parla molto bene, signore.* Vorbiţi foarte bine, domnule.

După o oră, Francesca începu să se foiască şi Marco îşi dădu seama că nu se simte bine. O

convinse în cele din urmă să plece şi o conduse cu mare plăcere acasă, pe Via Minzoni. Francesca îl ţinuse strâns cu mâna dreaptă de braţ, în timp ce cu stânga se sprijinea în baston. Merseră cât putură de încet. Ei îi era groază de întoarcerea acasă, la căpătâiul muribundului, pe care trebuia să îl vegheze. El ar fi vrut să meargă kilometri întregi, să se bucure de atingerea ei, să simtă atingerea cuiva care avea nevoie de el.

Când ajunseră în dreptul apartamentului ei, se sărutară de rămas-bun şi se înţeleseră să se întâlnească a doua zi la La Nino, la aceeaşi oră şi la aceeaşi masă.

Jacy Hubbard îşi petrecuse aproape douăzeci şi cinci de ani la Washington; un sfert de secol de pavare în stil mare a drumului către iad, cu un număr incredibil de mare de relaţii pasagere. Ultima dintre ele fusese cu Mae Szun, o frumuseţe de femeie de aproape un metru optzeci, cu trăsături perfecte, ochi negri fatali şi cu o voce răguşită cu care nu îi fusese deloc greu să îl scoată pe Jacy din bar şi să-l atragă în maşina ei. După o oră de sex sălbatic, îl dăduse pe mâna lui Sammy Tin, care îi dăduse lovitura de graţie şi îl lăsase la mormântul fratelui său.

Când era nevoie de sex pentru a comite o crimă, Sammy o prefera pe Szun. Era un bun agent MSS, dar picioarele şi chipul ei îi creau un avantaj, care se dovedise a fi mortal în cel puţin trei ocazii. O chemase la Bologna nu pentru a seduce, ci pentru a se ţine de mână cu alt agent, prefăcându-se că sunt nişte turişti cu o căsnicie fericită. Seducţia rămânea însă o variantă, mai ales că era vorba de Backman. Bietul om stătuse la răcoare şase ani, departe de femei.

Mae îl observă pe Marco în mulţimea de pe strada Maggiore, îndreptându-se spre Via Fondazza. Dând dovadă de o agilitate uimitoare, grăbi pasul, scoase un celular şi reuşi să se apropie

de el, afişând o figură plictisită de persoană care se uită la vitrine.

Apoi Marco dispăru. O luase brusc la stânga, pe o alee îngustă, Via Begatto, şi se îndreptase spre nord, în altă direcţie decât Via Fondazza. Până cotise şi ea, Marco dispăruse.

25

În sfârşit venea primăvara la Bologna. Căzuseră ultimii fulgi de zăpadă. Cu o zi înainte, temperatura fusese de aproape zece grade şi, când ieşi afară, înainte de răsărit, Marco se gândi să ia în locul hanoracului una din celelalte haine ale sale. Făcu cuiva paşi sub porticul întunecat, aşteptă să vadă ce temperatură e, apoi îşi spuse că era încă destul de răcoare şi că va rămâne cu hanoracul pe el. Avea oricum să se întoarcă peste două ore şi va putea atunci să-şi schimbe haina dacă va dori. Îşi afundă mâinile în buzunare şi-şi începu plimbarea de dimineaţă.

Numai la articolul din *Times* se gândea. Faptul că îşi văzuse numele pe prima pagina îi trezea amintiri dureroase şi îl neliniştea, dar pentru acuzaţia de mituire a preşedintelui putea să introducă o acţiune în instanţă, şi, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat în perioada sa de glorie de dinainte de a fi fost închis, şi-ar fi început ziua trântindu-le procese tuturor celor implicaţi. *The New York Times* i-ar fi aparţinut.

Ceea ce nu-l lăsase să doarmă fuseseră însă întrebările care rezultau: Ce efect avea să aibă asupra lui atenţia care i se acorda acum? O să-l înşface iar Luigi şi o să fugă din oraş?

Şi cea mai importantă întrebare: Era azi în mai mare pericol decât ieri?

Supravieţuia binişor, ascuns într-un oraş minunat în care nimeni nu îi ştia adevăratul nume. Nimeni nu-i recunoştea chipul. Nimănui nu-i păsa. Locuitorii Bolognei îşi vedeau de viaţa lor fără să-i deranjeze pe ceilalţi.

Nici măcar el nu se recunoştea. În fiecare dimineaţă, după ce se bărbierea, îşi punea ochelarii şi şapca de şofer din catifea reiată maro, stătea în faţa oglinzii şi îl salută pe Marco. Erau de domeniul trecutului fălcile umflate, cearcănele

vinete şi părul mai lung şi mai des. Erau de domeniul trecutului zâmbetul dispreţuitor şi aroganţa. Acum era un om liniştit ca oricare altul de pe stradă.

Marco trăia în prezent, bucurându-se de fiecare zi, iar zilele începeau să se adune. Nimeni din cei care citiseră articolul din *Times* nu ştia unde se află Marco sau ce face.

Trecu pe lângă un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi-şi dădu imediat seama că e în pericol. Costumul nu se potrivea în peisaj. Era făcut în străinătate, cumpărat probabil de la standul de reduceri al unui magazin, costum pe care în altă viaţă l-ar fi văzut zilnic. Cămaşa albă pe care o purta era aceeaşi gen de cămaşă banală încheiată la nasturi de sus până jos pe care o văzuse timp de treizeci de ani la D.C. La un moment dat, chiar se gândise să dea o notă internă prin care să se interzică purtarea cămăşilor albastru cu alb din bumbac încheiate de sus până jos, însă Carl îl convinsese să renunţe.

Nu-şi dădea seama ce culoare avea cravata.

Nu era genul de costum pe care să-l vezi purtat pe sub porticurile de pe Via Fondazza înainte de revărsarea zorilor, şi nici în restul zilei, de altfel. Făcu câţiva paşi, arunca o privire peste umăr şi văzu că tipul în costum nu-l urmărea. Era un bărbat alb de treizeci de ani, solid, bine legat, care ar fi ieşit clar învingător într-o cursă sau într-o luptă corp la corp. Drept urmare, Marco folosi altă strategie. Se opri brusc, se întoarse şi zise:

— Doriţi ceva?

La care altcineva spuse:

— Aici, Backman.

Îngheţă când îşi auzi numele. O clipă i se înmuiară picioarele, se cocârjă şi îşi zise că nu, nu visa. Într-o fracţiune de secundă se gândi la toate nenorocirile pe care le aducea numele „Backman”. Ce trist e să fii atât de înspăimântat de propriul nume!

Erau doi. Cel care vorbise mai devreme veni spre el, de pe partea cealaltă a Viei Fondazza. Purta practic acelaşi tip de costum, dar avea o cămaşă albă îndrăzneaţă, care nu avea nasturi pe guler. Era mai în vârstă, mai scund şi mult mai slab. Mutt and Jeff. Stan şi Bran.

— Ce vreţi? îi întreba Marco.

Îşi îndreptară încetişor mâinile spre buzunare.

— Suntem de la FBI, zise solidul.

Vorbea engleza americană, cu accent din Vestul Mijlociu.

— Da, cum să nu, spuse Marco.

Îndeplinirăritualul obligatoriu de prezentare a legitimaţiilor, dar, în întunericul de sub porticuri, Marco nu putea să citească nimic. Lumina slabă care venea de la un apartament fu cât de cât de ajutor.

— Nu văd ce scrie pe alea, spuse.

— Hai să facem o plimbare, îi propuse slăbănogul.

Acesta era din Boston, irlandez, după cum pronunţase cuvântul „plimbare”.

— V-aţi rătăcit, băieţi? le zise Marco fără să se clintească. Nu voia să se urnească şi oricum picioarele îi erau de plumb.

— Ştim exact unde suntem.

— Mă îndoiesc. Aveţi mandat?

— Nu avem nevoie de aşa ceva.

Solidul făcu greşeala să-i atingă lui Marco braţul stâng, de parcă ar fi vrut să-l ajute să se mişte în direcţia în care voiau ei să meargă. Marco sări ca ars.

— Ia mâna de pe mine! Băieţi, valea! Aici nu puteţi să faceţi o arestare. Nu puteţi face altceva decât să vorbiţi.

— În regulă, haideţi să mergem să purtăm o discuţie, îi îndemnă slăbănogul.

— Nu sunt obligat să vorbesc.

— E o cafenea la două străzi mai încolo, zise solidul.

— Excelent, beţi o cafea! Şi mâncaţi un pateu. Dar lăsaţi-mă în pace.

Stan şi Bran se uitară unul la altul, apoi priviră în jur, neştiind sigur ce să facă în continuare şi ce rezultat va avea planul B.

Marco nu se clintea; nu că s-ar fi simţit în siguranţă unde se afla, dar parcă şi vedea că după colţ îi aştepta o maşină neagră.

„Unde naiba e Luigi? se întrebă. Oare toate astea fac parte din conspiraţia pusă la cale de el?”

Fusese descoperit, găsit, demascat, strigat pe numele său adevărat pe Via Fondazza. Desigur, toate astea presupuneau o nouă mutare, o altă locuinţă în care să se ascundă.

Slăbănogul decise să preia iniţiativa.

— Sigur, putem purta discuţia chiar aici. Există o grămadă de oameni acasă care ar vrea să vă vorbească.

— Poate ăsta e motivul pentru care sunt aici.

— Anchetam graţierea pe care aţi cumpărat-o.

— Atunci vă irosiţi o căruţă de bani şi de timp, ceea ce n-ar surprinde pe nimeni.

— Avem nişte întrebări cu privire la tranzacţie.

— Ce anchetă idioată, zise Marco, scuipând cuvintele în faţa slăbănogului.

Pentru prima oară, după mulţi ani, se simţi din nou ca mediatorul atunci când se certa cu vreun funcţionar arogant sau cu vreun membru al Congresului încet la minte.

— FBI-ul cheltuieşte bani frumoşi să trimită doi clovni ca voi până la Bologna, în Italia, să mă abordeze pe trotuar, punându-mi întrebări la care niciun tâmpit întreg la minte n-ar răspunde. Nu sunteţi altceva decât doi idioţi. Mergeţi acasă şi spuneţi-i şefului vostru că şi el e idiot. Şi, când o să vorbiţi cu el, spuneţi-i că iroseşte o grămadă de timp şi de bani dacă îşi imaginează că mi-am plătit graţierea.

— Deci negaţi…

— Nu neg nimic şi nu recunosc nimic. Nu spun absolut nimic, decât că FBI-ul e într-o situaţie absolut jalnică. Băieţi, aţi încurcat-o rău de tot.

Acasă, i-ar fi tras nişte palme, l-ar fi îmbrâncit, l-ar fi înjurat şi l-ar fi insultat. Pe teritoriu străin însă nu erau siguri cum trebuie să se comporte. Ordinele pe care le aveau erau să îl găsească şi să vadă dacă într-adevăr locuia acolo unde susţinea CIA-ul. Şi dacă îl găseau, trebuia să îl zgâlţâie, să-l sperie şi să-i arunce întrebări despre transferuri bancare şi conturi în insule.

Făcuseră scenariul şi îl repetaseră de multe ori. Însă sub porticurile de pe Via Fondazza domnul Lazzeri le dejucase planurile.

— Nu plecăm din Bologna până nu stăm de vorbă, zise solidul.

— Felicitări, vă aşteaptă o vacanţă lungă.

— Avem nişte ordine, domnule Backman.

— Iar eu pe ale mele.

— Doar câteva întrebări, vă rugăm, insista slăbănogul.

— Vorbiţi cu avocatul meu, spuse Marco şi plecă spre casă.

— Cine e avocatul dumneavoastră?

— Carl Pratt.

Nu se urneau şi nu îl urmăreau, iar Marco grăbi pasul. Traversă strada, aruncă repede o privire spre locuinţa sa, dar nu încetini. Dacă voiau să-l urmărească, atunci aşteptau prea mult. În momentul în care ţâşni în Via del Piombo, ştia că n-aveau cum să-l găsească. Astea erau acum străzile lui, aleile lui, intrările lui întunecoase în magazinele care urmau să se deschidă doar peste trei ore.

Îl găsiseră pe Via Fondazza doar fiindcă îi ştiuseră adresa.

La marginea de sud-vest a oraşului vechi, lângă Porto San Stefano, prinse un autobuz, cu care merse o jumătate de oră, până la o stafie din

apropiere de gară, în zona de nord. De acolo luă alt autobuz până în centru. Autobuzele începeau să se umple, cei care se trezeau în zori îndreptându-se spre serviciu. Cu cel de-al treilea autobuz străbătu din nou oraşul spre Porta Saragozza, de unde începu urcuşul de 3,6 kilometri până la San Luca. Când ajunse la arcada cu numărul patru sute, se opri să-şi tragă sufletul şi se uită în jos, printre coloane, aşteptându-se să vadă pe cineva furişându-se în spatele lui. Nu era nimeni în urma lui.

Încetini şi ajunse în vârf în cincizeci şi cinci de minute. O luă prin spatele bisericii San Luca, de-a lungul potecii înguste pe care căzuse Francesca, şi în cele din urmă se aşeză pe banca pe care aşteptase ea. De acolo, priveliştea Bolognei în zorii zilei era magnifică. Îşi scoase hanoracul, ca să se răcorească. Soarele era pe cer şi nu mai inspirase până atunci un aer atât de uşor şi de curat. Multă vreme Marco stătu acolo, singur-singurel, privind cum oraşul se trezeşte la viaţă.

Se bucură de solitudine şi de siguranţa pe care o simţea în acel moment. De ce n-ar urca în fiecare dimineaţă acolo, să stea sus, deasupra Bolognei, şi să nu facă altceva decât să mediteze şi, poate, să citească ziarele? Eventual, ar suna un prieten, să se pună la curent cu bârfele.

Pentru asta, ar trebui întâi să-şi facă rost de prieteni.

Era un vis care nu se va îndeplini.

Îl sună pe Ermanno de pe celularul lui Luigi, cu care nu putea face prea multe, şi anulă lecţia de dimineaţă. Apoi îl sună pe Luigi şi îi explică faptul că nu prea avea chef de învăţat

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, am nevoie doar de o pauză.

— E în regulă, Marco, dar îl plătim pe Ermanno ca să-ţi predea, ne-am înţeles? Trebuie să studiezi zilnic.

— Las-o baltă, Luigi! Azi n-o să studiez.

— Nu-mi place chestia asta.

— Iar mie nu-mi pasă. Dă-mă afară de la cursuri! Exmatriculează-mă!

— Eşti supărat?

— Nu, Luigi, sunt bine. E o zi frumoasă, a venit primăvara în Bologna şi o să fac o plimbare lungă.

— Unde?

— Nu, mulţumesc, Luigi. Nu vreau să am companie.

— Dar ce zici de prânz?

Marco simţi cum îl roade stomacul de foame. Prânzul cu Luigi era întotdeauna delicios şi tot el se ocupa de nota de plată.

— Sigur.

— Lasă-mă să mă gândesc unde. Te sun eu.

— Bine, Luigi. *Ciao.*

Se întâlniră la doisprezece şi jumătate la Caffè Atene, o hrubă foarte veche în care se cobora dintr-o alee, aflată la câţiva paşi sub nivelul străzii. Era un local mic, cu mese mici pătrate, care practic se atingeau una de alta. Chelnerii se înghesuiau, mergând de colo-colo şi ţinând tăvile cu mâncare mult deasupra capului. Bucătarii strigau din bucătărie. Sala de mese era plină de fum, gălăgie şi înţesată de oameni înfometaţi cărora le plăcea să vorbească cât puteau de tare în timp ce mâncau. Luigi îi povesti că restaurantul exista de secole, că era imposibil să găseşti o masă liberă, iar mâncarea era, desigur, extraordinară. Îi propuse să împartă pentru început o porţie de caracatiţă.

După ce toată dimineaţa petrecută la San Luca se gândise ce să facă, Marco hotărâse să nu îi spună nimic lui Luigi despre întâlnirea cu FBI-ul. Cel puţin nu îi va spune atunci, nu în dimineaţa aceea. Poate o să îi spună a doua zi sau în următoarea, dar deocamdată încă mai cântărea lucrurile. Principalul motiv pentru care avea reţineri era că nu voia să-şi facă din nou bagajul şi să fugă; măcar nu-l va lăsa pe Luigi să hotărască asta.

Dacă va fugi, o va face singur.

Nu putea să-şi dea seama de ce venise FBI-ul la Bologna, evident fără ştirea lui Luigi şi a celor pentru care lucra el. Presupunea că Luigi nu ştia nimic de prezenţa lor. Părea mult mai preocupat de meniu şi de lista de vinuri. Viaţa era frumoasă. Totul era normal.

Se stinseră luminile. Brusc, Caffè Atene se cufundă complet în întuneric şi în clipa următoare un chelner care ducea tava cu prânzul unui client se împiedică de masa lor, ţipând şi înjurând şi prăbuşindu-se peste Luigi şi Marco. Picioarele mesei cedară, iar marginea tăbliei îl lovi în burtă pe Marco. În acelaşi moment, un picior sau altceva îl izbi puternic în umărul stâng. Toată lumea ţipa. Se spărgeau sticle. Lumea se îmbrâncea şi la un moment dat cineva strigă din bucătărie: „Foc!”

În învălmăşeala creată de cei care ieşeau în stradă nu fusese nimeni grav rănit. Ultima persoană care ieşi fu Marco, care se lăsase în jos ca să evite înghesuiala, căutându-şi geanta Silvio bleumarin. Ca întotdeauna, o agăţase de spătarul scaunului, ţinând-o atât de aproape de el încât de obicei o simţea. Dispăruse în îmbulzeala creată.

Italienii stăteau în stradă, uitându-se la local fără să-şi poată crede ochilor. Masa lor de prânz se afla înăuntru, pe jumătate mâncată, iar acum era compromisă. Într-un final, apăru un nor mic de fum, care se strecură pe uşă şi se răspândi în văzduh. Văzură un chelner cum fugea pe lângă mesele din faţă cu o pompă de stins incendiile. Apoi mai apăru nişte fum, dar nu mult.

— Mi-am pierdut geanta, îi zise Marco lui Luigi, pe când se uitau la ce se întâmpla şi aşteptau.

— Cea albastră?

„Câte genţi port cu mine, Luigi?” vru să-l întrebe.

— Da, cea albastră.

Deja bănuia că îi fusese sustrasă.

Sosi o maşină mică de pompieri cu o sirenă enormă, care continuă să urle în timp ce pompierii fugeau înăuntru. Trecură ceva minute, iar italienii începură să se risipească în toate direcţiile. Cei mai hotărâţi dintre ei merseră să ia prânzul în altă parte, cât mai aveau timp s-o facă. Ceilalţi se holbară mai departe la nenorocirea la care fuseseră martori.

Sirena fu în sfârşit oprită. La fel şi focul, şi asta fără să fi fost nevoie de atâta apă în tot restaurantul. După o oră de discuţii, de dispute şi de o foarte mică intervenţie a pompierilor, situaţia era sub control.

— E ceva la toaletă! strigă unul din chelneri spre un prieten de-al său, unul din puţinii clienţi slăbiţi şi nemâncaţi rămaşi la faţa locului.

Se aprinseră din nou luminile.

Îi lăsară din nou să intre, să îşi ia hainele. Unii, care plecaseră să caute alt loc în care să ia prânzul, se întorceau să-şi ia lucrurile. Luigi îi fu de mare ajutor lui Marco la căutarea genţii. Îi explicase şefului de sală cum stau lucrurile şi nu trecu mult, că jumătate dintre angajaţi scotoceau prin restaurant. Printre discuţiile însufleţite care se purtau, Marco auzi un chelner zicând ceva de „bombă fumigenă”.

Geanta dispăruse, iar Marco era conştient de asta.

Mâncară un *panino* şi băură o bere la o cafenea amplasată pe trotuar, sub razele soarelui, unde puteau să se uite la fetele drăguţe care treceau pe lângă ei. Marco se gândea numai la furtul genţii, dar îşi dădu silinţa să pară relaxat.

— Îmi pare rău de geantă, îi zise Luigi la un moment dat.

— Nu-i mare scofală.

— O să-ţi fac rost de alt celular.

— Mersi.

— Ce ai mai pierdut?

— Nimic. Doar nişte hărţi ale oraşului, nişte aspirină şi câţiva euro.

Într-o cameră de hotel aflată la câteva străzi depărtare, Zellman şi Krater puseseră geanta pe pat, conţinutul acesteia fiind aranjat frumos. În afară de telefonul Ankyo, mai erau două hărţi ale Bolognei, ambele având foarte multe însemnări şi fiind foarte mult folosite, însă nu dezvăluiau mai nimic, patru bancnote de 100 de euro, celularul pe care i-l împrumutase Luigi, o cutie de aspirină şi manualul telefonului Ankyo.

Zellman, care era mai priceput în ale calculatoarelor decât Krater, conecta telefonul Ankyo la o priză cu acces la Internet şi, după puţin timp, naviga prin meniu.

— E marfă de calitate! zise, foarte impresionat de aparatul lui Marco. E cea mai nouă jucărie de pe piaţă.

Nu putu continua, evident din cauza parolei. O să trebuiască să îl disece cei de la Langley. Îi trimise de pe laptop un e-mail Juliei Javier, transmiţându-i seria şi alte informaţii.

La două ore de la comiterea furtului, un agent CIA stătea în parcarea de lângă Chatter, la marginea oraşului Alexandria, aşteptând să se deschidă magazinul.

26

O privi de la distanţă cum îşi târşâia picioarele cu stoicism, sprijinindu-se în baston, pe trotuarul de pe Via Minzoni. O urmări şi în scurt timp era la cincisprezece metri în spatele ei. În ziua aceea purta cizme cafenii din piele de căprioară, desigur pentru a-i ţine mai bine piciorul. Cizmele aveau toc jos. Nişte pantofi fără toc ar fi fost mai confortabili, dar să nu uităm că era italiancă, aşa că moda avea întotdeauna prioritate. Purta o fustă maro-deschis, lungă până deasupra genunchilor, şi un pulover strâmt din lână, roşu-aprins, şi era prima oară când nu o vedea încotoşmănită în haine de iarnă. Nu purta palton, care i-ar fi ascuns silueta frumoasă.

Păşea cu grijă şi şchiopăta uşor, dar avea un mers atât de hotărât încât Marco prinse aripi. Era vorba doar de o cafea pe care s-o bea împreuna la La Nino, timp de o oră sau două cât avea să-i predea limba italiană. Şi toate astea doar pentru el!

Şi pentru bani.

O vreme se gândi la banii ei. În pofida situaţiei grave în care se afla soţul ei şi a muncii sezoniere pe care o desfăşura ca ghid turistic, reuşea să ţină pasul cu moda şi să locuiască într-un apartament frumos decorat. Giovanni fusese profesor. Poate făcuse cu grijă economii de-a lungul anilor, iar acum boala lui îi cam strâmtora.

Mă rog. Marco avea problemele lui. Tocmai pierduse 400 de dolari, bani gheaţă, precum şi singurul lui mijloc de comunicare cu lumea. Oameni care nu trebuiau să ştie unde locuieşte îi cunoşteau acum adresa exactă. În urmă cu nouă ore fusese strigat pe numele său adevărat pe Via Fondazza.

Încetini şi o lăsă să intre în cafenea, unde fu din nou întâmpinată ca un membru drag al familiei de către fiul lui Nino. Făcu înconjurul clădirii, ca să le

dea timp s-o aşeze la o masă, să nu mai prididească să-i facă pe plac, să-i aducă o cafea, să stea puţin la taclale şi să se pună la curent cu bârfele din cartier. Intră la zece minute după ea şi fu îmbrăţişat cu căldură de fiul mai mic al lui Nino. Doar prietenii Francescăi le erau prieteni pe viaţă!

Francesca îşi schimbase atât de mult atitudinea, încât Marco nu ştia la ce să se aştepte. Încă mai era emoţionat de căldura cu care îl tratase cu o zi înainte, dar ştia că în ziua aceea putea fi din nou indiferentă. Când văzu că zâmbeşte, că îi ia mâna şi începe ritualul pupatului pe obraz, îşi dădu brusc seama că lecţia de italiană va fi raza de soare a unei zile îngrozitoare.

Când rămaseră în sfârşit singuri, o întrebă ce face soţul ei. Situaţia nu se schimbase.

— Nu mai are de trăit decât câteva zile, zise ea impasibilă, de parcă acceptase deja că o să moară şi era pregătită să-l jelească.

O întrebă ce face mama ei, *Signora* Altonelli, şi i se răspunse în detaliu. Cocea o *torta* cu mere, unul din deserturile preferate ale lui Giovanni, pentru cazul în care el o să simtă aroma de la bucătărie.

— Cum a fost azi? îl întrebă.

Era imposibil să inventeze o serie de întâmplări mai neplăcute decât cele de care avusese parte. De la şocul provocat de faptul că îşi auzise adevăratul nume strigat în întuneric până la faptul că fusese victima unui furt bine pus la punct, nu-şi putea imagina o zi mai proastă.

— Am avut parte de puţină agitaţie la prânz, zise.

— Povesteşte-mi!

Îi descrise drumul până la San Luca, la locul în care căzuse ea, banca ei, privelişte a, anularea sesiunii de studiu cu Ermanno, prânzul cu Luigi, incendiul, dar nu îi pomeni de faptul că îşi

pierduse geanta. Francesca nu observase absenţa genţii până când nu îi povestise el toată tărăşenia.

— Se comit foarte puţine infracţiuni în Bologna, îi zise ea, ca şi cum ar fi vrut într-un fel să îşi ceară scuze. Cunosc destul de bine Café Atene. Nu e un loc în care să mişune hoţii.

„Probabil nu erau italieni”, vru să spună, dar încuviinţă doar cu o figură gravă şi zise:

— Da, da, unde o să ajungă lumea asta?

După ce terminară cu pălăvrăgeala, Francesca schimbă subiectul, ca un profesor exigent, şi îi zise că are chef să se ocupe de nişte verbe. Îi răspunse că el nu, dar preferinţele lui nu contau, îi predă viitorul verbului *abitare* (a locui) şi *vedere* (a vedea). Apoi îl puse să conjuge cele două verbe la toate timpurile într-o sută de propoziţii diferite. Nici vorbă să fie cu gândul în altă parte. Îl corectă de câte ori pronunţa ceva greşit. Fu pe loc certat pentru o greşeală gramaticală pe care o făcuse, de parcă insultase întreaga ţară.

Îşi petrecuse ziua închisă în casă, alături de soţul ei muribund şi de mama sa atât de ocupată. Lecţia de italiană era singura ei ocazie să se mai descarce. Marco însă era epuizat. Stresul pe care îl resimţise în acea zi îşi spunea cuvântul, însă cerinţele exigente ale Francescăi îl făceau să uite de oboseală şi de confuzie. O oră trecu repede. Comandară din nou cafea şi se înviorară, iar Francesca se lansă în lumea tenebroasă şi dificilă a subjonctivului: prezent, imperfect şi mai mult ca perfect. Marco începu într-un final să dea greş. Încercă să-l încurajeze, asigurându-l că subjonctivul îi dă gata pe mulţi studenţi. Marco era însă obosit, pregătit să se predea.

O făcu după două ore, când era epuizat şi avea nevoie de încă o plimbare lungă. Despărţirea de fiii lui Nino dură cincisprezece minute. O însoţi cu plăcere până acasă. Se îmbrăţişară, se sărutară pe obraz şi promiseră să studieze şi a doua zi.

Dacă s-ar fi dus direct acasă fără să facă ocolişuri, ar fi ajuns în douăzeci şi cinci de minute. Însă de peste o lună nu mersese nicăieri fără să o ia pe drumuri ocolitoare.

Începu să rătăcească pe străzi.

La ora 16:00, opt dintre membrii *kidon*-ului erau în Via Fondazza, în locuri diferite: unul bea o cafea pe terasa unei cafenele, trei hoinăreau pe o stradă, unul făcea ture dus-întors pe un scuter, iar altul se uita pe geam, de la etajul al treilea.

La opt sute de metri mai încolo, la etajul al doilea al unei clădiri din afara zonei centrale, deasupra unei florării ce-i aparţinea unui evreu bătrân, ceilalţi patru membri *kidon*-ului jucau cărţi şi aşteptau încordaţi. Printre aceştia se afla şi Ari, unul dintre cei mai buni anchetatori de limbă engleză ai Mossadului.

Jucau fără să facă prea multă conversaţie. Noaptea urma să fie lungă şi neplăcută.

Pe parcursul întregii zile, Marco cumpănise dacă să se întoarcă sau nu în Via Fondazza. Băieţii de la FBI puteau fi tot acolo, pregătiţi pentru o nouă confruntare neplăcută. Era sigur că n-o să se dea bătuţi aşa uşor. Doar nu vor renunţa ca să prindă avionul spre casă. Acolo aveau şefi care voiau să vadă rezultate.

Deşi nu era deloc sigur, bănuia că Luigi era în spatele furtului genţii sale Silvio. Incendiul nu fusese unul real, ci mai degrabă o diversiune, un motiv pentru a fi stinse luminile, pentru ca cineva să îi înhaţe geanta.

Nu avea încredere în Luigi pentru că nu avea încredere în nimeni.

Micul şi drăgălaşul *smartphone* încăpuse pe mâinile lor. Codurile lui Neal erau acolo undeva. Puteau fi oare sparte? Puteau oare ajunge astfel la fiul lui? Marco nu avea nici cea mai mică idee

despre cum este cu lucrurile astea, ce e posibil şi ce nu.

Simţea o dorinţă nestăvilită de a părăsi Bologna. Unde să meargă şi cum să ajungă acolo erau întrebări la care încă nu găsise răspunsul. Mergea fără ţintă şi se simţea vulnerabil, aproape neputincios. Orice chip care îl privea reprezenta încă o persoană care îi ştia numele adevărat. Ajuns la o staţie aglomerată, se băgă în faţa celor care aşteptau şi se urcă în autobuz, fără a şti unde se duce. Autobuzul era plin de navetişti obosiţi, care stăteau umăr la umăr, zgâlţâiţi de maşină. Se uită pe geam la pietonii care treceau pe sub minunatele porticuri aglomerate din centru.

În ultima clipă sări din autobuz, apoi merse trei străzi mai încolo, pe Via San Vitale, până văzu alt autobuz. Făcu ture cu autobuzul timp de aproape o oră, coborând într-un sfârşit lângă gară. Merse pierdut în mulţime, apoi traversă în fugă Via dell'Indipendenza, îndreptându-se spre autogară. Găsi tabelul cu plecări şi văzu că peste zece minute era un autobuz de Piacenza, care se afla la o oră şi jumătate depărtare, autobuzul având cinci staţii între cele două localităţi. Îşi cumpără bilet, care costa treizeci de euro, şi se ascunse în toaletă până înainte de plecare. Autobuzul era aproape plin. Scaunele erau late, cu tetiere înalte şi, în timp ce autobuzul avansa încet prin traficul aglomerat, Marco fu pe punctul să aţipească. Se controlă însă. Nu avea voie să adoarmă.

Deci asta era evadarea la care se gândise încă din prima zi în care ajunsese în Bologna. Se convinsese că pentru a supravieţui trebuia să dispară, să se despartă de Luigi şi să se descurce de unul singur. Se întrebase adesea cum anume va evada şi când o va face. Ce îl va determina să fugă? Chipul cuiva? O ameninţare? O să plece cu autobuzul sau cu trenul, cu taxiul sau cu avionul? Unde o să meargă? Unde o să se ascundă? O să se

descurce cu italiana rudimentară pe care o vorbea? Câţi bani o să aibă atunci?

Asta era evadarea. Exact asta făcea – evada. Nu mai putea da înapoi.

Prima oprire fu în orăşelul Bazzano, aflat la cincisprezece kilometri vest de Bologna. Coborî din autobuz şi nu se mai urcă. Se ascunse din nou în toaletă până plecă autobuzul, apoi traversă strada şi intră într-un bar unde comandă o bere şi îl întrebă pe barman care era cel mai apropiat hotel.

La a doua bere îl întrebă unde este gara şi barmanul îi spuse că Bazzano nu avea gară, ci doar autogară.

Albergo Cantino era aproape de centru, la cinci-şase străzi de acesta. Ajunse la hotel când afară se întunecase, fără bagaje, şi recepţionerei nu-i scăpă acest lucru.

— Aş dori o cameră, zise în italiană.

— Pentru câte nopţi?

— Doar una.

— Costă cincizeci şi cinci de euro.

— Bine.

— Paşaportul, vă rog.

— Îmi pare rău, dar l-am pierdut.

Îşi arcui foarte suspicioasă sprâncenele pensate şi vopsite, apoi începu să clatine din cap.

— Îmi pare rău.

Marco îi puse în faţă, pe tejghea, două sute de euro. Mita era evidenta – ia banii, lasă hârţogăria şi dă-mi o cheie. Continuă să clatine din cap şi să se încrunte.

— Vă trebuie paşaport, insistă ea.

Îşi încrucişă braţele şi îşi ridică bărbia, pregătită pentru următoarea ofertă. Era imposibil să piardă.

Marco ieşi şi începu să se plimbe pe străzile unui oraş străin. Găsi un bar şi comandă o cafea. Gata cu alcoolul, trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

— Unde găsesc un taxi? îl întrebă pe barman.

— În staţia de autobuz.

La ora 21:00 Luigi bătea în lung şi în lat apartamentul, aşteptând ca Marco să se întoarcă acasă. O sună pe Francesca, iar ea îi spuse că studiaseră împreună în acea după-amiază; de fapt, fusese o lecţie minunată. „Excelent”, îşi zise el.

Dispariţia lui făcea parte din plan, dar Whitaker şi cei de la Langley se aşteptau ca acest lucru să nu se întâmple decât peste câteva zile. Îl pierduseră deja? Aşa de repede? Erau cinci agenţi în zonă, Luigi, Zellman, Krater şi încă doi trimişi de la Milano.

Luigi avusese întotdeauna dubii în privinţa planului. Într-un oraş de mărimea Bolognei era imposibil să ţii sub supraveghere o persoană douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Luigi susţinuse, devenind aproape violent, că planul putea funcţiona doar dacă Backman ar fi fost ascuns într-un orăşel, unde mişcările sale ar fi fost limitate, variantele – puţine la număr, iar musafirii săi mult mai vizibili. Iniţial, ăsta fusese planul, dar fusese brusc schimbat la Washington.

La ora 21:12, se porni încetişor un semnal de alarmă în bucătărie. Fugi la monitoarele din bucătărie. Marco sosise acasă. Se deschise uşa apartamentului. Luigi privi ţintă imaginea digitală preluată de camera ascunsă în tavanul sufrageriei apartamentului de alături.

Nu era Marco, ci doi străini. Erau doi bărbaţi de vreo treizeci de ani, îmbrăcaţi obişnuit. Închiseră uşa repede, încet, ca nişte profesionişti, şi începură să privească în jur. Unul dintre ei avea o geantă mică neagră.

Erau buni, foarte buni. Trebuiau să fie foarte buni ca să reuşească să descuie yala locuinţei securizate.

Luigi zâmbi exaltat. Cu puţin noroc, camerele sale vor înregistra cum va fi prins Marco. Poate îl vor ucide chiar acolo, în sufragerie, iar crima va

rămâne înregistrată pe film. Poate, în cele din urmă, planul o să meargă.

Porni sonorul şi îl dădu mai tare. Era crucial să audă limba în care vorbeau. De unde erau? Ce limbă vorbeau? Nu scoteau însă niciun sunet, mişcându-se în linişte. Îşi vorbiră o dată sau de două ori în şoaptă, dar de-abia îi putu auzi.

27

Taxiul opri brusc pe Via Gramsci, lângă autogară şi gară. Marco, aflat pe bancheta din spate, îi dădu şoferului bani potriviţi, apoi se ascunse între două maşini parcate acolo şi dispăru rapid în noapte. Evadarea lui din Bologna fusese extrem de scurtă, însă nu era tocmai încheiată. Începu să meargă în zigzag, din obişnuinţă, întorcându-se pe unde plecase, pentru a vedea dacă îl urmăreşte cineva.

Ajuns pe Via Minzoni, trecu grăbit pe sub porticuri şi se opri în dreptul clădirii în care locuia Francesca. Nu îşi permitea luxul de a se răzgândi, de a ezita sau de a face presupuneri. Sună de două ori, sperând cu disperare că îi va răspunde Francesca, nu *Signora* Altonelli.

— Cine e? se auzi vocea ei adorabilă.

— Francesca, eu sunt, Marco. Am nevoie de ajutor.

Urmă o foarte scurta pauză, apoi zise:

— Da, sigur.

Îl întâmpină în uşa apartamentului, situat la etajul al doilea, şi îl invită înăuntru. Spre dezamăgirea lui, *Signora* Altonelli era tot acolo. Stătea în uşa bucătăriei cu o cârpă în mână şi îl privea cu atenţie.

— Ai păţit ceva? îl întrebă Francesca în italiană.

— Vorbeşte în engleză, te rog, zise, privind-o pe mama ei şi zâmbindu-i.

— Da, sigur.

— Am nevoie de un loc în care să înnoptez. Nu-mi pot lua o cameră la hotel pentru că nu am paşaport. Nici măcar nu mi se acceptă mita pentru a obţine o cameră într-un hotel mic.

— Asta e legea în Europa, să ştii.

— Da, am început să învăţ chestia asta.

Francesca îi arătă canapeaua, apoi se întoarse spre mama sa şi o rugă să facă nişte cafea. Se

aşezară. Observă că era în picioarele goale şi că mergea fără baston, deşi încă mai avea nevoie de el. Purta blugi strâmţi şi un pulover larg şi arăta ca o fetişcană.

— De ce nu îmi spui ce se întâmplă? îl întrebă.

— E o poveste complicată şi majoritatea lucrurilor nu ţi le pot spune. Să zicem doar că nu mă simt tocmai în siguranţă în clipa asta şi că trebuie neapărat să plec din Bologna cât mai repede posibil.

— Unde vrei să mergi?

— Nu sunt sigur. O să părăsesc Italia şi Europa, o să mă duc undeva unde o să mă ascund din nou.

— Cât timp o să stai ascuns?

— Mult. Nu ştiu sigur cât.

Îl privi distantă, fără să clipească. El nu-şi întoarse privirea, fiindcă şi când privirea ei era rece, ochii îi erau frumoşi.

— Cine eşti? îl întrebă.

— Păi, în niciun caz nu sunt Marco Lazzeri.

— De ce anume fugi?

— De trecut, care mă ajunge repede din urmă. Nu sunt criminal, Francesca. Pe vremuri am fost avocat. Am dat de necaz şi mi-am ispăşit pedeapsa. Am fost graţiat. Nu sunt un infractor.

— De ce eşti urmărit?

— Am făcut o afacere acum şase ani. Nişte oameni foarte periculoşi nu sunt mulţumiţi de cum s-a încheiat afacerea şi dau vina pe mine. Ar vrea să mă găsească.

— Ca să te omoare?

— Da. Asta ar vrea să facă.

— E foarte confuz. De ce ai venit aici? De ce te-a ajutat Luigi? De ce m-a angajat pe mine şi pe Ermanno? Nu înţeleg.

— Iar eu nu îţi pot răspunde la întrebările astea. Acum două luni eram în puşcărie şi credeam că acolo o să rămân încă paisprezece ani. Dintr-o dată, am fost eliberat. Mi s-a dat o nouă identitate, am fost adus aici şi am fost ascuns la început în

Treviso, iar acum la Bologna. Cred că vor să mă ucidă aici.

— Aici? În Bologna!

Încuviinţă şi se uită spre bucătărie, de unde venea *Signora* Altonelli cu o tavă pe care se afla cafea şi o *torta* de pere care nu fusese încă tăiată. În momentul în care puse cu grijă o felie într-o farfurioară şi i-o oferi lui Marco, acesta îşi dădu seama că nu mai mâncase nimic de la prânz.

Prânzul cu Luigi… Prânzul la care izbucnise aşa-zisul incendiu şi i se furase aparatul *smartphone.* Se gândi din nou la Neal şi-şi făcu griji cu privire la siguranţa lui.

— E delicios, îi zise în italiană mamei ei.

Francesca nu mânca. Îi urmărea fiecare mişcare, fiecare îmbucătură, fiecare înghiţitură de cafea. După ce mama ei se întoarse la bucătărie, Francesca zise:

— Pentru cine lucrează Luigi?

— Nu sunt sigur. Probabil pentru CIA. Ai auzit de CIA?

— Da, am citit romane cu spioni. CIA-ul te-a adus aici?

— Cred că CIA-ul m-a scos din închisoare şi din ţară şi m-a adus aici, la Bologna, unde m-a ascuns într-o locuinţă securizată, până să-mi hotărască soarta.

— O să te omoare?

— Poate.

— Luigi?

— Posibil.

Francesca îşi puse ceaşca pe masă şi se jucă puţin cu părul. Se ridică şi-l întrebă:

— Vrei nişte apă?

— Nu, mulţumesc.

— Trebuie să fac puţină mişcare, îi zise şi se sprijini cu grijă pe piciorul stâng.

Se îndreptă încetişor spre bucătărie, unde fu linişte o clipă, până când izbucni o ceartă. Ea şi

mama ei discutau destul de aprins, dar erau forţate s-o facă în şoaptă, vorbind pe un ton tensionat.

Cearta dură câteva minute, apoi încetă, după care reizbucni, niciuna dintre părţi nefiind gata să cedeze. În cele din urmă, Francesca se întoarse, şchiopătând, cu o sticlă mică de San Pellegrino, şi îşi reluă locul pe canapea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— I-am zis că vrei să dormi aici la noapte şi a înţeles greşit.

— Ei, hai! O să dorm în debara, nu-mi pasă.

— E de modă veche.

— Doarme aici?

— De când a aflat că înnoptezi aici, da.

— Dă-mi doar o pernă. O să dorm pe masa din bucătărie.

Atitudinea *Signorei* Altonelli era complet schimbată când se întoarse să ia tava. Îi aruncă lui Marco o privire de parcă deja i-ar fi molestat fata. Pe Francesca o privi de parcă ar fi vrut s-o pălmuiască. Bodogăni prin bucătărie câteva minute, apoi se retrase într-una din camerele din spate.

— Ţi-e somn? îl întrebă Francesca.

— Nu. Ţie?

— Nu. Hai să stăm de vorbă!

— Bine.

— Spune-mi tot.

Dormi câteva ore pe canapea şi fu trezit de Francesca, care îl bătu uşor pe umăr.

— Am o idee, îi zise. Vino după mine!

O urmă în bucătărie, unde văzu că ceasul arăta ora 4:15. Pe o policioară de lângă chiuvetă era un aparat de ras de unică folosinţă, un tub de spumă de ras, o pereche de ochelari şi o sticlă cu ceva pentru păr, nu ştia să traducă ce conţinea. Îi dădu o copertă mică de piele vişinie şi îi zise:

— E un paşaport. Al lui Giovanni.

Fu cât pe-aci să-l scape din mână.

— Nu, nu pot…

— Ba da, poţi. N-o să mai aibă nevoie de el. Insist.

Marco îl deschise încetişor şi privi chipul distins al unui bărbat pe care nu-l cunoscuse. Paşaportul expira peste şapte luni, aşa că fotografia fusese făcută în urmă cu aproape cinci ani. Văzu data naşterii: Giovanni avea şaizeci şi opt de ani şi era cu mai bine de douăzeci de ani mai în vârsta decât soţia sa.

În taxiul care fi adusese de la Buzzano se gândise numai la cum să facă rost de un paşaport. Îi trecuse prin cap să fure unul de la un turist neatent sau să cumpere unul de pe piaţa neagră, dar nu avea nici cea mai mică idee unde trebuia să se ducă pentru aşa ceva. Se gândise şi la paşaportul lui Giovanni, paşaport care, din păcate, nu va mai fi de niciun folos. Nul şi neavenit.

Dar exclusese această variantă de teamă să nu o pună în pericol pe Francesca. Dacă era prins? Dacă la un aeroport un funcţionar de la imigrări devenea bănuitor şi îşi chema şeful? Cel mai mult se temea însă de cei care îl urmăreau. Paşaportul putea s-o implice şi pe ea şi nu ar fi vrut nici în ruptul capului să se întâmple una ca asta.

— Eşti sigură? o întrebă.

Acum, că ţinea în mână paşaportul, voia cu ardoare să-l păstreze.

— Te rog, Marco, vreau să-ţi fiu de ajutor. Giovanni ar insista.

— Nu ştiu ce să zic.

— Avem treabă. Este un autobuz care pleacă la Parma peste două ore. E o modalitate de a pleca în siguranţă din oraş.

— Vreau să ajung la Milano, îi spuse.

— Bună idee.

Deschiseră paşaportul şi studiară poza soţului ei.

— Hai să începem cu chestia aia pe care o ai în jurul gurii, îi spuse ea.

Zece minute mai târziu, nu mai avea nici mustaţă, nici cioc. Îi ţinu o oglindă în faţă cât timp stătu aplecat deasupra chiuvetei.

Giovanni, la cei şaizeci şi trei de ani, avea mai puţine fire albe decât Marco la cincizeci şi doi de ani, însă nu avusese parte de un proces intentat de guvernul federal şi nici de şase ani de închisoare.

Bănuia că vopseaua de păr era a Francescăi, însă nu avea de gând s-o întrebe dacă aşa era. Pe cutie se promiteau rezultate într-o oră. Stătu pe un scaun, cu faţa spre masă, cu umerii acoperiţi de un prosop, în timp ce ea îi repartiza cu grijă vopseaua pe păr. Nu prea vorbeau. Mama ei dormea, iar soţul ei nu făcea nicio mişcare şi nu scotea niciun sunet, fiindu-i administrate multe medicamente.

Nu cu mult timp în urmă, Giovanni, profesorul, purtase ochelari cu rame rotunde, de baga, maro-deschis, care îi dădeau un aer tipic de profesor universitar, iar când Marco şi-i puse la ochi şi se privi cum îi stă, fu surprins de cât de schimbat era. Părul îi era mult mai închis la culoare, iar ochii – foarte diferiţi. Abia se recunoscu.

— Nu-i rău, îşi evaluă ea munca. Merge, deocamdată.

Îi aduse o jachetă sport de catifea bleumarin, ale cărei petice din dreptul coatelor erau foarte uzate.

— E cu vreo cinci centimetri mai scund decât tine, îi zise.

Mânecile ar fi trebuit să fie mai lungi cu doi centimetri şi jumătate, iar în mod normal jacheta l-ar fi strâns la piept, însă Marco era atât de slab în ultimul timp, că ar fi înotat în orice haină.

— Care e numele tău adevărat? îl întrebă, trăgând de mâneci şi aranjându-i gulerul.

— Joel.

— Cred că ar trebui să ai o servietă cu tine. Aşa ar fi normal.

Nu putea s-o contrazică. Era de o generozitate copleşitoare, iar el avea mare nevoie de aşa ceva. Ieşi din încăpere, apoi se întoarse cu o servietă

frumoasă, veche, din piele maro-închis, cu cataramă de argint.

— Nu ştiu ce să spun, bâigui Marco.

— E preferata lui Giovanni, e un cadou primit de la mine în urmă cu douăzeci de ani. E piele italienească.

— Se putea să nu fie?

— Daca îşi vor da cumva seama că nu e paşaportul tău, ce-o să zici? îl întrebă.

— Că l-am furat. Că tu îmi eşti profesoară, că am fost oaspete în casa ta, am reuşit să găsesc sertarul în care îţi ţii actele şi am furat paşaportul soţului tău.

— Te pricepi să minţi.

— Într-o vreme eram unul dintre cei mai talentaţi mincinoşi. Francesca, dacă o să fiu prins, n-o să te pun în pericol. Îţi promit. O să spun nişte minciuni care o să-i lase pe toţi cu gura căscată.

— N-o să fii prins. Să foloseşti însă paşaportul cât mai puţin posibil.

— Nicio grijă. O să-l distrug de îndată ce voi putea.

— Ai nevoie de bani?

— Nu.

— Eşti sigur? Am o mie de euro în casă.

— Nu, Francesca, îţi mulţumesc.

— Ar trebui să te grăbeşti.

O urmă spre uşa de la intrare, unde se opriră şi se priviră.

— Navighezi mult pe Internet? o întrebă.

— Puţin, în fiecare zi.

— Să cauţi pe Internet „Joel Backman". Să începi cu ziarul *The Washington Post.* O să găseşti o grămada de informaţii acolo, dar să nu crezi tot ce citeşti. Nu sunt un monstru, aşa cum m-au prezentat.

— Nu eşti deloc un monstru, Joel.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Îi luă mâna dreapta şi i-o strânse.

— O să te întorci vreodată la Bologna? îl întrebă. Era mai degrabă o invitaţie decât o întrebare.

— Nu ştiu. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce va fi. Dar poate o să vin. Îmi permiţi să-ţi bat la uşă dacă reuşesc să mă întorc?

— Da, te rog. Să fii prudent!

Râmase câteva minute în umbra clădirilor de pe Via Minzoni, nedorind să o părăsească şi nefiind pregătit să înceapă lunga călătorie care îl aştepta.

Se auzi însă cineva tuşind sub porticurile întunecoase de peste drum, aşa că Giovanni Ferro o luă la picior.

28

Orele se scurgeau atât de încet încât era insuportabil, iar Luigi trecu treptat de la îngrijorare la panică. Una din două: ori fusese deja comisa crima, ori Marco mirosise ceva şi încerca să fugă. Luigi era îngrijorat din cauza furtului genţii. Oare fusese o mişcare prea dură? Să-l fi speriat atât de tare pe Marco încât se făcuse nevăzut?

Costisitorul *smartphone* le provocase îngrijorare tuturor. Băiatul nu se rezumase nici pe departe la a învăţa italiana, a cutreiera străzile şi a încerca fiecare cafenea şi bar din oraş. În tot acest timp făcuse planuri şi comunicase.

Telefonul era într-un laborator de la subsolul ambasadei americane la Milano, unde, conform informaţiilor de ultimă oră de la Whitaker cu care vorbea din cincisprezece în cincisprezece minute, tehnicienii nu reuşiseră să spargă codurile telefonului.

La câteva minute după miezul nopţii, cei doi musafiri nepoftiţi de vizavi deveniră evident sătui să aştepte. Pe când ieşeau, schimbară câteva cuvinte, de ajuns de tare încât să poată fi înregistrate. Vorbeau în engleză cu un uşor accent străin. Luigi îl sună de îndată pe Whitaker şi îi raportă că probabil erau evrei.

Avea dreptate. Efraim le ordonase celor doi agenţi să părăsească apartamentul şi să se ducă în altă parte.

Când plecară, Luigi decise să-l trimită pe Krater la autogară, iar pe Zellman la gară. Neavând paşaport, Marco nu îşi putea cumpăra bilet de avion, deci Luigi hotărî să scoată din ecuaţie aeroportul. Însă îi zise lui Whitaker că dacă băiatu' reuşise nu se ştie cum să cumpere un *smartphone* cu PC, care costa în jur de o mie de verzişori, poate reuşea să-şi facă rost şi de paşaport.

La ora 3:00, Whitaker zbiera de la Milano, iar Luigi, care nu putea zbiera din motive de securitate, înjura doar, în engleză şi în italiană, şi îşi vărsa amarul în ambele limbi.

— Fir-ar al naibii, l-ai pierdut! urlă Whitaker.

— Încă nu!

— E mort deja!

Luigi închise din nou telefonul, pentru a treia oară în acea dimineaţa.

Kidon-ul se retrase în jur de 3:30. Urmau să se odihnească toţi câteva ore, după care aveau să stabilească ce vor face în acea zi.

Stătea cu un beţiv pe o bancă dintr-un părculeţ, pe Via dell'Indipendenza, destul de aproape de autogară. Beţivul se ocupase mai toată noaptea de o sticlă ce conţinea un lichid roz şi cam din cinci în cinci minute reuşea să-şi ridice capul şi să bălmăjească ceva în direcţia lui Marco, aflat la un metru şi jumătate de el. Marco bâiguia şi el ceva şi, ce-o fi zis, ce n-o fi zis, părea să fi fost pe placul beţivului. Doi dintre colegii lui erau inconştienţi şi se sprijineau unul de altul, ca nişte soldaţi morţi în tranşee. Marco nu se simţea tocmai în siguranţă, însă avea probleme mult mai grave decât asta.

Câteva persoane stăteau în faţa autogării. În jurul orei 5:30, atmosfera deveni mai animată, când apăru un grup mare şi gălăgios de ţigani, care vorbeau toţi deodată, evident încântaţi că în sfârşit coborâseră din autobuz, după un drum lung. Începură să sosească mai multe persoane care voiau să ia autobuzul şi Marco îşi zise că sosise momentul să-l părăsească pe beţiv. Intră în autogară în spatele unui cuplu tânăr şi a copilului lor şi îi urmă până la casierie, unde îi auzi cerând bilete pentru Parma. Făcu şi el acelaşi lucru, după care merse în grabă la toaletă, ascunzându-se şi de aceasta dată într-o cabină.

Krater stătea în bufetul gării, deschis non-stop, bea cafea proastă şi urmărea ascuns după un ziar iureşul călătorilor. Îl văzu pe Marco trecând pe acolo. Îi remarcă înălţimea, statura şi vârsta. Mersul îi era cunoscut, chiar dacă era mult mai lent. Acel Marco Lazzeri pe care îl urmărise timp de câteva săptămâni putea merge la fel de repede ca majoritatea bărbaţilor care făceau jogging. Mersul tipului ăstuia era mult mai lent, dar, la o adică, nici nu avea unde să meargă, aşa că de ce s-ar fi grăbit? Când era pe strada, Lazzeri încerca mereu să se descotorosească de ei şi uneori reuşea.

La faţă însă nu semăna. Părul îi era mult mai închis la culoare. Nu mai purta şapca din catifea maro, dar, la urma urmei, nu era decât un accesoriu şi putea scăpa uşor de ea. Ochelarii cu ramă de baga îi atraseră atenţia lui Krater. Ochelarii erau un mijloc excelent de deghizare, dar adesea se exagera în aceasta privinţă. Ramele Armani ale ochelarilor lui Marco i se potriviseră la perfecţie, schimbându-i uşor înfăţişarea, dar fără să atragă atenţia asupra chipului lui. Ochelarii cu rame rotunde ale tipului ăstuia cereau de-a dreptul să fie băgate în seamă.

Nu mai avea mustaţă şi cioc, dar era o chestie care se rezolva în cinci minute, şi oricine ar fi făcut-o. Purta o cămaşă pe care Krater nu o mai văzuse şi doar fusese cu Luigi în apartamentul lui Marco atunci când îi fuseseră trecute prin sită lucrurile, examinând fiecare obiect de îmbrăcăminte în parte. Blugii decoloraţi erau foarte banali şi Marco îşi cumpărase şi el o pereche asemănătoare. Ceea ce îl făcu pe Krater să nu se mişte din loc fură jacheta sport albastră cu petice uzate în dreptul coatelor şi frumoasa servietă. Jacheta avea „mulţi kilometri la bord”, ceea ce nu era valabil în cazul lui Marco. Mânecile îi erau puţin scurte, dar nu era ceva neobişnuit. Servieta era din piele de calitate. O fi făcut rost Marco de ceva bani pe care îi dăduse pe

smartphone, dar de ce să fi aruncat banii pe o servietă atât de scumpă? Geanta pe care o avusese înainte, cea bleumarin, marca Salvio, până în urmă cu şaisprezece ore, când pusese Krater mâna pe ea în învălmăşeala creată la Caffè Atene, costase şaizeci de euro.

Krater nu-şi dezlipi privirea de el până dădu colţul şi ieşi din câmpul lui vizual. Era doar o posibilitate, nimic mai mult. Îşi bău cafeaua şi timp de câteva minute se gândi la cel pe care tocmai îl văzuse.

Marco stătea în cabina de la toaletă cu blugii lăsaţi în vine, simţindu-se cam caraghios, dar în acel moment era mult mai preocupat să aibă o acoperire bună. Se deschise uşa toaletei. Pe peretele din stânga uşii erau patru pisoare, vizavi erau şase chiuvete, iar lângă acestea, patru cabine. Celelalte trei erau goale. Deocamdată nu prea era lume pe acolo. Marco ascultă cu atenţie, aşteptând să audă sunetele care însoţesc uşurarea: zgomotul fermoarului, zăngănind cataramei curelei, oftatul adânc pe care îl scot adesea bărbaţii şi jetul de urină.

Nimic. Nu se auzi niciun zgomot din zona unde se aflau chiuvetele; nu se spăla nimeni pe mâini. Nu se deschiseră uşile de la celelalte trei cabine. Poate era îngrijitorul, care făcea verificările necesare, în mare linişte.

Krater, aflat în faţa chiuvetelor, se aplecă mult şi văzu în ultima cabină blugii lăsaţi în jos, în jurul gleznelor. Lângă blugi era frumoasa servietă. Domnul respectiv îşi vedea de treabă şi nu se grăbea absolut deloc.

Următorul autobuz pleca la Parma, la ora 6:00, după care era unul de Florenţa la 6:20. Krater merse în grabă la casierie şi-şi cumpără bilet pentru amândouă cursele. Funcţionarul îl privi ciudat, însă lui Kramer nici că-i păsa. Se întoarse la toaletă. Domnul din ultima cabină era tot acolo.

Krater ieşi şi îl sună pe Luigi. I-l descrise pe bărbat şi îi spuse că nu părea deloc să se grăbească să iasă din toaletă.

— E cea mai bună ascunzătoare posibilă, zise Luigi.

— Da, am recurs şi eu la aşa ceva de multe ori.

— Crezi că e Marco?

— Nu ştiu. Dacă e el, atunci s-a deghizat foarte bine.

Bulversat de *smartphone,* de cei 400 de dolari americani şi de dispariţia lui Marco, Luigi nu avea de gând să rişte.

— Urmăreşte-l! zise.

La ora 5:55, Marco îşi ridică blugii, trase apa, îşi luă servieta şi se grăbi spre autobuz. Krater aştepta pe peron, mâncând nonşalant un măr şi ţinând un ziar în cealaltă mână. În momentul în care Marco se îndreptă spre autobuzul de Parma, făcu acelaşi lucru.

O treime din locuri nu erau ocupate. Marco se aşeză la geam, la mijlocul autobuzului, pe partea stânga. Krater trecu pe lângă el fără să îl privească şi se aşeză cu patru rânduri mai în spate.

Prima staţie era la Modena, unde ajunseră după treizeci de minute de la plecare. Când intrară în oraş, Marco decise să-şi întipărească în minte chipurile celor aşezaţi în spatele lui. Se ridică, se îndreptă spre toaletă şi, în acest timp, aruncă o privire fugară fiecărui bărbat.

Se încuie în toaletă, îşi închise ochii şi-şi zise: „Da, am mai văzut undeva faţa aceea”. Asta se întâmpla cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte, în Caffè Atene, cu doar câteva minute înainte să se stingă luminile. Văzuse chipul acela într-o oglindă lungă aşezată pe un perete pe care mai era un cuier vechi, deasupra meselor. Faţa stătuse aproape de el, în spatele lui, împreună cu alt bărbat.

Chipul acela îi era cunoscut. Poate d mai văzuse pe undeva prin Bologna.

Marco se întoarse la locul lui când autobuzul începu să încetinească, apropiindu-se de autogară. „Gândeşte rapid, omule, îşi tot repeta, dar păstrează-ţi calmul. Nu intra în panică. Te-au urmărit din Bologna, dar nu îi poţi lăsa să te urmărească în afara ţării."

Autobuzul opri şi şoferul îi anunţă că au ajuns la Modena. Urmau să facă o scurtă pauză şi să plece peste cincisprezece minute. Patru călători înaintară pe culoar, apoi coborâră. Ceilalţi rămaseră la locul lor; majoritatea moţăind, de altfel. Marco îşi închise ochii şi-şi lăsă capul în stânga, sprijinit de fereastră, părând să doarmă dus. După un minut, urcară în autobuz doi ţărani, cu o privire speriată şi ţinând strâns nişte sacoşe grele.

Când se întoarse şoferul şi se aşeză în spatele volanului, Marco se ridică brusc, se strecură cu agilitate printre rândurile de scaune şi sări din autobuz chiar când uşa începea să se închidă. Se îndreptă repede spre clădirea autogării, apoi se întoarse şi privi cum se îndepărtează autobuzul. Cel care îl urmărea rămăsese în autobuz.

Prima reacţie a lui Krater fu să sară din autobuz, urmând să se certe probabil cu şoferul ca să-l lase să coboare, dar la o adică ce şofer ţine cu forţa pe cineva în autobuz? Krater se abţinu, fiindcă era evident că Marco ştia că este urmărit. Faptul că sărise în ultima clipă din autobuz îi confirmă bănuielile. Nu mai încăpea îndoială că bărbatul era Marco Lazzeri şi fugea ca un animal hăituit.

Problema era că Marco era liber ca pasărea cerului în Modena, iar Krater nu. Autobuzul coti, după care opri la un semafor. Krater fugi la şofer, ţinându-se cu mâna de stomac şi implorându-l să-l lase să coboare înainte să înceapă să vomite peste tot. Uşa se deschise, iar Krater sări din autobuz şi fugi înapoi, spre autogară.

Însă Marco nu pierdea timpul. După ce autobuzul se făcu nevăzut, fugi în faţa autogării, unde erau parcate trei taxiuri unul în spatele celuilalt. Sări pe bancheta din spate a primului şi zise:

— Mă puteţi duce la Milano?

Vorbea o italiană foarte bună.

— Milano?

— *Si, Milano.*

— *È molto caro!* E foarte scump.

— *Quanto?*

— *Duecente* euro. Două sute de euro.

— *Andiamo!*

După ce căută peste tot în autogara din Modena şi pe cele două străzi de vizavi, Krater îl sună pe Luigi ca să îi transmită noutăţile care nu erau în totalitate bune şi nici în totalitate proaste. Îl pierduse pe cel pe care îl urmărea, dar evadarea nebunească a acestuia îi confirmase că bărbatul era într-adevăr Marco.

Luigi reacţionă în mai multe feluri. Era frustrat că agentul Krater fusese păcălit de un amator, dar era impresionat de faptul că Marco reuşise să-şi schimbe înfăţişarea şi să scape de mica armată de asasini. Era nervos pe Whitaker şi pe idioţii de la Washington care au tot schimbat planurile ducând la dezastrul pentru care, fără îndoială, Luigi va fi considerat vinovat.

Îl sună pe Whitaker, ţipă şi înjură, apoi se îndreptă spre gară împreună cu Zellman şi cu ceilalţi doi. Urmau să se întâlnească la Milano cu Krater, Whitaker promiţându-le o vânătoare pentru care va face rost de toate întăririle posibile.

În trenul Eurostar care îi ducea fără oprire de la Bologna la Milano, lui Luigi îi veni o idee excelentă, de care însă n-ar fi putut niciodată pomeni. De ce să nu îi sune pur şi simplu pe israeliţi şi pe chinezi şi să le spună că ultima oară Backman fusese văzut la Modena, îndreptându-se

spre vest, spre Parma şi probabil Milano? Doar ei îl voiau mult mai mult decât cei de la Langley! Şi, cu siguranţă, ar fi fost mai eficienţi în a-l găsi.

Dar ordinele nu se discutau, chiar dacă se schimbau mereu.

Toate drumurile duceau la Milano.

29

Taxiul opri la o stradă depărtare de gara centrală a oraşului Milano. Marco plăti cursa, îi mulţumi de nenumărate ori şoferului, îi ură succes acasă, la Modena, apoi trecu pe lângă o duzină de alte taxiuri care aşteptau să vină călătorii care coborâseră din trenuri. În gara uriaşă se amestecă în mulţime, urcă pe scările rulante şi nimeri în frenezia din zona peroanelor, unde erau douăsprezece linii pe care soseau şi plecau trenuri. Găsi tabela pe care erau afişate plecările şi studie care îi erau opţiunile. Exista un tren care pleca de patru ori pe zi la Stuttgart, iar a şaptea staţie era Zürich. Alese un pliant cu plecările, cumpără un ghid ieftin al oraşului, care avea şi hartă, apoi găsi o masă liberă la o cafenea situată între două şiruri de magazine. Nu putea pierde timpul, dar trebuia să îşi dea seama unde este. Îşi luă două espresso şi un pateu şi urmări mulţimea. Îi plăcea la nebunie aglomeraţia, ritmul acelui du-te-vino. Se simţea în siguranţă în mulţime.

Primul plan era să facă o plimbare de vreo treizeci de minute până în centru. Pe drum avea să găsească un magazin de haine ieftin, unde îşi va schimba tot: jacheta, cămaşa, pantalonii şi pantofii. Îl văzuseră în Bologna, aşa că nu putea să rişte din nou.

Trebuia, desigur, să găsească undeva pe lângă Piazza del Duomo un Internet café, de unde să poată închiria un calculator pentru cincisprezece minute. Nu prea credea că va fi în stare să stea în faţa unui aparat ciudat, să pornească drăcovenia şi nu numai să supravieţuiască în jungla Internetului, dar şi să reuşească să-i trimită un mesaj lui Neal. Era ora 10:15 la Milano şi 4:15 în Culpeper, Virginia. Neal o să îşi verifice mesajele la 7:50.

Nu ştia cum, dar trebuia să trimită mesajul. Nu avea de ales.

Al doilea plan, care părea din ce în ce mai tentant pe măsură ce urmărea cum mii de oameni se urcă nonşalanţi în trenuri, urmând să fie răspândiţi prin Europa peste câteva ore, era să fugă. Să cumpere chiar atunci un bilet şi să plece din Milano şi din Italia cât putea de repede. Însă noua sa culoare de păr, ochelarii lui Giovanni şi jacheta bătrânului profesor nu reuşiseră să-i păcălească în Bologna. Dacă erau chiar atât de buni, îl vor găsi, cu siguranţă, oriunde s-ar afla.

Îşi luă inima-n dinţi şi făcu o plimbare prin zonă. Întotdeauna aerul proaspăt îi făcea bine şi după patru străzi simţi că începe să îi circule din nou sângele prin vene. La fel ca în Bologna, străzile din Milano se bifurcau în toate direcţiile, ca o pânză de păianjen. Traficul era aglomerat şi uneori maşinile abia înaintau. Adora traficul şi mai ales trotuarele aglomerate care îi asigurau protecţie.

Intră la La Roberto. Era o prăvălioară de galanterie bărbătească, înghesuită între un magazin de bijuterii şi o brutărie. Cele două vitrine erau pline de haine care te ţineau cam o săptămână, exact atât cât avea nevoie Marco. Vânzătorul era din Orientul Mijlociu şi vorbea mai prost italiana decât Marco, însă era fluent în a arăta cu degetul şi a bâigui şi era hotărât să-şi transforme clientul. Jacheta albastră fu înlocuită cu una maro-închis, cămaşa – cu un pulover alb cu mâneci scurte. Pantalonii erau dintr-o lână de calitate proastă, albastru foarte închis. Ar fi durat o săptămână să îi ajusteze, aşa că Marco îi ceru vânzătorului o foarfecă. Măsură cât de bine putu, în cabina plină de mucegai, apoi tăie pantalonii. Când îşi făcu apariţia în noua sa ţinută, vânzătorul se uită la marginile zdrenţuite, unde ar fi trebuit să fie manşetele, şi mai că-i dădură lacrimile.

Pantofii pe care îi încercă l-ar fi schilodit înainte să apuce să ajungă înapoi la gară, aşa că-şi păstră deocamdată bocancii săi. Cea mai buna achiziţie fu

o pălărie de paie pe care Marco o cumpără doar fiindcă văzuse una chiar înainte să intre în prăvălie.

Ce îi păsa lui de modă în clipele acelea?

Noua vestimentaţie îl costă aproape patru sute de euro, bani de care se despărţi cu greu, dar nu avu de ales. Încercă să dea la schimb servieta lui Giovanni, care era cu siguranţă mult mai scumpă decât toate hainele de pe el la un loc, dar vânzătorul era prea deprimat din cauza pantalonilor. De-abia îngăimă „mulţumesc" şi „la revedere". Marco ieşi din magazin cu o pungă roşie în care pusese, împăturite, jacheta albastră, blugii decoloraţi şi cămaşa veche. Era bine că ducea acum în mână şi altceva.

Mai merse câteva minute şi văzu un magazin de încălţăminte. Cumpără o pereche ce semăna a pantofi de bowling cărora li se aduseseră mici modificări, cu siguranţă cel mai urât articol dintr-un magazin care altfel se dovedi a fi foarte drăguţ. Erau negri cu nişte dungi vişinii şi spera că erau fabricaţi să fie comozi, nu frumoşi. Dădu 150 de euro pe ei doar fiindcă fuseseră purtaţi. Nu avu curaj să se uite la ei decât după ce străbătu două străzi.

Luigi fu urmărit când plecă din Bologna. Băiatul de pe scuter îl văzu ieşind din apartamentul vecin cu al lui Backman şi îi atrase atenţia modul în care plecase. Fugea şi mărea viteza cu fiecare pas. Nimeni nu aleargă sub porticurile de pe Via Fondazza. Scuterul rămase în spatele lui până ce Luigi se opri şi intră grăbit într-un Fiat roşu. Conduse câteva străzi mai încolo, apoi încetini atât cât fu necesar să sară în maşina un bărbat. Demarară în trombă, dar scuterului nu îi era greu să ţină pasul, în traficul din oraş. Intrară în gară, unde parcară ilegal, iar băiatul de pe scuter văzu toate acestea şi îl contactă din nou pe Efraim prin staţia radio.

După cincisprezece minute, doi agenţi ai Mossadului îmbrăcaţi în poliţişti intrau în apartamentul lui Luigi şi opreau alarmele, unele din acestea silenţioase, altele abia auzindu-se. Alţi trei agenţi aşteptau în stradă, pentru a le acoperi spatele, iar cei trei dinăuntru sparseră uşa de la bucătărie şi găsiră uimitoarea colecţie de echipament de supraveghere electronică.

Luigi, Zellman şi încă un agent urcară în trenul Eurostar de Milano; băiatul de pe scuter îşi luă şi el un bilet pentru aceeaşi destinaţie. Îl chema Paul, era cel mai tânăr membru al *kidon*-ului şi vorbea cel mai fluent italiana dintre toţi. În spatele coşurilor şi a feţei de copil era un veteran de douăzeci şi şase de ani care avea la activ şase crime. Când transmise prin radio că trenul s-a pus în mişcare, mai intrară doi agenţi în apartamentul lui Luigi, pentru a ajuta la „disecarea" echipamentului. Una dintre alarme nu putu fi însă oprită. Zgomotul ei persistent se auzi prin pereţi îndeajuns de mult încât să atragă atenţia câtorva vecini.

După zece minute, Efraim opri acţiunea. Agenţii se împrăştiară, apoi se regrupară la una din locuinţele lor conspirative. Nu reuşiseră să îşi dea seama cine era Luigi sau pentru cine lucra, dar era evident că îl spionase pe Backman douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Cum orele treceau şi nu era nici urmă de Backman, începură să creadă că fugise. Putea oare Luigi să ü conducă la el?

În centrul oraşului Milano, în Piazza del Duomo, Marco se holba la uriaşa catedrală gotică care fusese construită în „doar" trei secole. Se plimbă pe lângă Galleria Vittorio Emanuele, magnifica galerie cu dom din sticlă pentru care Milano este celebru. Galeria e străjuită de cafenele şi de librării şi e inima oraşului, locul preferat de întâlniri. Cum temperatura se apropia de

cincisprezece grade, Marco mâncă un sandvici şi bău o Cola afară, unde porumbeii se îmbulzeau asupra fiecărei firmituri căzute. Privi nişte bătrâni care se plimbau prin galerie, femeile – braţ la braţ, iar bărbaţii – oprindu-se să stea la taclale, de parcă trecerea timpului nu conta. „Ce bine e să fii aşa norocos", îşi zise.

Să plece oare de îndată sau să se ascundă o zi, două? Asta era mai nou întrebarea. Într-un oraş aglomerat, cu patru milioane de locuitori, putea să se ascundă cât timp dorea. Şi-ar cumpăra o hartă, ar învăţa străzile, ar sta ore în şir ascuns în cameră şi timp de alte câteva ore s-ar plimba pe alei.

Le-ar fi dat însă copoilor care erau pe urmele lui timp să se regrupeze.

Oare n-ar trebui să plece acum, când ei erau în urmă, complet nedumeriţi.

Da, se decise că asta trebuia să facă. Achită nota şi îşi privi pantofii de bowling. Erau într-adevăr confortabili, dar de abia aştepta să-i pună pe foc. Văzuse pe un autobuz o reclamă la un Internet café, situat pe Via Verri. Zece minute mai târziu intra în localul respectiv. Pe un perete erau afişate tarifele: zece euro ora şi trebuia să se plătească pentru cel puţin treizeci de minute. Comandă un suc de portocale şi plăti pentru o jumătate de oră. Funcţionarul îi făcu semn spre o masă pe care aşteptau mai multe calculatoare. În faţa a trei dintre cele opt computere erau persoane care se vedea clar că se pricep la aşa ceva. Marco se simţea deja pierdut.

Reuşi totuşi să se prefacă bine. Luă loc, puse mâna pe tastatură, privi fix monitorul şi vru să se roage, dar, în loc de asta, îi dădu bice de parcă de ani de zile făcea numai asta. Era surprinzător de uşor: intră pe site-ul KwyteMail, introduse numele său de utilizator, „Grinch 456", apoi parola, *post hoc ergo propter hoc,* aşteptă zece secunde, după care văzu mesajul de la Neal:

Marco, Mikel Van Thiessen lucrează şi în prezent la banca Rhineland. Acum e vicepreşedinte la Servicii clienţi. Altceva? Grinch.

La 7:50 fix ora Americii, Marco scrise următorul mesaj:

Grinch, sunt Marco, în carne şi oase. Eşti acolo?

Bău din suc şi se uită la monitor. „Hai, iubire, fă să meargă chestia asta!” Mai luă o gura de suc. O tipă de la masa de vizavi vorbea cu monitorul. Primi apoi mesajul:

Sunt aici, pe recepţie. Care-i treaba?

Marco scrise:

Mi-au furat aparatul *Smartphone* Ankyo 850. Sunt mari şanse să fi încăput pe mâna băieţilor răi, care probabil îl analizează piesă cu piesă. E cumva posibil să dea de tine?

Neal: Numai dacă au numele de utilizator şi parola. Le au?

Marco: Nu, le-am distrus. Nu au cum să descopere parola?

Neal: Nu la conturile de pe KwyteMail. E un site complet securizat şi cifrat. Dacă le-a încăput pe mână doar PC-ul, atunci au ghinion.

Marco: Şi în momentul ăsta suntem sută la sută în siguranţă?

Neal: Da, absolut. De unde scrii mesajul?

Marco: Sunt într-un Internet café şi am închiriat un calculator, ca un hacker adevărat.

Neal: Vrei alt *Smartphone* Ankyo?

Marco: Nu, nu acum, poate mai târziu. Uite cum facem. Du-te şi vorbeşte cu Carl Pratt. Ştiu că nu îţi place, însă acum am nevoie de el. Pratt era în relaţii foarte strânse cu fostul senator Ira Clayburn, din Carolina de Nord. Clayburn a fost mulţi ani preşedintele Comisiei pentru Activitatea Serviciilor de Informaţii a Senatului. Am nevoie de Clayburn acum. Contactează-l prin intermediul lui Pratt.

Neal: Unde e Clayburn acum?

Marco: Nu ştiu; sper doar că mai trăieşte. Provine de pe coasta Carolinei de Nord, un loc destul de îndepărtat. S-a pensionat la un an după ce am intrat în tabăra federală. Pratt poate da de el.

Neal: Sigur, o să mă ocup de asta când o să pot pleca pe furiş.

Marco: Te rog să fii prudent! Păzeşte-ţi spatele.

Neal: Eşti bine?

Marco: Am evadat. Am plecat din Bologna azi-dimineaţă, în zori. O să încerc să intru din nou pe Internet mâine la aceeaşi oră. E în regulă?

Neal: Ţine-ţi capul la cutie! O să fiu pe Internet mâine.

Când Marco ieşi de pe internet, expresia feţei sale trăda o persoana plină de sine. Misiune îndeplinită. O nimica toata. Bun venit în era magiei şi a dispozitivelor ingenioase. Se asigură că reuşise să iasă de pe site-ul KwyteMail, îşi termină sucul, apoi plecă. Se îndreptă spre gară şi se opri la un magazin de articole din piele, unde reuşi să facă un târg echitabil, dând servieta de calitate a lui Giovanni pe una neagră, din piele de calitate mult mai proastă, apoi intră într-un magazin de gablonzuri, unde dădu optsprezece euro pe un ceas

de mână cu cadranul mare rotund care avea o curea de plastic roşu aprins, alt obiect cu care să îi inducă în eroare pe cei care îl căutau pe Marco Lazzeri, din Bologna. Intră apoi într-un anticariat, unde dădu doi euro pe o carte foarte uzată care conţinea poemele lui Czeslaw Milosz, în polonă, desigur; făcea orice ca să îi bage în ceaţă pe cei care îl urmăreau şi, în cele din urmă, cumpără dintr-un magazin de mâna a doua o pereche de ochelari de soare şi un baston din lemn, pe care începu de îndată să-l folosească la mers.

Bastonul îi amintea de Francesca. Îl încetinea şi îl făcea să meargă în alt ritm. Cum avea timp berechet, îşi târşâi picioarele în gara Milano Centrale şi cumpără un bilet până la Stuttgart.

Whitaker primi mesajul urgent de la Langley care îl informa că locuinţa securizată a lui Luigi fusese spartă, dar nu putea face absolut nimic în această privinţă. Toţi agenţii din Bologna erau acum la Milano, împrăştiaţi în grabă care încotro. Doi erau la gară, căutând acul în carul cu fân. Doi erau la aeroportul Malpensa, aflat la patruzeci şi ceva de kilometri de centru. Doi erau la aeroportul Linate, care era mult mai aproape şi unde se efectuau în principal zboruri spre Europa. Luigi era la autogara principală şi încă se mai certa cu Whitaker la telefon, susţinând că Marco poate nici nu era în Milano. Doar fiindcă luase autobuzul de la Bologna la Modena şi se îndreptase spre nord-vest nu însemna neapărat că mergea la Milano. Credibilitatea lui Luigi era cam şifonată, cel puţin în opinia lui Whitaker, astfel că fu pedepsit să meargă la autogară, unde privea cum vin şi pleacă zece mii de persoane.

Krater se apropie cel mai tare de „ac”.

Marco cumpărase cu şaizeci de euro un bilet la clasa întâi, sperând să nu fie atât de expus privirilor ca la clasa a doua. Pentru zona de nord, era ultimul bilet la vagonul de clasa întâi, şi Marco

se urcă în tren la ora cinci şi jumătate, cu patruzeci şi cinci de minute înainte de plecare. Se aşeză la locul său, îşi ascunse cât putu de bine chipul în spatele ochelarilor de soare şi al pălăriei de paie, deschise cartea de poezie polonă şi se uită pe peron, la călătorii care treceau pe lângă tren. Unu erau la doar un metru şi jumătate şi toţi se grăbeau.

Cu excepţia unuia. Tipul din autobuz îşi făcuse din nou apariţia, chipul pe care îl văzuse la Caffè Atene, hoţul iute de mână care îi şterpelise geanta Silvio albastră, acelaşi copoi care se mişcase puţin prea lent în autobuz în Modena, în urmă cu unsprezece ore. Nu stătea pe loc, dar mergea fără să aibă nicio destinaţie. Ochii îi erau scrutători şi era foarte încruntat. „Pentru un profesionist e mult prea uşor de citit", îşi zise Giovanni Ferro, care, din păcate, ştia acum mult mai multe decât ar fi vrut să ştie despre ce înseamnă a te adăposti, a te ascunde şi a-ţi şterge urmele.

Lui Krater i se spusese că Marco se va îndrepta, probabil, fie spre sud, spre Roma, unde avea mai multe opţiuni, fie spre nord, spre Elveţia, Germania sau Franţa – practic putea alege orice ţară de pe continent. Timp de cinci ore Krater se plimbase pe cele douăsprezece peroane şi urmărise cum vin şi pleacă trenurile, amestecându-se în mulţime, nefiind deloc interesat de cine coboară, dar uitându-se încrâncenat la cine urca. Îşi oprea privirea asupra fiecărei jachete albastre pe care o vedea, indiferent de nuanţă, însă n-o văzuse încă pe cea cu petice extrem de uzate în dreptul coatelor.

Jacheta cu pricina era în servieta de proastă calitate, înghesuită între picioarele lui Marco, din dreptul locului numărul şaptezeci din vagonul de clasa întâi al trenului cu destinaţia Stuttgart. Marco îl urmări pe Krater cum se plimbă pe peron, extrem de atent la trenul a cărui ultimă staţie era Stuttgart. Părea să ţină în mână un bilet şi, când

dispăru din câmpul vizual al lui Marco, acesta putea să jure că bărbatul se urcase în tren.

Marco se abţinu cu greu să nu coboare din tren. Se deschise uşa de la compartiment şi intră *Madame*.

30

Din clipa când se stabili că Backman dispăruse, dar nu fusese lichidat de alţii, trecură cinci ore tensionate înainte ca Julia Javier să găsească informaţia care ar fi trebuit să le fie la îndemână. Era într-un dosar care fusese încuiat în biroul directorului, fiind odinioară păzit de însuşi Teddy Maynard. Julia nu-şi mai amintea dacă mai văzuse informaţia respectivă şi, în nebunia care se iscase, în niciun caz nu avea de gând să recunoască ceva.

Informaţia le fusese oferită, fără tragere de inimă, de FBI în urmă cu mai mulţi ani, când Backman era cercetat. Se acordase o mare atenţie afacerilor sale financiare, fiindcă se zvonea cu insistenţă că escrocase un client şi pusese la adăpost o sumă fabuloasă. Deci unde erau banii? Pornit pe urma banilor, FBI-ul tocmai reconstituia călătoriile pe care le făcuse, când brusc pledase vinovat şi fusese băgat la răcoare. Faptul că pledase vinovat nu însemna că dosarul Backman fusese închis, dar oricum presiunile nu mai erau la fel de mari. Cu timpul, reconstituirea călătoriilor făcute de Backman fu încheiată şi transmisă într-un final la Langley.

În luna care a precedat punerea sub acuzare a lui Backman, arestarea şi eliberarea lui pe o cauţiune foarte mică, făcuse două calatorii scurte în Europa. Prima dată călătorise împreuna cu secretara lui preferată, zburând cu Air France, la clasa *business,* spre Paris, unde îşi făcură de cap şi vizitară obiectivele turistice. Secretara le spusese ulterior anchetatorilor că într-una dintre zile Backman trăsese o fugă până la Berlin, să rezolve rapid nişte afaceri, dar reuşise să se întoarcă la timp pentru a lua cina la Alain Ducasse. Ea nu îl însoţise.

Backman nu fusese înregistrat pe lista nici unui avion comercial cu destinaţia Berlin sau cu orice altă destinaţie din Europa în acea săptămână.

Pentru călătorie ar fi avut nevoie de paşaport şi FBI-ul era sigur că nu şi-l folosise. Pentru o călătorie cu trenul însă nu îi trebuia paşaport. De la Paris la Geneva, Berna, Lausanne şi Zürich se ajunge în maximum patru ore, cu trenul.

Cea de-a doua călătorie o reprezentase un sprint de şaptezeci şi două de ore de la Dulles la Frankfurt, cu compania Lufthansa, la clasa întâi, din nou o călătorie de afaceri, deşi nu s-au descoperit niciun fel de parteneri de afaceri acolo. Backman plătise două nopţi de cazare într-un hotel luxos din Frankfurt şi nu existau dovezi că ar fi dormit în altă parte. La fel ca în cazul Parisului, grupurile bancare din Elveţia sunt la câteva ore de mers cu trenul de Frankfurt.

Când Julia Javier găsi în cele din urmă dosarul şi citi raportul, îl sună imediat pe Whitaker şi îi zise:

— Se îndreaptă spre Elveţia.

Madame avea bagaje cât o familie înstărită, formată din cinci persoane. Un hamal epuizat o ajută să urce în tren geamantanele grele şi să le ducă în compartimentul de clasa întâi, pe care îl acapară cu propria persoană, cu lucrurile şi cu parfumul ei. Compartimentul avea şase locuri, iar ea puse stăpânire pe cel puţin patru. Se aşeză pe scaunul din faţa lui Marco şi dădu din posteriorul ei generos, vrând parcă să mărească astfel scaunul. Îl privi pe Marco, care se făcuse mic şi se sprijinea de fereastră, şi îi arunca un *„Bonsoir”* pe un ton afectat. „E franţuzoaică”, îşi zise, şi, fiindcă nu i se părea potrivit să îi răspundă în italiană, recurse la vechiul salut care mergea în toate situaţiile: „Salut”.

— A, american.

Cum i se învârteau în cap limbi, identităţi, nume, culturi, trecut, minciuni, minciuni şi iar minciuni, reuşi să spună nu prea convingător:

— Nu, canadian.

— A, da, zise ea, continuând să-şi aranjeze bagajele şi să se instaleze.

Era evident că ar fi preferat să fie american, nu canadian. *Madame* era o femeie voinică de şaizeci de ani, purta o rochie roşie strâmtă, avea pulpe groase şi pantofi negri solizi care făcuseră vreun milion de kilometri. Ochii acoperiţi de un strat gros de fard îi erau încercănaţi, iar motivul ieşi în curând la iveală. Cu mult înainte ca trenul să se urnească, scoase o sticlă mare, îi deşurubă capacul, pe care îl transformă în pahar, şi dădu pe gât o duşcă de tărie. Înghiţi greu, apoi îi zâmbi lui Marco şi îl întrebă:

— Doriţi un pahar?

— Nu, mersi.

— E un coniac foarte bun.

— Nu, mersi.

— Cum vreţi.

Îşi mai turnă băutură, o dădu pe gât, apoi puse la loc sticla. O călătorie şi-aşa lungă cu trenul devenise dintr-odată şi mai lungă.

— Unde mergeţi? îl întrebă într-o engleză foarte bună.

— La Stuttgart. Dumneavoastră?

— La Stuttgart, iar de acolo merg la Strasbourg. Ştiţi, nu pot sta prea mult în Stuttgart.

Strâmbă din nas, de parcă întregul oraş ar fi plutit în mizeria de la canalizare.

— Ador Stuttgartul, zise Marco, doar ca să vadă cum îşi schimbă fizionomia.

— A, mă rog.

Se concentră asupra pantofilor săi şi şi-i azvârli cât colo, fără să-i pese unde aterizează. Marco se pregăti să îndure o duhoare de miros de picioare, însă îşi dădu seama că nu prea ar fi avut şanse să rivalizeze cu mirosul de parfum ieftin.

Ca modalitate de autoapărare, se prefăcu că moţăie. Femeia îl ignoră câteva minute, după care zise tare:

— Ştiţi polona?

Se uita la cartea lui de poezie.

Marco tresări, ca şi cum tocmai ar fi fost trezit.

— Nu, nu prea. Încerc să o învăţ însă. Familia mea e de origine poloneză.

După ce termină de vorbit, îşi ţinu răsuflarea, luând în calcul varianta ca ea să înceapă să turuie într-o polonă fără cusur şi cu asta să-l termine definitiv.

— Aşa deci… zise ea, pe un ton nu tocmai aprobator.

Exact la ora şase şi un sfert, un conductor care nu se vedea fluieră şi trenul se puse în mişcare. Din fericire, nu mai avea nimeni bilet în compartimentul lui *Madame.* Mai mulţi călători trecuseră pe coridor, se opriseră în dreptul compartimentului, se uitaseră înăuntru şi, văzând cât de aglomerat era, merseră să găsească alt compartiment unde era mai mult loc.

După ce plecă trenul, Marco se uită cu băgare de seamă la peron. Nu-l văzu nicăieri pe bărbatul din autobuz.

Madame tot bău din coniac până începu să sforăie. O trezi conductorul, care le perforă biletele. Apăru un picolo cu un căruţ plin cu băuturi. Marco îşi luă o bere şi îi oferi una colegei sale de compartiment. Strâmbă tare din nas ca răspuns la oferta lui, de parcă ar fi preferat să bea urină.

Prima staţie era la Como/San Giovanni, unde trenul opri pentru două minute, timp în care nu se urcă nimeni. După cinci minute, opriră la Chiasso. Era aproape întuneric şi Marco se gândea cum să-şi facă ieşirea rapid. Studie itinerarul: mai erau patru staţii până la Zürich, una în Italia şi trei în Elveţia. Care ţară ar fi fost de preferat?

Nu putea risca să fie urmărit. Dacă erau în tren, însemna că se ţinuseră după el din Bologna, prin Modena şi Milano, deghizaţi în fel şi chip. Erau profesionişti, iar el nu se putea pune cu ei. În timp

ce-şi bea berea, Marco se simţea ca un amărât de amator.

Madame se uita fix la manşetele făcute ferfeniţă ale pantalonilor lui. O surprinse că se uită la pantofii de bowling ajustaţi şi nu o învinuia. Apoi îi atrase atenţia cureaua de ceas roşu-aprins. Pe faţa ei se citea ceea ce era evident, că nu aprecia deloc totala lipsă de simţ al modei pe care o avea. Era o chestie tipic americană sau canadiană.

Marco observă luminile ce pâlpâiau lângă lacul Lugano. Trenul mergea în spirală prin zona lacurilor, la altitudine din ce în ce mai mare. Elveţia nu era departe.

Din când în când mai trecea câte un călător pe coridorul întunecos, prin dreptul compartimentului lor. Se uita înăuntru, pe geamul de la uşă, apoi se îndrepta spre capătul vagonului, unde era o toaleta. *Madame* îşi instalase picioarele-i masive pe scaunul din faţa ei, destul de aproape de Marco. Trecuse o oră de la plecare şi reuşise să-şi împrăştie cutiile, revistele şi hainele prin tot compartimentul. Lui Marco îi era teamă să plece de la locul lui.

Oboseala îşi spuse în cele din urmă cuvântul, aşa că Marco adormi. Îl trezi agitaţia din staţia Bellinzona, prima oprire din Elveţia. În vagonul de clasa întâi urcă un călător, care nu îşi găsea locul. Deschise uşa compartimentului lui *Madame,* se uită în jur, nu-i plăcu ce văzu şi merse să-i facă scandal conductorului. I se găsi un loc în altă parte. *Madame* abia îşi ridică privirea din revista de modă.

Până la următoarea staţie mai era o oră şi patruzeci de minute şi, când *Madame* scoase din nou sticla, Marco îi zise:

— O să gust şi eu puţin.

Madame zâmbi pentru prima oară în cele câteva ore de drum. Deşi nu o deranja absolut deloc să bea singură, era întotdeauna mai plăcut să bea

împreuna cu un prieten. După ce dădu pe gât două duşti, Marco aţipi din nou.

Trenul se zdruncină, când începu să încetinească pentru a o opri în staţia de la Arth-Godau şi lui Marco îi căzu pălăria. *Madame* îl privea cu atenţie. Când Marco îşi deschise de-a binelea ochii, *Madame* îi zise:

— S-a tot uitat la dumneavoastră un bărbat ciudat.

— Unde?

— Cum unde? Aici, bineînţeles, în trenul ăsta. A trecut prin dreptul compartimentului de cel puţin trei ori. Se opreşte în dreptul uşii, se uită la dumneavoastră, după care îşi ia tălpăşiţa.

„Poate e din cauza pantofilor, îşi zise Marco. Sau a pantalonilor. Sau a curelei de la ceas?”

Se frecă la ochi şi încercă să se comporte de parcă nu ar fi fost nicio scofală.

— Cum arată?

— E blond, în jur de treizeci şi cinci de ani, drăguţ, cu o jacheta maro. Îl cunoaşteţi?

— Nu, n-am idee cine e.

Bărbatul din autobuzul de Modena nu era nici blond şi n-avea nici jachetă maro, dar asemenea fleacuri nu contau acum. Marco era îndeajuns de speriat încât să-şi schimbe planurile.

Până la Zug, ultima staţie înainte de Zürich, mai erau douăzeci şi cinci de minute. Nu putea risca să îi ducă la Zürich. Cu zece minute înainte de oprire, spuse că trebuie să meargă la toaletă. Între locul său şi uşă era cursa cu obstacole a lui *Madame.* Începu să-şi facă loc şi îşi puse servieta şi bastonul pe scaunul său.

Trecu pe lângă patru compartimente, în fiecare dintre ele aflându-se cel puţin trei călători, dintre care niciunul nu părea dubios. Intră la toaletă, încuie uşa şi aşteptă până când trenul începu să încetinească. Apoi opri. Trenul rămânea în Zug două minute şi până atunci respectase întocmai

orarul. Aşteptă un minut, apoi se îndreptă rapid spre compartimentul său, deschise uşa, nu-i adresă niciun cuvânt lui *Madame,* îşi înşfăcă servieta şi bastonul, pe care era hotărât să îl folosească pe post de armă, şi fugi spre spatele trenului, de unde sări pe peron.

Era o gară mică, ridicată deasupra nivelului carosabilului. Coborî în fugă scările şi ajunse pe trotuar, lângă care staţiona un singur taxi, al cărui şofer dormea.

— La hotel, vă rog, zise, speriindu-l pe şofer, care-şi puse instinctiv mâna pe cheie.

Îl întrebă ceva în germană, iar Marco o dădu pe italiană.

— Vreau să ajung la un hotel mic. N-am rezervare.

— Nicio problemă, zise şoferul.

Demarară, iar Marco se uită în sus şi văzu trenul, care se pusese în mişcare. Se uită în spatele lui, dar nu văzu pe nimeni venind în goană.

Trecură de toate cele patru străzi ale oraşului şi, când opriră în faţa unei clădiri care avea forma literei „A", situate pe o stradă dosnică, liniştită, şoferul îi zise în italiană:

— Hotelul ăsta e foarte bun.

— Pare a fi în regulă. Cât se face cu maşina până la Zürich?

— În jur de două ore. Depinde de trafic.

— Mâine-dimineaţă trebuie să fiu în Zürich, în centru, la ora 9:00. Mă puteţi duce până acolo?

Şoferul avu o clipă de ezitare, gândindu-se la bani.

— Poate, zise.

— Cât o să mă coste?

Şoferul se scarpină în barbă, apoi ridică din umeri şi zise:

— Două sute de euro.

— În regulă. Haideţi să plecăm de aici la ora 6:00.

— Şase, da, o să fiu aici.

Marco îi mulţumi din nou şi îl privi îndepărtându-se. Când intră pe uşa hotelului, sună un clopoţel. Nu era nimeni la recepţie, dar se auzea un televizor în apropiere. Apăru într-un final un adolescent somnoros, care îi zâmbi.

— *Guten abend,* zise.

— *Parla inglese?* îl întrebă Marco.

Clătină din cap. Nu vorbea.

— *Italiano?*

— Puţin.

— Şi eu vorbesc puţin italiana, îi zise Marco. Aş dori o cameră pentru o noapte.

Recepţionerul îi întinse un formular şi Marco îl completă din memorie cu numele său din paşaport şi cu numărul acestuia. Mâzgăli o adresă fictivă din Bologna şi un număr de telefon fals. Ţinea paşaportul în buzunarul hainei, aproape de inimă, şi se pregătea să îl scoată fără tragere de inimă.

Era târziu însă şi recepţionerul pierdea emisiunea pe care o urmărea la televizor. Cu o ineficienţă atipică pentru elveţieni, zise, tot în italiană:

— Patruzeci şi doi de euro.

Nu pomeni de paşaport.

Giovanni puse banii pe tejghea, iar recepţionerul îi dădu cheia de la camera 26. Într-o italiană surprinzător de bună aranjă să fie trezit la 5:00. Ca şi cum atunci şi-ar fi amintit, zise:

— Mi-am pierdut periuţa de dinţi. N-aveţi cumva una în plus?

Recepţionerul căută într-un sertar şi scoase o cutie plină cu diverse obiecte necesare: periuţe de dinţi, pastă de dinţi, aparate de ras de unică folosinţă, spumă de ras, aspirină, tampoane, cremă de mâini, piepteni, chiar şi prezervative. Giovanni alese câteva obiecte şi îi dădu zece euro.

Un apartament luxos la Ritz nu ar fi fost mai primitor decât camera 26. Era mică, curată, bine încălzită, patul avea o saltea tare, iar uşa se încuia de două ori, pentru a-l scăpa de chipurile care îl

bântuiau din zorii zilei. Făcu un duş lung, fierbinte, apoi se bărbieri şi se spălă pe dinţi la nesfârşit.

Descoperi cu uşurare un minibar într-un dulăpior de sub televizor. Mâncă o pungă de fursecuri, le udă cu două sticluţe de whisky, iar când se strecură sub pături, era stors psihic şi epuizat fizic. Bastonul era pe pat, lângă el. Era o chestie caraghioasă, dar n-avea ce face.

31

În clipele grele din închisoare visa la Zürich, cu râurile sale albastre, cu străzile curate şi umbrite, cu magazinele moderne şi cu locuitorii săi frumoşi, toţi mândri că sunt elveţieni, văzându-şi de viaţă lor cu o seriozitate amabilă. În altă viaţă, ar fi luat împreună cu ei tramvaiele electrice silenţioase, îndreptându-se spre districtul financiar. Pe atunci era prea ocupat ca să călătorească mult, era un om prea important ca să părăsească fragilele afaceri din Washington, însă Zürich era unul din puţinele locuri pe care le vizitase. Era genul de oraş care-i plăcea: nu era împovărat de turişti şi de trafic şi nu ţinea să te facă să-ţi pierzi timpul holbându-te la catedrale şi la muzee ridicând în slăvi ultimii două mii de ani. Nici vorbă. Oraşul Zürich se rezuma la bani, la managementul rafinat al acestora, nu la practica grosolană de a pune mâna pe cât mai mulţi, pe care Backman o perfecţionase pe vremuri.

Se afla din nou într-un tramvai, pe care îl luase de la gară şi care mergea încet-încet pe Bahnhofstrasse, strada principală din centrul oraşului Zürich, dacă se poate spune că acesta avea aşa ceva. Era aproape 9:00. Se afla în mijlocul ultimului val de tineri bancheri îmbrăcaţi la patru ace care se îndreptau spre UBS şi Credit Suisse şi o mie de alte instituţii, mai puţin cunoscute, dar la fel de prospere. Vedea costume închise la culoare, cămăşi de diferite culori, dintre care nu multe erau albe, cravate scumpe cu nod mai mare şi cu mai puţine desene, pantofi maro-închis cu şireturi, fără modele. Stilul vestimentar se schimbase puţin în ultimii şase ani. Conservator, însă cu un strop de ceva îndrăzneţ. Nu era un stil la fel de elegant ca acela al tinerilor oameni de afaceri din Bologna natală, dar destul de plăcut

Toată lumea citea ceva. Treceau pe lângă ei tramvaie din sens opus. Marco se prefăcu absorbit de *Newsweek,* însă de fapt stătea cu ochii pe cei din jur.

Nimeni nu se uita la el. Nimeni nu părea dezgustat de pantofii lui de bowling. De fapt, văzuse o pereche asemănătoare purtată de un tânăr îmbrăcat sport, lângă gară. Pălăria sa de paie nu trezea deloc interesul. Reuşise să repare puţin tivul pantalonilor, cumpărând un set ieftin de cusut de la recepţia hotelului şi încercând timp de o jumătate de oră să şi-i ajusteze fără să se înţepe. Îmbrăcămintea sa costase infinit mai puţin decât a celor din jur, dar cui îi păsa? Reuşise să ajungă la Zürich fără să-i aducă după el pe Luigi şi pe toţi ceilalţi şi, cu încă puţin noroc, o să reuşească să plece de acolo.

Tramvaiele, care veneau şi de la est, şi de la vest, opreau la Paradeplatz. Se goleau repede, tinerii bancheri răspândindu-se în grupuri şi îndreptându-se spre clădiri. Marco merse în rând cu mulţimea, pălăria lăsându-şi-o sub scaunul din tramvai.

Nu se schimbase nimic în şapte ani. Paradeplatz era la fel - o piaţă deschisă, străjuită de magazinaşe şi de cafenele. Băncile din jur erau acolo de o sută de ani; numele unora era inscripţionat pe tăbliţe luminate cu neon, în timp ce altele erau atât de bine ascunse încât nu puteau fi găsite. Reţinu, din spatele ochelarilor de soare, cât putu de multe din ce vedea în jur, ţinându-se aproape de trei tineri care aveau genţi de sport atârnate de umăr. Păreau să se îndrepte spre Rhineland Bank, aflată în zona de est. Îi urmă înăuntru, în hol, unde începu distracţia.

Recepţia era tot unde fusese şi în urmă cu şapte ani; de fapt, doamna aranjată care stătea la birou îi era vag cunoscută.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Mikel Van Thiessen, zise cât putu de încet

— Cum vă numiri?

— Marco Lazzeri.

Urma să folosească numele „Joel Backman” mai târziu, când va ajunge în birou, dar ezita să îl folosească acolo. Spera că Neal îl avertizase în e-mailurile trimise de pseudonimul său. Bancherul fusese rugat să nu părăsească oraşul, dacă se putea, în următoarea săptămână.

Vorbea la telefon şi în acelaşi timp scria ceva la calculator.

— Imediat, domnule Lazzeri, zise. Puteţi aştepta?

— Da, spuse.

Să aştepte? Visa la clipa aceasta de ani întregi. Se aşeză pe un scaun, picior peste picior, dar, văzându-şi pantofii, îşi băgă picioarele sub scaun. Era sigur că era urmărit de camere de luat vederi dintr-o duzină de unghiuri, ceea ce nu îl deranja. Poate că ei o să îşi dea seama că Backman sta în holul băncii, poate nu. Parcă îi şi vedea, stând acolo sus şi holbându-se la monitoare, scărpinându-se în cap şi zicând: „Nu ştiu ce să zic, e mult mai slab decât el, scheletic aproape”. „Şi uită-te ce păr are. E clar vopsit prost”.

Ca să îi ajute, Joel îşi scoase ochelarii cu ramă de baga ai lui Giovanni.

După cinci minute, apăru din neant un agent de securitate cu o figură serioasă, îmbrăcat într-un costum mult mai ieftin decât cele văzute până acum şi zise:

— Domnule Lazzeri, vă rog să mă urmaţi.

Urcară cu un lift privat până la etajul al treilea, unde Marco fu condus într-o încăpere mică cu pereţi groşi. Toţi pereţii băncii Rhineland păreau a fi groşi. Acolo aşteptau alţi doi agenţi de securitate. Unul îi zâmbi, celălalt nu. Îl rugară să îşi pună mâinile pe un scaner biometric de amprente. Urma să i se compare amprentele cu cele pe care le lăsase în acelaşi loc în urmă cu şapte ani şi, după ce vor constata că există o

potrivire perfectă, aveau să urmeze mai multe zâmbete, apoi o încăpere mai primitoare, un hol mai plăcut şi o cafea sau un suc. Orice, domnule Backman.

Ceru suc de portocale, fiindcă nu luase micul dejun. Agenţii de securitate se întoarseră în grota lor. Acum domnul Backman era servit de Elke, una dintre secretarele atrăgătoare ale domnului Van Thiessen.

— Vine într-un minut, îi zise. Nu vă aştepta în dimineaţa aceasta.

Cam greu să stabileşti întâlniri când te ascunzi prin toalete.

Joel îi zâmbi. Dragul de Marco era de domeniul trecutului acum. Fusese în sfârşit lăsat să odihnească în pace după o fugă de două luni. Marco îi fusese de mare ajutor, îl ţinuse în viaţă, îl învăţase puţin limba italiană, îl plimbase prin Treviso şi Bologna şi i-o prezentase pe Francesca, o femeie pe care nu o va uita curând.

Însă tot Marco era cel care l-ar ucide, aşa că se descotorosi de el acolo, la etajul al treilea al Băncii Rhineland, unde se uita la pantofii negri cu toc cui ai lui Elke şi îl aştepta pe şeful ei. Marco dus era şi nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Biroul lui Mikel Van Thiessen era astfel decorat încât să îşi câştige oaspeţii prin senzaţia de putere pe care o lăsa. Covorul persan masiv emana putere. Canapeaua şi fotoliile de piele exultau putere. Biroul vechi de mahon, care n-ar fi încăput în celula sa de la Rudley, crea senzaţia de putere. Aparatele electronice pe care le avea la dispoziţie emanau putere. Îl întâmpină pe Joel în cadrul uşii soţide de stejar şi îşi strânseră mâinile cordial, dar nu ca nişte vechi prieteni. Se mai văzuseră o singură dată.

Dacă Joel slăbise douăzeci şi şapte de kilograme de la ultima lui vizită, s-ar fi zis că Van Thiessen le pusese pe el mai pe toate. Avea mult mai multe fire albe şi nu era nici pe departe atât de pus la patru

ace precum bancherii mai tineri pe care îi văzuse Joel în tramvai. Van Thiessen îl conduse pe clientul său spre fotoliile de piele, timp în care Elke şi încă o secretară nu mai pridideau să îi servească cu prăjiturele şi cafea.

Când rămaseră singuri şi uşa se închise, Van Thiessen îi zise:

— Am citit despre dumneavoastră.

— Serios? Şi ce anume?

— Că aţi mituit un preşedinte ca să obţineţi graţierea. Zău aşa, domnule Backman, merge chiar aut de uşor acolo?

Joel nu îşi dădea seama dacă glumeşte sau nu. Joel era binedispus, dar nu prea avea chef de glume.

— N-am mituit pe nimeni, dacă asta insinuaţi.

— Ei, da, ziarele sunt pline de speculaţii.

Tonul său era mai degrabă acuzator decât jovial, iar Joel decise să nu piardă timpul.

— Credeţi tot ceea ce citiri în ziare?

— Sigur că nu, domnule Backman.

— Mă aflu aici din trei motive. Vreau să am acces la seiful meu. Vreau să îmi văd extrasul de cont. Vreau să retrag zece nii de dolari, bani gheaţă. După toate astea, s-ar putea să mai am o rugăminte, chiar două.

Van Thiessen îşi băgă un fursec în gură şi îl mestecă repede.

— Da, sigur. Nu cred că o să fie niciun fel de probleme.

— De ce să fie probleme?

— Nu e nicio problemă, domnule. Acordaţi-mi, vă rog, câteva minute.

— Pentru ce?

— Trebuie să mă consult cu un coleg.

— Puteţi s-o faceţi repede?

Van Thiessen ieşi aproape în fugă din încăpere şi trânti uşa în urma lui. Durerea pe care o resimţea Joel în stomac nu era de la foame. Daca planul cădea acum, nu avea un plan B. Va ieşi din bancă

cu mâna goală, va reuşi să traverseze Paradeplatz, să ia un tramvai şi, odată urcat, nu va avea încotro să meargă. Evadarea s-ar sfârşi. Marco s-ar întoarce şi în cele din urmă din cauza lui Marco va fi ucis.

Timpul se opri brusc şi el începu să se gândească la graţiere. Datorită amnistiei, îi fuseseră şterse păcatele. Guvernul Statelor Unite nu avea niciun drept să facă presiuni asupra elveţienilor să îi îngheţe contul. Elveţienii nu îngheţau conturile! Elveţienii erau imuni la presiuni! De aceea băncile lor erau pline cu pradă din întreaga lume.

Doar ei erau elveţienii!

Elke îl aduse cu picioarele pe pământ şi îl rugă să o urmeze jos. În alte vremuri, ar fi urmat-o pe Elke oriunde, însă de data asta era vorba doar să o urmeze jos.

Fusese în locul unde îi era seiful în timpul vizitei lui anterioare. Era la subsol, la câteva niveluri sub pământ, deşi clienţii nu ştiau cât de adânc coboară în pământul elveţian. Fiecare uşă era groasă de treizeci de centimetri, fiecare zid părea din plumb, pe fiecare tavan erau instalate camere de supraveghere. Elke îl lăsă din nou pe mâna lui Van Thiessen.

Îi fu scanat degetul mare de la ambele mâini, pentru a verifica dacă se potrivesc amprentele. I se făcu o poză cu un scaner optic.

— Numărul şapte, îi zise van Thiessen, indicându-l cu mâna. Ne întâlnim acolo, zise el şi ieşi pe o uşă.

Joel străbătu un coridor mic, trecu pe lângă şase uşi de oţel, fără geam, până ajunse la a şaptea. Apăsă pe un buton, se auziră tot felul de chestii cum cad şi ţăcăne şi, în cele din urmă, uşa se deschise. Intră şi înăuntru îl aştepta Van Thiessen. Încăperea avea forma unui pătrat cu latura de trei metri jumătate şi pe trei dintre pereţii acesteia erau

aliniate seifuri separate, majoritatea de mărimea unei cutii mari de pantofi.

— Care e numărul seifului dumneavoastră?

— L2270.

— Corect.

Van Thiessen păşi în dreapta lui şi se aplecă uşor ca să fie în dreptul lui L2270. Apăsă nişte butoane pe tastatura mică a seifului, apoi îşi îndreptă spatele şi zise:

— Poftiţi.

Joel se apropie de seiful său şi, sub privirea scrutătoare a lui Van Thiessen, formă codul. În timp ce făcea acest lucru, şoptea numerele, care îi erau întipărite pe veci în memorie:

— Optzeci şi unu, cincizeci şi cinci, nouăzeci şi patru, nouăzeci şi trei, douăzeci şi trei.

Începu să pâlpâie o luminiţă mică verde. Van Thiessen zâmbi şi îi spuse:

— Vă aştept în faţă. Sunaţi când aţi terminat.

Rămas singur, Joel luă cutia de oţel din seif şi îi deschise capacul. Scoase plicul cu burduf şi îl deschise. Înăuntru erau cele patru dischete Jaz de doi GB care odinioară valoraseră un miliard de dolari.

Îşi acordă câteva clipe, însă nu mai mult de şaizeci de secunde. La urma urmei, era în deplină siguranţă în acel moment şi, dacă voia să reflecteze, care era problema?

Se gândi la Safi Mirza, la Fazal Sharif şi la Farooq Khan, băieţii geniali care descoperiseră Neptunul, apoi elaboraseră nenumărate programe ca să controleze sistemul. Erau cu toţii morţi, ucişi de lăcomia lor naivă şi din cauza avocatului pe care şi-l aleseseră. Se gândi la Jacy Hubbard, escrocul impetuos, extravertit şi charismatic care îi aburise pe alegători în întreaga sa carieră şi în cele din urmă devenise mult prea lacom. Se gândi la Carl Pratt, la Kim Bolling şi la zeci de alţi parteneri pe care îi adusese la firma lor prosperă şi la vieţile care fuseseră distruse din cauza a ceea ce

ţinea el în acel moment în mână. Se gândi la Neal şi umilirea la care îl supusese pe fiul său când scandalul cuprinsese întregul Washington, iar închisoarea devenise pentru el nu numai o certitudine, dar şi un refugiu.

Şi se gândi la el, nu cu egoism, nici cu milă, şi nici aruncând vina pe alţii. Ce viaţă mizerabilă dusese, cel puţin până atunci. Oricât de mult şi-ar fi dorit să dea timpul înapoi şi să schimbe lucrurile, nu avea vreme de pierdut cu asemenea gânduri. „Mai ai doar câţiva ani de trăit, Joel, sau Marco, sau Giovanni, sau cum naiba te-o fi chemând. Pentru prima oară în viaţa ta nenorocită, de ce nu faci ceea ce e corect, nu ceea ce e profitabil?”

Puse dischetele în plic, iar plicul în servietă, după care băgă la loc seiful de oţel. Sună după Van Thiessen.

Aflaţi din nou în biroul care emana putere, van Thiessen îi înmână un dosar în care era o foaie de hârtie.

— Este extrasul dumneavoastră de cont. E foarte simplu, fiindcă, după cum ştiţi, nu s-au făcut niciun fel de operaţiuni.

— Oameni buni, îmi daţi dobândă de unu la sută, observă Joel.

— Ştiaţi ce rată a dobânzii practicăm în momentul în care v-aţi deschis contul, domnule Backman.

— Aşa e.

— Vă protejăm altfel banii.

— Bineînţeles.

Joel închise dosarul şi i-l dădu înapoi.

— Nu vreau să-l păstrez. Aţi pregătit banii?

— Da, trebuie să sosească.

— Bine. Mai am nevoie de nişte lucruri.

Van Thiessen îşi luă carneţelul şi stiloul pregătit să scrie

— Spuneţi.

— Vreau să transfer o mie de dolari la o bancă din Washington, D.C. Îmi puteţi recomanda vreuna?

— Desigur. Lucrăm adesea cu Maryland Trust.

— În regulă, transferaţi banii acolo şi deschideţi un cont de economii obişnuit. Nu voi scrie cecuri, ci doar voi face retrageri.

— Pe ce nume?

— Joel Backman şi Neal Backman.

Se reobişnuia din nou cu numele şi nu se mai ascundea când îl auzea. Nu se făcea mic de teamă aşteptând gloanţele. Îi plăcea.

— Prea bine, zise Van Thiessen.

Orice era posibil.

— Am nevoie de o mână de ajutor pentru a mă întoarce în Statele Unite. Ar putea secretara să afle ce zboruri are Lufthansa spre Philadelphia şi New York?

— Bineînţeles. Când şi de unde?

— Azi, cât mai repede posibil. Aş vrea să evit aeroportul de aici. Cât se face până la München cu maşina?

— Cu maşina, între trei şi patru ore.

— Puteţi să-mi puneţi la dispoziţie o maşină?

— Sunt sigur că putem aranja.

— Prefer să plec de la subsol, într-o maşină condusă de cineva care să nu poarte uniformă de şofer. Şi maşina să nu fie neagră, să aibă o culoare care să nu atragă atenţia.

Van Thiessen se opri din scris şi îi aruncă o privire uimită.

— Sunteţi în pericol, domnule Backman?

— Poate. Nu sunt sigur şi nu îmi asum riscuri.

Van Thiessen cântări câteva secunde ceea ce auzise, apoi zise:

— Vreţi să facem noi rezervările?

— Da.

— Atunci voi avea nevoie de paşaportul dumneavoastră.

Joel scoase paşaportul împrumutat de la Giovanni. Van Thiessen îl studie îndelung, faţa stoică de bancher trădându-l. Era nedumerit şi îngrijorat. În cele din urmă zise:

— Domnule Backman, veţi călători cu paşaportul altcuiva.

— Aşa este.

— Şi paşaportul ăsta e valabil?

— Este.

— Înţeleg că nu aveţi un paşaport propriu.

— Mi l-au luat cu mult timp în urmă.

— Banca asta nu poate lua parte la comiterea unei infracţiuni. Dacă e furat, atunci…

— Vă asigur că nu e furat.

— Şi atunci cum…

— Să zicem că e împrumutat, da?

— Dar utilizarea paşaportului altcuiva reprezintă o infracţiune.

— Haideţi să nu ne legăm acum de politica americană cu privire la imigrări, domnule Van Thiessen. Ocupaţi-vă doar de orarul zborurilor şi o să aleg cu care plec. Fata dumneavoastră face rezervările folosind contul băncii. Scădeţi-le din soldul meu. Faceţi-mi rost de un şofer şi de o maşină. Scădeţi-mi şi astea din soldul meu, dacă doriţi. Totul e foarte simplu.

Era doar un paşaport. La naiba, doar alţi clienţi aveau câte trei sau patru. Van Thiessen i-l dădu înapoi şi zise:

— Prea bine. Altceva?

— Da. Trebuie să intru pe Internet. Sunt convins că toate computerele băncii sunt sigure.

— Absolut.

E-mailul său către Neal suna aşa:

> Grinch – Cu puţin noroc, diseară ar trebui să fiu în SUA. Cumpără-ţi azi alt celular şi nu-l scăpa din ochi. Mâine-dimineaţă suna la hotelurile Hilton, Marriott şi Sheraton din centrul

Washingtonului. Cere să vorbeşti cu Giovanni Ferro. Eu sunt acela. Sună-l azi la prima oră pe Carl Pratt de pe noul telefon. Fă presiuni să-l aducă pe senatorul Clayburn în D.C. O să ne ocupăm noi de cheltuieli. Spune-i că e urgent şi că e vorba de o favoare pe care trebuie să i-o facă unui vechi prieten. Nu accepta un refuz. Gata cu e-mailurile până ajung acasă. Marco

După ce mâncă rapid un sandvici şi bău o Cola în biroul lui Van Thiessen, Joel Backman ieşi ca din glonţ pe poarta băncii într-un BMW sport, cu patru uşi, verde-metalizat. Pentru mai multă siguranţă, îşi ţinuse în faţa ochilor un ziar elveţian până intrară pe *autobahn.* Pe şofer îl chema Franz. Franz spera să participe într-o zi la curse de Formula Unu şi, când îl auzi pe Joel că era cam grăbit, Franz trecu pe banda din stânga şi apăsă pe acceleraţie până atinse 150 de kilometri pe oră.

32

La ora 13:55, când avionul 747 al companiei Lufthansa decolă de la poarta aeroportului din München şi începu să ruleze înapoi, Joel Backman stătea pe locul său mult prea spaţios de la clasa întâi. Numai când avionul se puse în mişcare îndrăzni să ia în mână paharul de şampanie de care nu-şi dezlipise ochii de zece minute. Paharul era gol când avionul opri la capătul pistei, pentru ultima verificare. În momentul în care se ridicară roţile, Joel îşi închise ochii şi îşi permise luxul câtorva ore de relaxare.

Fiul său, pe de altă parte, exact în acelaşi moment, la 7:55, ora Americii, era atât de stresat, încât începuse să arunce cât colo cu diverse obiecte. Cum naiba să meargă să cumpere imediat alt celular, apoi să-l sune din nou pe Carl Pratt şi să îl roage să-i facă nişte favoruri unui prieten şi să convingă un senator bătrân ieşit la pensie şi arţăgos din Ocracoke, Carolina de Nord, să lase baltă ceea ce făcea şi să se întoarcă de urgenţă într-un oraş care era evident că nu-i plăcea absolut deloc. Ca să nu mai pomenim de ceea ce era de la sine înţeles: el, Neal Backman, avea o zi cam plină la serviciu. Desigur, nu era ceva la fel de presant ca salvarea tatălui său care o luase pe căi greşite, dar tot avea în agendă o listă destul de cuprinzătoare de întâlniri cu clienţii şi alte probleme importante.

Plecă de la Jerry’s Java, însă, în loc să meargă la birou, se îndreptă spre casă. Lisa îi făcea baie fetiţei lor şi fu surprinsă să îl vadă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— Trebuie să stăm de vorbă. Acum.

Începu cu scrisoarea misterioasă expediată din York, Pennsylvania, îi pomeni de creditul de 4.000 de dolari, chiar dacă îi era greu s-o facă, apoi de

smartphone, de e-mailurile cifrate, îi povesti cam tot. Lisa îşi păstră calmul, ceea ce îi luă o piatră de pe inimă.

— Trebuia să-mi spui, îi repetă.

— Da, îmi pare rău.

Nu se certară şi nu discutară în contradictoriu. Loialitatea era una dintre principalele ei calităţi şi în momentul în care spuse: „Trebuie să-l ajutam", Neal o îmbrăţişă.

— O să ne restituie banii, o asigură el.

— O să ne gândim mai târziu la bani. E în pericol?

— Cred că da.

— În regulă. Care e primul pas?

— Sună la firmă şi spune-le că sunt ţintuit la pat, că am gripă.

Toată discuţia lor fusese înregistrată în direct, în cel mai mic detaliu, de un microfon minuscul amplasat de Mossad în dispozitivul de iluminat de deasupra locului în care se aflau. Înregistrarea fu trimisă la un transmiţător ascuns în pod, iar de acolo la un aparat de recepţie de înaltă frecvenţă aflat la o distanţa de 600 de metri, la sediul unei firme de comerţ rareori utilizat, care fusese închiriat pe o perioadă de şase luni de către un domn din D.C. Acolo, un tehnician ascultă de două ori înregistrarea, apoi îi transmise rapid un e-mail agentului său de teren de la Ambasada Israelului la Washington.

De când Backman dispăruse din Bologna, în urmă cu peste douăzeci şi patru de ore, microfoanele amplasate pe lângă fiul său fuseseră monitorizate cu şi mai multă atenţie.

E-mailul trimis la Washington se încheia cu următoarele cuvinte: „JB e în drum spre casă".

Din fericire, Neal nu pomenise numele „Giovanni Ferro" în timpul discuţiei cu Lisa. Din păcate, menţionase două dintre cele trei hoteluri – Marriott şi Sheraton.

Întoarcerii lui Backman i se acordă prioritate maximă. Unsprezece agenţi ai Mossadului îşi desfăşurau activitatea pe Coasta de Est şi tuturor li se ordonă să vină de îndată la D.C.

Lisa o lăsă pe fiica lor la mama ei, după care ea şi Neal se îndreptară în viteză spre Charlottesville, oraş până la care erau treizeci de minute de mers. Găsiră într-un complex comercial din nordul oraşului sediul firmei U.S. Cellular. Îşi deschiseră un cont, cumpărară un telefon şi în treizeci de minute o porniră din nou la drum. Lisa conducea, iar Neal încerca să dea de Carl Pratt.

Cu ajutorul dozelor generoase de şampanie şi vin, Joel reuşi să doarmă câteva ore cât timp traversară Atlanticul. Când avionul ateriză la JFK, la 16:30, starea de relaxare dispăru, fiind înlocuită de incertitudini şi de nevoia de nestăpânit de a se uita peste umăr.

La imigrări, iniţial se aşeză la coada la care stăteau americanii care se întorceau în ţară, care era mult mai scurtă. Mulţimea care aştepta vizavi, unde era punctul de trecere pentru străini, era ridicol de mare. Îşi veni în fire, se uită în jur, începu să înjure în barbă şi se grăbi să se aşeze dincolo, unde stăteau străinii.

„Ce tâmpit poţi fi!”

Un puşti din Bronx, cu grumazul gros şi îmbrăcat în uniformă, le striga oamenilor să stea la coada asta, nu la cealaltă, şi să avanseze rapid. Bun venit în America! De unele lucruri nu îi fusese dor.

Ofiţerul de la paşapoarte se uită încruntat la paşaportul lui Giovanni, dar la o adică se uitase aşa la toate paşapoartele. Joel îl urmărise cu atenţie din spatele unor ochelari de soare ieftini.

— Scoateţi-vă ochelarii, vă rog, zise ofiţerul.

— *Certamente,* răspunse tare Joel, nerăbdător să dovedească cât e el de italian.

Îşi scoase ochelarii, clipi de parcă îl orbea lumina, apoi se frecă la ochi, timp în care ofiţerul încercă să îi studieze faţa. Îi puse viza în paşaport, fără tragere de inimă, şi i-l dădu înapoi fără să-i spună nimic. Cum nu avea nimic de declarat, vameşii nu-l băgară aproape deloc în seamă. Joel se grăbi să iasă din aeroport şi se aşeză la coada pentru taxiuri.

— Penn Station, zise.

Şoferul semăna cu Farooq Khan, cel mai tânăr dintre cei trei, era doar un copil şi, în timp ce îl studia, de pe bancheta din spate, trase servieta mai aproape de el.

Cum mergeau în sensul opus celui în care se îndreptau majoritatea maşinilor, la oră de vârf, ajunse la Penn Station în patruzeci şi cinci de minute. Cumpără un bilet până la D.C., de la Compania Amtrack, iar la 7:00 plecă din New York, cu destinaţia Washington.

Taxiul parcă pe Brandywine Street, situată în nord-vestul Washingtonului. Era aproape unsprezece şi majoritatea caselor luxoase erau cufundate în întuneric. Backman vorbi cu şoferul, care deja îşi lăsa scaunul în spate, pregătindu-se să tragă un pui de somn.

Doamna Pratt era în pat, chinuindu-se să adoarmă, când auzi soneria. Îşi puse capotul şi coborî în grabă scările. Soţul ei dormea de obicei în încăperea de la subsol, în principal din cauză că sforăia, dar şi pentru că bea prea mult şi suferea de insomnie. Bănuia că tot acolo se afla şi acum.

— Cine e? întrebă prin interfon.

— Joel Backman, se auzi răspunsul şi ea îşi zise că e o farsă.

— Cine?

— Donna, sunt eu, Joel. Jur. Deschide uşa.

Se uită pe vizor şi nu îl recunoscu.

— Imediat, zise şi trase o fugă la subsol, unde Carl se uita la ştiri.

După un minut, Carl era în dreptul uşii, îmbrăcat într-un trening Duke şi ţinând în mână un pistol.

— Cine e? întrebă prin interfon.

— Carl, eu sunt, Joel. Lasă arma şi deschide uşa

Vocea îi era inconfundabilă. Deschise uşa şi Joel Backman îi intră în viaţă, un vechi coşmar care se întorsese să-l bântuie din nou. Nu se îmbrăţişară, nu îşi strânseră mâna şi de-abia îşi zâmbiră. Soţii Pratt îl studiau în linişte, fiindcă arăta cu totul altfel – era mult mai slab, părul îi era mai închis la culoare şi mai scurt şi era îmbrăcat ciudat.

Donna îi aruncă un:

— Ce cauţi aici?

— Bună întrebare, zise el nonşalant.

Avea avantajul că el făcuse planurile, în timp ce ei fuseseră luaţi ca din oală.

— Lasă, te rog, pistolul.

Pratt puse pistolul pe o măsuţă sprijinită de perete.

— Ai vorbit cu Neal? îl întrebă Backman.

— Cât a fost ziua de lungă.

— Ce se întâmplă, Carl? întrebă Donna.

— Nu prea ştiu.

— Putem sta de vorbă? De asta mă aflu aici. Nu mai am încredere în telefoane.

— Despre ce să staţi de vorbă? îl întrebă ea.

— Ne faci, te rog, nişte cafea, Donna? o rugă el politicos.

— Nici nu mă gândesc!

— Dă-o încolo de cafea!

Carl îşi mângâia bărbia cântărind lucrurile.

— Donna, trebuie să stăm de vorbă între patru ochi. Sunt chestii vechi ce ţin de firma de avocatură. O să-ţi povestesc ce şi cum mai târziu.

Femeia le aruncă amândurora o privire grăitoare, care se traducea prin: „Lua-v-ar naiba pe amândoi!”, după care urcă scările cu paşi apăsaţi. Intrară în birou. Carl îl întrebă:

— Bei ceva?

— Da, ceva tare.

Merse la un mic bar aşezat într-un colţ şi turnă scotch simplu în două pahare. Îi dădu lui Joel unul din ele şi, fără să îşi dea osteneala să zâmbească, zise:

— Noroc!

— Noroc! Mă bucur să te vad, Carl.

— Cred şi eu. N-ar fi trebuit să dai ochii cu nimeni încă paisprezece ani.

— Numărai zilele, hm?

— Încă mai facem curăţenie după tine, Joel. O mână de oameni cumsecade au avut de suferit. Îmi pare rău că eu şi Donna nu suntem tocmai încântaţi să te vedem. Nu-mi vin în minte prea mulţi oameni din oraşul ăsta care să dorească să te îmbrăţişeze.

— Majoritatea mi-ar trage un glonţ în cap. Carl aruncă o privire îngrijorată spre pistol. Nu pot să îmi fac acum probleme din cauza asta, continuă Backman. Normal, aş vrea să mă întorc în timp şi să schimb unele lucruri, însă nu mi se oferă luxul ăsta. Încerc să îmi scap pielea, Carl, şi am nevoie de ajutor.

— Poate nu vreau să mă amestec.

— Nu te învinuiesc. Dar am nevoie de o favoare, de una mare. Ajută-mă acum şi promit că n-o să-ţi mai apar niciodată în prag.

— Data viitoare o să trag.

— Unde e senatorul Clayburn? Spune-mi, te rog, că n-a murit.

— Nu, e cât se poate de viu. Şi a dat norocul peste tine.

— De ce?

— E aici, în D.C.

— De ce?

— Hollis Maple se pensionează, după o sută de ani petrecuţi în Senat. Se dă o petrecere în cinstea lui în seara asta. Toţi băieţii din garda veche sunt aici.

— Maple? Păi îi curgeau balele în supă acum zece ani.

— Ei bine, acum nici nu mai vede supa. El şi Clayburn se aveau ca fraţii.

— Ai vorbit cu Clayburn?

— Da.

— Şi?

— S-ar putea să nu fie uşor, Joel. A strâmbat din nas la auzul numelui tău. A pomenit ceva de „a fi împuşcat pentru trădare”.

— Mă rog. Spune-i că poate aranja o afacere care să-l facă să se simtă ca un adevărat patriot.

— Ce afacere?

— Am software-ul, Carl. Absolut tot. L-am luat azi-dimineaţă din seiful unei bănci din Zürich, unde a stat mai bine de şase ani. Să veniţi dimineaţă, tu şi Clayburn, în camera mea şi o să vi-l arăt.

— Nu ţin deloc să-l văd.

— Ba da, ţii.

Pratt dădu pe gât două înghiţituri de scotch. Se îndreptă din nou spre bar şi îşi mai turnă un pahar, mai bău o doză letală şi zise:

— Când şi unde?

— La Marriott, pe 22nd Street. Camera cinci sute douăzeci. La ora nouă dimineaţa.

— De ce, Joel? De ce m-aş implica în chestia asta?

— Ca să-i faci o favoare unui vechi prieten.

— Nu-ţi datorez nicio favoare. Cât despre „vechiul prieten”, acesta nu mai exista de mult.

— Te rog, Carl. Adu-l pe Clayburn şi până mâine la prânz o să ieşi din peisaj. Îţi promit că n-o să mă mai vezi.

— Sună foarte tentant.

Îl rugă pe şofer să nu se grăbească. Străbătură cartierul Georgetown, trecând pe K Street, cu restaurantele ei deschise până târziu şi locurile de întâlnire ale studenţilor, toate pline de oameni care trăiau bine. Era 22 martie şi venea primăvara. Temperatura era de aproape optsprezece grade şi

studenţii erau dornici să stea pe afară, chiar dacă era miezul nopţii.

Taxiul încetini la intersecţia străzilor 1 şi 14 şi Joel văzu în depărtare, pe New York Avenue, fostul sediul al firmei sale. De undeva de acolo, de la ultimul etaj, îşi guvernase pe vremuri mica împărăţie, avându-i în spate pe supuşii lui, care săreau să-i îndeplinească ordinele. Nu era nostalgic, ci era cuprins de regrete că-şi irosise viaţa fugind după bani, cumpărând prieteni şi femei şi toate jucăriile pe care un mahăr adevărat şi le-ar fi putut dori. Îşi continuară drumul, trecând pe lângă nenumăratele clădiri de firme, de o parte fiind instituţiile guvernului, iar de alta, firmele grupurilor de presiune.

Îl rugă pe şofer să o ia pe alte străzi, să meargă pe unde priveliştea e mai plăcută. Cotiră pe Constitution Avenue şi merseră de-a lungul parcului Mall, pe lângă Washington Monument. Cel mai mic dintre copiii săi, Anna Lee, îl implorase ani de zile s-o ducă la o plimbare primăvara prin Mall, cum făceau părinţii colegilor ei. Voia să îl vadă pe domnul Lincoln şi să îşi petreacă o zi întreagă la Muzeul Smithsonian. Îi promisese de nenumărate ori că o să facă lucrul acesta, până când ea plecase. Anna Lee era în Denver acum şi avea un copil pe care el nu îl văzuse niciodată.

Se apropiau de Capitoliu şi Joel simţi brusc că îi e de ajuns. Mica excursie prin valea amintirilor era deprimantă. Amintirile sale erau prea neplăcute.

— Du-mă la hotel, zise.

33

Neal pregăti primul ibric de cafea, după care păşi pe dalele reci ale curţii şi admiră frumuseţea revărsatului de zori.

Dacă tatăl său se întorsese într-adevăr în D.C., cu siguranţă nu dormea la şase şi jumătate dimineaţa. Cu o seară în urmă, Neal introdusese în agenda noului său telefon numerele hotelurilor din Washington şi, cum deja răsărise soarele, începu cu Sheraton. Nu era niciun Giovanni Ferro. Continuă cu Marriott.

— O clipă, vă rog, spuse telefonista, după care se auzi telefonul din cameră.

— Alo? zise o voce cunoscută.

— Cu Marco, vă rog, spuse Neal.

— Eu sunt. Grinch, tu eşti?

— Da.

— Unde eşti în clipa asta?

— Stau în curte, aştept să apară soarele.

— Şi ce tip de telefon foloseşti?

— E un Motorola nou-nouţ, pe care îl ţin în buzunar de ieri, de când l-am cumpărat.

— Eşti sigur că nu poate fi interceptat?

— Da.

Urmă o pauză, cât timp Joel inspiră adânc.

— Mă bucur să-ţi aud vocea, fiule.

— Şi eu pe a ta. Cum a fost călătoria?

— Plină de evenimente. Poţi veni la Washington?

— Când?

— Azi, în dimineaţa asta.

— Sigur. Lumea crede că sunt gripat. Deci sunt acoperit la birou. Când şi unde?

— Vino la Marriott, pe 22nd Street. Intră în hol la ora opt patruzeci şi cinci, ia liftul până la etajul şase, după care coboară pe scări până la cinci. Camera 520.

— Chiar e nevoie de aşa ceva?

— Ai încredere în mine. Poţi veni cu altă maşina?

— Nu ştiu. Nu sunt sigur cine…

— A mamei Lisei. Cere-i maşina cu împrumut şi asigură-te că nu te urmăreşte nimeni. Când ajungi în oraş, parcheaz-o în garajul de pe Sixteenth Street, după care vino pe jos până la Marriott. Păzeşte-ţi tot timpul spatele! Dacă vezi ceva suspect, sună-mă şi anulăm acţiunea,

Neal se uită de jur împrejurul curţii, aşteptându-se parcă să vadă agenţi îmbrăcaţi în negru care sar pe el. De unde se procopsise tatăl său cu stilul ăsta secretos? Oare i se trăgea de la cei şase ani petrecuţi la izolare? Sau de la citirea a mii de romane de spionaj?

— Mai eşti la telefon? striga Joel.

— Da, sigur. Am şi plecat.

Ira Clayburn arăta ca un om care îşi petrecuse viaţa pe un vas de pescuit, nu ca unul care timp de treizeci şi doi de ani fusese senator. Strămoşii săi fuseseră pescari, practicându-şi meseria pe ţărmurile Carolinei de Nord, în zona căminului lor, din Ocracoke, timp de o sută de ani. Ira le-ar fi călcat pe urme, dacă nu ar fi fost profesorul său de matematică din clasa a şasea, care îi descoperise IQ-ul de excepţie. Datorită obţinerii unei burse la Chapel Hill plecase de pe meleagurile natale. O alta, la Yale, îi adusese o diploma de Master, iar o a treia, la Stanford, îi adăugase titlul de „Doctor” în faţa numelui. Era mulţumit de slujba de profesor de economie pe care o avea la Davidson, când, în urma unei înţelegeri, ajunsese în Senat în locul cuiva care nu îşi dusese la capăt mandatul. Candidase apoi fără prea mare tragere de inimă la un loc în Senat şi în următoarele trei decenii făcuse tot posibilul să plece din Washington. Reuşi în sfârşit să o facă la vârsta de şaptezeci şi unu de ani. La plecarea din Senat, ducea cu el o cunoaştere extrem de aprofundată a chestiunilor care ţineau de

serviciile de informaţii americane pe care niciun politician nu o putea egala.

Fusese de acord să meargă la Marriott cu Carl Pratt, vechi prieten de la clubul de tenis, doar din curiozitate. Din câte ştia, misterul sistemului Neptun nu fusese dezlegat. Dar, la o adică, nu mai era de cinci ani la curent cu evenimentele, perioadă în care pescuise aproape zilnic, ducându-şi bucuros vasul în larg, străbătând apele, de la Hatteras la Cape Lookout.

În perioada de final a carierei sale în Senat, observase cum Joel Backman devenise ultimul dintr-un lung şir de reprezentanţi ai grupurilor de interese care perfecţionaseră arta de a face presiuni pe onorarii uriaşe. Tocmai pleca de la Washington, când Jacy Hubbard, alt ticălos care primise ceea ce meritase, fusese găsit mort.

Oamenii de teapa lor îi repugnau.

Când uşa de la camera 520 se deschise, intră în încăpere în urma lui Carl Pratt şi se trezi faţă în faţă cu diavolul în persoană.

Însă „diavolul” era chiar plăcut, extrem de amabil, cu totul altă persoană. Închisoarea.

Joel se prezentă pe el şi pe fiul său, Neal, senatorului Clayburn. Îşi scuturară energic mâinile şi fură adresate mulţumirile cuvenite. Pe masa din micul apartament se aflau prăjituri, cafea şi suc. În jurul ei fuseseră aşezate într-un cerc mare patru scaune şi cei patru se aşezară.

— N-ar trebui să dureze mult, zise Joel. Domnule senator, am nevoie de ajutorul dumneavoastră Nu ştiu în ce măsură sunteţi la curent cu afacerea cam încurcată care m-a trimis la răcoare pentru câţiva ani…

— Ştiu cum stau lucrurile, în mare, dar întotdeauna au existat semne de întrebare.

— Sunt sigur că ştiu răspunsurile.

— Al cui e sistemul de sateliţi?

Joel nu putea sta jos. Se îndreptă spre fereastră, privi în gol, apoi inspiră adânc.

— A fost construit de China comunistă, implicând costuri astronomice. După cum ştiţi, chinezii sunt cu mult în urma noastră în ceea ce priveşte armele convenţionale, aşa că investesc sume fabuloase în chestii de ultimă generaţie. Ne-au furat nişte tehnologie şi au lansat cu succes sistemul – poreclit Neptun – fără ştirea CIA-ului.

— Cum au reuşit?

— Printr-o chestie simplă, şi anume prin incendierea pădurilor. Au dat foc într-o seară la 80.000 de kilometri de pădure, într-o provincie din nord. S-a creat un nor enorm de fum şi, la adăpostul acestuia, au lansat trei rachete, fiecare având trei sateliţi.

— Şi ruşii au făcut chestia asta odată, zise Clayburn.

— Iar ruşii au fost păcăliţi de propria şmecherie. Nici ei nu au interceptat lansarea lui Neptun, ca, de altfel, nimeni altcineva. Nimeni în lumea asta nu ştia de existenţa lui până când n-au dat de el clienţii mei.

— Studenţii pakistanezi…

— Da şi toţi trei sunt morţi.

— Cine i-a ucis?

— Bănuiesc că agenţii Chinei comuniste.

— Cine l-a ucis pe Jacy Hubbard?

— Tot ei.

— Şi cât de aproape sunt să îţi dea de urmă?

— Mai aproape decât mi-aş dori.

Clayburn luă o gogoaşă, iar Pratt dădu pe gât un pahar de suc de portocale. Joel continuă:

— Am software-ul – JAM, cum l-au denumit. A fost într-un singur exemplar.

— Cel pe care ai încercat să-l vinzi? zise Clayburn.

— Da şi vreau cu tot dinadinsul să scap de el. S-a dovedit a fi cam letal şi sunt disperat să-l dau mai departe. Nu sunt sigur însă pe mâna cui ar trebui să încapă.

— Ce zici de CIA? întrebă Pratt, ca să zică şi el ceva.

Clayburn clătină din cap.

— Nu pot avea încredere în ei, spuse Joel. Teddy Maynard mi-a obţinut graţierea doar ca să stea el liniştit şi să se uite cum mă ucide altcineva. Acum CIA are un director interimar.

— Şi mai e şi un nou preşedinte, zise Clayburn. La CIA e mare harababură în momentul de faţă. Nu m-aş adresa lor.

Spunând aceasta, senatorul Clayburn sparse gheaţa şi deveni consilier, nu doar un simplu spectator curios.

— Cu cine să vorbesc? întrebă Joel. În cine să am încredere?

— În DIA, Agenţia de Informaţii a Armatei, spuse Clayburn fără nicio ezitare. Şef acolo e maiorul Wes Roland, un vechi prieten de-al meu.

— De când lucrează acolo?

Clayburn se gândi o clipă, după care zise:

— De zece sau poate de doisprezece ani. Are extrem de multă experienţă şi e al naibii de deştept. În plus, e un om de onoare.

— Şi puteţi vorbi cu el?

— Da. Am păstrat legătura.

— Nu îi dă raportul directorului CIA? întrebă Pratt.

— Ba da. Toţi o fac. În momentul de faţă există cel puţin cincisprezece agenţii de informaţii – lucru pe care l-am combătut timp de douăzeci de ani – şi, conform legii, toate dau raportul la CIA.

— Vrei să spui că tot ce îi spun eu lui Wes Roland el o să transmită CIA-ului? întrebă Joel.

— Nu are de ales. Însă treaba asta se poate face în mai multe feluri. Roland e deştept şi ştie cum se fac jocurile în politică. Ăsta e motivul pentru care a supravieţuit atât de mult.

— Puteţi stabili o întâlnire?

— Da, dar ce se va întâmpla în cadrul acestei întâlniri?

— Îi arunc JAM-ul şi fug din clădire.

— Şi în schimb?

— E o afacere simplă, domnule senator. Nu vreau bani, ci doar o mână de ajutor.

— Despre ce e vorba?

— Prefer să discut asta cu el. Cu dumneavoastră de faţă, desigur.

Clayburn privi fix podeaua şi cântări lucrurile, timp în care conversaţia se întrerupse. Neal se duse la masă şi îşi luă un corn. Joel le mai turnă cafea. Pratt, care era evident mahmur, bău încă un pahar mare de suc de portocale.

În cele din urmă, Clayburn se sprijini de spătar şi zise:

— Bănuiesc că e urgent

— Mai rău de atât. Dacă maiorul Roland este disponibil, m-aş întâlni cu el acum. Oriunde.

— Sunt sigur că o să lase baltă orice o fi făcând.

— Telefonul e acolo.

Clayburn se ridică şi se îndreptă spre birou. Pratt îşi drese glasul şi zise:

— Uite cum stă treaba, băieţi, vreau să ies din joc acum. Nu vreau să ştiu mai multe. Nu vreau să fiu martor sau inculpat sau altă victimă. Aşa că, vă rog să mă scuzaţi, mă întorc la firmă.

Nu aştepta să i se răspundă. Dispăru instantaneu, trântind uşa în urma sa. Se uitară la uşă câteva secunde, oarecum surprinşi de plecarea lui bruscă.

— Bietul Carl, zise Clayburn. Întotdeauna i-a fost teamă de propria umbră.

Ridică receptorul şi trecu la treaba.

În toiul celei de-a patra conversaţii telefonice – şi a doua purtata cu Pentagonul – puse mâna pe difuzor şi îi zise lui Joel:

— Preferă să vă întâlniţi la Pentagon.

Joel clătină din cap.

— Nu, nu duc software-ul acolo până când nu cădem la o înţelegere. O să li-l dau mai târziu, dar nu mă duc acolo cu el.

Clayburn transmise mai departe ceea ce îi spusese Backman. Când acoperi din nou difuzorul, îl întrebă:

— Pe ce suport e software-ul?

— Pe patru dischete, zise Joel.

— Trebuie să îl verifice, înţelegi?

— Bine, o să mă duc la Pentagon cu două dischete – asta reprezintă cam jumătate din software. Vor putea să arunce o privire.

Clayburn se apleca deasupra receptorului şi repetă condiţiile lui Joel. Din nou ascultă vreme îndelungată ce i se spuse la telefon, după care îl întrebă pe Joel:

— Îmi arăţi dischetele?

— Da.

Apăsă pe butonul de lăsare în aşteptare, iar Joel îşi luă servieta, scoase plicul din ea, apoi cele patru dischete şi le puse pe pat, să le poată vedea Neal şi Clayburn.

Clayburn reluă convorbirea şi zise:

— Am în faţa ochilor patru dischete. Domul Backman mă asigură că sunt ceea ce spune.

Ascultă câteva minute, apoi apăsă din nou pe butonul de aşteptare.

— Vor să mergem de urgenţă la Pentagon.

— Să mergem!

Clayburn puse receptorul în furcă şi zise:

— E mare agitaţie pe acolo. Cred că băieţii sunt foarte nerăbdători. Mergem?

— Ne întâlnim în hol peste cinci minute, spuse Joel.

Când se închise uşa după Clayburn, Joel adună repede dischetele şi îşi băgă în buzunar două dintre ele. Pe celelalte două – numerele trei şi patru – le puse la loc în servietă, pe care i-o dădu lui Neal, zicându-i:

— După ce plecăm, du-te la recepţie şi cazează-te în altă cameră. Insistă să fii cazat acum. Sună apoi în camera asta, lasă-mi un mesaj şi spune-mi unde eşti. Să stai acolo până te contactez.

— Sigur, tată. Sper că ştii ce faci.

— Doar voi aranja o afacere. Ca în vremurile bune.

Taxiul îi lăsă în partea de sud a Pentagonului, lângă staţia de metrou. Doi membri ai echipei maiorului Roland, îmbrăcaţi în uniformă, îi aşteptau ca să le dea permise de intrare şi îndrumări. Îi trecură de punctul de control şi aranjară să li se facă poze pentru cardurile de identitate temporare. În tot acest timp, Clayburn nu conteni să pomenească cât de uşor era pe vremuri.

Că era vorba de vremuri trecute sau noi, se transformase rapid dintr-un critic sceptic într-un actor principal şi se implicase trup şi suflet în povestea lui Backman. În timp ce străbăteau coridoarele spaţioase de la etajul al doilea, îşi amintea cât de simplă era viaţa când erau două superputeri. „Întotdeauna am avut de-a face cu sovieticii. Personajele negative erau uşor de identificat.”

Urcară pe scări la etajul al treilea, în aripa C, şi, conduşi de cei doi funcţionari, trecură prin mai multe încăperi şi intrară într-un grup de birouri, unde erau aşteptaţi. Se afla acolo însuşi maiorul Roland, aşteptându-i. Avea cam şaizeci de ani şi arăta încă în formă în uniforma lui kaki. Se făcură prezentările şi îi invită în sala de şedinţe. La unul din capetele mesei lungi şi late, aşezate în centrul încăperii, erau trei tehnicieni, preocupaţi să verifice un calculator mare, care tocmai fusese adus.

Maiorul Roland îi ceru permisiunea lui Joel să rămână în încăpere şi doi asistenţi de-ai săi. Desigur. Joel nu avu nimic împotrivă.

— Vă deranjează dacă facem o înregistrare video a întâlnirii? întreba Roland.

— În ce scop? întrebă Joel.

— Doar ca să o avem înregistrată, în cazul în care cineva aflat mai sus pe scara ierarhică vrea s-

o vadă.

— Cum ar fi?

— Poate preşedintele.

Joel se uită la Clayburn, singurul său prieten din încăpere, dacă putea să-l numească aşa.

— Dar CIA-ul?

— Posibil.

— Haideţi ca măcar deocamdată s-o lăsăm baltă cu înregistrarea. Poate la un moment dat, în timpul întâlnirii, o să hotărâm să pornim camera.

— Mi se pare rezonabil. Doriţi cafea sau suc?

Nimănui nu îi era sete. Maiorul Roland îi întrebă pe informaticieni dacă echipamentul era pregătit. Era, aşa că le ceru să iasă din încăpere.

Joel şi Clayburn stăteau de o parte a mesei de şedinţe. Maiorul Roland, flancat de asistenţii săi, stătea de partea cealaltă. Toţi trei aveau stilouri şi carneţele, pregătiţi să scrie. Joel şi Clayburn veniseră cu mâna goală.

— Haideţi să începem şi să încheiem o discuţie despre CIA, începu Backman, hotărât să fie el cel care ţine frâiele discuţiei. Din câte ştiu eu sau, în orice caz, după cum era situaţia aici pe vremuri, conform prevederilor legii, directorul CIA este responsabil de toate activităţile serviciilor de informaţii.

— Aşa este, zise Roland.

— Ce o să faceţi cu informaţiile pe care urmează să vi le furnizez?

Maiorul se uită în dreapta şi din privirile pe care şi le aruncară el şi asistentul său reieşea că aveau mari dubii.

— După cum spuneaţi, domnule, directorul are dreptul să ştie şi să aibă toate informaţiile.

Backman zâmbi şi îşi drese glasul.

— Domnule maior, CIA-ul a încercat să mă ucidă, înţelegeţi? Şi, din câte ştiu, şi acum e pe urma mea. Nu prea dau doi bani pe tipii de la Langley.

— Domnul Maynard nu mai este, domnule Backman.

— Dar i-a luat cineva locul. Nu vreau bani, domnule maior. Vreau protecţie. În primul rând, vreau ca guvernul ţării mele să mă lase în pace.

— Asta se poate aranja, zise Roland pe un ton ferm.

— Şi o să am nevoie de o mână de ajutor şi în privinţa altor guverne.

— Mai bine spuneţi-ne totul, domnule Backman. Cu cât ştim mai multe, cu atât vă putem ajuta mai mult.

Exceptându-l pe Neal, Joel Backman nu avea încredere în nicio persoană de pe faţa pământului. Sosise însă vremea să dea cărţile pe faţă şi să spere că va fi bine. Vânătoarea se terminase; nu mai avea unde să fugă.

Începu să vorbească de Neptun şi le povesti că fusese construit în China comunistă, că tehnologia folosită fusese furată de la două firme americane care activau în domeniul Apărării, că fusese lansat pe furiş, păcălindu-i nu numai pe americani, ci şi pe ruşi, pe britanici şi pe israeliţi. Le vorbi pe larg de cei trei pakistanezi – de descoperirea pe care o făcuseră, care avea să le fie fatală – de teama de ceea ce găsiseră, de curiozitatea de a vedea dacă reuşesc să comunice cu Neptun şi de cât de geniali fuseseră, elaborând un software care putea manipula şi neutraliza sistemul. Vorbi în termeni duri despre lăcomia neruşinată de care dăduse el însuşi dovadă, încercând să vândă JAM-ul la diverse guverne, sperând să facă mai mulţi bani decât putea visa cineva. Nu se feri de acuze când pomeni de iresponsabilitatea lui Jacy Hubbard şi de cât de stupid fusese planul lor de a-şi plasa produsul. Îşi recunoscu fără ezitare greşelile şi îşi asumă întreaga responsabilitate pentru dezastrul pe care îl provocase. Apoi lămuri alte lucruri.

Nu, ruşii nu fuseseră interesaţi de marfa lor. Aveau propriii sateliţi şi nu îşi puteau permite să

negocieze pentru alţii.

Nu, nu au ajuns la o înţelegere cu israeliţii. A fost cât pe ce ca evreii să afle că era posibilă încheierea afacerii cu saudiţii. Aceştia din urmă doreau cu disperare să cumpere JAM-ul. Aveau ei nişte sateliţi, dar nu se putea compara cu Neptun.

Nimic nu se compara cu Neptun, nici măcar ultima generaţie de sateliţi americani.

Saudiţii chiar văzuseră cele patru dischete. Pentru doi dintre agenţii poliţiei lor secrete, cei trei pakistanezi făcuseră o demonstraţie a software-ului în cadrul unui experiment foarte atent supravegheat. Se desfăşurase într-un laborator de informatică din campusul Universităţii din Maryland şi fusese uimitor şi foarte convingător. Backman şi Hubbard asistaseră şi ei.

Saudiţii oferiseră 100 de milioane de dolari pe JAM. Hubbard, care se considera mare prieten al saudiţilor, a fost omul de bază în cadrul negocierilor. S-a plătit o „taxă de tranzacţie" de un milion de dolari, banii fiind transferaţi într-un cont din Zürich. Hubbard şi Backman se aleseseră fiecare cu câte o jumătate de milion.

Apoi s-a dezlănţuit iadul pe pământ. Agenţii federali i-au atacat cu mandate de arestare, puneri sub acuzare, anchete, iar saudiţii s-au speriat, Hubbard a fost ucis. Joel s-a grăbit să se pună la adăpost în închisoare, lăsând numai dezastru în urma sa şi nişte oameni furioşi, care-i purtau pică, nu glumă.

Fără a fi întrerupt, făcu în patruzeci şi cinci de minute rezumatul celor întâmplate. Când Joel termină de vorbit, nici unul din cei trei de pe partea cealaltă a mesei nu lua notiţe. Erau prea absorbiţi de ce auzeau.

— Sunt sigur că putem vorbi cu israeliţii, zise maiorul Roland. Dacă o să fie convinşi că saudiţii n-o să pună niciodată mâna pe JAM, o să doarmă mult mai liniştiţi. Am purtat discuţii cu ei de-a

lungul anilor şi JAM-ul a fost unul dintre subiectele favorite. Sunt aproape sigur că pot fi liniştiţi.

— Cum rămâne cu saudiţii?

— Au întrebat şi ei de JAM, la cele mai înalte niveluri. În ziua de azi avem foarte multe interese comune. Sunt convins că o să se relaxeze dacă vor şti că e la noi şi că nu fi va primi nimeni altcineva, îi cunosc bine pe saudiţi şi cred că o s-o lase baltă, considerând că a fost o afacere proastă. Mai e o mică problemă, cea a taxei de tranzacţie.

— Un milion de dolari sunt mărunţiş pentru ei. Nu e negociabil.

— Foarte bine. Înseamnă că mai rămân chinezii.

— Vreo sugestie?

Clayburn nu spusese nimic până atunci. Se aplecă în faţă, se sprijini pe coate şi zise:

— După părerea mea, n-o să dea niciodată uitării ceea ce s-a întâmplat. Clienţii dumneavoastră practic au deturnat un sistem de nu ştiu câte miliarde, făcându-l inutil, fără software-ul lor „făcut de casă”. Nouă din cei mai buni sateliţi creaţi vreodată le aparţin chinezilor şi plutesc undeva acolo sus şi ei nu îi pot folosi. N-o să şteargă cu buretele ce s-a întâmplat şi adevărul e că nu pot fi condamnaţi pentru asta. Din păcate, nu prea avem influenţă asupra chinezilor când vine vorba de probleme delicate de culegere de informaţii.

Maiorul Roland încuviinţă.

— Mi-e teamă că trebuie să fiu de acord cu domnul senator. Putem să îi informăm că software-ul e la noi, dar n-o să uite niciodată ce s-a întâmplat.

— Nu-i condamn. Încerc doar să supravieţuiesc, asta e tot

— O să facem tot ce ne stă în putinţă cu chinezii, dar s-ar putea să nu reuşim mare lucru.

— Uitaţi care este afacerea, domnilor. Îmi daţi cuvântul că scoateţi CIA-ul din viaţa mea şi că o să

îi liniştiţi pe israeliţi şi pe saudiţi. Faceţi ce puteţi cu chinezii şi înţeleg că nu se pot face prea multe. În plus, îmi daţi două paşapoarte, unul australian şi unul canadian. În momentul în care sunt gata şi n-aş considera că e prea devreme dacă asta se va întâmpla în după-amiaza aceasta, mi le aduceţi, iar eu vă dau cele doua dischete.

— Batem palma, zise Roland. Dar, desigur, va trebui să aruncăm o privire asupra software-ului.

Joel îşi băgă mâna în buzunar şi scoase dischetele unu şi doi. Roland îi chemă înapoi pe informaticieni şi întregul grup se strânse în jurul monitorului.

Unui agent al Mossadului cu numele de cod Albert i se păru că îl vede pe Neal Backman intrând în holul hotelului Marriott de pe 22nd Street îşi sună superiorul şi, în treizeci de minute, în hotel mai erau doi agenţi. Albert îl văzu din nou pe Neal Backman o oră mai târziu, când ieşea din lift ţinând în mână o servietă pe care nu o avusese când intrase în hotel. Merse la Recepţie şi păru să completeze un formular de cazare. Îşi scoase apoi portofelul şi îi dădu recepţionerului o carte de credit.

Se îndreptă spre lift, unde Albert ajunse cu câteva secunde după ce Neal plecase.

Era o informaţie foarte importantă că Joel Backman era cazat probabil la hotelul Marriott de pe 22nd Street, însă ridica şi probleme uriaşe. În primul rând, uciderea unui american pe pământ american era o operaţiune atât de delicată, încât trebuia consultat prim-ministrul. În al doilea rând, asasinarea propriu-zisă reprezenta un coşmar din punctul de vedere al logisticii. Hotelul avea şase sute de camere, sute de clienţi, sute de angajaţi, sute de vizitatori şi în acel moment aveau loc nu mai puţin de cinci convenţii. Erau mii de posibili martori. Cu toate acestea, se încropi rapid un plan.

34

Luară prânzul cu senatorul în partea din spate a unui bufet vietnamez situat în apropiere de Dupont Circle, local în care consideraseră că sunt la adăpost de lobbyişti şi de babalâci care i-ar fi putut vedea împreună şi ar fi lansat unul din zvonurile senzaţionale care ţineau în viaţă oraşul şi îi bloca orice activitate. Timp de o oră, cât se războiră cu tăieţeii picanţi, aproape prea condimentaţi pentru a putea fi mâncaţi, Joel şi Neal îl ascultară pe pescarul din Ocracoke, care îi onora cu poveşti nesfârşite despre vremurile sale de glorie la Washington. Pomeni de mai multe ori că nu îi lipseşte politica, însă amintirile din acea vreme erau pline de intrigi, de umor şi de nenumărate prietenii.

Dacă la începutul zilei, Clayburn se gândea că un glonţ în cap ar fi fost un tratament mult prea bun pentru Joel Backman, când îşi luară rămas-bun în faţa localului, îl implora de-a dreptul să vină să îi vadă ambarcaţiunea şi să îl aducă şi pe Neal. Joel nu mai pescuise din copilărie şi ştia că n-o să ajungă niciodată pe coasta Carolinei de Nord, dar, din recunoştinţă, îi promise că o să încerce.

Joel fu mai aproape de a primi un glonţ în cap decât şi-ar fi putut închipui vreodată. După prânz, pe când se plimba cu Neal pe Connecticut Avenue, fură urmăriţi îndeaproape de Mossad.

Un lunetist, aflat în spatele unei furgonete închiriate, era pregătit să tragă. Se aştepta însă primirea aprobării irevocabile de la Tel Aviv. În plus, era plin de pietoni.

Neal căutase în cartea de telefon din camera sa de hotel şi găsise un magazin de articole bărbăteşti care făcea ajustări pe loc. Dorea cu ardoare să-i dea o mână de ajutor tatălui său, care avea nevoie urgentă de haine. Joel îşi cumpără un costum bleumarin din trei piese, o cămaşă albă elegantă,

două cravate, nişte blugi, îmbrăcăminte sport şi, slavă Domnului, două perechi de pantofi negri eleganţi. Costaseră în total 3.100 de dolari şi el plăti cu bani gheaţă. Pantofii de bowling îi abandonă într-un coş de gunoi, deşi vânzătorul spusese nişte cuvinte de apreciere la adresa lor.

Exact la ora 16:00, în timp ce stăteau într-o cafenea Starbucks de pe bulevardul Massachusetts, Neal îşi scoase celularul şi formă numărul dat de maiorul Roland. Îi dădu apoi telefonul tatălui său.

Răspunse chiar Roland.

— Suntem pe drum, zise.

— Camera 520, spuse Joel, stând cu ochii pe ceilalţi clienţi ai cafenelei. Câţi sunteţi?

— Suntem un grup măricel, zise Roland.

— Nu mă interesează cu câţi oameni veniţi, dar lăsaţi-i pe toţi să aştepte în hol.

— Se face.

Lăsară baltă cafeaua şi merseră înapoi zece străzi până la Marriott, fiecare mişcare fiindu-le ţinută atent sub observaţie de agenţi Mossad înarmaţi până în dinţi. La Tel Aviv tot nu se luase o decizie.

Cei doi Backman ajunseseră de cinci minute în cameră, când auziră o bătaie în uşă.

Joel îi arunca o privire îngrijorată fiului său, care înlemni, părând la fel de speriat ca tatăl său. „Poate până aici a fost”, se gândi Joel. Maratonul pe care îl începuse pe străzile Bolognei, când mersese pe jos, apoi luase un taxi, apoi un autobuz până la Modena, un taxi până la Milano, după care mai urmaseră alte plimbări, alte taxiuri, apoi trenul cu destinaţia Stuttgart, coborârea pe neaşteptate într-o haltă la Zug, unde alt taximetrist îi luă banii şi îl transportă la Zürich, după care urmară două tramvaie, apoi Franz şi BMW-ul verde, cu care mersese cu 150 de kilometri pe oră până la München, de unde braţele calde şi primitoare ale avionului companiei Lufthansa îl aduseseră acasă. Poate ăsta era capătul drumului.

— Cine e? întrebă Joel, apropiindu-se de uşă.

— Wes Roland.

Joel se uită pe vizor şi nu văzu pe nimeni. Inspiră adânc şi deschise uşa. Maiorul purta o jachetă sport şi cravată, era singur şi cu mâinile goale. Cel puţin părea să fie singur. Joel aruncă o privire pe hol şi văzu câteva persoane care încercau să se ascundă.

Închise repede uşa şi i-l prezentă lui Neal pe Roland.

— Poftim paşapoartele, zise Roland, băgându-şi mâna în buzunar de unde scoase două paşapoarte care mai fuseseră folosite. Coperta primului era albastru-închis şi pe ea scria cu litere aurii „AUSTRALIA". Joel îl deschise şi se uită în primul rând la fotografie. Informaticienii folosiseră fotografia care îi fusese făcută de către agenţii de securitate de la Pentagon, îi decoloraseră foarte tare părul, îi scoseseră ochelarii şi câteva riduri şi obţinuseră o poză destul de reuşită. Îl chema Simon Wilson McAvoy.

— Nu-i rău, zise Joel.

Al doilea avea coperta bleumarin, pe care scria cu litere aurii „CANADA". Era aceeaşi fotografie şi avea numele canadian Ian Rex Hatteboro. Joel încuviinţă şi i le dădu pe amândouă lui Neal, să le studieze.

— Există o anumită îngrijorare privind ancheta referitoare la scandalul cu graţierea, punerea sub acuzare fiind la latitudinea juraţilor, zise Roland. Nu am abordat subiectul ăsta dimineaţă.

— Domnule maior, şi eu, şi dumneavoastră ştim că nu am nicio legătură cu scandalul acela. Vreau ca CIA-ul să îi convingă pe băieţii de la Hoover că n-am niciun amestec. N-am avut nici cea mai mica idee că mi se pregătea graţierea. Scandalul ăsta nu mă priveşte.

— S-ar putea să fiţi citat să apăreţi în faţa juraţilor.

— Foarte bine. Chiar o să mă ofer voluntar. Prezenţa mea acolo va fi extrem de scurtă.

Roland păru mulţumit de răspuns. El era doar mesagerul, începu să se uite în jur, după ceea ce convenise să primească.

— Să trecem acum la software!

— Nu e aici, spuse Joel, cu o teatralitate gratuită, îi făcu semn lui Neal, care ieşi din încăpere.

— O clipă, îi zise lui Roland, ale cărui sprâncene se arcuiră când îşi miji ochii.

— E vreo problemă? întrebă.

— Absolut niciuna. Pachetul e în altă cameră. Scuze, mi se trage de la faptul că m-am purtat prea mult timp ca un spion.

— Nu e un obicei prost pentru cineva aflat în situaţia dumneavoastră.

— Cred că a devenit a doua mea natură.

— Informaticienii noştri se mai joacă şi acum cu cele două dischete. Pakistanezii au realizat ceva într-adevăr impresionant.

— Clienţii mei erau nişte băieţi ageri la minte. Băieţi buni. Au devenit însă prea lacomi, aş zice. Ca alţii, de altfel.

Se auzi o bătaie la uşă şi intră Neal. Îi dădu plicul lui Joel, care scoase cele două dischete şi i le înmână lui Roland.

— Mulţumesc. V-a trebuit ceva curaj pentru a face ce aţi făcut.

— Cred că unele persoane au mai mult curaj decât minte.

Schimbul fusese făcut şi nu mai era nimic de zis. Roland se îndreptă spre uşă. Puse mâna pe clanţă şi îşi aminti ceva.

— E bine să ştiţi, zise pe un ton grav, că CIA e destul de sigură că Sammy Tin a sosit azi cu avionul la New York. De la Milano.

— Cred că ar trebui să vă mulţumesc, îngână Joel.

Roland plecă din camera de hotel ducând plicul cu el, iar Joel se întinse pe pat şi închise ochii. Neal găsi două beri în minibar şi se trânti într-un fotoliu din apropiere. Aşteptă câteva minute, bău din bere, după care, într-un final, îl întrebă:

— Tată, cine e Sammy Tin?

— Nu vrei să ştii.

— Ba bine că nu. Vreau să ştiu totul. Şi o să-mi spui.

La ora 18:00, maşina mamei Lisei opri în faţa unui coafor din Georgetown, de pe Wisconsin Avenue. Joel coborî, îşi luă rămas-bun şi îi mulţumi. Neal demară în trombă, nerăbdător să ajungă acasă.

Neal dăduse cu câteva ore înainte telefon pentru programare, mituind-o pe recepţioneră, promiţându-i 500 de dolari bani gheaţă. Îl aştepta o femeie voinică pe nume Maureen, care nu era tocmai încântată că lucra peste program, însă era curioasă să vadă cine dădea atâta bănet pe un vopsit rapid.

Joel plăti mai întâi, le mulţumi atât recepţionerei, cât şi lui Maureen pentru înţelegere, apoi se aşeză în faţa unei oglinzi.

— Vreţi să vă spăl pe cap?

— Nu. Haideţi să ne grăbim!

Îşi băgă mâna în părul lui şi-l întrebă:

— Cine a făcut asta?

— O doamnă, în Italia.

— La ce culoare v-aţi gândit?

— Vreau ca părul să îmi fie grizonat.

— Să pară natural?

— Nu, mai mult decât atât. Haideţi să-l facem aproape alb.

Îşi dădu ochii peste cap şi o privi complice pe recepţioneră: „Mulţi ciudaţi vin pe aici”.

Maureen se apucă de treabă. Recepţionera plecă, încuind uşa în urma ei. După câteva minute, Joel întrebă:

— Lucraţi mâine?

— Nu, am zi liberă. De ce?

— Fiindcă trebuie să vin şi mâine, în jurul prânzului. Mâine o să am chef de o culoare mai închisă, ceva care să acopere pârul grizonat pe care mi-l veţi face astăzi.

Se opri din lucru.

— Dar ce ai, omule?

— Ne întâlnim aici mâine la amiază şi vă dau o mie de dolari, bani gheaţă.

— Sigur. Iar poimâine?

— O să fiu mulţumit când o să mai acoperim din firele albe.

Dan Sandberg pierdea vremea pe la biroul său de la ziarul *Post,* după-amiaza târziu, când primi un telefon. Bărbatul de la celălalt capăt al firului se prezentă ca fiind Joel Backman şi îi zise că vrea să stea de vorbă. Pe afişajul telefonului lui Sandberg apăru un număr necunoscut

— Adevăratul Joel Backman? întrebă Sandberg, căutându-şi febril laptopul.

— Altul nu mai ştiu.

— Îmi face mare plăcere să vă aud. Ultima oară când v-am văzut, eraţi la tribunal şi vă recunoşteaţi vinovat de tot felul de lucruri rele.

— Toate acestea au fost şterse cu buretele de o graţiere prezidenţială.

— Parcă ştiam că aţi fost ascuns în cealaltă parte a lumii.

— Mda, m-am săturat de Europa. Mi-a fost cam dor de pământul ăsta pe care l-am tăbăcit cu picioarele. M-am întors şi sunt pregătit să intru din nou în afaceri.

— În ce fel de afaceri?

— Din domeniul meu, bineînţeles. Despre asta voiam să stăm de vorbă.

— Aş fi încântat. Dar va trebui să vă pun nişte întrebări despre graţiere. Circulă nişte zvonuri foarte alarmante.

— Asta o să fie primul subiect de care ne vom ocupa, domnule Sandberg. Ce ziceţi să ne întâlnim mâine, la ora 9:00?

— N-aş rata întâlnirea asta pentru nimic în lume. Unde?

— O să stau în apartamentul prezidenţial de la Hay-Adams. Aduceţi un fotograf, dacă doriţi. Mediatorul s-a întors.

Sandberg închise şi-l sună pe Rusty Lowell, cea mai bună sursa a sa de la CIA. Lowell nu era în clădire şi, ca de obicei, nimeni nu avea nici cea mai mică idee unde se găsea. Încercă să îşi contacteze altă sursă de la Langley, dar nu află nimic.

Whitaker era în cursa Milano-Dudes a companiei Alitalia, la clasa întâi. Acolo băutura era gratis şi din belşug, iar Whitaker făcu tot posibilul să se îmbete criţă. Îl şocă telefonul de la Julia Javier. Aceasta începu să-i vorbească pe un ton amiabil, întrebându-l:

— L-a văzut cineva pe Marco pe acolo, Whitaker?

— Nu, dar îl căutăm.

— Credeţi că o să-l găsiţi?

— Da, sunt aproape sigur că o să apară el.

— Directorul e foarte îngrijorat, Whitaker. Vrea să ştie dacă o să-l găsiţi pe Marco.

— Spune-i că da, o să-l găsim!

— Şi unde anume îl căutaţi?

— Între Milano şi Zürich.

— Ei bine, vă pierdeţi timpul, Whitaker, fiindcă dragul de Marco şi-a făcut apariţia aici, la Washington. S-a întâlnit cu cei de la Pentagon azi după-amiază. V-a scăpat printre degeţele, Whitaker, şi ne-a şifonat imaginea.

— Poftim??

— Hai acasă, Whitaker, repede!

Luigi stătea chircit cu douăzeci şi cinci de rânduri mai în spate, la clasa a doua, atingându-şi

genunchii cu o fetiţă de doisprezece ani care asculta cele mai vulgare cântece rap pe care le auzise vreodată. Era la al patrulea pahar. Băutura nu era gratis, dar nu îi păsa cât costa.

Ştia că Whitaker se gândea cum să facă să dea toată vina pe el. Trebuia să facă şi el acelaşi lucru, dar deocamdată nu-şi dorea altceva decât să bea. Următoarea săptămână, pe care o va petrece la Washington, avea să fie destul de neplăcută.

La ora 18:02 primise telefonul de la Tel Aviv, prin care era contramandată uciderea lui Backman. Li se cerea să se retragă. Să încheie misiunea. Să îşi facă bagajele şi să plece. De data aceasta, nu va exista un cadavru.

Pentru agenţi era o veste bună. Fuseseră antrenaţi pentru a se strecura agil, a-şi îndeplini misiunea şi a dispărea fără a lăsa niciun fel de indicii, nicio dovadă, nicio urmă. Bologna era un loc mult mai potrivit pentru aşa ceva decât Washington, D.C.

O oră mai târziu, Joel achita nota de la Marriott şi îşi oferi plăcerea unei plimbări lungi prin aerul răcoros. Se plimba însă doar pe arterele intens circulate şi nu pierdu timpul. Doar nu era în Bologna. Oraşul ăsta era cu totul altfel după ce lumea ieşea de la serviciu. După ce plecau acasă navetiştii şi traficul se descongestiona, străzile deveneau periculoase.

Recepţionerul de la Hay-Adams prefera să se plătească cu cărţi de credit, cu plastic, cu ceva care să nu deranjeze registrele contabile. Doar rareori aveau clienţi care să insiste să plătească cu bani gheaţă, însă clientul ăsta nu accepta un refuz. Rezervarea fu confirmată şi, afişând zâmbetul de rigoare, recepţionerul îi dădu o cheie şi îi ură domnului Ferro bun venit la hotel.

— Aveţi bagaje, domnule?

— Niciunul.

Şi aşa se încheie mica lor conversaţie. Domnul Ferro se îndreptă spre lifturi, având asupra lui doar o servietă ieftină din piele neagră.

35

Apartamentul prezidenţial de la Hay-Adams era la etajul opt şi avea trei ferestre mari de unde se vedeau H Street, parcul Lafayette şi Casa Albă. Avea un pat regesc, o baie frumos decorată cu alamă şi marmură şi o sufragerie în care erau obiecte vechi din diverse perioade, un televizor şi telefoane nu chiar de ultimă generaţie şi un fax care era rareori utilizat. Costa 3.000 de dolari pe noapte, dar ce îi păsa mediatorului de asemenea fleacuri?

La 9:00, când Sandberg bătu la uşă, avu de aşteptat doar o clipă până când se deschise uşa şi fu întâmpinat cu un: „'Neaţa, Dan!" spus din toată inima. Backman îi apucă mâna dreaptă, i-o strânse bărbăteşte şi îl trase pe Sandberg pe teritoriul său.

— Mă bucur că ai reuşit să vii, îi zise. Vrei cafea?

— Mda, sigur, neagră.

Sandberg îşi aruncă rucsacul pe un fotoliu şi îl privi pe Backman cum toarnă cafea dintr-un ibric de argint. Era mult mai slab, părul îi era mai scurt şi aproape alb, şi era supt la faţă. Aducea oarecum cu acuzatul Backman, dar nu prea mult.

— Simte-te ca acasă, îi zise Backman. Am comandat micul dejun. Ar trebui să sosească din clipă în clipă.

Aşeză cu grijă două ceşti cu farfurioare pe măsuţa de cafea din faţa canapelei şi spuse:

— Hai să lucrăm aici. O să foloseşti un reportofon?

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Prefer să îl foloseşti. Aşa nu vor exista neînţelegeri.

Se instalară la locurile lor. Sandberg puse un reportofon mic pe masă, apoi îşi pregăti carneţelul şi stiloul. Backman era tot un zâmbet şi stătea afundat în fotoliu, dezinvolt, cu picioarele

încrucişate, având siguranţa de sine a celor cărora nu le e teamă de nicio întrebare. Sandberg îi observa pantofii, cu talpă groasă, care nu prea fuseseră purtaţi. Nu era nicio zgârietură sau vreo urmă de murdărie pe pielea neagră.

Ca de obicei, avocatul era îmbrăcat la patru ace, purta costum bleumarin, o cămaşă de un alb impecabil, cu manşete, butoni de aur, avea un şiret care îi strângea gulerul şi o cravată roşu cu auriu care îţi lua ochii.

— Ei bine, prima întrebare este: Unde aţi fost?

— În Europa, m-am fâţâit de colo-colo, vizitând continentul.

— Timp de două luni?

— Mda, e de ajuns atât.

— Undeva anume?

— N-am fost într-un loc anume. Mi-am petrecut mult timp în trenuri; e un mod extraordinar de a călători. Vezi atâtea lucruri!

— De ce v-aţi întors?

— Aici e „acasă”. Unde era să mă duc? Ce altceva să fac? Să mergi de colo-colo prin Europa pare grozav, şi aşa a şi fost, dar nu-ţi poţi face o slujbă din asta. Am de lucru.

— Ce anume?

— Chestiile obişnuite. Relaţii cu guvernul, consultanţă.

— Adică lobby, nu?

— Firma mea se va ocupa şi de aşa ceva, într-adevăr. Lobby-ul o să fie o activitate importantă în cadrul firmei, însă nu va reprezenta în niciun caz obiectul ei principal.

— Şi despre ce firmă e vorba?

— Despre cea nouă.

— Ajutaţi-mă să pricep, domnule Backman.

— Îmi voi deschide o noua firma, Backman Group, care va avea sedii aici, la New York şi în San Francisco. O să fie şase parteneri pentru început şi, cam într-un an, numărul lor va ajunge la douăzeci.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— O, nu le pot da numele acum. Încă mai punem la punct detaliile, negociem punctele sensibile, sunt chestii delicate. Intenţionăm să tăiem panglica de întâi mai, va fi un eveniment grandios.

— Nu încape îndoială. N-o să fie o firmă de avocatură?

— Nu, dar intenţionăm să înfiinţăm un departament de avocatură ulterior.

— Parcă ştiam că v-aţi pierdut dreptul de practică atunci când…

— Da, aşa este. Dar, fiind graţiat, am din nou voie să mă înscriu la examenul de intrare în barou. Dacă o să mă apuce cheful să dau oameni în judecată, o să răsfoiesc cărţile şi o să obţin din nou dreptul de practică. Oricum, asta nu se va întâmpla în viitorul apropiat, am prea multe de făcut.

— Adică?

— Să pun pe picioare firma, să strâng bani şi, ce e mai important, să am întâlniri cu potenţiali clienţi.

— Aţi putea să îmi daţi numele unor astfel de clienţi?

— Bineînţeles că nu, dar ai răbdare câteva săptămâni şi îţi voi putea da informaţia asta.

— Sună telefonul de pe birou şi Backman se încruntă.

— O clipă. E un telefon pe care îl aşteptam.

Merse şi ridică receptorul. Sandberg auzi ce spunea: „Backman la telefon, da, salut, Bob. Da, o să fiu mâine în New York. Uite ce e, o să te sun eu peste o oră, de acord? Sunt ocupat”, închise şi zise:

— Îmi cer scuze.

La telefon fusese Neal, care sunase aşa cum plănuiseră, exact la 9:15, şi urma să sune din zece în zece minute în următoarea oră.

— Nu face nimic, zise Sandberg. Să vorbim despre graţiere. Aţi văzut articolele despre presupusa mită pentru graţierea prezidenţială?

— Dacă am văzut articolele? Mi-am pregătit o echipă de avocaţi, Dan. Oamenii mei se ocupă intens de asta. Atunci când federalii o să reuşească să încropească un juriu care să hotărască punerea sau nu sub acuzare, dacă se va întâmpla acest lucru, i-am informat că vreau să fiu primul martor. Nu am absolut nimic de ascuns şi pot intenta proces pentru faptul că se insinuează că am plătit o graţiere.

— Intenţionaţi să-i daţi în judecată?

— Categoric. Avocaţii mei pregătesc o acţiune de proporţii împotriva ziarului *The New York Times* şi a executantului aceluia, Heath Frick. O să fie o chestie urâtă. O să fie un proces neplăcut şi o să-mi plătească o grămadă de bani.

— Sunteţi sigur că vreţi să scriu asta în articol?

— Ba bine că nu! Şi, dacă tot am atins subiectul ăsta, vă felicit pe dumneavoastră şi ziarul dumneavoastră pentru rezerva de care aţi dat dovadă până în momentul de faţă. Nu prea se întâlneşte aşa ceva, dar e de admirat, în orice caz.

Articolul lui Sandberg privind vizita sa în apartamentul prezidenţial urma să fie oricum unul important, însă prin ceea ce tocmai spuse Backman, locul său fu brusc schimbat pe prima pagina a ediţiei de dimineaţă.

— Spuneţi-mi, vă rog, oficial, negaţi faptul că aţi fi plătit graţierea?

— Categoric şi vehement. Şi o să dau în judecată pe oricine spune că aş fi făcut aşa ceva.

Backman îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi se pregătea de o tiradă, când se auzi soneria.

— A, micul dejun, spuse, sărind în picioare.

Se deschise uşa şi intră un chelner cu jiletca albă, care împingea un cărucior pe care erau caviar şi ce mai era nevoie pentru acesta, omletă cu trufe şi o sticlă de şampanie Krug pusă la gheaţă. În timp ce Backman semna cecul, chelnerul desfăcu sticla.

— Un pahar sau două?

— Bei un pahar de şampanie, Dan?

Sandberg se uită instinctiv la ceas. Era puţin cam devreme pentru băutură, dar, la o adică, ce conta? Când o să mai aibă ocazia să stea în apartamentul prezidenţial a cărui ferestre dădeau spre Casa Albă şi să bea şampanie care costa 300 de dolari sticla?

— Sigur, dar doar puţină.

Chelnerul umplu două pahare, puse din nou sticla de Krug la gheaţă şi ieşi din cameră chiar când începu să sune telefonul. De data asta era Randall din Boston şi trebui să aştepte o oră până termină Backman ce avea de făcut.

Trânti receptorul şi spuse:

— Mănâncă puţin, Dan, am comandat destulă mâncare pentru amândoi.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat un covrig mai devreme.

Luă în mână paharul de şampanie şi bău puţin.

Backman înmuie o vafă într-o grămăjoară de caviar în valoare de 500 de dolari şi şi-o băgă în gură, pârând un adolescent care înmoaie un chips în sos. Mestecă repede, ţinând paharul în mână.

— Cum a fost cu graţierea mea? Îl rugasem pe preşedintele Morgan să facă o trecere în revista a cazului meu. Drept să spun, nu credeam că are vreun interes să o facă, dar adevărul e că este un om foarte isteţ.

— Arthur Morgan?

— Da, a fost un preşedinte foarte subestimat, Dan. Nu a meritat înfrângerea zdrobitoare pe care a avut-o. O să i se simtă lipsa. În orice caz, cu cât Morgan studia mai atent cazul, cu atât devenea mai îngrijorat. A reuşit să vadă prin cortina de fum a guvernului. I-a prins cu minciuna. Cum a fost şi el multă vreme avocat, ştia ce putere au federalii când vor să-i vină de hac unui nevinovat.

— Adică aţi fost nevinovat?

— Absolut. N-am greşit cu nimic.

— Dar v-aţi recunoscut vinovat.

— Nu am avut de ales. În primul rând, m-au acuzat pe mine şi pe Jacy Hubbard de infracţiuni fictive. Nici n-am tresărit. Le-am zis: „Daţi-ne în judecată!” „Daţi-ne un juriu!” I-am speriat atât de tare pe agenţii federali, încât au făcut ceea ce fac întotdeauna. Ne-au hărţuit prietenii şi familia. Dan, idioţii ăştia care acţionează precum Gestapoul l-au pus sub acuzare pe fiul meu, un puşti care tocmai ieşise de pe băncile Facultăţii de Drept şi care nu ştia nimic de dosarele mele. De ce n-ai scris despre asta?

— Am scris.

— Mă rog, nu am avut de ales decât să accept să mă declar vinovat. A devenit o misiune de onoare pentru mine. Am pledat vinovat, ca să fie retrase toate acuzaţiile împotriva fiului şi a partenerilor mei. Preşedintele Morgan şi-a dat seama şi ăsta e motivul pentru care am fost graţiat. Am meritat-o.

Mai luă o vafă, încă o înghiţitură de aur şi o gură de Krug, ca să alunece mai uşor. Mergea de colo-colo şi îşi dăduse jos sacoul. Era un om care trebuia să îşi ia multe greutăţi de pe suflet. Se opri brusc şi zise:

— Gata cu trecutul, Dan. Hai să vorbim despre ziua de mâine. Uită-te la Casa Albă! Ai fost vreodată la o cină la nivel înalt, unde se poarta doar cravată neagră, gărzile poartă uniforme albastre ca marea, iar doamnele sunt delicate şi au toalete superbe?

— Nu.

Backman stătea în dreptul ferestrei şi privea Casa Albă.

— Am fost de două ori la un astfel de dineu, zise cu o undă de tristeţe în glas. Şi o să mă mai duc. Dă-mi la dispoziţie doi, poate trei ani şi într-o zi o să mi se înmâneze o invitaţie groasă, din hârtie scumpă, pe care o să fie gravat cu litere de aur: „Preşedintele şi Prima Doamnă vă invită să îi onoraţi cu prezenţa…” Se întoarse şi îl privi plin

de sine pe Sandberg: Asta înseamnă puterea, Dan. Pentru asta trăiesc.

Era o copie reuşită, însă nu asta voia Sandberg. Îl trezi brusc pe mediator la realitate întrebându-l tăios:

— Cine l-a ucis pe Jacy Hubbard?

Backman se încovoie de spate şi se îndreptă spre sticla de şampanie, pentru a-şi mai turna un pahar.

— A fost sinucidere, Dan, pur şi simplu. Jacy fusese umilit până peste poate. Federalii l-au distrus. Nu mai putea rezista.

— Ei bine, sunteţi singura persoană din oraşul ăsta care crede că a fost vorba de o sinucidere.

— Şi sunt singurul care ştie adevărul. Să scrii asta în articol, te rog.

— Aşa o să fac.

— Hai să schimbăm subiectul!

— Sincer, domnule Backman, trecutul dumneavoastră e mult mai interesant decât viitorul. Am o sursă bunicică, care mi-a zis că aţi fost graţiat fiindcă CIA-ul voia să fiţi eliberat, că Morgan a cedat presiunilor făcute asupra sa de către Teddy Maynard şi că v-au ascuns undeva ca să vadă cine vă vine de hac.

— Ai nevoie de surse noi.

— Deci negaţi…

— Sunt aici! zise Backman deschizându-şi braţele, ca Sandberg să vadă totul. Sunt în viaţă! Dacă CIA voia să mă omoare, atunci acum eram mort. Bău nişte şampanie, după care spuse: Găseşte-ţi o sursă mai bună! Vrei nişte ouă? Se răcesc.

— Nu, mersi.

Backman îşi puse o porţie mare de omletă pe o farfuriuţă şi mâncă din picioare, plimbându-se de la o fereastră la alta, ca să aibă mereu în faţa ochilor Casa Albă.

— E chiar bună. E cu trufe.

— Nu, mersi. De câte ori mâncaţi aşa ceva la micul dejun?

— Ar trebui să mănânc mai des decât o fac.

— L-aţi cunoscut pe Bob Critz?

— Desigur, toată lumea d ştia pe Critz. A fost prin zonă atât timp cât am fost şi eu.

— Unde eraţi când a murit?

— La San Francisco, stăteam la un prieten, am aflat de la ştiri despre moartea lui. Foarte trist ce s-a întâmplat. Dar ce legătură are Critz cu mine?

— Eram doar curios.

— Adică nu mai ai întrebări?

Sandberg începu să răsfoiască filele carneţelului, când sună din nou telefonul. De data asta era Ollie şi stabiliră să îl sune Backman mai târziu

— Aşteaptă un fotograf jos. Editorul meu vrea fotografii.

— Sigur că da.

Joel îşi puse sacoul, se uită într-o oglindă să vadă cum îi stă cravata şi părul şi cum îi arată dinţii, după care mai înmuie o vafă în caviar în timp ce fotograful, care sosise între timp, scotea nişte aparate. Potrivi lumina, iar Sandberg lăsă pornit reportofonul şi îi mai puse nişte întrebări.

Cea mai reuşită fotografie, după părerea fotografului, şi care îi plăcuse şi lui Sandberg, fusese un cadru larg, în care Joel stătea pe canapeaua de piele vişinie cu un tablou pe peretele din spatele lui. Poză pentru câteva cadre lângă geam, încercând să se vadă în spate Casa Albă.

Telefonul tot suna, însă Joel nu mai răspunse. Neal trebuia să sune din cinci în cinci minute, dacă Backman nu răspundea la telefon şi din zece în zece, dacă ridica receptorul. După douăzeci de minute în care se făcuseră fotografii, telefonul începuse să îi scoată din minţi.

Mediatorul era un om ocupat.

Fotograful termină, îşi strânse echipamentul şi plecă. Sandberg mai rămase câteva minute, apoi se îndreptă în cele din urmă spre uşă. Pe când se pregătea de plecare, zise:

— Uitaţi cum stau lucrurile, domnule Backman, articolul o să fie unul de senzaţie mâine, nu încape îndoială. Dar vreau să ştiţi că nu cred nici jumătate din aiurelile pe care mi le-aţi turnat astăzi.

— Care jumătate?

— Aţi fost cum nu se poate mai vinovat. La fel şi Hubbard. Acesta nu s-a sinucis. Aţi dat fuga la închisoare ca să vă scăpaţi pielea. Maynard v-a obţinut amnistia. Arthur Morgan habar nu avea de toate astea.

— E în regulă. Jumătatea asta nu e importantă.

— Dar care este?

— Mediatorul s-a întors. Asigură-te că apare asta pe prima pagină.

Maureen era mult mai binedispusă. Niciodată ziua ei liberă nu valorase o mie de verzişori. Îl conduse pe domnul Backman într-un salon privat, în spate, la adăpost de trăncăneala clientelor din salonul din faţă. Se uitară împreună la diverse culori şi nuanţe şi în cele din urmă aleseră una care era uşor de întreţinut. Pentru ea cuvântul „întreţinut” însemna speranţa că va primi o mie de dolari la cinci săptămâni.

Lui Joel nu-i păsa absolut deloc. Oricum nu avea s-o revadă.

Îi vopsi părul, care din alb deveni grizonat şi adaugă puţin şaten, astfel încât să pară cu cinci ani mai tânăr. Nu din orgoliu făcea asta.

Nu îl interesa să pară tânăr. Nu dorea decât să se ascundă.

36

Îl podidiră lacrimile când îi primi în apartamentul prezidenţial pe ultimii săi oaspeţi. Neal, fiul său, pe care abia îl cunoştea, şi Lisa, nora sa, pe care n-o văzuse niciodată, i-o dădură în braţe pe nepoţica lui de doi anişori pe care doar în vise o văzuse. Plânse şi ea la început, apoi se linişti însă, când bunicul său o plimbă prin încăpere şi îi arătă Casa Albă, care era la o aruncătură de băţ. O plimbă de la o fereastră la alta şi în toate încăperile, legănând-o şi povestindu-i câte şi mai câte, cu asemenea pricepere de parcă mai ţinuse în braţe zeci de nepoţei. Neal îi făcu nişte fotografii, însă altui om. Gata cu costumul care îţi lua ochii. Purta blugi şi o cămaşă în carouri cu nasturi. Lăsase deoparte stilul zgomotos şi aroganţa; era un simplu bunic care nu se mai dezlipea de o fetiţă frumoasă.

Pentru prânz, cei de la room-service le aduseră supă şi salată. Savurară masa liniştită luată în familie, prima de acest fel pentru Joel după mulţi, foarte mulţi ani. Mâncă doar cu o mână, cu cealaltă legănând-o fără întrerupere pe Carrie, pe care o ţinea pe genunchi.

Îi avertiză în legătură cu articolul de a doua zi din *Post* şi le explică motivele pentru care dăduse acel interviu. Era important să fie văzut în Washington şi să fie cât mai vizibil. Astfel, o să câştige timp şi o să îi zăpăcească pe toţi cei care încă îl caută. O să fie o ştire de senzaţie despre care o să se vorbească zile în şir, mult timp după ce el n-o să mai fie aici.

Lisa voia să ştie cât de mare era pericolul care plana asupra lui şi Joel îi mărturisi că nu era sigur. O să dispară o vreme, o să meargă din loc în loc şi o să fie mereu prudent. Învăţase multe în ultimele două luni.

— O să mă întorc peste câteva săptămâni, zise. Şi o să trec pe la voi din când în când. Să sperăm că peste câţiva ani voi fi mai în siguranţă.

— Unde pleci acum? îl întrebă Neal.

— O să iau trenul până la Philly, de unde o să iau avionul până la Oakland. Aş vrea să îi fac o vizită mamei. Ar fi frumos din partea ta să îi trimiţi o felicitare. O să fac toate astea în tihnă şi, în cele din urmă, o să plec undeva în Europa.

— Care paşaport o să-l foloseşti?

— Niciunul din cele pe care le-am primit ieri.

— Poftim?

— N-am de gând să permit CIA-ului să-mi monitorizeze mişcările. Cu excepţia vreunui caz de urgenţă, n-o să le folosesc niciodată.

— Şi cu ce o să călătoreşti?

— Mai am un paşaport. Mi l-a împrumutat un prieten.

Neal îl privi suspicios, ca şi cum ar fi ştiut ce înseamnă „prieten”. Lisa nu fu atentă la discuţie şi Carrie profită de ocazie să facă pe ea. Joel i-o dădu repede mamei ei.

În timp ce Lisa era la baie şi îi schimba scutecul fetiţei, Joel îşi coborî vocea şi zise:

— Trei lucruri ai de făcut. În primul rând, angajează o firmă de securitate să îţi cureţe apartamentul, maşina şi biroul de microfoane. S-ar putea să rămâi surprins de ce vor găsi. O să te coste cam zece mii de dolari şi trebuie neapărat să faci asta. În al doilea rând, aş vrea să găseşti în apropiere un azil în care celor internaţi li se acordă asistenţă medicală. Mama mea, bunica ta, e „împotmolită” acolo în Oakland unde nu poate nimeni să treacă să vadă ce mai face. O instituţie bună o să coste între trei şi patru mii de dolari lunar.

— Înţeleg că ai banii necesari.

— În al treilea rând, da, am banii necesari. Sunt într-un cont la banca Maryland Trust. Te numeri printre titularii contului. Retrage douăzeci şi cinci

de mii ca să-şi acoperi cheltuielile pe care le-ai făcut până în prezent, iar restul de bani să îi ai la îndemână.

— Nu am nevoie de atâţia bani.

— Ei, atunci mai cheltuieşte din ei, ne-am înţeles? Du-o pe fetiţă la Disney World.

— Cum o să ţinem legătura?

— Deocamdată, prin e-mail, prin „sistemul Grinch". Sunt deja un mare expert în ale calculatoarelor, să ştii.

— Cât de în siguranţă eşti, tată?

— Ce-a fost mai rău a trecut.

Lisa se întoarse cu Carrie, care voia din nou să stea pe genunchiul care o legăna. Joel o ţinu în braţe cât putu de mult.

Tatăl şi fiul intrară împreună în Union Station, Lisa şi Carrie rămânând în maşină. Agitaţia din gară îl băgă din nou în priză pe Joel, căruia îi era greu să renunţe la vechile obiceiuri. Împinse un bagaj mic pe rotile, în care se afla tot ce avea.

Îşi cumpără bilet spre Philadelphia şi, cum se apropiau încet-încet de peron, Neal zise:

— Vreau neapărat să ştiu unde mergi.

Joel se opri din mers şi îl privi:

— Mă întorc la Bologna.

— Ai vreun prieten pe acolo, nu-i aşa?

— Da.

— De sex feminin?

— O, da.

— Oare de ce nu mă surprinde?

— N-am ce face, fiule. Asta a fost întotdeauna slăbiciunea mea.

— E italiancă?

— Get-beget. E o persoană cu totul deosebită.

— Toate au fost deosebite.

— Femeia asta însă mi-a salvat viaţa.

— Ştie că te întorci?

— Aşa cred.

— Te rog să fii prudent, tată.

— Ne vedem cam peste o lună.
Se îmbrăţişară şi îşi luară rămas-bun.

NOTA AUTORULUI

Am studii de drept, nu în domeniul sateliţilor sau al spionajului. Sunt şi mai speriat azi de dispozitivele electronice de ultimă generaţie decât eram în urmă cu un an. (Scriu cărţile acestea la un procesor de text vechi de treisprezece ani. Când face figuri, şi pare să facă din ce în ce mai des, realmente îmi ţin răsuflarea. Când o să se oprească definitiv, probabil o voi face şi eu.)

Totul e ficţiune, oameni buni. Ştiu foarte puţine despre spioni, dispozitive electronice de supraveghere, telefoane prin satelit, *smarphone*-uri, microfoane, transferuri bancare şi despre cei care le folosesc. Dacă vreo parte din acest roman se apropie de realitate, e, probabil, o greşeală. Bologna, pe de altă parte, este foarte reală. Am avut marele privilegiu de a arunca o săgeată spre harta lumii pentru a găsi un loc în care să îl ascund pe domnul Backman. Ar fi mers cam orice loc. Ador însă Italia şi tot ce e italienesc şi trebuie să mărturisesc că nu eram legat la ochi când am aruncat săgeata.

Documentarea (e un cuvânt mult exagerat) pe care am făcut-o mi-a îndrumat paşii spre Bologna, un oraş vechi, încântător, pe care l-am adorat de cum l-am văzut. Prietenul meu Luca Patuelli mi-a prezentat oraşul. Fără exagerare, îi cunoaşte pe toţi bucătarii din Bologna şi în cursul muncii noastre monotone m-am îngrăşat cam patru kilograme şi jumătate.

Îi mulţumesc lui Luca, prietenilor lui şi oraşului lor cald şi magic. Mulţumiri şi lui Gene McDade, Mike Moody şi Bert Colley.

Joel Backman, odinioară un influent avocat din Washington și un jucător important pe scena politicii americane, a fost condamnat pentru încercarea de a vinde un sistem global de spionaj prin satelit, care poate înclina balanța forțelor mondiale.

Grațiat de președintele SUA la presiunile CIA, Backman începe să fie vînat de israelieni, ruși, chinezi și saudiți – toți interesați de secretele pe care le deține. Iar CIA nu vrea să știe decît un singur lucru: cine îl va omorî primul pe cel care ținuse cîndva în mîini soarta omenirii.

ISBN (10) 973-103-017-4
ISBN (13) 978-973-103-017-3

rao
international
publishing
company

www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Numele echipei de fotbal din Oklahoma, The Oklahoma Sooners (n.tr.)

[2] *Tin* = „tinichea” (n.tr.).

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

NOTA AUTORULUI

Table of Contents

1	3
2	18
3	29
4	42
5	53
6	66
7	78
8	86
9	97
10	109
11	118
12	128
13	139
14	151
15	161
16	176
17	188
18	202
19	214
20	227
21	243
22	255
23	268
24	277
25	288
26	298
27	306

28 314
29 322
30 332
31 341
32 352
33 360
34 373
35 382
36 391
NOTA AUTORULUI 395